

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๒๔/๒๕๕๐

ครั้งที่ ๒๔/๒๕๕๐
เป็นพิเศษ
วันพุธที่ ๑๓ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

สำนักกรรมการประชุมและชวเลข
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

คณะกรรมการตรวจแล้ว วันที่ ๒๔ เดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

สภารับรองในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๔๓/๒๕๕๐ เป็นพิเศษ วันเสาร์ที่ ๑๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

LIRT

Legislative Information Repository of Thailand

รายงานการประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ
ครั้งที่ ๒๔/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)
วันพุธที่ ๑๓ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐
ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๔๕ นาฬิกา
จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้ เมื่อเลิกประชุม ๙๕ คน

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เรียนท่านสมาชิก
ที่เคารพ ขณะนี้มีสมาชิกลงชื่อประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอเปิดการประชุม
เพื่อดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระ

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่มี นะครับ

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม ไม่มี นะครับ

ระเบียบวาระที่ ๓ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว
ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ซึ่งคณะกรรมการยกร่าง
รัฐธรรมนูญจัดทำเสร็จแล้ว

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่ครับ

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เชิญครับ
ท่านสิวะครับ

นายสิวะ แสงมณี : กราบเรียนท่านประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญที่เคารพ
ครับ ก่อนที่จะไปพูดถึงการแปรญัตตินะครับ กระผมขออนุญาตหารือท่านประธานนิดหนึ่ง
ว่า ในการแปรญัตติครั้งนี้ ผมคิดว่า เพื่อให้เป็นการประหยัดเวลา แล้วก็กระชับในการ
พิจารณาแปรญัตติของสมาชิกสภาร่างเรานั้น ถ้าหากว่า พอถึงการแปรญัตติมาตราใด
ถ้ามาตรานั้นกรรมการได้แก้ไขให้แล้ว แล้วก็ไม่มีใครติติง ผมก็คิดว่า เราก็ไม่น่าจะต้อง
มีการอภิปรายหรือแสดงความคิดเห็นนะครับ

LIART

Legislative Institutional Repository of Thailand

ประเด็นที่ ๒ ประเด็นที่กรรมาธิการไม่แก้ไขตามที่เราขอแปรญัตตินั้น ขออนุญาตให้กรรมาธิการได้ชี้แจงนะครับ อย่างที่เมื่อวานได้มีการเสนอแล้วว่า ขอให้คณะกรรมาธิการได้ชี้แจงว่า เหตุใดที่ไม่แก้ไขตามที่ สสร. ได้ขอแปรญัตติไว้ เพื่อที่ว่าถ้าเราฟังเหตุฟังผลแล้ว คนที่แปรญัตติอาจจะขอถอนไปเลยก็ได้ หรือพอใจ เพื่อจะได้ประหยัดเวลา ไม่ต้องมีการอภิปรายนะครับ ถ้าเป็นอย่างนี้ได้ ผมก็คิดว่า จะทำให้การพิจารณาของเรานั้นเป็นไปอย่างรวดเร็ว แล้วก็มีมารอบคอบมากยิ่งขึ้น แล้วก็จะได้ฟังเหตุฟังผล และในกรณีที่ผมคิดว่า กรรมาธิการกับความเห็นของผู้แปรญัตตินั้นใกล้เคียงกัน แต่ว่าอาจจะติดขัดในบางประการ ก็น่าจะให้มีสักห้องหนึ่งสำหรับที่จะได้ไปพูดคุยกัน เพราะผมเห็นกรรมาธิการไปเปิดห้องข้างหลังไว้แล้ว ถ้าหากว่าทางฝ่ายผู้แปรญัตตินี้สามารถที่จะเข้าไปชี้แจงหลังห้องได้เนี่ย ก็อาจจะทำให้การแปรญัตตินี้ผมคิดว่าเป็นไปโดยความเรียบร้อย แล้วก็บรรยากาศก็จะดีนะครับ อันนี้ผมขออนุญาตได้หารือท่านประธานไว้ครับ กราบขอบพระคุณครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ที่สำคัญท่านหารือเรื่องห้อง ที่นี้ห้องนั้นเป็นห้องของกรรมาธิการเขาประชุมของเขาอยู่ คนอื่นจะเข้าไป หรือจะให้เอาอีกห้องหนึ่ง เรื่องห้องใช้ไหมครับ อาจารย์เจิมศักดิ์

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ท่านประธานครับ ที่คุณศิวะได้หารือนี้ ผมคิดว่ามีเหตุผลหลายอย่าง อย่างแรกก็เห็นด้วยว่า จะทำให้งานของเราเร็วขึ้น แล้วก็สำหรับเรื่องห้องนี้ ผมคิดว่าเราอาจจะไม่สมควรนักที่จะต้องเข้าไปอยู่ในห้องที่ยกว้าง ท่านจะได้ปรึกษาหารือ ท่านอาจจะอยากปรึกษาหารือ -----

แต่ถ้าท่านอยากจะฟังพวกเรา เราก็ยินดีที่จะเข้าไปในห้องท่าน ผมว่าปล่อยให้ท่านเป็นอิสระในการที่ท่านจะพิจารณา เพื่อว่าท่านอยากจะชวนพวกเราเข้าไปด้วยไม่อย่างนั้นเราก็เข้าไปนั่ง แล้วท่านอาจจะรู้สึกได้ว่า เราเกะกะ ไม่รู้เรื่อง เพราะเราอาจจะตามไม่ทันทั้งหมด ผมว่า อันนั้นให้เป็นสิทธิของท่าน ท่านจะชวน หรือไม่ชวนนะครับ ที่นี้ประเด็นที่คุณคิดจะได้บอกว่า เมื่อมีผู้ขอแปรญัตติ แล้วก็กรรมการได้แก้ไขได้ตรงกับผู้แปรญัตติแล้ว ก็ไม่ให้อภิปราย ให้ผ่านไปนี่ ผมต้องกราบเรียนว่า อันนั้นในหลักการก็เห็นด้วย แต่จะมีปัญหาอยู่หนึ่งก็คือว่า ผู้แปรญัตตินี้ก็เป็นเพียงแค่บางคนที่แปรญัตติ แล้วก็กรรมการไปแก้ตามผู้แปรญัตติ หรือเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติ แต่ไปเห็นด้วยในภายหลัง หมายความว่า กลุ่มอื่น ๆ หรือคนอื่น ๆ ก็ยังไม่รู้เรื่องเลยว่า ตกลงมันมีเหตุผลอะไรที่เห็นตรงกันระหว่างผู้แปรญัตติกับกรรมการ ตรงนี้จะปิดโอกาสเสียทีเดียวไม่ให้คนอื่นถามหรืออภิปรายเลยก็คงไม่ได้ เพราะว่า ๑. คนอื่นเขาไม่ได้แปรญัตติ เขาเห็นด้วยกับร่างเดิม แต่ผู้แปรอยากจะเป็นอย่างนี้ อยากจะแปรออกไป และกรรมการก็เห็นด้วยกับการแปรของท่านนั้นหรือกลุ่มนั้น แต่คนอื่นนี้ยังเห็นร่างเดิม และอาจจะเห็นด้วยกับร่างเดิมก็ได้ เพราะฉะนั้นไม่น่าจะเป็นสิทธิของผู้แปรกับกรรมการเท่านั้น เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงจากร่างเดิม ก็ต้องให้โอกาสที่จะถาม หรือที่จะแสดงความไม่เห็นด้วย หากไม่เห็นด้วย ถ้าไม่อย่างนั้นแล้วก็เป็นการปิดโอกาส กลายเป็นผู้แปรญัตติ กับกรรมการเป็นคนกำหนดรัฐธรรมนูญไป ผมคิดว่า อย่างนี้ก็น่าจะเหมาะสมขอพระคุณครับ ท่านประธานครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ตรงนี้คงหมายความว่า ถ้ากรรมการไปแก้ไข ก็คงต้องถามนิดหนึ่งนะครับ และคงให้โอกาส แต่ถ้าพวกเราพยายามอภิปรายและให้กระชับหน่อยนะครับ เข้าใจว่า วันนี้ ๒ วันผ่านมาแล้วก็คงเห็นแล้วนะครับ มันใช้เวลาไปมาก แล้วเรามีเวลาล็อก (Lock) ปลายทางเอาไว้ นะครับ ขยับขยายไม่ได้ ถ้าจำเป็น เราก็อาจจะต้องไปประชุมวันเสาร์ วันอาทิตย์ เชิญท่านวิชัยครับ

นายวิชัย เรืองเรืองกุลฤทธิ : ท่านประธานครับ กระผม วิชัย เรืองเรืองกุลฤทธิ สสร. ครับ ก็อยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า ในการอภิปรายนั้น ท่านประธานครับ

น่าจะต้องได้กำหนดเวลาให้ชัดเจนนะครับ หากว่าใช้เวลามากเกินไปนี้ กระผมคิดว่าเปล่าประโยชน์ กระนั้นแล้ว เพราะเรามีเวลาจำกัดเหลือเกินในการที่จะดำเนินการในเรื่องนี้นะครับ ผมก็กราบเรียนท่านประธาน ขอได้โปรดกำหนดเวลาให้ชัดเจน ถ้ามีเช่นนั้นแล้ว มันจะเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ท่านประธานครับ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : เรื่องกำหนดเวลาก็ต้องฟังท่านสมาชิก คือ ผมเห็นใจสมาชิก ที่ผ่านมานะครับก็ให้อภิปราย เพราะว่าสมาชิกนั้น ในตัวรัฐธรรมนูญยังไม่ได้เสนอความเห็น หรืออภิปรายในโอกาสอื่นเลย ก็โอกาสนี้แหละครับ แต่ถ้าจำเป็นนี้ เรื่องกำหนดเวลาก็ต้องคิดกัน ท่านสมาชิกว่า จะเอาอย่างไร คือ ผมตอนแรกว่า อยากจะดูวันนี้เสียอีกวันหนึ่งว่า สถานการณ์เป็นอย่างไร แต่ก็ขอร้องไว้ก่อนว่าต้องกระชั้นนะครับ ต่อไปด้วยท่านสุนทรครับ

นายสุนทร จันทรวงศ์ : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม สุนทร จันทรวงศ์ สสร. นม. กระผมขอทบทวนข้อตกลงนะครับ คิดว่า เป็นข้อตกลง ไม่ใช่เป็นมติ ถ้าเป็นมติ ผมก็จะไม่ขอทบทวน ข้อตกลงดังกล่าว ก็คือ การประชุมของสภาเรา เมื่อวานนี้ผมได้เสนอไว้แล้วว่า เราจะประชุมกันวันไหน หลังจากที่พูดคุยหารือกับท่านกรรมาธิการยกเว้นคนสำคัญแล้ว ขออนุญาตเอ่ยนาม ก็คือ ท่านสมคิดนะครับ ท่านก็เห็นชอบด้วย แต่ว่าขณะที่พัก แล้วก็มาประชุมใหม่ ผมเข้าประชุมยังเข้าไปนิด เนื่องจากไปประชุมกรรมาธิการอีกคณะหนึ่ง ซึ่งภาระของพวกผม ผมกราบเรียนว่า แม้กระทั่งเย็น ช่วงเวลาพักทานอาหารเย็นนะครับ ก็ต้องไปประชุมกรรมาธิการ ต้องทานข้าวไป ประชุมไป ในคณะกรรมาธิการภาคตะวันออกเฉียงเหนือเมื่อเย็นนี้ และเช้านี้ สองโมงเช้าก็ต้องมาประชุมกรรมาธิการประชาสัมพันธ์ จะเห็นว่า เราประชุมกัน ขออนุญาตใช้คำว่า หัวปักหัวปำ แต่ก็ไม่ใช่ไรครับ ก็ยินดีครับ ในเมื่ออาสาเข้ามาแล้ว แต่มีเรื่องอยู่เล็กน้อยที่อยากจะขอให้ทบทวนใหม่เพราะว่า ผมขอเรียกร้องด้วยความที่เป็นตัวแทนของ สสร. ตจว. หลายท่านที่เรียกร้องมา -----

กล่าวคือว่า ในการประชุมครั้งนี้เราจะประชุมทั้งอาทิตย์กัน ตั้งแต่จันทร์ ถึงศุกร์ ก็ไม่ว่า แต่ว่าโดยเฉพาะอาทิตย์นี้มีความสำคัญ เนื่องจากว่าเราเริ่มประชุมตั้งแต่วันอาทิตย์ ไซ้ใหม่ท่าน ประชุมมาตั้งแต่วันอาทิตย์ จันทร์ อังคาร พุธ และท่านจะมีวันศุกร์ ท่านบอกว่า หยุดวันเสาร์ อาทิตย์ แต่ว่าวันอาทิตย์นี้เรามีกิจกรรมเทิดพระเกียรติ ที่จะต้อง เริ่มตั้งแต่หกโมงเช้า ถ้าท่านบอกว่า เราหยุดให้แล้วในวันเสาร์ ท่านลองตรองดูเถอะว่า ถ้าพวกต่างจังหวัดนี้ กว่าจะได้เลิกประชุมสี่โมงตามที่ท่านผู้มีเกียรติเสนอไปช่วงที่ผม ไม่อยู่ เสนอไป แล้วสมาชิกต่างจังหวัดซึ่งมีเกือบครึ่งของสภาฯนี้ กว่าที่จะเดินทางจากเหนือ จรดใต้ กว่าจะไปถึงที่พัก แล้วก็เพื่อที่จะมาร่วมกิจกรรมในเช้าวันอาทิตย์ เขาก็ต้องมากัน ตั้งแต่เย็นวันเสาร์ หรือตีหนึ่ง ตีสองของเช้าวันอาทิตย์ แล้วท่านคิดว่า จะเป็นไปได้อย่างไร การทำงานจะได้ผลแค่ไหน ผมไม่ย่อห่อต่อการประชุม ผมกราบเรียนมา เพื่อการ ประสิทธิภาพและประสิทธิภาพในการประชุม ถ้าเป็นไปได้ ขอเรียนว่า เฉพาะอาทิตย์นี้ อาทิตย์เดียวนะครับ เนื่องจากเราเริ่มตั้งแต่วันอาทิตย์แล้ว ขอหยุดวันศุกร์สักวัน เพื่อที่เรา จะมาทำกิจกรรมเช้าวันอาทิตย์ได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยครับ ขอเรียนเสนอ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสุนทรครับ อย่างนี้ครับ คือ เมื่อวานนี้ต้องอย่างนี้ เพราะว่า เดิมเรากำหนดประชุม ทุกวัน แล้วเราก็ไปขอทาง สนช. เขาไว้วันครับ ว่าเราจะประชุม แม้แต่วันที่เขาประชุมเราก็ ของด แล้วก็เลยคุยกัน ก็เลยขยับว่า ขอเลิกสี่โมงนะครับท่าน ก็เห็นใจนะครับท่าน ว่ามันมีปัญหาสำหรับท่านที่อยู่ต่างจังหวัด อยากขอความกรุณา เดี่ยวเราดูวันนี้ว่า เป็นอย่างไร เราจะขยับอะไรได้ไหม แต่เรียนท่านว่า เหตุที่เราขอเป็นสี่โมงเย็น แล้วขอ ประชุมวันศุกร์นี้ เนื่องจากเราประชุมแล้วมันไปได้ช้า แล้วอีกประการหนึ่งเราขอเขาไว้ เรียบร้อย แล้วก็อาทิตย์นี้นะครับ สำหรับสัปดาห์ต่อไปเราก็คงต้องมาดูกัน การพิจารณา อย่างที่บอกไว้ว่า วันสิ้นสุดของเรามันขยับอะไรไม่ได้ แล้วเราก็ไม่ได้ไปเร็ว ตอนนี้เรายังติด ปัญหาอยู่ แล้วถ้าพอถึงเวลาที่อภิปรายนี้ เราจะไม่ให้อภิปราย ก็ลำบาก ก็ยาก เดี่ยวจะ รับไว้ดูว่าจะทำอย่างไร ท่านสุนทรขอนิดหนึ่ง ต่อไปด้วยท่านเสริมเกียรติครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : กราบเรียนท่านประธานสภา ท่านกรรมาธิการ และท่าน สสร. ที่เคารพทุกท่านครับ ในประเด็นที่ทางท่านวิชัย ขออนุญาตเอ่ยนาม และท่านสุนทร ได้หารือ ก็เป็นประเด็นที่ผมจะสนับสนุนแนวความคิดของท่านประธาน ตรงที่ว่า การอภิปรายนั้น ในเรื่องสำคัญ แล้วก็ไม่ได้มีการได้พูดคุยระหว่างกรรมาธิการ ยกร่างกับ สสร. ผู้แปรญัตติ แล้วก็สงวนคำแปรญัตติ ดังนั้น ถ้าหากว่า จะให้อภิปราย อย่างจำกัดเวลา คงจะไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ เพื่อที่จะชี้ทิศทางว่า สสร. ในประเด็น แต่ละอย่างจะเอาอย่างไร ทั้งนี้ แต่ละประเด็นนั้น เท่าที่ผ่านมา ๒ วัน มีเรื่องสำคัญที่กล่าว จะลงมติกันได้ ต้องฟังคำชี้แจงอย่างหลากหลาย ทั้งฝ่ายกรรมาธิการยกร่าง และฝ่าย สสร. ผู้ขอสงวนแปรญัตติ อย่างเช่น เรื่องของท่านสุรัชย์ อย่างเช่น เรื่องของท่านคมสัน ซึ่งหลังจากอภิปรายกันอย่างกว้างขวาง ละเอียด ชัดเจนแล้ว ถึงจะมีบทสรุป แล้วบทสรุป บางอย่างนั้นออกมา ก็อาจจะไม่ค่อยเป็นที่พอใจของบางหน่วย บางฝ่าย ซึ่งก็มีทางแก้ว่า อาจจะต้องมีการทบทวน ดังนั้น ถ้าหากว่า ให้อภิปรายในเวลาจำกัด แล้วก็รีบให้ลงมติ ทุกประเด็นไป ประโยชน์สูงสุดของการร่างรัฐธรรมนูญคงจะไม่เกิด ผมจึงขอกราบเรียน ในความเห็นของท่านประธานนั้นน่าจะเป็นสิ่งที่เหมาะสม เว้นแต่ว่า เมื่อเหลือใกล้ถึง วันที่ ๓๐ ในอาทิตย์สุดท้าย วันนั้นมีความจำเป็นอย่างไร ก็คงจะต้องมาตกลงกันอีกทีหนึ่ง

- ๔/๑

สำหรับประเด็นของท่านสุนทรนั้น ผมก็เห็นว่า มีเหตุผล แต่เนื่องจากท่านประธาน ก็ได้กราบเรียนแล้วว่า เรามีเวลาทำงานเพียงวันที่ ๓๐ แล้วเราผ่านมา ๒ วัน เพิ่งได้แค่ ๔๐ ต้น ๆ เท่านั้นเอง แล้วเราก็ไปขอห้องประชุมจาก สนช. ประชาชนก็เฝ้าดูเราว่า เราทำงานกันเต็มที่ ซึ่งผ่านมาประชาชนก็ยอมรับ ๒ วันผ่านมานี้ สิ่งทีบอกกว่าพวกเราเริ่มเมื่อยล้า ก็คือ ตอนเช้า ๆ พวกเราก็มากันไม่ค่อยจะครบเต็มที่นัก เพราะว่าคงจะชาร์จแบตเตอรี่ (Charge battery) ไฟก็ยังไม่ค่อยจะเต็ม ยังไม่พอ แต่ก็อย่างไรผมก็เห็นใจนะครับ ผมก็คิดว่า ถ้าหากว่าจะปรับหน้อยว่า วันศุกร์ถ้าสี่โมงเย็นเกิดเดินทางไม่สะดวกนัก ท่านประธานอาจจะเมตตาว่า สักสามโมงเย็นก็ได้ ผมก็คิดว่า คงพอรับได้ครับ ท่านประธานครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : วันศุกร์ก็ขอประชุมนะครับ แต่ก็ขยับเวลา เดียวไปคุยกันข้างนอกนะครับ ขออนุญาตรับที่ท่านสุนทรเสนอไว้ เดียวไปคุยกันนิดหนึ่งว่าจะปรับได้ แต่ขอรับรองกับท่านสุนทรว่า เราประชุมวันศุกร์เพราะเราต้องการ มันมีเรื่องต้องประชุมอีกเยอะนะครับ แล้วก็เหตุว่า ขอสถานที่เขาแล้ว แล้วเราก็อยากจะทำงานให้ตลอดทุกวัน ไปท่านศักดิ์ชัยก่อนครับ แล้วก็ท่านสมเกียรติ เชิญครับ ระหว่างนี้นิดหนึ่งนะครับ มีอาจารย์และนักเรียนโรงเรียนนานาชาติ เซนต์ สตีเฟนส์ (St. Stephen's International School) มานะครับ มาขอฟังการประชุม มาดูงานที่สภา ก็ขอต้อนรับนะครับ เชิญครับท่านศักดิ์ชัย

นายศักดิ์ชัย อุ่ณจิตติกุล : กราบเรียนท่านประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ ที่เคารพ ผม ศักดิ์ชัย อุ่ณจิตติกุล สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ ท่านประธานครับ เมื่อสักครู่ได้มีการพูดคุยหารือกันในเรื่องของการอภิปรายขอแปรญัตตินะครับ กระผมเองคิดว่าการอภิปราย แล้วก็มีการพูดคุยระหว่างสมาชิกกับกรรมาธิการยกร่างนั้น เป็นสิ่งที่เรากำลังให้ความรู้กับประชาชน เพราะฉะนั้นการอภิปรายที่ผ่านมา เราเชื่อว่าไม่ได้มีการอภิปรายเพื่อหาเสียงหรือฟุ่มเฟือย แต่เป็นการทำความเข้าใจ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่สำคัญที่สุด ผมเชื่อว่า ประชาชนที่ติดตามอยู่ ไม่ว่าจะถ่ายทอด หรือไม่ถ่ายทอดทางโทรทัศน์ แต่ก็ยังมีการถ่ายทอดทางวิทยุ ผมเชื่อว่า ประชาชนนี้จะได้มีความรู้ และได้มีความเข้าใจในเรื่องรัฐธรรมนูญอย่างแท้จริง ท่านประธานครับที่ผ่านมาเราจะพบว่า

บางมาตราเราก็ไม่ได้มีการอภิปราย ถ้าเราเห็นชอบพร้อมกัน แต่บางมาตรามันเป็นประเด็นสำคัญทางกฎหมายที่มีความสำคัญต่ออนาคตของชาติ ผมว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็นจะต้องให้มีการพูดคุยกันอย่างเข้าใจ และมีการตักตวงทางด้านความคิด ที่จะให้รัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้เกิดประโยชน์สูงสุดกับประชาชน ดังนั้น ผมคิดว่า ผมไม่อยากจะให้แนวคิดที่บอกว่า เปิดอภิปราย แต่พยายามจะจำกัดเวลาตรงนั้นนะครับ จะสร้างความรู้สึกให้ท่านประธานที่นั่งอยู่ข้างบนทั้ง ๓ ท่าน แล้วพยายามที่จะบีบเวลาในการอภิปราย เพราะการอภิปรายบางครั้งมีเนื้อหาสาระที่น่าสนใจ น่าติดตามอย่างยิ่ง ผมขออนุญาตกราบเรียนครับว่า ผมเองบางครั้ง ในบางมาตราผมก็ไม่มี ความเข้าใจ ก็ได้อาศัยตรงนี้แหละครับที่จะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของรัฐธรรมนูญไทยอย่างแท้จริง กราบขอบพระคุณครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่ต้องกลัวครับ ไม่บีบเวลา มีแต่คนเขาบอกผมให้เวลามากไปนะครับท่าน เดียวก็ดูกัน เหลือท่านสมเกียรติ และหลังจากนั้นเราจะเข้าเนื้อ ๆ แล้วนะครับ เชิญท่านสมเกียรติครับ

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ กราบเรียนปรึกษาท่านประธานที่เคารพครับ ผม สมเกียรติ รอดเจริญ ครับ ก็ด้วยห่วงแห่งเวลาอันจำกัดนี้ครับ มันเป็นเรื่องจำเป็นของพวกเราที่จะต้องพูดคุยทำความเข้าใจกันหลายครั้งหลายหนในเรื่องการอภิปรายนะครับ เพื่อไม่ให้เป็นการใช้เวลาของสภาฟุ่มเฟือยเกินไป ๒ วันนี้ดูท่าทางฟุ่มเฟือยมาก แล้วค่อนข้างที่จะบอกได้เลยครับเสียงสะท้อนกลับจากผู้ติดตามเราอยู่ น่าเบื่อหน่าย ออกไปในรูปร่างนั้น ซึ่งก็ไม่งามสำหรับพวกเราครับ ก็จึงขอเสนอให้ท่านประธานที่ทำหน้าที่อยู่บนบัลลังก์ ข้างบนนะครับ ขอความกรุณารับ ต่อไปนี้ขอความกรุณาพิจารณาตัดกรณีอภิปรายซ้ำซาก ท่านมองเห็นนะครับ ผมอภิปรายไปแล้วเรื่องไข่ ผมอภิปรายไปแล้วเรื่องไก่ ผมอภิปรายไปแล้วเรื่องไอศกรีม (Ice-cream) อยู่ ๆ มีอีกคนหนึ่งขึ้นมาสนับสนุนผม มาคุยเรื่องไอศกรีม เรื่องไข่ เรื่องไก่ มันก็เรื่องเดียวกันนะครับ ถ้าเผื่อท่านพอจะพิจารณาได้ว่า มันเรื่องซ้ำซาก ท่านตัดได้เลยครับ อำนาจท่านมีนะครับ ไม่ว่าจะเป็นของผู้อภิปรายแปรญัตติ หรือผู้สนับสนุน หรือแม้กระทั่งท่านกรรมาธิการยกร่างด้านบน แล้วก็ผู้สนับสนุน ----- ๕/๑

ถ้าเผื่อท่านพิจารณาเห็นว่า ซ้ำซากแล้ว ท่านตัดได้เลยครับ ไม่ต้องเกรงใจครับ เพราะว่าเราต้องใช้เวลาให้เกิดประโยชน์สูงสุดนะครับ แล้วก็ขอความกรุณารับ ในเรื่องการประท้วงนะครับ ท่านประธานครับ หลักการการประท้วงมันมีอยู่ครับ แต่ในการประท้วงของพวกเราทุกครั้งที่ประท้วงอยู่ทุกวันนี้ ไม่ได้ประท้วงตามหลักตามเกณฑ์นะครับ ประท้วงเพื่ออะไรครับ ประท้วงเพื่อมีโอกาสขึ้นมาขึ้น แล้วก็ได้พูดอภิปรายต่อ ซึ่งไม่ใช่ประท้วงหรอกครับ อันนี้ขอความกรุณาท่านประธานครับ ถ้าเผื่อเห็นในลักษณะแบบนี้ขอความกรุณาตัดบัพได้เลยครับ ขอบพระคุณมากครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ขอบคุณครับ ขอเริ่มดำเนินการนะครับ เพราะทางกรรมาธิการยกร่างพร้อมนานแล้ว ขออนุญาตเริ่มดำเนินการ ท่านเลขาต่อไปครับ ท่านเลขา

นายวัชรินทร์ จอมพลาล (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : ส่วนที่ ๗ เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของบุคคลและสื่อมวลชน ไม่มีการแก้ไขมาตรา ๔๕ ไม่มีการแก้ไข ท่านเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง สงวนคำแปรญัตติครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : เชิญครับ อาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ท่านประธานครับ มาตรา ๔๕ นี้ กลุ่มพวกผมได้แปรญัตติโดยการเติมข้อความว่า ข้อมูลส่วนบุคคล ลงไป ทั้งนี้ เพราะว่า ได้พิจารณาจากร่างแรกของกรรมาธิการ ที่ปรากฏอยู่ในเล่มสี่เหลือง ที่ก่อนที่กรรมาธิการจะไปแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๕ ที่ไปเติมคำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล นี้ ก็เพื่อที่จะให้มีความหมายอย่างนี้นะครับ กรุณาตามนิตหนึ่งว่า ในมาตรา ๔๕ บอกว่า บุคคลย่อมมีสิทธิ มีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอำนาจของบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะ เพื่อรักษาความมั่นคง เพื่อคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ เกียรติยศ ชื่อเสียง

สิทธิในครอบครัว หรือ ผมเติมว่า ข้อมูลส่วนบุคคล ตลอดจนความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคลอื่น ตรงนี้นั้นครับ เพราะเหตุว่า ในร่างเดิมของกรรมาธิการ ในมาตรา ๓๕ ท่านมีเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลด้วย เพราะฉะนั้นพวกผมก็นั่งดูว่า เพื่อที่จะให้รับกับมาตรา ๓๕ จากร่างเดิม เพราะผมไม่สามารถจะเห็นได้ว่า ในที่สุด มาตรา ๓๕ ท่านจะเป็นอย่างไร ผมก็มองว่า ถ้าเช่นนั้น มาตรา ๔๕ ก็ควรจะเติม ข้อมูลส่วนบุคคล ไปด้วย ก็เพื่อที่จะบอกว่าจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งนี้ทำไม่ได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เพื่อ นะครับ เพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพราะฉะนั้นพอมาถึงตรงนี้นี้ ผมถึงถามอย่างไรครับ เมื่อวานนี้ ก่อนที่จะปิดว่า มาตรา ๓๕ นี้ บังเอิญท่านก็ไปแก้ที่หลัง หมายถึงแก้จนกระทั่งวันสุดท้ายที่ก่อนจะเข้าประชุม และผมเองนี่ก็ไปแก้ ๔๕ ให้รับกับ ๓๕ ของท่านเก่า พอเที่ยวนี้ ท่านไปตัด ๓๕ เก่า ผมก็เลยบอกว่า เอ๊ะ ถ้าอย่างนี้มันก็ไม่รับกันไปตลอด ก็เลยเรียนท่านประธานเสร็จเมื่อวานนี้ว่า ท่านจะกรุณากลับไปดู ๓๕ นะครับ จะได้ดูกันว่า เราจะเอาอย่างไร ๓๕ กับ ๔๕ เป็นหลักการเดียวกัน ให้สอดคล้องกัน ผมก็เลยไปดูว่า ตอน ๓๕ นี้ ตอนนั้นท่านสุรชัยเป็นอีกประเด็นหนึ่ง ท่านก็บอกว่า ของท่านไม่ติดใจ จบ เราก็ดูกันไม่ทันครับ ผมก็ต้องยอมรับว่า เพราะว่าในเอกสารเที่ยวนี้ มันต่างกันกับที่พวกผมเคยทำกฎหมาย ตอนที่พวกผมทำกฎหมายนี้ ร่างแรกว่าอย่างไร ถัดออกมา ก็คือ กรรมาธิการขอแก้ไขว่าอย่างไร ถัดออกมา ก็คือ พวกเราขอแปรญัตติว่าอย่างไร มันอยู่ด้วยกัน แต่เที่ยวนี้เนี่ยเนื่องจากว่า ตอนที่พวกเราแปรญัตติ ท่านก็ไม่ตกลงใจว่า ท่านจะเอาอย่างไร ท่านบอกคิดไม่ทัน จะไปขอคิดที่หลัง แล้วท่านก็มีเอกสารแยกออกมา -----

เสร็จแล้วเราก็ดูตามเอกสารในเล่มนี้ที่เรียงกันไปเรื่อย ๆ ว่า จะทำอะไร พอเราเห็นว่า คุณสุรชัยบอกว่า ไม่ติดใจ เลขาที่อ่านต่อ มาตรา ๓๖ ทุกคนก็ลืมนิดไปว่า มาตรา ๓๕ เลยไม่ได้จับมาพิจารณาตรงนี้ ผมไม่มีปัญหาอะไรเลยครับ ถ้าหากว่า ท่านเห็นว่า มาตรา ๓๕ ถูกต้อง ตามที่กรรมาธิการไปตัด ท่านก็ไม่ต้องเติม ๔๕ แต่ถ้าท่านเห็นว่า มาตรา ๓๕ ไม่ควรตัด ท่านก็ต้องเติม ๔๕ เพื่อให้มันรับกันเท่านั้นเอง ผมดูกฎหมายให้รับกันเท่านั้นเอง ผมไม่มีเจตนาอะไรทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นก็แล้วแต่ท่านว่า ท่านประธานจะให้ดูหลักการว่า ควร หรือ ไม่ควร เรื่องข้อมูลส่วนบุคคล แล้วมันก็จะไปพร้อมกันทั้ง ๓๕ กับ ๔๕ ท่านเข้าใจใช่ไหมครับ ผมไม่ได้ว่า ๔๕ ต้องเป็นอย่างไร แต่ว่าถ้า ๓๕ เป็นอย่างไร มันก็ต้องล๊อคกับ ๔๕ เท่านั้นเองนะครับ ขอบพระคุณครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายธนนิติ เศรษฐบุตร ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายเสรี สุวรรณภานนท์ รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ อาจารย์ธงทองครับ

นายธงทอง จันทรางศุ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม ธงทอง จันทรางศุ กรรมาธิการครับ สำหรับประเด็นเรื่องของการคุ้มครองสิทธิในเรื่องของข้อมูลส่วนบุคคลนั้น ผมคิดว่าเป็นหลักการ ซึ่งเราเห็นพ้องต้องตรงกันว่า น่าจะได้มีการดูแล แล้วก็กฎหมายที่จะบัพัญญัติรับรองในส่วนนี้นะครับ ขออนุญาต กราบเรียนว่า นอกจากบทบัญญัติที่ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้อภิปรายอ้างอิงถึง มาตรา ๓๕ และบทบัญญัติ ในมาตรา ๔๕ ที่ปรากฏในร่างแล้วนะครับ ในเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลนั้น คณะกรรมาธิการได้ไปปรับเพิ่มขึ้นอีกส่วนหนึ่ง ในมาตรา ๕๕ ขอความกรุณาท่านสมาชิกได้โปรดพลิกไปดูที่ในส่วนมาตรา ๕๕ ด้วยนะครับ เขียนถึงเรื่องการคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่ได้รับทราบและเข้าถึงข้อมูลข่าวสารสาธารณะ เว้นเสียแต่เป็นเรื่องข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งมีวรรคสอง ซึ่งบัญญัติว่า บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตน กระผมเข้าใจว่า ถ้าอ่านประกอบกันทั้ง ๓ มาตราแล้ว คือ มาตรา ๓๕ ซึ่งวางหลัก

ในเรื่องของสิทธิ ในเรื่องของความเป็นส่วนเนื้อส่วนตัวที่เรียกว่า ไรท์ ไพรวะซี (Right privacy) ทั้งหลายแล้ว บทบัญญัติในมาตรา ๔๕ ที่พูดถึงเรื่องการแสดงความคิดเห็นของสื่อมวลชนทั้งหลาย ประกอบกันกับมาตรา ๕๕ ประกอบกันทั้งหมด ๓ มาตราแล้ว ก็คงจะครอบคลุมเนื้อหาสาระที่เราต้องการจะถ่วงน้ำหนักในเรื่องของการที่จะได้รับการคุ้มครองดูแลสิทธิข้อมูลส่วนบุคคลเพียงพอครับ ขอประทานกราบเรียนอย่างนี้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ปรีक्षाท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ ถ้อยคำที่อยู่ในมาตรา ๕๕ นี้ พอเพียงพอที่จะครอบคลุมไปถึงมาตรา ๔๕ กับ ๓๕ ไหมครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คือ ท่านประธานครับ อันนี้คือความยากลำบาก มันกลับกัน ตอนแรกพวกผมเสนอ ท่านบอก ท่านคิดไม่ทัน เทียวนี้พอท่านเสนอนี้ ผมคิดไม่ทันจริง ๆ อันนี้ต้องกราบเรียนจริง ๆ ครับ เพราะว่า พอท่านเสนอท่านไปแก้ไขของเดิมนี้ ผมก็จำแต่ของเดิมว่า ของเดิมท่านเขียนอย่างนั้น แล้วผมก็จะพยายามแก้ไขที่เหลือ มาตราถัด ๆ มา ให้มันรับกับของเดิมของท่าน แต่เรื่องนี้พอท่านไปแก้ร่างเก่าขึ้น แล้วท่านย้าย ผมก็เลยย้ายไม่ทัน สมองก็ต้องย้ายกันหลักเลยทีนี้นะครับ มันไม่ใช่ปัญหาของผมคนเดียวแน่ ผมเชื่อว่า เพื่อนสมาชิกโปรดค่อย ๆ ดูตรงนี้ผมเห็นด้วยกับท่านอาจารย์ธงทองว่า ต้องดู ๓๕ ๔๕ และ ๕๕ ประกอบกันเสียทีเดียว เราจะได้มีรัฐธรรมนูญที่ล้อและรับกันทั้ง ๓ หมวด คราวนี้ ๓๕ นี้ ท่านดูนะครับ เรากำลังคุ้มครองสิทธิ ๓๕ สิทธิของครอบครัว สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง ข้อมูลส่วนบุคคล ตลอดจนความเป็นอยู่ส่วนตัวย่อมได้รับความคุ้มครอง อันนี้ร่างแรกท่านว่าอย่างนี้ คือ คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้วย แต่พอสุดท้ายกรรมมาธิการขอแก้ไขเองก็คือ ตัด ข้อมูลส่วนบุคคล ออก ดีความได้ว่า สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง เท่านั้น แล้วก็ ตลอดจนความเป็นอยู่ส่วนตัวได้รับความคุ้มครอง แต่ข้อมูลส่วนบุคคลไม่ได้รับความคุ้มครอง ตามมาตรา ๓๕ เสร็จแล้วพอมาถึง ๔๕ นะครับ ท่านค่อย ๆ ดูนะครับ ๔๕ พอมาถึง ๔๕ ๔๕ นี้พูดถึงเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของบุคคล -----

ที่นี้การแสดงออกแล้ว ของบุคคลและสื่อมวลชน บอกว่า บุคคล หลักใหญ่ คือ บุคคล ย่อมมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการ สื่อความหมายโดยวิธีอื่น ก็หมายความว่า คุ่มครองว่า บุคคลมีเสรีภาพในการแสดง ความเห็น แล้วเพราะฉะนั้น จะมีข้อจำกัดแล้ว ไม่ใช่ว่าแสดงความคิดเห็นอะไรก็ได้ การจำกัด เสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ บอกอีก จะไปจำกัดเสรีภาพ กระทำไม่ได้ เว้นแต่ เว้นของเว้นนั้นครับ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อ รักษาความมั่นคง เพื่อคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพ เกียรติยศ ชื่อเสียง สิทธิในครอบครัว หรือ ที่ผมเคยเดิมน่า หรือข้อมูลส่วนบุคคล ให้มารับกับ ๓๕ ไม่อย่างนั้นแล้วมันก็ไม่รับกัน ถูกไหมครับ คราวนี้ท่านบอกว่า เอาละ ๓๕ ท่านขอตัด ถ้าขอตัด ๓๕ ๔๕ ของผมก็ ไม่ควรอยู่ ถูกไหมครับ คราวนี้มาดู ๕๕ ว่า ของท่านนี้ใส่ไว้ ๕๕ แล้วเราพอใจไหม นี่ผมลองขอให้ท่านช่วยกันพิจารณาพร้อม ๆ กับในสมองของผม ๕๕ เป็นเรื่องสิทธิ ในข้อมูลข่าวสารและการร้องเรียน เป็นอีกเรื่องหนึ่งนะ เป็นเรื่องสิทธิในข้อมูลข่าวสารและ การร้องเรียนนะครับ สิทธิในการที่ประชาชนจะไปรับรู้แล้ว จะเข้าถึงแล้ว ๓๕ เป็นสิทธิ ของบุคคลที่คนจะละเมิดไม่ได้ ๔๕ เป็นสิทธิของสื่อที่จะแสดงได้มากน้อยแค่ไหน จะถึง ข้อมูลส่วนบุคคลไหม ๕๕ เป็นสิทธิในข้อมูลข่าวสารที่เราจะไปรู้คนอื่น ที่นี้ บอกว่า บุคคล ย่อมมีสิทธิได้รับทราบ และเข้าถึงข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะในครอบครองของหน่วย ราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น เว้นแต่จะมีการเปิดเผย ข้อมูลข่าวสารนั้นจะกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ความ ปลอดภัยของประชาชน หรือส่วนได้เสียอันพึงได้รับความคุ้มครองของบุคคลอื่น ท่านไป เติมน่า หรือข้อมูลส่วนบุคคล ตรงนี้ ก็หมายความว่า เวลาท่านจะไปร้องขอข้อมูลนี้ เป็นข้อมูลส่วนบุคคลนี้ไม่ได้ ใช่ไหมครับ หมายความว่าอย่างนั้นใช่ไหมครับ เวลาผมจะไป ขอข้อมูลจากทางการ จากรัฐ ต้องให้ แต่ว่าพอไปขอปั๊บ มันเป็นข้อมูลส่วนบุคคลของ ท่านกฤษฎาธิการท่านนั้น ท่านไม่ให้ได้ ดีความว่าอย่างนั้น ตกลงตรงนี้ท่านต้องตัดสินใจ แล้วครับ สมาชิกครับ ผมเพียงแค่นี้หน้าที่ยิบ ๓ มาตราเชื่อมโยงกันให้ท่านดูว่า ๓๕ ท่าน ดูอีกทีนะครับ ๓๕ เป็นการบอกว่า เป็นสิทธิของเรา สิทธิของบุคคล ข้อมูลของบุคคลได้รับ การคุ้มครอง ใครมาเอาไม่ได้ แต่ ๕๕ เป็นสิทธิที่เราจะไปเอาข้อมูลจากคนอื่น แต่ ๔๕

เป็นสิทธิที่สื่อจะเผยแพร่ข้อมูล แล้วจะให้อยู่แค่นั้นอย่างไร ตรงนี้ท่านจะรับกันอย่างไร พอดีท่านไปย้าย สมอผมก็เลยย้ายตามท่านลำบากนิดหนึ่ง เพราะผมเริ่มจากท่านว่า บุคคลได้มีสิทธิเรื่องข้อมูลส่วนบุคคล ผมก็เลยบอก เอ้า ถ้าบุคคลมีสิทธิข้อมูลส่วนบุคคล สื่อนี้จะไปเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลอยู่ดี ๆ นี่ไม่ได้ ผมก็รีบใส่ให้ด้วย มันจะได้รับกัน และ เทียนี่ท่านเอาออกหมดเลย ท่านไปใส่ใน ๕๕ ว่า เวลาคนใดคนหนึ่งจะไปเอาข้อมูลของ อีกคนหนึ่ง ไปขอจากทางการนี้ ถ้าเป็นข้อมูลส่วนบุคคล เขาไม่ให้ มันเรื่องเดียวกัน ใหมครับ ผมถามแค่นั้นเอง ผมยังไม่ได้ตัดสินใจ เพราะคิดไม่ทัน ท่านประธานครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ผมอยากจะฟังเพื่อนสมาชิก เพราะว่าท่านทั้งหมด ๓ มาตรานี้ ผมว่า น่าจะพิจารณาไปเสียด้วยกันก็ได้ นะครับ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ก็พิจารณาไปด้วยกันละตอนนี้นะครับ เพราะมันพันกันไปหมดแล้วครับ ท่านกรรมธิการครับ ข้อเสนอในมาตราที่เกี่ยวข้องทั้งหมดนี้นะครับ ขออนุญาตพิจารณาไปพร้อม ๆ กันทั้ง ๓ มาตราเลยนะครับ เพราะมันเกี่ยวข้องกัน จะได้ตัดสินใจในคราวเดียว

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ เสนอว่าพิจารณาหลักการพร้อมกัน แต่รายละเอียดมันยังมีอย่างอื่น เดี่ยวค่อยว่ากันอีกทีครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เดี๋ยวค่อยว่ากัน เข้าใจครับ ท่านกรรมธิการครับ อาจารย์สมคิดครับ อาจารย์มานิจครับ เชิญครับ

นายมานิจ สุขสมจิตร (กรรมาธิการ) : เรียนท่านประธานที่เคารพ
เพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม มานิจ สุขสมจิตร กรรมาธิการครับ ขอกราบเรียนถึง
ท่านสมาชิกผู้แปรรูปคดีว่า ความคิดเห็นนั้นตรงกันนะครับ ในการให้ความคุ้มครองข้อมูล
ส่วนบุคคล อันนี้การที่คณะกรรมการได้ย้ายเอาเรื่องการคุ้มครองไปอยู่ในมาตรา ๕๕
นั้น ก็ด้วยเหตุผลดังที่ผมจะกราบเรียนต่อไปนี้นะครับ ในมาตรา ๔๕ นั้นนะครับ ที่ท่าน
ได้ขอให้ใส่ใน มาตรา ๔๕ ในวรรคสองนั้น เป็นเงื่อนไข เงื่อนไขของการจำกัดสิทธิของการ
แสดงออกซึ่งความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณาอะไรต่าง ๆ
เป็นเงื่อนไขในการจำกัดสิทธิ อันนี้มันก็ไปพันในมาตรา ๓๕ คือ ในมาตรา ๓๕ นั้น
ถ้าหากว่ายังอยู่ในมาตรา ๓๕ นะครับ ก็จะเป็นความลำบากแก่สื่อมวลชนในการที่จะ
อธิบายในการที่จะเผยแพร่ในบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งไม่เป็นที่เสียหายแก่ผู้ตกเป็นข่าว เช่น
บอกว่านาย ก สำเร็จการศึกษามาจากมหาวิทยาลัยนั้น นาย ข มีลูกกี่คน ซึ่งไม่ใช่เป็นเรื่อง
เสียหาย เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าการที่จะต้องไปขออนุญาตเสียทุกสิ่งทุกอย่างนั้น
ก็เป็นเรื่องซึ่งอาจจะทำให้เกิดความยุ่งยาก เพราะไม่เกิดความเสียหาย อย่างที่ผมเรียน
ในตอนต้นว่า เจตนาในการที่จะคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลนั้น ตรงกันนะครับ
เพราะฉะนั้นถึงได้ย้ายมาไว้ในมาตรา ๕๕ ในมาตรา ๕๕ นั้น ถ้าเผื่อท่านสมาชิกจะกรุณา
ดูต่อไปนะครับ ในมาตรา ๕๕ บรรทัดที่ ๒ แสดงว่า ข้อมูลที่ว่านั้น เป็นข้อมูล
ซึ่งอยู่ในความครอบครองของราชการ คือ ข้อมูลที่อยู่ในมือราชการ อันนี้มี พรบ. ข้อมูล
ข่าวสารราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ กำหนดไว้แล้วนะครับว่า ทางราชการจะนำไปเปิดเผยไม่ได้
เว้นแต่เจ้าตัวจะยินยอม คราวนี้คณะกรรมการก็ได้เอามาเขียนไว้ในมาตรา ๕๕
วรรคแรก บอกว่า การเปิดเผยข้อมูลเหล่านั้นจะกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ กระทบต่อ
ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ กระทบต่อความปลอดภัยของประชาชน หรือส่วนได้เสีย
อันพึงได้รับความคุ้มครองของบุคคลอื่น หรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคลนี้ จะกระทำมิได้
แล้วคณะกรรมการก็ยังได้ให้มากไปกว่าที่ได้แปรรูปคดี นั่นก็คือว่า ในการคุ้มครอง
ในการเอาข้อมูลส่วนบุคคลไปแสวงหาผลประโยชน์อีก นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นใหม่
ตามข้อเท็จจริงแล้ว ท่านก็คงจะได้ทราบดีว่า ขณะนี้มีการเอาข้อมูลส่วนบุคคล โดยเฉพาะ
อย่างยิ่ง ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ อะไรต่าง ๆ ออกไปเปิดเผยมากมาย แล้วก็เงินเป็นทอง

ด้วย เมื่อหลายปีมาแล้ว ค่าราคาของข้อมูลส่วนบุคคล คือ ชื่อและที่อยู่ นั้น มีราคา ชื่อละ ๘ บาท เดิมนั้นผมคิดว่า คงแพงมากกว่านั้น ถ้าหากว่าเขาซื้อไปทำไมนะครับ พวกที่ซื้อไปนั้นมีทั้งพวกที่สมัคร สส. สว. สมัครสมาชิกบริหารท้องถิ่น มีทั้งผู้ที่ต้องการ จะขายสินค้า และท่านคงจะสังเกตเห็นว่า ทุกวันนี้มีแผ่นปลิวโฆษณาสินค้ามารบกว น อยู่ในตู้ไปรษณีย์ของท่านมากมายก่ายกองแล้วครับ ผมยังคิดว่า การที่ไปอยู่ ในมาตรา ๕๕ แล้วได้มีพรรคสองของมาตรา ๕๕ ด้วย ซึ่งกรรมการได้เพิ่มเข้าไปนั้น น่าจะเป็นเรื่องที่ดี แล้วก็ได้ให้ความคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลเป็นอย่างดีเลย นะครับ กรรมการก็ขอยืนยันว่า ขอให้ไปทำตามร่างครับ ขอบพระคุณมากครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ท่านเสริมเกียรติครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : กราบเรียนท่านประธาน ท่านกรรมการ ท่าน สสร. ทุกท่านครับ ในเรื่องข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งเป็นประเด็นที่จะต้องพิจารณา ในมาตรา ๓๕ ๔๕ และ ๕๕ นั้น กระผมเห็นว่า สำหรับข้อมูลส่วนบุคคลตามที่ทาง ขออนุญาตเอ่ยนาม ท่านสุรัชย์ ได้พอใจในสิ่งที่ทางกรรมการยกร่างได้ดำเนินการนั้น ซึ่งก็ไปพัวพันกับมาตรา ๔๕ ที่ท่าน สสร. เจิมศักดิ์ได้ขอแปรญัตติไว้ -----

ในความเห็นของผมนั้น เห็นว่า สำหรับมาตรา ๔๕ ซึ่งในร่างของกรรมาธิการจะมีว่า ความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคลอื่น ซึ่งเป็นบทบัญญัติเรื่องเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของบุคคลและสื่อมวลชน ก็มีประเด็นที่อยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า การจำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นในส่วนนี้มันครอบคลุมหรือไม่ ตามที่กรรมาธิการยกได้ว่า มีข้อความยกเว้นเฉพาะ ความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคลอื่น คำว่า ความเป็นอยู่ส่วนตัว นั้นกับ ข้อมูลส่วนบุคคล ความหมายใดจะกว้างแคบกว่ากัน กระผมเห็นว่า ความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคล นั้นเป็นความหมายที่แคบ ความหมายเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลนั้นกว้าง ข้อมูลส่วนบุคคลจะหมายความรวมถึงการเป็นอยู่ส่วนตัวด้วย กระผมขอกราบเรียนว่า ในกรณีพิจารณาของมาตรา ๔๕ ที่ว่า ความเป็นอยู่ส่วนตัวนั้น ถ้าหากว่า พวกสื่อต่าง ๆ อยากจะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของคนที่ตั้ง ๆ พวกดารา ดาราฟุตบอล ดาราหนัง ดาราอะไรนี่ ไปทำข่าวว่า ชีวิตประจำวัน วันหนึ่ง ๆ เขาทำอะไรบ้าง เขาไปไหนบ้าง เขากินอะไรบ้าง เขาไปกูกิ๊กที่ไหนบ้าง อันนี้ คือ ข้อมูลเป็นเรื่องความเป็นอยู่ส่วนตัว แต่ข้อมูลส่วนบุคคลนั้นมันกว้างกว่า ตรงที่ว่า ในกรณีที่เขาไปถูกลอตเตอรี่ (Lottery) รางวัลที่ ๑ แล้วไปเปิดเผย ตรงนี้ไม่ใช่เป็นความเป็นอยู่ส่วนบุคคล เป็นข้อมูลส่วนบุคคล เขาถูกลอตเตอรี่ รางวัลที่ ๑ ไปลงข่าวหน้า ๑ เขาเกิดภัย เกิดทุกข์ทันทีเลย พวกญาติโกโหติกาจับถือเป็นที่เป็นที่นอกร่วมกันเต็มไปหมด มาขอแบ่งปัน พวกใจผู้ร้ายก็มาจ้องที่จะดักเอาเงินเอาทองของเขา อันนี้เป็นข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งรัฐควรจะต้องคุ้มครอง ไม่ยอมให้เปิดเผย เว้นแต่เขาจะยอมให้เปิดเผย ผมถึงกราบเรียนว่า การร่างกฎหมายก็ต้องโยงใยกัน การยอมให้เปิดเผย หรือการที่เราจะเปิดเผยนี้มันสัมพันธ์กันอยู่ การจะเข้าถึงข้อมูล ฝ่ายที่อยากจะได้นี้ การอยากได้เป็นการไปล่วงละเมิดสิทธิของผู้อื่น การล่วงละเมิดสิทธิของผู้อื่นนี้ เราก็เคยวางหลักไว้แล้วว่า จะต้องระมัดระวัง อยู่ในกรอบที่จำเป็นจริง ๆ กรอบจำเป็นจริง ๆ ก็เกี่ยวกับเรื่องที่ว่า ความมั่นคงของรัฐ เกี่ยวกับเรื่องประโยชน์ของสาธารณะ ประโยชน์ของประชาชน แล้วสิ่งพวกนี้มันก็จะไปโยงใยกับกฎหมายอาญา เกี่ยวกับเรื่องความผิดฐานหมิ่นประมาท ซึ่งการหมิ่นประมาท หลักเรารู้ว่า แม้จะพูดเรื่องจริง ก็หมิ่นประมาท เว้นแต่ว่า จะเป็นประโยชน์สาธารณะ เป็นประโยชน์แก่ประชาชนส่วนใหญ่ การที่ผมไปมีกิ๊กกับคนอื่น แล้วท่านไปเปิดเผยนี้

มันไม่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ครอบครัวผมก็เกิดความแตกแยก อันนี้เป็นข้อมูลส่วนบุคคล ท่านเปิดเผยไม่ได้ ผมถึงกราบเรียนว่า การที่จะเข้าถึงข้อมูล โดยเราอยากจะรู้เรื่องของคนอื่นนั้น ต้องระมัดระวัง และวางกรอบให้จำเป็นจริง ๆ มิฉะนั้นแล้วจะทำให้สังคมเดือดร้อน วุ่นวาย ก็กราบเรียนท่านประธานว่า ขออยากจะให้ทางกรรมการยกร่างดู ๓๕ ๔๕ ๕๕ ประกอบกฎหมายอาญา ให้มันสอดคล้องกัน อย่าได้ขัดแย้งกันครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ขอบพระคุณครับ คือ ถ้าไม่อยากเดือดร้อน ก็อย่าไปมีนะครับ อาจารย์เจิมศักดิ์ยังติดใจอยู่ไหมครับ ฟังท่านสวิงก่อนครับ ฟังสมาชิกก่อนใช่ไหมครับ ท่านสวิงครับ

นายสวิง ต้นอุด : ท่านประธานที่เคารพ ผมก็สับสนพอสมควร เพราะว่ากรรมการไปย้ายนะครับ ทีนี้ก็พยายามที่จะใช้เวลาอันกระชั้นตรงนี้ที่จะติดตามว่าจริง ๆ แล้วควรจะอยู่ตรงไหน -----

- ๑๐/๑

ผมคิดว่า จริง ๆ แล้ว ในเรื่องเกี่ยวกับมาตรา ๓๕ ที่ตรงนั้นก็อาจจะเป็นเรื่องเหมาะสม เพราะว่า เป็นเรื่องสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล เพราะอยู่ในหมวดนี้นะครับ แต่บังเอิญ พอท่านย้ายไป ๕๕ นี่นะครับ ผมคิดว่า อันนี้จริง ๆ แล้ว ๕๕ นี่เป็นเรื่องเกี่ยวกับลักษณะที่ เรียกว่า เป็นสิทธิข้อมูลในลักษณะของการร้องเรียน ซึ่งผมคิดว่า เรื่องข้อมูลส่วนบุคคล เป็นลักษณะของสิทธิส่วนบุคคล แต่ที่นี้ ประเด็นอันนี้เอง บังเอิญที่เราแปรญัตติ ก็เพื่อที่จะให้ล้อยกกับมาตรา ๓๕ ในมาตรา ๔๕ นี้ เพราะมาตรา ๔๕ นี่นะครับ เป็นเรื่องที่อยู่ในหมวดของการกำกับที่จะไม่ให้สื่อไปรุกรานสิทธิของบุคคลอื่นนะครับ รวมทั้งในเรื่องเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลด้วยนะครับ ตรงนี้ ถ้าสมมุติเป็นไปตามเดิม มันก็จะเหมาะสม ซึ่งผมคิดว่า อันนี้ อย่างไรก็ตาม ถ้าไปอยู่ ๕๕ นี้ ผมเข้าใจว่า ตรงนั้นมันจะไม่คุ้มครองในเรื่องเกี่ยวกับสิทธิส่วนบุคคล เพราะว่า มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่จะขอข้อมูล การร้องเรียนทั้งหลาย สิทธิในการเข้าถึงข้อมูลทั้งหลาย อันนี้เป็นประเด็นปัญหาอย่างที่ว่านี้มาโดยตลอดว่า ทำอย่างไรถึงจะทำให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลได้รับการคุ้มครองอย่างแท้จริง ถ้าสมมุติจะเหมาะ ก็อย่างที่ว่านี้ ต้องอยู่ใน ๓๕ แล้วก็ล้อยกมาอยู่ที่ ๔๕ นี่ถึงจะเหมาะ เพราะผมคิดว่า อย่างไรก็ตาม ตอนนี้เราถูกละเมิดเรื่องเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลกันมาก เวลาเราไปลงทะเบียน ไปเปิดบัญชี ไปอะไรทั้งหลายตอนนี้ จะถูกเหมือนกับบังคับให้กรอกข้อมูล แล้วหลังจากนั้น วันดีคืนดีก็จะมีคนโทรศัพท์มาขายประกัน ขายเรื่อนั้นเรื่องนี้ให้แก่เราโดยตลอด แล้วข้อมูลเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ถูกละเมิด เยอะแยะเต็มไปหมด ถ้าเพียงแค่ว่าชื่อของท่านประธานลงไปในอินเทอร์เน็ต (Internet) นี่นะครับ ข้อมูลของท่านประธานออกมาเต็มหมดเลย เป็นร้อย ๆ ผมคิดว่า ทุกคนมีลักษณะแบบนั้น อันนี้ คือ การละเมิดสิทธิส่วนบุคคล หรือข้อมูลต่าง ๆ แล้วหลายเรื่องเป็นการ รุกล้ำเข้ามาในลักษณะที่ต้องการผลประโยชน์จากข้อมูล และแม้กระทั่งการขายข้อมูล อย่างที่กรรมการว่า ซึ่งผมคิดว่า อันนี้ต้องเขียนให้ชัดเจน เพื่อที่จะคุ้มครองเรื่องนี้ เพราะตอนนี้เราถูกรุกล้ำข้อมูลส่วนบุคคลเข้าไปมาก ซึ่งผมคิดว่า ถึงที่สุดนี้เราจะไม่ทำอะไร เป็นความลับอีกเลยนะครับ เลขทะเบียนรถหมายเลขอะไร อยู่ตรงไหน มีที่ดินเท่าไร มีหนี้เท่าไร มีลูกเท่าไร มีภรรยากี่คน อาจจะอยู่ในข้อมูลที่ถูกเปิดเผยจากสาธารณะได้ทั้งสิ้น นะครับ แล้วก็ไปเป็นผลประโยชน์กับในด้านทางธุรกิจด้วย ซึ่งผมคิดว่าอยากจะให้

พิจารณาเรื่องนี้ครับ เพราะว่าสิ่งที่สำคัญ ข้อมูลส่วนบุคคลน่าจะควรอยู่ในเรื่องเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคลที่ท่านย้ายไปนะครับ ไม่ควรจะไปอยู่ในลักษณะที่การเข้าถึงข้อมูลอย่างที่ว่านั้น ขอบพระคุณมากครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
อาจารย์เจิมครับ ท่านเกียรติชัยจะขอพูด ท่านฟัง ท่านเกียรติชัยก่อนดีไหมครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ครับ เพียงแต่อยากจะถามท่านประธานนิดเดียว เวลาเรียก อาจารย์เจิม นี่ เจ้าหน้าที่เวลาจด กรณาคิดว่า เจิมศักดิ์นะ ประเดี๋ยวคนเขาเข้าใจว่า เป็นหมอดูที่ไหน อาจารย์เจิม นี่นะครับ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
พอดีบางเรื่องมันต้องเจิมครับ ไม่เจิมมันไม่เดินหน้า ท่านเกียรติชัยครับ

นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม เกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ สสร. ท่านประธานครับ ที่จริงแล้วผมไม่ได้เป็นผู้ร่วมแปรญัตติในมาตรา ๔๕ แต่แต่เดิมนั้นผมเป็นผู้ขอแปรญัตติในมาตรา ๓๕ ซึ่งเรากำลังพูดเกี่ยวเนื่องกันอยู่ แล้วในข้อแปรญัตติที่ผมเสนอไปนั้น ก็ได้รับการยอมรับจากท่านคณะกรรมการยกร่าง ได้ตัดข้อความส่วนซึ่งผมเสนอขอให้ตัดออกไปทั้งหมด แล้วก็ได้ผ่านการรับรองจากการพิจารณาของสภานี้ไปเรียบร้อยแล้ว ทีนี้ผมคิดว่า เมื่อจะพูดถึงส่วนที่เกี่ยวข้อง ผมคิดว่ามันล่อกันดีอยู่แล้ว ในความเห็นของผม นั้น เห็นว่า มาตรา ๓๕ เป็นเรื่องซึ่งบุคคลภายนอกกระทํากระทบไปถึงสิทธิส่วนตัวของเขา -----

ซึ่งถ้าหากว่า การเปิดเผยในลักษณะอย่างนั้น ทำไม่ได้ แต่การที่จะไปต้องไปขออนุญาตอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ในทางปฏิบัติ หรือในความเป็นจริงมันเป็นไปได้ มันทำไม่ได้ ซึ่งก็เห็นดี เห็นชอบว่า ควรจะต้องตัดตรงนั้นออกไป และผมเห็นว่า การเขียนไว้ในมาตรา ๓๕ นั้น ก็เป็นการให้ความคุ้มครอง เพราะบุคคลภายนอกจะกระทำกระทบไปถึงสิทธิส่วนตัวของเขา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องข้อมูล หรือในเรื่องสิทธิส่วนตัวนี้ทำไม่ได้ มาตรานี้ผมคิดว่า คุ้มครองส่วนบุคคลตรงนั้นอยู่ดีแล้ว ซึ่งก็ได้รับการยอมรับไปแล้ว ที่นี้ในส่วนของมาตรา ๔๕ ถ้าจะพูดว่า มันเกี่ยวเนื่องกันนี้ ผมคิดว่า ตรงนี้เป็นเรื่องสิทธิของตัวบุคคลในการที่จะแสดงออก ๓๕ เป็นเรื่องที่คนภายนอกทำกระทบเข้าไปถึงตัวบุคคล แต่ ๔๕ เป็นเรื่องที่ตัวบุคคลมีสิทธิในการที่จะแสดงออก ซึ่งไม่ได้ไปจำกัดอะไรเลย จะจำกัดก็ต่อเมื่อว่ามันไปเพื่อการรักษาความสงบเรียบร้อย ศีลธรรมอันดี จะจำกัดได้ก็เฉพาะตรงนั้น เพราะว่า ถ้าพูดถึงในปัจจุบัน การเปิดเผย เขามีสิทธิที่จะเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของเขาก็ได้ นี่เป็นเรื่องเฉพาะตัวของเขา เขาจะไปออกอินเทอร์เน็ตเปิดเผยอะไรของตัวของเขาเอง เขามีสิทธิได้ แต่ถ้าหากว่า สิ่งที่เขาเปิดเผยเหล่านั้นกระทบต่อศีลธรรมอันดีงาม อย่างนี้ก็ไปห้ามเขาได้ อันนี้ก็จำเป็นต้องมีอยู่สำหรับสังคมบ้านเรา เพราะฉะนั้นผมเห็นว่า มันล้อยกันดีอยู่แล้ว และผมไม่เห็นความจำเป็นว่า จะต้องเพิ่มข้อมูลส่วนบุคคล คือ เราไม่ได้ไปจำกัด ๓๕ มันคุ้มครองดีอยู่แล้ว ๔๕ เป็นสิทธิที่เขาจะแสดงออก จะไปออกอินเทอร์เน็ตไป อะไรต่ออะไร จะเปิดเผยส่วนตัวอะไร อย่างไร ก็ไม่ว่า แต่ถ้าขัดกับศีลธรรมอันดี ตรงนี้ก็ต้องมาว่ากันอีกที ซึ่งผมคิดว่า ในความเห็นผมแล้วนี้ ผมคิดว่า ๓๕ ดีแล้วแล้ว ๔๕ ก็ดีแล้ว ๕๕ นี้ ผมว่า ต้องไปพูดอีกหนึ่ง ซึ่งมันจะมีเรื่องนอกเหนือไปจาก ๒ อันนี้ ผมเอา ๒ ประเด็นนี้ก่อนก็แล้วกัน ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกครับ เดี่ยวครับอาจารย์เจิมครับ อาจารย์ยกมือแล้ว เดี่ยวผมเรียกนะครับ ขออนุญาตนิดหนึ่ง แป๊บเดียวครับ คืออย่างนี้ ทำความเข้าใจกันก่อนนะครับว่า เราไม่ได้มาเหมือนกับลงมติ ๓๕ ไปแล้วจะย้อนกลับมาจะครับ เพียงแต่ว่า มาตรา ๓๕ นั้นผ่านไปแล้ว ถ้าไม่มีมาตรา ๔๕ กับ ๕๕ นี้ เราก็คงไม่ได้พูดถึง ๓๕ เพียงแต่ว่า

สมาชิกเสนอว่า ๔๕ กับ ๕๕ นี้ มันพันอยู่กับ ๓๕ เพราะฉะนั้นในการพิจารณา กฎหมาย ถ้ามาตราใดที่มันเกี่ยวข้อกันนี้ นะครับ เราก็หยิบยกมาพิจารณากันได้ คือ เราตกลงอย่างนี้นะครับ คือ เราไม่ใช่ไปเปลี่ยนกลับไปกลับมา ไม่ใช่ นะครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์ ครับ ไม่ใช่อาจารย์เจิมครับ คืออย่างนี้นะครับ ผมคิดว่า ที่ท่านอาจารย์เกียรติชัยพูดนี้ มีเหตุผล น่าฟังอย่างยิ่ง ผมลำดับนัดเดี๋ยวดังนี้ ไม่เสียเวลา ๓๕ เป็นหลักการว่า เราจะคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคลหรือไม่ เป็นหลักการกว้าง ๆ ก่อน เราจะคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลหรือไม่ เฉกเช่นเดียวกับเราจะคุ้มครองเกียรติยศ ชื่อเสียง ข้อมูลส่วนบุคคลด้วยหรือไม่ และความเป็นอยู่ส่วนตัวด้วยหรือไม่ ร่างแรกนี้กรรมการเขียนมาว่า คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล นะครับ อันนี้คือข้อเท็จจริงก่อน

ประการที่ ๒ มาตรา ๔๕ เป็นการบอกว่า สิทธิในการแสดงความเห็น อันนี้ เริ่มมาทางสื่อแล้ว แสดงความเห็น การพูด การเขียน นะครับ ได้รับการคุ้มครอง การจำกัด สิทธินี้จะทำได้อะไรบ้าง จะจำกัดสิทธิในเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลไหม ร่างเดิมไม่มีข้อมูล ส่วนบุคคลนะครับ พอมาตรา ๕๕ เป็นสิทธิในการที่พวกเราแต่ละคนนี่ สนใจเรื่องหนึ่ง เรื่องใด เราจะไปขอข้อมูล แล้วบังเอิญไปเจอข้อมูลส่วนบุคคลนี้ เราจะให้ได้ไหม นั่น ๕๕ ถ้าขณะนี้ ถ้าทำตามกรรมการทั้งหมด แปลว่าข้อมูลที่เราจะไปเอา ถ้าเป็นข้อมูล ส่วนบุคคลนี้นะครับ เขาคู่มือครอง เราไปเอาไม่ได้ -----

ถ้าถามผม เมื่อไหร่ผมยังไม่ได้แสดงความเห็น ผมเห็นด้วย ๕๕ นี่ ถ้าใครจะมาเอาข้อมูลส่วนบุคคลนี้ ผมว่า ควรได้รับการคุ้มครอง ไม่ควรจะให้ใครไปเอาข้อมูลส่วนบุคคลจากใครง่าย ๆ ผมเห็นด้วยใน ๕๕ เอานะครับ ค่อย ๆ ไปทีละเรื่อง ก็เหลือ ๔๕ กับ ๓๕ ทำอย่างไรให้มันรับกัน คราวนี้ ๔๕ กับ ๓๕ นี่ มันเป็นไปได้ทั้งคู่เลย ท่านประธาน ใส่ ๓๕ แล้วไม่ใส่ ๔๕ ก็เป็นไปได้ ไม่ใส่ ๓๕ แต่ใส่ ๔๕ เป็นไปได้ไหม ก็เป็นไปได้ ความแตกต่างอยู่ตรงนี้ครับท่านประธาน ผมนี้ไม่ค่อยอยากพูด ถ้าผมทำสื่อนี้ แล้วผมก็ทำสื่อจริง ๆ ด้วย ผมชอบที่จะไม่ใส่ในมาตรา ๔๕ เพราะว่า ถ้าผมทำ ทำมาตรา ๔๕ ผมยุ่งหน่อย ผมอาจจะถูกจำกัด มีกฎหมายออกมาจำกัดผมได้ เพราะว่า เป็นข้อมูลส่วนบุคคลของคนอื่น ผมเผยแพร่ แล้วอันนี้จะมีปัญหา ผมมีแนวโน้มที่จะชอบเหมือนกรณีการที่ไม่ต้องใส่ ๔๕ นะครับ คราวนี้ก็มาถึง ๓๕ อันนี้ผมพูดอย่างแฟร์ ๆ (Fair) นะครับ ท่านทั้งหลายไม่ได้ทำสื่อ ท่านคิดเอาเองว่า ท่านจะคิดซังน้ำหนักตามผมหรือไม่ แต่ ๓๕ ท่านจะคุ้มครองทั้งไว้ก็ได้ ไม่คุ้มครองก็ได้ ท่านเข้าใจใช่ไหมครับ ๓๕ ถ้าใส่ ก็คือว่า คุ้มครองบุคคล แล้วไป ๕๕ ก็รับกันเลย คนอื่นก็ไปเอาไม่ได้ แต่บังเอิญกรณีการท่านเปลี่ยนใจจากเดิมที่ใส่แล้วตอนหลังท่านไปขอเอาออกนี้ ตรงนี้ ถ้าท่านใส่ไว้เหมือนเดิม ผมก็จะบอก ๕๕ เห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์ (Percent) มันรับกัน ตอนนี้ ๓๕ ท่านเอาออกไปแล้ว แต่ ๕๕ ท่านโผล่มา แต่ถ้าท่านใส่แค่ ๓๕ แล้วก็ไปใส่ ๕๕ ก็รับกันดีแล้ว ๔๕ ไม่ใส่ ให้สื่อยังทำงานได้สะดวกขึ้น ถ้าถามผม ผมชอบนะครับ แต่ท่านประธานครับ ท่านต้องเห็นใจผม เพราะในกลุ่มของผมนี้ มันไม่ใช่ผมคนเดียว ประเด็นนี้ท่านอาจารย์จรัสก็อยากจะใส่ ๓๕ ๔๕ เพราะฉะนั้น ผมเลยเรียนนะครับ โดยสรุปเพื่อไม่ให้สับสน ๑. ท่านซึ่งใจว่า ในหลักการทั่วไปท่านอยากจะให้ใส่ใหม่ว่า คุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล ถ้าท่านคิดว่าใส่ กลับไปร่างเดิมของ ๓๕ อันนั้น คือ ใส่ แล้วพอมา ๔๕ ท่านจะให้สื่อทำงานสะดวกใหม่ ที่จะไปเจาะข้อมูลส่วนบุคคล สื่อนี้ทำได้ในการหาข้อมูลส่วนบุคคล แล้วเอามาเผยแพร่ได้ ถ้าเห็นด้วยก็ไม่ต้องใส่ ๔๕ เหมือนกับที่พวกผมแปรญัตติให้ใส่ ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยกับพวกผม ก็ช่วยสื่อ ซึ่งผมอาจจะชอบส่วนตัว ผมมีส่วนได้เสียตรงนี้ ไม่อยากพูดมาก แล้วสื่อนี้ ผมก็ต้องให้น้ำหนักทางสื่อ เพราะว่าผมทำมันง่ายขึ้น แต่ ๕๕ นี่ ผมเห็นด้วยเลยว่า ใส่ไว้ การที่คนจะไปเจาะข้อมูลของอีกคนหนึ่ง

มันไม่สมควร ผมเห็นด้วย ๕๕ ผมกล้าฟันธงอันเดียวคือ ๕๕ ที่เหลือท่านตัดสินใจแล้วกันว่า จะไปเอาข้อมูลของคนอื่น ท่านจะเอา ไม่เอา นั่นคือ ๕๕ จะให้สื่อเจาะข้อมูลแล้วเผยแพร่ข้อมูลได้ไหม คือ ๔๕ ท่านว่าไป หรือท่านจะใส่หลักการคุ้มครองสิทธิไว้ก่อนกว้าง ๆ หรือไม่ คือ ๓๕ นะครับ ขอบพระคุณครับ ท่านประธานครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 ครับ คือ เดี่ยว ผมทำความเข้าใจนิดหนึ่ง จริง ๆ ก็เห็นใจท่านอาจารย์เจิมศักดิ์นะครับ เพียงแต่ว่า ๓๕ นี้ ที่กรรมการเขาแก้ไขนะครับ ถ้าดูรายงานนี้ เขาแก้ไขตามที่คณะของท่านสุรชัยเสนอแนะครับ ที่มีท่านอาจารย์เกียรติชัยอยู่ในชุดนี้นะครับ ที่อธิบายนี้ ก็เป็นไปตามที่สมาชิกเขาขอแปรญัตติ กรรมการเขายอม เขาก็เลยตัดออกไป ที่นี้ถ้าเอาอย่างท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ มันก็จะไปตีตบปัญหาว่า ของท่านเกียรติชัยกับท่านสุรชัยนี้ เขาบอกว่า ก็ผมไปขอตัดตั้งแต่ชั้นกรรมการนะครับ -----

- ๑๓/๑

ถ้าเกิดกรรมาธิการเขาไม่ตัดนี้ ชุตนี้อาจจะเป็นชุดที่สงวน เขาไม่สงวน เขาพอใจนี่นะครับ เพราะกรรมาธิการไปตัดข้อความที่เขาต้องการ อันนี้ทำความเข้าใจนะครับ มันก็เลยมาติดของอาจารย์เจิมศักดิ์นะครับ ว่า ส่วนที่ไปแปรญัตติใน ๔๕ นี้ มันมาพัน ๓๕ อยู่ครับ ท่านอาจารย์คมสันยกมือมานานแล้ว เชิญครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : เรียนท่านประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญที่เคารพครับ ผม คมสัน โพธิ์คง กรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญ และสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญครับ ประเด็นเรื่องของมาตรา ๓๕ ๔๕ และมาตรา ๕๕ นี้ ขอเรียนถามท่านประธานว่า อภิปรายไปพร้อมกันใช่ไหมครับ แล้วจึงจะค่อยมาดูเป็นเรื่อง ๆ ผมขออนุญาตกราบเรียนในเรื่องของมาตรา ๓๕ มาตรา ๔๕ และมาตรา ๕๕ อย่างนี้ครับ ท่านประธานครับ คือ ผมนี้ได้ขอสงวนความเห็นไว้ในมาตรา ๕๕ แต่ไม่ได้ขอสงวนความเห็นไว้ในมาตรา ๓๕ และมาตรา ๔๕ ด้วยเหตุผลอย่างนี้ครับ ก็คือ ในบทบัญญัติมาตรา ๓๕ นี้ จริง ๆ แล้วเป็นบทบัญญัติที่มาจากบทบัญญัติในมาตรา ๓๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ของเดิมนะครับ ซึ่งโดยหลักการส่วนใหญ่ที่เราเข้าใจว่า ในบทบัญญัติ ในมาตรา ๓๔ ของรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ หรือที่อยู่ในร่าง มาตรา ๓๕ นั้น เป็นเรื่องของการที่รัฐจะต้องให้ความคุ้มครองกับสิ่งที่เรียกว่า สิทธิในความเป็นส่วนตัวของบุคคล หรือที่เรียกว่า ไรท์ ทู 프라이เวซี (Right to privacy) ซึ่งในหลักการของมาตรา ๓๕ นี้ก็ได้เขียนนอกเหนือจากเรื่องของสิ่งที่เรียกว่า สิทธิความเป็นส่วนตัว แล้วยังขยายถึงการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวที่ถูกละเมิด แล้วกระทบต่อชื่อเสียง เกียรติยศ หรือความเป็นอยู่ในเรื่องของครอบครัวด้วย ซึ่งหลักการตรงนั้นก็เป็นหลักการที่สอดคล้องกับเรื่องของสิทธิในความเป็นส่วนตัวอยู่ สิทธิความเป็นส่วนตัว หรือ ไรท์ ทู 프라이เวซี นี่เป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานของมนุษย์ในสังคมยุคใหม่ ที่ในรัฐธรรมนูญในหลายประเทศนี้ได้ให้ความสำคัญ แล้วก็ในหลักการของเรื่องของไรท์ ทู 프라이เวซี หรือว่า สิทธิความเป็นส่วนตัวที่อยู่ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๔ ของรัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ แล้วก็ร่างมาตรา ๓๕ นี้ จริง ๆ แล้วมีความยากในการที่จะบัญญัติ แล้วก็ทำความเข้าใจอยู่พอสมควรครับ เพราะว่า ถ้าเราพิจารณาถึงความหมายของ คำว่า ความเป็นส่วนตัวแล้วนี้ มันก็มีความหมายที่เข้าใจได้หลากหลายมากนะครับ ซึ่งในเรื่องของสิ่งที่

เรียกว่า สิทธิความเป็นส่วนตัวนี้ ก็มีผู้ให้คำนิยามนะครับ ซึ่งเป็นชาวอเมริกัน ได้อธิบายความหมายของคำว่า ไรท์ ทู ไพรวะซี หรือสิทธิความเป็นส่วนตัว คือ สิทธิที่จะอยู่โดยลำพัง หรือ เดอะ ไรท์ ทู บี เลท อโลน (The right to be let alone) ซึ่งหลักการเหล่านี้ นะครับ มันทำให้เรื่องของสิทธิในเรื่องของความเป็นส่วนตัวนั้น ครอบคลุมเข้าไปในปริมนทลของสิทธิอื่นในหลายเรื่อง เช่น ในเรื่องของทรัพย์สิน สิทธิความเป็นส่วนตัวก็อาจจะไปเกี่ยวข้องกับเรื่องของเคสสถาน เรื่องของการอยู่ครอบครองโดยสงบของบุคคลได้ การที่บุคคลนั้นเข้าไปรบกวนการครอบครองโดยสงบของบุคคลนั้น ถูกจัดได้ว่าเป็นการละเมิดในเรื่องของความเป็นส่วนตัวในทรัพย์สิน หรือ เทอริทอเรียล ไพรวะซี (Territorial privacy) ซึ่งในบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญาก็ไปบัญญัติรับรองไว้ในความผิดฐานบุกรุกนะครับ ส่วนในเรื่องต่าง ๆ นะครับ ในเรื่องของสิทธิความเป็นส่วนตัว อาจจะไปเกี่ยวข้องกับในเรื่องของชีวิต ร่างกายของบุคคลก็ได้ ซึ่งตรงนี้ในเรื่องของไพรวะซี หรือ บอดิลี ไพรวะซี (Bodily privacy) มันได้วางหลักการในเรื่องหลายประการ ที่ให้ความหมายของสิทธิความเป็นส่วนตัวในชีวิตร่างกาย การป้องกันชีวิตในร่างกายของบุคคลไว้ ซึ่งเรื่องนี้ที่การคุ้มครองในเรื่องความเป็นส่วนตัวในตัวชีวิต ร่างกาย นั้น ต้องคุ้มครองในลักษณะที่ไม่ให้ถูกละเมิดในเรื่องความเป็นส่วนตัวในการดำเนินการใด ๆ ยกตัวอย่างเช่น การโคลนนิ่ง (Cloning) มนุษย์ หรือว่าการนำไปทดลองกับบุคคลนะครับ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องของการกระทบในเรื่องของสิทธิความเป็นส่วนตัวในชีวิตร่างกายของบุคคล ต่อมา ก็คือความเป็นส่วนตัวในการติดต่อสื่อสารของบุคคลนั้น ก็อาจจะมีการเข้าไปกระทบถึงสิทธิความเป็นส่วนตัวนั้น ก้าวล้ำเข้าไปในเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของบุคคลได้ด้วยนะครับ ก็คือ ในเรื่องของการที่มีการแอบดักฟังโทรศัพท์ การดักจดหมายต่าง ๆ หรือไปรษณีย์ -----

ซึ่งหลักการเหล่านี้จะครับ จะเห็นได้ว่า สิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลนั้น ไปก้ำก้ำ หรือทับซ้อนกับเสรีภาพในเรื่องอื่นอีกหลายประการ ดังนั้นจะครับ ในเรื่องของข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ที่เราเรียกว่า อินฟอร์เมชัน ไพรเวซี (Information privacy) นี่จะครับ เป็นสิ่งที่จริง ๆ แล้วหลักการนี้ ในมาตรา ๓๕ โดยหลักการครอบคลุมเพียงพอที่จะคุ้มครองในเรื่องของข้อมูลส่วนบุคคลได้อยู่ เพราะว่าในสิ่งเหล่านี้เป็นส่วนที่เรียกว่า เป็นไพรเวซี (Privacy) ในส่วนของข้อมูล ที่นี้ในประเด็นเรื่องของสิทธิความเป็นส่วนตัวในเรื่องข้อมูลส่วนบุคคล ผมขออนุญาตที่จะทำความเข้าใจ เพราะว่าเนื่องจากผมได้ขอสงวนไว้ในมาตรา ๕๕ ที่จะตัดข้อความเรื่องของข้อมูลส่วนบุคคล ในมาตรา ๕๕ ออกด้วยเหตุผลอย่างนี้ครับ ในมาตรา ๕๕ นี้ เป็นเรื่องที่ได้เขียนบัญญัติไว้ในรูปแบบของเรื่อง ไรท์ ทู โนว (Right to know) ในมาตรา ขอรุขทอนโทษท่านประธานครับ ในมาตรา ๕๔ คือ ๕๙ ในรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ ซึ่งหลักการตรงนั้น วางหลักการว่า ประชาชนมีสิทธิที่จะได้รู้ข้อมูลข่าวสารของราชการ ในเรื่องที่จะเกี่ยวข้องกับการครอบครองของหน่วยงานราชการ เพราะว่า สิทธิได้รู้ที่นั่น เป็นไปตามหลักการประชาธิปไตยที่วางหลักการในเรื่องของการที่ประชาชนย่อมมีส่วนร่วมในการที่จะบริหารประเทศตามหลักการของการปกครองของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน เพราะฉะนั้นจึงวางหลักการในเรื่องของสิทธิได้รู้ ในมาตราดังกล่าวไว้ ซึ่งตรงกับมาตรา ๕๕ แต่เนื่องจากเรื่องของ คำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล นั้น เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนกันมาตลอด ตั้งแต่มีพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ เนื่องจากพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการนั้น ไปเขียนหลักการในเรื่องของข้อมูลไว้ ๒ ประเภท ประเภทที่ ๑ ก็คือ ข้อมูลข่าวสารของราชการ อีกประเภทหนึ่ง ก็คือ ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ซึ่งโดยหลักการแล้ว ความเห็นของผมนี้ มีความเห็นมาตลอดว่า ในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการนั้น ได้พูดถึงหลักการว่า เป็นประเภทข้อมูลนั้นไม่ถูกต้อง แต่เป็นการนำสิ่งที่เรียกว่า วิธีการในการเปิดเผยข้อมูลมาปะปน เป็นการแบ่งประเภทของข้อมูล เลยทำให้มีความเข้าใจ คำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล นี้ หรือที่เรียกว่า เพอร์ซันนัล ดาตา (Personal data) นี้ มีความเข้าใจกันในความเข้าใจคลาดเคลื่อนมาตลอด เพราะฉะนั้นจะท่านประธานครับ ในประเด็นเรื่องของสิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลนี้

ในเรื่องของข้อมูลข่าวสารของราชการ หรือข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลนี้ ผมคิดว่า ในมาตรา ๓๕ นี้ ไม่ได้เป็นปัญหามากครับ การที่ไม่บัญญัติเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลนั้นก็สมารถที่จะคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลในข้อมูลข่าวสารได้อยู่แล้วครับ ผมกราบเรียนเพิ่มเติมอีกนิดหนึ่งครับ ท่านประธานครับ ในต่างประเทศนี้ เวลาการพูดถึงสิ่งที่เรียกว่า ข้อมูลส่วนบุคคลนี้ ในกฎหมายของฮ่องกง ก็พูดถึงคำว่า เพอร์ซันนัล ดาตา หรือสิ่งที่เรียกว่า ข้อมูลส่วนบุคคล ไว้ว่า ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องของการเป็นกรรมสิทธิ์หรือเป็นเจ้าของของบุคคลซึ่งเป็นที่มาของข้อมูล แต่กล่าวในทางที่ว่า ข้อมูลนั้นไปเกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตของมนุษย์ ซึ่งมนุษย์ที่ว่านั้น คือ บั๊จเจกชน ซึ่งเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น แต่ไม่ใช่เขาไม่อยู่ในฐานะของการเป็นเจ้าของข้อมูล เป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นทางตรง หรือทางอ้อม ที่หมายถึง และระบุถึงตัวบุคคลนั้นครับ ซึ่งหลักการเหล่านี้ ในกฎหมายที่เกี่ยวข้อง กฎหมายที่เรียกว่า ดาตา โปรเทกชัน (Data protection) ก็ดี หรือกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ ฟรีดอม ออฟ อินฟอร์เมชัน (Freedom of information) ในต่างประเทศ หรือข้อมูลข่าวสาร ก็จะมีวางหลักการในหลักการลักษณะเช่นนี้ แต่กฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการของไทย ที่เขียนเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลนั้น บัญญัติในลักษณะของความเป็นเจ้าของ ซึ่งมีปัญหาในทางความหมายอย่างยิ่ง และทำให้เกิดความเข้าใจผิด ในเรื่องสิ่งที่เรียกว่า สิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลในข้อมูลข่าวสารของราชการ เพราะฉะนั้นท่านประธานครับ ในหลักการตรงนี้ กระผมจึงมีความเห็นอย่างนี้ครับว่า จริง ๆ มาตรา ๓๕ ไม่ได้เป็นปัญหาในเรื่องนี้ แต่ผมคิดว่าเป็นปัญหาในมาตรา ๔๕ เสียมากกว่าครับ ขอประทานโทษ ในมาตรา ๕๕ เสียมากกว่า ในประเด็นของมาตรา ๔๕ นี้ ผมเห็นว่า ในเรื่องของการคุ้มครอง เรื่องของสิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลนั้น ครอบคลุมถึงกรณีของมาตรา ๔๕ ด้วยนะครับ

เพราะฉะนั้นในการที่จะใส่คำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล ในมาตรา ๕๕ นี้ ผมจึงมีความเห็นแตกต่างจากเพื่อนสมาชิกอยู่หลายประการ ด้วยเหตุผลที่ว่า สิทธิความเป็นส่วนตัว ในมาตรา ๓๕ นั้น มันครอบคลุม และคุ้มครองในเรื่องเกียรติยศ ชื่อเสียง ซึ่งอาจจะถูกละเมิดโดยสื่อสารมวลชนได้อยู่แล้ว แต่ในเรื่องของข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลนั้น โดยหลักการนี้ มันเกิดขึ้นเป็นหลักการใหม่ อันเนื่องมาจากการพัฒนาของเทคโนโลยี (Technology) สมัยใหม่ ในเรื่องของคอมพิวเตอร์ (Computer) ซึ่งการบัญญัติในเรื่องของการระบุในเรื่องความเป็นส่วนตัวในข้อมูลส่วนบุคคลอย่างเป็นทางการเป็นครั้งแรกนี้ นะครับ ก็บัญญัติในประเทศเยอรมัน (สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน) เมื่อปี ๑๙๗๐ แล้วก็มี สวีเดน (ราชอาณาจักรสวีเดน) ในปี ๑๙๗๓ ในสหรัฐอเมริกา ปี ๑๙๗๔ ใช้น่า โพรเวซี แอกต์ (Privacy act) นะครับ แล้วก็ในระดับกฎหมายสหพันธรัฐของระดับ เยอรมัน แล้วก็ฝรั่งเศส (สาธารณรัฐฝรั่งเศส) ในปี ๑๙๗๘ ในระดับองค์การระหว่างประเทศก็ไปพูดถึงถึง ๒ องค์การ ก็คือ เคาน์ซิล ออฟ ยุโรป (Council of Europe) แล้วก็ ในส่วนของ โออีซีดี (OECD - Organization for Economic Cooperation and Development) ก็วางหลักการในเรื่องของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล อันเนื่องมาจากการพัฒนาทางเทคโนโลยีสารสนเทศให้เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นผมจึงขออนุญาตกราบเรียน ท่านประธานอย่างนี้ครับว่า ในส่วนของมาตรา ๕๕ ซึ่งเป็นปัญหา และกระผมเองขอตัดคำว่า หรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ออกนั้น จะเห็นได้ว่า ในบทบัญญัติมาตรา ๕๕ นั้น เขียนในเชิงคุ้มครองเฉพาะเรื่องของข้อมูลข่าวสารของราชการแต่เพียงอย่างเดียว แต่ในเรื่องของกรณีที่ภาคเอกชนนี้ ใช้อุ้ข้อมูลข่าวสารนั้น เพื่อหาประโยชน์ในบางประการ ซึ่งไม่ใช่กรณีของสื่อสารมวลชนนี้นะครับ เช่น ธนาคารนี้นะครับ เอาข้อมูลของลูกค้า ฐานข้อมูลของลูกค้าของธนาคารที่อยู่ในการฝากเงินของตน หรือที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกรรมทางการเงินของธนาคารนั้นออกมา แล้วก็นำเอา ข้อมูลนั้นไปขายให้กับเอกชน ซึ่งประสงค์ที่จะได้ข้อมูลนั้นไป เพื่อประโยชน์ในการ วิเคราะห์วิจัยทางการตลาด หรือดำเนินการต่าง ๆ แล้วก็จะมีจดหมายประเภทแปลก ๆ ที่มาจากห้างร้าน หรือจดหมายที่มาจากให้ชื่อของ ชายของ ก็มาจากข้อมูลในลักษณะทำนอง อย่างนี้ ที่มาจากฐานข้อมูลของหน่วยงานทั้งในภาคเอกชนและธุรกิจ ที่รวมทั้งภาค

ราชการด้วย ที่เอาข้อมูลนั้นไปให้ แล้วก่อให้เกิดการกระทบสิ่งที่เรียกว่า ความเป็นอยู่ส่วนตัวในชีวิตประจำวัน จากการนำข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้นไปใช้ในทางธุรกิจค่อนข้างสูง เพราะฉะนั้นในประเด็นตรงมาตรา ๕๕ ที่ตัดออก เนื่องจากว่า โดยหลักการนั้น ความเพียงพอของมาตรา ๓๕ นั้น พออยู่แล้ว แต่ว่า ถ้าจะประสงค์คุ้มครองในเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลในหลักการที่ถูกต้อง ก็คือคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจากการที่ประมวลผลในทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งเกิดการแพร่กระจายของการละเมิดความเป็นส่วนตัวของบุคคลจากการใช้ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น ท่านประธาน โปรดสังเกตว่า ผมไม่ได้ใช้ว่า ข้อมูลของบุคคลนั้น แต่ข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้นนะครับ ตรงนี้ต้องมีหลักเกณฑ์ของกฎหมายที่มีความชัดเจนเกิดขึ้น และมีกับบทบัญญัติในเชิงของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น ซึ่งกระผมเห็นว่า ในประเด็นนี้อาจจะแตกต่างในเรื่องของเสรีภาพของสื่อมวลชนอยู่พอสมควร แต่เป็นเรื่องของการคุ้มครองบุคคลจากข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น จากการดำเนินธุรกิจของภาคธุรกิจ และการดำเนินกิจกรรมของภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคล เช่น การจัดทำบัตรอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic) ที่เรียกว่า สมาร์ท การ์ด (Smart card) นะครับ ที่บรรจุข้อมูลของบุคคลอยู่ในบัตรนั้นทั้งหมด ซึ่งตรงนี้นะครับ บัตรนั้นนี้เมื่อบรรจุข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลนั้นทั้งหมด สิ่งที่ตามมา ก็คือว่า ถ้าบัตรนั้นถูกนำไปใช้ในที่ใด ข้อมูลของบุคคลนั้นอาจจะถูกระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ หรือคอมพิวเตอร์นั้นดูดไปใช้ แล้วก่อให้เกิดความเสียหายกับบุคคลนั้นได้ในการที่เอาข้อมูลนั้นไปใช้ประโยชน์ในเชิงที่จะละเมิดบุคคลนั้น กระผมจึงมีความเห็นอย่างนี้ครับ ท่านประธานครับว่า ในประเด็นนี้จึงได้ขอสงวนให้ตัดออก เพราะว่า หลักการตรงนี้จะเข้าใจว่า เป็นการคุ้มครองเฉพาะข้อมูลส่วนบุคคล แต่ในเรื่องของความเป็นส่วนตัวของบุคคลนั้นจะถูกละเมิด เพราะว่า การเป็นสิทธิ เป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลนั้น มันต้องสอดคล้องกับเรื่องของ อินฟอร์เมชัน ไพเวซี คือ ข้อมูลนั้นส่งผลกระทบต่อสิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลในเรื่องนั้น ดังนั้น ท่านประธานครับ ถ้าตัดข้อความนี้ ข้อความในกรณีของมาตรา ๓๕ สามารถคุ้มครองประชาชนได้ โดยครบถ้วนสมบูรณ์กว่าการเขียนเฉพาะส่วนหนึ่งส่วนใด

ของความเป็นส่วนตัวของบุคคล ในมาตรา ๕๕ ดังนั้น กระผมจึงขอสงวนความเห็น
ในเรื่องนี้ตัดออก จริง ๆ มีหลายประเด็นแต่ขออภิปรายในประเด็นนี้ ขอเพิ่มเติมอีกนิดหนึ่ง
ครับท่านประธาน

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เดี๋ยวดร ๕๕ เดียวว่าอีกที่ได้ไหมครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : ได้ครับ ขอบพระคุณครับท่านประธาน

- ๑๖/๑

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : เพราะฉะนั้นผมขออนุญาตหารือท่านสมาชิกอย่างนี้ได้ไหมครับ มาตรา ๓๕ กับ ๔๕ จากการฟังอาจารย์คมสันนี้นะครับ คือมันแยกกันนะครับ แล้วมาตรา ๓๕ นั้น ก็ลงมติผ่านไปแล้ว โดยกรรมาธิการยอมแก้ไขตามที่ท่านสุรชัยกับคณะเสนอแนะครับ ดังนั้น เราจะเข้าพิจารณา มาตรา ๔๕ นะครับ แล้วก็ถามสมาชิกว่า จะเอาอย่างไร ได้ไหมครับ มีท่านเห็นอย่างอื่นไหมครับ ตรงนี้ครับ เอาตรงนี้นะครับ ท่านวัชรฯ เดี่ยวผมให้ท่านพูด ผมถามประเด็นนี้ก่อน จะได้ตัด ๓๕ ออกไป ให้มันจบไปก่อน อย่างนั้นก็มาพินกันอยู่ตรงนี้

นายวัชรฯ หงส์ประภัศร : ท่านประธานที่เคารพครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านประเด็นนี้ใช่ไหมครับ

นายวัชรฯ หงส์ประภัศร : ผมจะพูดประเด็นนี้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : เชิญครับ

นายวัชรฯ หงส์ประภัศร : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมวัชรฯ หงส์ประภัศร สสร. กระผมเห็นว่า มาตรา ๓๕ นี้ ตัดออกไปนั้นดีแล้ว ในเรื่องข้อมูลส่วนบุคคล เพราะเหตุว่า ไม่ได้อยู่ในหมวดสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล แต่มันมาอยู่ในหมวดข้อมูลข่าวสาร ในเมื่อพูดในเรื่องข้อมูลข่าวสาร ในเมื่อมีหมวดข้อมูลข่าวสารอยู่ ก็ควรที่จะเอาเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลมาพูดในข้อมูลข่าวสารครับ แล้วเดี๋ยวผมมีข้ออภิปรายครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ขอบพระคุณครับ อย่างนั้นเห็นพ้องต้องกันตามนี้นะครับ ท่านอาจารย์สมคิดครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ เราพูด ๓ มาตราด้วยกัน มาตรา ๓๕ มาตรา ๔๕ และมาตรา ๕๕ โดยรวมผมเข้าใจว่าเป็นการพูดอยู่ ๒ เรื่องใหญ่ ๆ ๑. คือเรื่องการคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลของแต่ละคน หรือสิทธิส่วนบุคคลของแต่ละคน ซึ่งเขียนอยู่ในมาตรา ๓๕ นะครับ

กับมาตรา ๕๕ วรรคสอง ๓๕ วรรคหนึ่ง กับ ๕๕ วรรคสอง กับเรื่องการที่จะยอมให้มีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ตัดออกไปใหม่ ซึ่งอยู่ใน ๓๕ วรรคสอง มาตรา ๔๕ นะครับ ๒ อันด้วยกัน เพราะฉะนั้นแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่มนะครับ กลุ่มที่ ๑ คือ เรื่องการคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลของแต่ละคน กับ ๒. คือ เรื่องการเผยแพร่ออกไปผมเองในฐานะกรรมการ และได้หารือกรรมการแล้ว คิดว่า การคุ้มครองส่วนบุคคลควรจะเขียนคุ้มครองให้ชัดเจน แต่เรื่องการเผยแพร่ ยังเห็นด้วยกับอาจารย์เจิมศักดิ์ว่า น่าจะยอมให้สื่อเขาสามารถดำเนินการในบางเรื่องได้นะครับ ก็ยังเห็นไปในทิศทางนั้น ถ้าเอาตามแนวนี้ครับ กรรมการก็จะขอปรับครับ อาจจะโยงไปถึงมาตรา ๓๕ ก็คือ ขออนุญาตว่า จะเติมใน ๓๕ วรรคแรก เรื่องข้อมูลส่วนบุคคล แต่ขอคงมาตรา ๔๕ ตามของอาจารย์เจิมศักดิ์ไว้ครับ และมาตรา ๓๕ วรรคสอง ก็คงไว้ตามนั้น แล้วก็จะขอย้ายมาตรา ๕๕ วรรคสอง ขอความกรุณาท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ และท่านสวังหรือท่านทั้งหลายที่อยู่ ๕๕ วรรคสอง เนื่องจากเป็นเรื่องเกียรติยศ ชื่อเสียงส่วนบุคคลด้วย ก็ขอข้าย้ายมา ๓๕ เลย วรรคสาม จะอยู่วรรคสาม โดยสรุป คือ กรรมการขอว่า คงมาตรา ๔๕ ไว้ครับ เพราะเป็นเรื่องที่อาจจะกระทบต่อสื่อทั้งหลายได้ครับ คงไม่เติมตรงนั้น แต่ว่า มาเติมในเรื่องการคุ้มครองส่วนบุคคล ขอเติม ๓๕ วรรคแรก ว่า ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล นะครับ แล้วขอย้ายมาตรา ๕๕ วรรคสอง มาอยู่มาตรา ๓๕ นะครับ ขอหารือเร็วๆ แบบนี้นะครับ ท่านประธานครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : คือ เดียวนะครับ ต้องเข้าใจว่า มันมีญาติของท่านสุรชัยกับอาจารย์เกียรติชัยนะครับ ถ้าท่านย้ายตรงนี้ ท่านเกียรติชัยกับท่านสุรชัยก็ต้องยอมด้วยนะครับ อย่างนี้ดีไหมครับ เพื่อความชัดเจน ให้เจ้าหน้าที่ที่พิมพ์นะครับ พิมพ์ทั้ง ๓ มาตรา นี่มาแจกสมาชิก แล้วก็ดูไปพร้อม ๆ กัน จะได้ไม่เกิดปัญหาความรีบเร่งจนเสียความไปนะครับ ท่านเกียรติชัยเดี๋ยวเอามาดูก่อนแล้วกันนะครับ เจ้าหน้าที่พิมพ์ตามที่ท่านอาจารย์สมคิดเสนอแนะครับ ได้ไหมท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ อาจารย์เจิมได้ไหมครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เจิมได้ครับ ขอบพระคุณครับ
เห็นด้วยครับ

นายวัชร หงส์ประภัศร : กระผมมีข้อเสนอครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านวัชรครับ ข้อเสนออะไรครับ

นายวัชร หงส์ประภัศร : กระผมมีข้อเสนออย่างนี้ครับ ขออธิบายด้วย
นะครับ กระผมกราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม วัชร หงส์ประภัศร สสร.
ครับ คือในเรื่องข้อมูลมันเป็นเรื่อง ๓ ลักษณะด้วยกันนะครับ -----

- ๑๗/๑

ข้อมูลส่วนตัวที่เป็นประโยชน์ ข้อมูลส่วนตัวที่ไม่เป็นประโยชน์และไม่เสียประโยชน์ และข้อมูลส่วนตัวที่เสียหายแก่ตัวเจ้าของข้อมูลนะครับ ตอนนี้อยู่ในส่วนที่เราจะต้องดูแล ก็คือ ข้อมูลที่ทำให้เจ้าของข้อมูลเสียหาย ผมจึงขออภิปรายสั้น ๆ นะครับว่า วิธีแก้ไข ก็คือ เพิ่มมาตรา ๕๕ วรรคสอง เป็นมาตราต่างหาก แล้วเปลี่ยนที่ว่า การแสวงหาประโยชน์ เป็น การเปิดเผยข้อมูลที่ไม่ชอบ แต่นี้ก็ดูจะได้ประโยชน์แก่กันทุกฝ่ายครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
อย่างนี้ครับ ท่านวัชรารับ เดี่ยวพอฝ่ายเลขานี้เขาพิมพ์เสร็จนี้ นะครับ อาจารย์ก็ไปดูด้วย
นะครับ อาจารย์เกียรติชัยครับ เจ้าของนิติเดิมนะครับ

นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ : ท่านประธานที่เคารพครับ ผมคิดว่า ก่อนที่จะทางท่านเลขาคะเขียนออกมาให้เราได้อีกหนึ่ง คงจะต้องพูดประเด็นนี้ให้ชัดเจนเสียก่อน เพราะเหตุว่า ถ้าเราย้อนกลับไปมาตรา ๓๕ ซึ่งผมได้แปรไว้ และเป็นที่ยอมรับ ผ่านการยอมรับ ผ่านมติไปแล้วนะครับ แล้วจะกลับมา เพื่อที่จะเอาข้อมูลส่วนบุคคลกลับเข้ามาอีกนี่ ผิดรูป ผิดร่าง ผิดเรื่องแล้วละครับ สิ่งที่คุณอาจารย์เจิมศักดิ์พยายามอธิบายถึง มาตรา ๔๕ ผมคิดว่า เป็นการอธิบายที่ไม่ชัดเจนเลย ผมได้เพียรพยายามพูดอธิบายแล้วว่า สำหรับมาตรา ๓๕ นี้ เป็นเรื่องซึ่งบุคคลข้างนอกกระทาะทบไปถึงสิทธิส่วนบุคคล หรือจะเป็นข้อมูลส่วนบุคคลของเขา ซึ่งคุ้มครอง เมื่อตัดข้อความที่ผมได้แปรไว้ออกไปแล้ว ผมคิดว่า ได้คุ้มครองไว้อย่างดีแล้ว หากว่า ในมาตรา ๔๕ จะอธิบายถึงการแสดงออกที่จะไปกระทาะทบถึงข้อมูล หรือสิทธิส่วนบุคคลแล้ว มันก็ต้องไปเข้ามาตรา ๓๕ ซึ่งคุ้มครองไว้แล้วว่า ท่านจะไปกระทาะทบเขาไม่ได้ นอกจากว่า เพื่อประโยชน์สาธารณะอะไร ก็ว่าไป ๓๕ คุ้มครองชัดเจนดีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นผมไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องลงข้อมูลส่วนบุคคลในมาตรา ๔๕ ตามที่อาจารย์เจิมศักดิ์เสนอ ผมคิดว่า ถ้าคงไว้อย่างเดิมนี่ ก็ชัดเจนแล้ว เพราะวันนี้เพิ่งพูดถึงแต่มาตรา ๔๕ นี้ พูดถึงสิทธิเฉพาะตัวบุคคลในการที่จะแสดงออกไป คือ ไม่ได้จำกัดเขาเลย จะแสดงอย่างไรก็ได้ แต่จะจำกัดเมื่อมันไปกระทาะทบศีลธรรมอันดี หรืออะไรก็ว่าไป อย่างที่ผมยกตัวอย่างว่า สื่อสมัยใหม่ อย่างอินเทอร์เน็ต จะใช้สิทธิในการที่จะเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวเปิดเผยสื่อะไรของตัวเอง หรือทำอะไรก็ทำไป มีสิทธิ ไม่ได้ไปจำกัดเลย ทางอินเทอร์เน็ต ทางอะไรก็ว่าไป แต่ว่าถ้ามันกระทาะ

ศีลธรรมอันดี มาตรานี้คลุมอยู่แล้วว่า ทำไม่ได้เช่นนั้น แต่ถ้าอธิบายว่า เป็นสิ่งที่สื่อจะทำในมาตรานี้ ไม่ใช่ นี่เป็นสิ่งที่แสดงออกไป ถ้าสื่อจะทำกระทบบุคคลอื่น มันเข้ามาตรา ๓๕ แล้ว ทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นผมไม่เห็นความจำเป็นตามข้อเสนอของท่านเลขาว่า จะต้องไปปรับกลับเข้าไปที่ ๓๕ อีก จริง ๆ แล้วนี่ ถ้าหากว่าเอาว่า โอ.เค. (O.K. - Okay) นะครับ ผมเห็นว่า ไม่มีความจำเป็นในอันที่จะเอาข้อมูลส่วนบุคคลเข้ามาใส่ตามที่อาจารย์เจิมศักดิ์เสนอ เสนอเข้ามาสิ เราจะยังทำงานไม่ได้กันใหญ่ ในความเห็นของผม ในความเป็นจริง ในทางปฏิบัติ แล้วก็จะทำงานลำบาก ซึ่งผมคิดว่า ถ้าตัดข้อนี้ออกไป คงข้อความเดิมไว้ ผมยอมรับได้ แล้วไปว่ากันมาตรา ๕๕ อีกทีหนึ่ง แต่ผมไม่เห็นด้วยตามข้อเสนอของท่านอาจารย์สมคิดเลยครับ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
อะไรพอจะหาทางออกได้ไหมครับ อาจารย์เจิมศักดิ์ อาจารย์มานิจ เดียวนะครับ
ดูหาทางออก เจ้าของญัตติครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์ ครับ
ผมฟังอาจารย์เกียรติชัยบอกว่า มันอยู่ใน ๓๕ นี่ดีแล้ว หมายความว่า อาจารย์เกียรติชัยคิดว่า ควรจะมีคำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล อยู่ใน ๓๕ ผมฟังดู ๒ ครั้ง ท่านเข้าใจว่า ยังอยู่
มาตรา ๓๕ ยังอยู่ ข้อมูลส่วนบุคคลใช้ไหมครับ คือ ในหลักการนี้ ท่านต้องการให้ยังอยู่ใน
๓๕ แต่ไม่ต้องใส่ ๔๕ ใช้ไหมครับ คือ ถ้าเป็นเช่นนั้น ผมก็เห็นด้วย ผมไม่มีปัญหา ผมถาม
เพียงแค่ทำความเข้าใจกัน ที่ท่านพูดเมื่อคืนนี้ ๓๕ ยังอยู่นี้ หมายถึงร่างแรกนี้ยังอยู่ เห็นด้วย
ที่ว่าจะมีคำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล อยู่ ตามร่างแรกใช้ไหมครับ -----

ถ้าใช้ ก็ตรงกันหมดเลย พอเห็นท่านพูด ผมเห็นด้วยนะครับว่า ๔๕ ไม่ต้องไปใส่ ผมคิดผมยังไม่อยากพูด เพราะว่าอย่างที่ผมเรียนไปแล้วเมื่อครั้งหนึ่ง เพื่อความเข้าใจนิดเดียว

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คือ ผมเองเห็นว่า ผมทำสื่ออยู่ ผมก็เห็นประโยชน์ว่า ๔๕ ไม่ควรใส่ ใส่ก็ไปปิดกัน อันนั้นผมก็พูด แต่ว่า ในสมาชิกของผมนี้ท่านเห็นอีกอย่างหนึ่ง อาจารย์จรัส ผมก็พยายามพูดแยกให้เห็น และ ๓๕ ถ้าใส่แล้ว อย่างที่อาจารย์สมคิดบอก ไปใส่ ๓๕ แล้วก็ไม่ต้องใส่ ๔๕ ก็ตรงกันหมดเลย เพียงแต่อาจารย์เกียรติชัยเข้าใจว่านี่ ๓๕ มันมีอยู่ พอดีท่านไปตัดออก ก็ใส่กลับไปเหมือนเดิม ก็ตรงกันหมดแล้วครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ อาจารย์มานิจก่อนนะครับ ใช่ไหมครับ

นายมานิจ สุขสมจิตร (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานครับ เรื่องที่ผมจะกราบเรียนต่อไปนี้ คงจะไม่เกี่ยวกับเรื่องที่กำลังจะประนีประนอมกันตกลงกันนะครับ แต่อยากจะเรียนอย่างนี้ว่า เมื่อสักครู่นี้มีท่านบางท่านได้พูดว่า สื่อมวลชนชอบเอาเรื่องส่วนตัว เอาเรื่องความเป็นอยู่ส่วนตัวของผู้อื่นมาเปิดเผยนั้น อยากจะเรียนว่า คงไม่ใช่ทั้งหมดนะครับ พวกที่เป็นสื่ออยู่ในสภานี้หลายท่าน ไม่ว่าจะท่านเกียรติชัย ท่านสุนทร แม้กระทั่งท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ด้วย ก็ไม่เห็นด้วยกับการกระทำของบางพวก บางกลุ่ม ที่เอาเรื่องส่วนตัวของคนอื่นเข้ามาไปรบกวนความเป็นอยู่โดยปกติสุขของคนอื่น พวกเราส่วนใหญ่ก็อยากจะให้เป็นไปตามกฎหมาย ผมเองนี้ผมเคยเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมายได้ทำหน้าที่ ก็ไม่เป็นผล ผมยกตัวอย่างให้ฟังอย่างนี้ว่า มีกฎหมายอยู่หลายฉบับ รวมทั้ง พรบ. จัดตั้งศาลคดีเยาวชนและครอบครัว และ พรบ. วิถีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้กำหนดห้ามไม่ให้สื่อมวลชนถ่ายภาพนะครับ ไม่ใช่ลงนะครับ ถ่ายภาพ หรือเอาภาพไปลง หรือบอกให้ประชาชนได้รู้ชื่อตัวชื่อสกุลชื่อบิดามารดาของเด็ก หรือเยาวชนต้องหาว่ากระทำความผิด

และเป็นความผิดตามกฎหมายแล้ว แต่ก็ปรากฏว่ามีการละเมิดกฎหมายกันอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ก็อยากจะเรียนว่า พวกเราไม่เห็นด้วย และที่เรียกร้องไว้ตรงนี้ ก็ไม่ใช่เรียกร้องเพื่อที่จะได้สิทธิที่จะไปเขียนอะไร ต่ออะไรนะครับ ถ้าหากสื่อไปทำอะไรผิดกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นประมวลกฎหมายอาญา นับตั้งแต่มาตรา ๓๑๖ ว่าด้วยหมิ่นประมาท จนกระทั่งถึงมาตรา ๓๓๓ นะครับ หรือว่า ความผิดว่าด้วยดูหมิ่นมาตรา ๓๙๓ ก็ดำเนินการไปได้เลยครับ ไม่ได้เรียกร้องเพื่อที่จะเอาสิทธิไปรุกรานสิทธิของบุคคลอื่นโดยไม่ชอบธรรมครับ ขอกราบเรียนอย่างนี้ คือ ถ้าผมไม่ได้พูด เดี่ยวคนจะเข้าใจว่า ที่มาเรียกร้องนี้ เรียกร้องต้องการจะเข้าไปละเมิดสิทธิของผู้อื่น ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ขอบพระคุณครับ ข้อเสนอดังกล่าวนี้ น่าจะตรงกันแล้วนะครับ และเดี๋ยวให้ทำเป็นเอกสารมาคู่อีกรอบหนึ่งแล้วกัน

นายสุรัชย์ เลี้ยงบุญเลิศชัย : ท่านประธานครับ ขออนุญาตครับ ในฐานะที่ผมเป็นผู้แปรญัตติ มาตรา ๓๕

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ครับ ท่านสุรัชย์

นายสุรัชย์ เลี้ยงบุญเลิศชัย : ขอบพระคุณครับ เรียนท่านประธาน ท่านกรรมาธิการ เพื่อนสมาชิกที่เคารพครับ ผม สุรัชย์ เลี้ยงบุญเลิศชัย สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ ในฐานะผู้ขอแปรญัตติมาตรา ๓๕ ผมเรียนอย่างนี้ครับว่า ได้ตั้งใจฟังคำอภิปรายของท่านสมาชิก และท่านกรรมาธิการ สำหรับประเด็นที่กำลังหารือกันอยู่ทั้ง ๓ มาตรา ผมเรียนอย่างนี้ครับว่า สำหรับเรื่องของข้อมูลส่วนบุคคลนั้น มันมีประเด็นที่เราจะต้องพิจารณาอยู่ ๓ ประเด็น ครับ ประเด็นแรก ก็คือ สิทธิในการที่เราจะได้รับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ประเด็นที่ ๒ ก็คือ สิทธิในการที่จะเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลกับสุดท้าย ประเด็นที่ ๓ ก็คือ ประเด็นในการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล ผมขออนุญาตไล่เรียงย้อนไปจากท้ายไปต้นนะครับ ความจำเป็นในการที่จะต้องเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลถามว่า มีความจำเป็นหรือไม่ ก็ต้องเรียนว่าบ่อยครั้งหรือหลายกรณีมีความจำเป็น

ที่จะต้องเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล ยกตัวอย่างเช่น การดำเนินการของเจ้าพนักงานตำรวจ การดำเนินคดีในศาล ท่านกรรมาธิการหลายท่านเป็นผู้พิพากษา ท่านคงทราบ การที่ผู้เสียหายจะดำเนินคดีกับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือโจทก์จะดำเนินคดีกับจำเลย ศาลท่านบอกต้องแนบสำเนาทะเบียนบ้านไปพร้อมกับคำฟ้อง เพื่อที่จะต้องแสดงออก ซึ่งหลักฐานว่า จำเลยนั้นมีภูมิลำเนาอยู่ที่ไหน มีภูมิลำเนาอยู่ตามคำฟ้องของโจทก์จริง หรือไม่ -----

- ๑๙/๑

นั่นคือ การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลต่อศาล ถ้ามว่าอย่างนี้ทำได้ไหมครับ ถ้าบอกว่า ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลก่อน ไม่มีจำเลยที่ไหนเอาข้อมูล มาให้โจทก์ไปฟ้องคดี กระบวนการพิจารณาในศาลจะเกิดขึ้นไม่ได้เลย นั่นคือ ประเด็น เรื่องการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล ที่โจทก์จำเป็นที่จะต้องมีสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อที่จะปกป้องสิทธิของโจทก์ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำของจำเลย เพราะฉะนั้นผมจึงได้ยื่นขอแปรญัตติในเรื่องของมาตรา ๓๕ ไว้ แต่ไม่ได้หมายความว่า ผมเห็นชอบในการที่จะนำมาตรา ๔๕ มาตรา ๕๕ มาปรับปรุงถ้อยคำใหม่ทั้งหมด แล้วจะมีผลกระทบไปถึงการปรับปรุงถ้อยคำในมาตรา ๓๕ ด้วย อันนี้ต้องขอทราบเรียน ส่วนประเด็นในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลนั้นมันจะมีประเด็นเชื่อมโยงกับการเข้าถึง ข้อมูลส่วนบุคคลว่า ตรงนี้มันมีประเด็นที่จะต้องเขียนให้เชื่อมโยงกัน ไม่เช่นนั้นแล้ว การเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลก็อาจจะถูกแอบอ้างเป็นช่องทางในการที่จะไปเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้รับความเสียหายได้ ซึ่งก็จะส่งผลกระทบไปถึง ประเด็นแรก ก็คือ ประเด็นในเรื่องของการที่บุคคลยอมได้รับการคุ้มครองเรื่องข้อมูลส่วนบุคคล ถ้ามว่า การที่เราจะนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้นั้น ประเด็นที่ปรากฏอยู่ใน มาตรา ๔๕ นั้น ก็คือประเด็นของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่ที่ สื่อมวลชน ในการที่จะนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ ซึ่งในมาตรา ๔๕ นั้น จะพูดถึงเสรีภาพ ในการแสดงความคิดเห็น ตามร่างของท่านกรรมาธิการยกร่างนั้น ท่านมีข้อจำกัด แต่เฉพาะเรื่องของการเปิดเผยความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคลอื่น ซึ่งผมมีความเห็นว่า ถูกต้องแล้วในการที่เราจะขีดวงจำกัดในการที่จะให้เสรีภาพแก่บุคคลอื่นในการที่จะไป ล้วงล้ำเจ้าของ หรือล้วงล้ำสิทธิของบุคคลในการที่จะได้รับการคุ้มครอง เพราะฉะนั้น ถ้าท่านดูในมาตรา ๔๕ จะเห็นได้ว่า ๔๕ นั้น ห้ามมิให้เสรีภาพกับบุคคลอื่นในการแสดง ความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายอื่นที่จะ ล้วงล้ำเข้าไปสู่ความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคลอื่น ซึ่งมันต่างกับเรื่องของข้อมูลส่วนบุคคล กระผมเองกับคณะ จึงได้ขอแปรญัตติในมาตรา ๓๕ โดยขอตัดข้อความ คำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล ออก ทั้งนี้ เพื่อที่จะพยายามนำเสนอให้เห็นว่า ข้อมูลส่วนบุคคลนั้น

มีความจำเป็นระดับหนึ่ง ที่จะต้องสามารถเข้าถึงและเปิดเผยได้ ทั้งนี้ ก็คือ เพื่อให้เกิดการคุ้มครองสิทธิกับผู้ที่จะได้รับความเสียหายจากการกระทำของบุคคล หากเรายืนยันหลักการในการที่จะคุ้มครองสิทธิเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล โดยไม่มีโอกาสเปิดเผยโดยไม่มีโอกาสเข้าถึง ก็อาจจะทำให้มีเหตุขัดข้องในการที่เราจะคุ้มครองสิทธิของบุคคลอื่น ซึ่งถูกละเมิดโดยเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ตรงนี้เป็นอีกประเด็นหนึ่ง ซึ่งอยากจะนำเสนอให้ที่ประชุม โดยเฉพาะท่านกรรมาธิการยกร่างได้นำไปประกอบการพิจารณาสุดท้าย ก็คือ ถ้ากรรมาธิการยกร่างมีความต้องการที่จะปรับปรุงถ้อยคำทั้ง ๓ มาตราใหม่ทั้งหมด ตามที่ท่านอาจารย์สมคิดได้นำเสนอ ผมเองต้องขออนุญาตว่า ถ้าเป็นเช่นนั้นผมต้องขออนุญาตสงวนคำแปรญัตติ เพื่อที่จะได้ใช้สิทธิในการที่จะตรวจสอบและทบทวนข้อความใหม่ของท่านด้วย ขอขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ เชิญท่านเลขาครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ สมคิด เลิศไพฑูรย์ ครับ กรรมาธิการครับ ขออนุญาตเรียนท่านประธานอย่างนี้ครับว่า เดิมที่ผมเสนอว่า ให้มีการแก้ไขมาตรา ๓๕ นะครับ คือ ไปเพิ่มคำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล ใน ๓๕ วรรคแรก ๓๕ วรรคสองนั้น ก็เป็นไปตามที่ท่านสุรชัยได้แปรญัตติไปแล้วนะครับ กรรมาธิการเห็นด้วยนะครับ ให้ตัดออก อันนั้นก็เห็นตรงกัน แล้วก็ขอย้ายมาตรา ๕๕ วรรคสอง มาอยู่มาตรา ๓๕ วรรคสาม เพื่อให้การหารือกันเป็นที่เข้าใจตรงกัน ท่านประธานครับ ขออนุญาตมาตรา ๕๕ นี้ ยังไม่ย้ายมาใน ๓๕ วรรคสามได้ไหมครับ มาตรา ๕๕ นี้แยกไปพิจารณาต่างหาก เพราะมีคนทั้งสงวนความคิดเห็น แล้วก็ก็มีคนพูดจาเรื่องพวกนี้เยอะพอสมควร ก็ขออนุญาตเรียนชี้แจงสั้น ๆ แค่นั้นเองว่า เมื่อก็ได้หารือกับท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ หรือท่านเกียรติชัยแล้ว ได้ความตรงกันนะครับว่า มาตรา ๔๕ ขอคงไว้ตามเดิมนะครับ -----

มาตรา ๓๕ นั้น วรรคที่ ๑ ขอบเขตคำว่า ข้อมูลส่วนบุคคลเข้าไป ถ้ามว่า ทำไมต้องเติมตรงนี้เข้าไป เรื่องนี้เป็นสิทธิของบุคคลแต่ละคน แต่ไม่ใช่เรื่องที่คนภายนอกมาใช้ข้อมูลส่วนบุคคลอันนั้นนะครับ ส่วนวรรคสองนั้น ก็คงไว้ตามเดิมครับ ไม่ได้แก้ไขอะไร แล้วก็ได้แก้ไขให้ท่านสุรชัยเป็นที่เรียบร้อยแล้ว โดยสรุป ก็คือ ขออนุญาตคงมาตรา ๔๕ ไว้ แล้วขออนุญาตเพิ่มใน ๓๕ วรรคแรกเท่านั้นนะครับ คำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล ครับ เพื่อให้การคุ้มครองสิทธิของบุคคลในเรื่องข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลดียิ่งขึ้นกว่าเดิมนะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ วรรคสองก็เป็นอย่างที่ของท่านสุรชัยนะครับ ก็ตัดออกตามที่ท่านต้องการนะครับ ท่านวิทยาก่อนนะครับ แล้วเดี๋ยวอาจารย์คมสัน เห็นยกมือนานแล้ว ก่อนท่านอาจารย์คมสัน เชิญครับ ในประเด็นนี้นะครับ ท่านอาจารย์วิทยาครับ ในประเด็นที่เราพูดคุยกันนี้นะครับ เอาให้จบเป็นเรื่อง ๆ ไปก่อน เชิญครับ

นายวิทยา คชเชื่อน : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม วิทยา ในเรื่องของมาตรา ๓๕ นะครับ ในการคงไว้ของข้อมูลส่วนบุคคลก็ดีนะครับ แต่ว่าถ้ามองอีกมุมหนึ่งนะครับว่า การจะเข้าไปหาข้อมูลส่วนบุคคลที่ทำให้เกิดความเสียหายนี้ ก็ไม่น่าจะทำ แต่ถ้าอีกลักษณะหนึ่ง ซึ่งเราต้องการข้อมูลในการอธิบาย เช่น สมมุติว่า รัฐมนตรี หรือนายกรัฐมนตรีนี้เกิดทุจริตขึ้นมาะครับ เราต้องการข้อมูลสิ่งเหล่านั้น ข้อมูลส่วนตัว หรือข้อมูลต่าง ๆ ของทางราชการ เราก็สามารถจะเจาะเข้าไปได้ ในข้อนี้ก็ต้องฝากให้เป็นที่สังเกตไว้ด้วยนะครับท่านกรรมาธิการยกกว้างว่ามันมีทั้งข้อดีและข้อเสีย นะครับ ในส่วนของมาตรา ๕๕ บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับทราบถึงข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะในครอบครองของหน่วยราชการนะครับ นั่นก็เป็นส่วนหนึ่ง แต่ในส่วนของวรรคสองนะครับ วรรคสองผมตั้งใจว่า ตั้งใจที่ว่า ข้อมูลนะครับ เพราะว่าโดยที่ขออนุญาตยกตัวอย่างนิดหนึ่ง ย้อนไปนิดหนึ่งครับ ปี ๒๕๔๗ นะครับ ผมโดนธนาคารธนาคารหนึ่ง ผมใช้บัตรเครดิตของธนาคาร ธนาคารหนึ่ง ไปกดในวันที่ ๔ และวันที่ ๕ ที่ผมจำได้ก็คือ เป็นวันที่ ๕ ธันวาคม นะครับ แล้วถูกขโมยเงินไปสองแสนกว่าบาท แล้วก็มากดในวันรุ่งขึ้นอีกสองหมื่นกว่าบาทนะครับ ผมพยายามติดตาม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของตำรวจ แจ้งความใน สน. แจ้งความกับกองปราบ เอาไปยื่นกับธนาคารนะครับ ธนาคาร

เขาบอกว่า มันเป็นการกดตามปกติ ผมก็ยังยืนยันว่าขออนุญาตที่จะเอ่ยนามผมทำหนังสือถึงท่านพิสิฐ ลีธรรม เพื่อขอให้ดูเรื่องนี้ให้ที ท่านก็รับเรื่องไปแล้วนะครับ แต่ส่วนที่อยากจะฝากเป็นข้อสังเกตให้ท่านทั้งหลายได้เข้าใจ และพี่น้องประชาชนทั้งหลายได้เข้าใจว่า ข้อมูลอย่างนี้นะครับ คนที่ทำได้ก็คือ ๑. ธนาคาร ๒. คือคนที่เก่งกว่าธนาคาร นี่เป็นผลเสียที่เกิดกับเศรษฐกิจของประเทศ ไม่ใช่ผมรายเดียว เกิดมาหลายรายแล้วนะครับ แต่ว่าเขาได้คืนบ้าง ไม่ได้คืนบ้าง แต่ของผมยังไม่ได้คืน ผมก็ยังจะต้องติดตามนะครับ ทั้งตำรวจด้วย แล้วก็ทั้งธนาคารชาติให้พิจารณาเรื่องนี้ นี่คือข้อเท็จจริงที่เราประสบนะครับ และไม่ยากให้เกิดการซ้ำรอย เพราะฉะนั้นในวรรคสองนะครับ ท่านจะย้ายไปอยู่ ๓๕ ผมก็ไม่ติดใจนะครับ หรือจะอยู่ที่เดิมก็ไม่ติดใจ ถ้าหากว่ามันไม่เกิดความแย้งกันในข้อความ เพราะผมไม่ใช่กฎหมาย ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ขอบพระคุณครับ อาจารย์คมสันครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญที่เคารพครับ ผม คมสัน โพธิ์คง กรรมาธิการ และสมาชิกสภาว่างรัฐธรรมนูญครับ ในประเด็นของการย้ายข้อมูลส่วนบุคคลไปไว้ในมาตรา ๓๕ นั้น ผมไม่เห็นด้วย เพราะท่านประธานลองอ่านดูให้ดีนะครับ สิทธิของบุคคลในข้อมูลส่วนบุคคลเขียนอย่างนี้เป็นการเขียนในเชิงกรรมสิทธิ์นะครับ แต่จริง ๆ แล้วนี่ ข้อมูลส่วนบุคคล ใครที่เก็บรวบรวมข้อมูล อย่างเช่น ผู้ทำวิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลของบุคคลต่าง ๆ มาเพื่อฐานข้อมูลของการวิจัย และเก็บไว้ในการทำประโยชน์เพื่อวิจัยนี้ เขาเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ข้อมูลนะครับ

แต่การใช้ข้อมูลนั้นต่างหากครับท่านประธาน ที่ไปกระทบต่อความเป็นส่วนตัวของบุคคลที่เรียกว่า สิทธิในความเป็นส่วนตัว เพราะฉะนั้นการเขียนว่า เพิ่มคำว่า ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล เข้าไปในคำนี้ จะทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลนั้น ไปอยู่ในรูปของกรรมสิทธิ์ ซึ่งไม่ใช่เรื่องของมาตรา ๓๕ เขียนเข้าไปเสมือนว่า เป็นกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินอีกแบบหนึ่งนี้ ผมคิดว่าประเด็นนี้เป็นปัญหาในทางปฏิบัติของการเก็บข้อมูลต่าง ๆ เพราะถ้าเขียนในทำนองอย่างนี้ หมายความว่า ข้อมูลส่วนบุคคลที่ส่วนราชการเองถือครอบครอง เนื่องจากใช้ประโยชน์ของทางราชการนี้ จะถูกตีความในเชิงของกรรมสิทธิ์ ในเชิงของสิทธิในทรัพย์สินไปหมด ปัจจุบัน คำว่า ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ที่อยู่ในกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการ ก็เป็นปัญหาในการที่จะวินิจฉัยอยู่แล้วว่า จริง ๆ แล้วมันอยู่ในรูปของกรรมสิทธิ์ หรืออยู่ในรูปของสิทธิ สิทธิที่ได้รับการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล ผมคิดว่า ทำความเข้าใจตรงนี้ให้เคลียร์ (Clear) นะครับ ท่านประธานครับ เพราะว่าถ้าเต็มแล้วนี้ มีปัญหาต่อว่ามันเป็นในเชิงกรรมสิทธิ์ ไม่ใช่ในเรื่องของการกระทบไพรเวซี อินฟอร์เมชัน นะครับ ผมจึงยังเห็นว่า การเติมมาตรา ๓๕ นี้ เป็นปัญหาแต่การจะย้ายวรรคสอง ผมไม่ขัดข้องนะท่านประธาน ถ้าจะย้ายวรรคสองมาเป็นวรรคสองของมาตรานี้ หรือเป็นวรรคท้ายมาตรานี้ คือ ถ้าเขียนนี้ต้องคำนึงให้ดีครับ ตอนนี้ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน เก็บข้อมูลมากมายมหาศาลนะท่าน

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านดูอันนี้หรือยัง ดูหรือยัง ช่วยดูหน่อยได้ไหม

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : ที่เติมข้อความไปในมาตรา ๓๕ ใหม่นะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ดูหรือยัง

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : ยังครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ช่วยดูให้หน่อยได้ไหม ดูก่อนได้ไหมครับ ดูก่อนจะได้ตรงกัน

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : ใช่ครับ พรรคแรกนี่ละครับ
ที่เป็นปัญหาท่านประธาน

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ที่ใส่ข้อมูลว่า ข้อมูลส่วนบุคคล ในพรรคแรก

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : ใช่ครับ เพราะมันจะอยู่ มองอยู่ใน
รูปของกรรมสิทธิ์ในข้อมูล ซึ่งหลายส่วนราชการ แม้แต่มหาวิทยาลัยก็เก็บข้อมูลนักศึกษา
เยอะแยะนะครับ เก็บไม่ได้นะครับ กลายเป็นสิทธิของนักศึกษาทั้งหมดนะครับ แต่จริง ๆ
แล้วการเก็บข้อมูลนั้น มันไปละเมิดความเป็นส่วนตัวของนักศึกษา แต่อย่าไปใช้ในเชิง
ละเมิด เพราะฉะนั้นการเขียนคำว่า สิทธิในข้อมูลข่าวสาร มันจะมีผลในการตีความ
เป็นอีกเชิงหนึ่ง ไม่ใช่เรื่องของความเป็นส่วนตัวของบุคคล ผมถึงบอกว่า มาตรา ๓๕ เดิมที่
ไม่มีนั้นถูกต้องแล้ว ไม่เป็นปัญหา เพราะว่าความเป็นส่วนตัวที่เขียนอยู่ในคำนี้มันคลุมถึง
อินเทอร์เน็ต ไลน์ อยู่นะครับ พอไปใส่อย่างนี้ มันกลายเป็นสิทธิอีกแบบหนึ่ง ในเชิง
รูปของกรรมสิทธิ์ในข้อมูลขึ้นมาใหม่ อันนี้จะเกิดปัญหาในสิ่งที่ได้ทำไปในสถานที่ต่าง ๆ
ทั้งหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ แม้แต่ ปปช. ศาล ก็จะเป็นปัญหานะครับ ที่เก็บข้อมูล
เหล่านี้ ผมจึงเห็นว่า ท่านประธานครับ ประเด็นนี้ต้องพิจารณาให้เคลียร์ เพราะว่าใส่แล้ว
จะเป็นปัญหา ความจริงย้ายพรรคย้ายมา ผมไม่ขัดข้อง ผมโอ.เค. ครับ แต่ข้อความแรกนี้
ผมไม่เห็นด้วย เพราะใส่แล้วจะเกิดสิทธิขึ้นมาใหม่ ซึ่งเป็นปัญหาขึ้นมาครับ ท่านประธาน
ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ อย่างนี้เดี๋ยวนะครับ อาจารย์นิติพันธุ์เดี๋ยวนะครับ เอาให้มันหมดทีละประเด็นไป
นะครับ ประเด็นที่เป็นปัญหา ของท่านสุชัยก็คงไม่มีปัญหานะครับ เพราะกรรมาธิการเขา
ยอมตัดตามที่ท่านเสนอ แล้วท่านพอใจไปแล้วนะครับ ตอนนี้นั้นพรรคย้ายของ
มาตรา ๕๕ ขอย้ายมาอยู่ ๓๕ อาจารย์คมสันก็ไม่ติดใจนะครับ ก็คงมีปัญหามาตรา ๓๕
พรรคแรกนะครับ เฉพาะพรรคแรกนะครับว่า ที่กรรมาธิการเขาเสนอคำว่า ข้อมูลส่วน
บุคคลนี้นะครับ มาอยู่ในพรรคแรกนี้นะครับ พอเอา ข้อมูลส่วนบุคคล มาไว้พรรคแรกใน
มาตรา ๓๕ นี่แล้วนะครับ มาตรา ๔๕ นะครับ ก็คงไว้ตามร่างเดิมของกรรมาธิการ นี่สรุป

ได้ตามนี้นะครับ คงมีความขัดแย้งกันตอนนี่ว่า วรคแรกของมาตรา ๓๕ จะเติมคำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล หรือไม่ครับ มาอาจารย์นิติพันธุ์ก่อนดีไหมครับ เชิญอาจารย์นิติพันธุ์ ครับ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิติพันธุ์ เชื้อบุญชัย (กรรมาธิการ) : ขอบคุณ ท่านประธานครับ ผม นิติพันธุ์ เชื้อบุญชัย กรรมาธิการ ผมต้องขออนุญาตไม่เห็นด้วยกับ สิ่งที่ท่านกรรมาธิการ แล้วก็ท่านสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ ซึ่งได้อภิปรายไปเมื่อสักครู่ ขออนุญาตเอ่ยนาม คือ ท่านคมสันนะครับ ความจริงนั้น ในส่วนของข้อมูลส่วนบุคคลนั้น ผมเข้าใจว่า เป็นสิทธิ สิ่งที่เรากำลังในมาตรา ๓๕ นั้น เป็นการพูดถึงเรื่องสิทธิ ไม่ใช่ เป็นการพูดถึงเรื่องกรรมสิทธิ์ใด ๆ -----

- ๒๒/๑

ซึ่งถ้าหากตีความในมาตรา ๓๕ ว่า หมายความว่ารวมถึงกรรมสิทธิ์นั้น มันก็จะเกิดความแปลกประหลาดขึ้นมา สิทธิในบุคคล หรือกรรมสิทธิ์ของบุคคลในครอบครัว กรรมสิทธิ์ของบุคคลในเกียรติยศ กรรมสิทธิ์ของบุคคลในชื่อเสียง หรือแม้กระทั่งกรรมสิทธิ์ในข้อมูลส่วนบุคคล ผมเองนั้นไม่ค่อยเห็นด้วยในกรณีนี้ที่บอกว่า ถ้าข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นสิ่งที่ผมครอบครอง หรือว่าสิ่งที่เป็นตัวตนของผมอยู่นั้น ไปอยู่ในความครอบครองของมหาวิทยาลัย ไปอยู่ในความครอบครองของธนาคาร ไปอยู่ในความครอบครองของหน่วยราชการใด ๆ กลายเป็นกรรมสิทธิ์ของหน่วยราชการแห่งนั้น กลายเป็นกรรมสิทธิ์ของธนาคารแห่งนั้น กลายเป็นกรรมสิทธิ์ของธนาคารแห่งนั้น ที่จะนำเอาไปทำอะไรก็ได้ โดยถือว่าเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา เพราะเมื่อพูดถึงเรื่องกรรมสิทธิ์นั้น เราต้องพูดถึงว่า เจ้าของกรรมสิทธิ์ย่อมมีการทำอะไรอย่างนั้นก็ได้ และยิ่งจะประหลาดมากขึ้นไปอีก ถ้าหากจะบอกว่า กรรมสิทธิ์ในข้อมูลส่วนบุคคลนั้น สามารถเป็นเจ้าของได้หลายคน กลายเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมหรือเปล่า ผมจะใช้ข้อมูลส่วนบุคคลต่อไปนั้น ต้องขออนุญาตจากคนที่เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์คนอื่น ๆ อีกหรือไม่ เพราะในตรงส่วนนี้ผมเข้าใจว่า น่าจะเป็นความเข้าใจที่ไม่ตรงกันนะครับ สิ่งที่ผมอยากจะย้ำในตรงนี้ก็คงอยู่ตรงที่ว่า ข้อมูลส่วนบุคคลนั้นเป็นสิ่งที่ติดตัวผม ผมเองนั้นจะอนุญาตหรือไม่อนุญาตนั้นน่าจะเป็นสิทธิที่ผมกระทำได้ อย่างน้อยสิทธิตรงนี้ผมควรจะได้รับคุ้มครอง เพราะว่าถ้าไม่ได้รับความคุ้มครอง ผมเองนั้นอาจจะถูกข้อมูลนั้นนำไปใช้ประโยชน์ใด ๆ ก็ได้ เพราะฐานการคุ้มครองไม่เกิด ก่อนที่เราจะไปใช้ในวรรคสองของมาตรา ๕๕ ซึ่งในเอกสารที่ท่านเลขาได้จัดทำในปัจจุบันนี้ เป็นวรรคสามของมาตรา ๓๕ นั้น ซึ่งยังไม่ได้อภิปรายนะครับ ก่อนที่จะมีการคุ้มครองนั้น มันต้องมีการคุ้มครองรวมในเบื้องต้นก่อนจึงจะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ หรือว่าให้ใช้อย่างอื่นได้ และขณะเดียวกัน สิ่งที่ผมอยากจะเรียน ณ จุดนี้คงอยู่ที่ว่า แม้ผมมีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ผมให้หน่วยงานใดก็ตาม ขอบเขตการใช้ข้อมูลนั้นในหน่วยงานนั้น มีเพียงเท่าที่ผมให้ หน่วยงานนั้นไม่สามารถนำไปใช้เพื่อประโยชน์อื่นใด นอกเหนือจากสิ่งที่ผมให้ อันนี้ก็เป็นเรื่องที่ผมอนุญาตให้นำไปใช้นั่นเอง ขออนุญาตเรียนในเบื้องต้นเท่านี้ครับ ขอขอบคุณมากครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ขอขอบคุณครับ เดี่ยวอาจารย์คมสัน แล้วค่อยท่านเลขา呢ครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานสภา
ร่างรัฐธรรมนูญที่เคารพครับ กระผม คมสัน โพธิ์คง นะครับ กรรมาธิการ แล้วก็สมาชิก
สภาร่างรัฐธรรมนูญ เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่呢ครับท่านประธาน มีผลกระทบต่อเรื่องของ
กระบวนการในเรื่องข้อมูลข่าวสารมหาศาล ไม่มีที่ใดในโลก ไม่มีประเทศใดในโลก呢ครับ
ท่านประธาน ที่เขียนเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลว่า เป็นสิทธิในเชิงกรรมสิทธิ์ ผมไปทำวิจัยกับ
เนคเทค (NECTEC – The National Electronics and Computer Technology Center)
เรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมา ๓ ปี呢ท่าน กฎหมายทั่วโลกนี้ไม่มี呢ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เดี๋ยว ผมไม่ได้แย้งอาจารย์นะ ไม่ได้ขัดค่อนะ พอดีอาจารย์นิติพันธุ์อธิบายไปแล้วว่า
สิทธิตามมาตรานี้มันไม่ใช่กรรมสิทธิ์

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านจะได้อธิบายได้ตรง

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : ผมจะอธิบายให้ตรงครับ คำว่า
เป็นเจ้าของข้อมูล มีใช้เฉพาะในกฎหมายไทย ที่เขียนคำว่า เป็นเจ้าของข้อมูล แล้วก็
เข้าใจกันไปได้ว่า นั่นคือความเป็นเจ้าของ ที่จะเอาไปใช้โดยใคร เอาไปล่วงละเมิดไม่ได้
แต่ความเป็นจริงแล้ว ในที่ต่าง ๆ เขาไม่ใช่เขียนคำว่า เจ้าของข้อมูล เขาใช้คำว่า
ดาตา ซับเจกต์ (Data subject) เขาไม่ได้เขียนในเชิงกรรมสิทธิ์ เพราะฉะนั้นโดยหลักการ
นี้呢ครับ ท่านประธานครับ การเขียนคำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล จริง ๆ แล้วการล่วงละเมิด
สิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคล โดยใช้ข้อมูลส่วนบุคคลนั้น มันเกิดขึ้นได้ แต่การ
ล่วงละเมิดในสิทธิของบุคคล ในข้อมูลส่วนบุคคลนั้น มันเกิดไม่ได้ เพราะด้วยเหตุผลอะไร
ครับ คำว่า ข้อมูล มีความหมายแค่นี้ ไม่ใช่กระดาด ข้อมูลเป็นเรื่องของความรับรู้ของ
บุคคล -----

ท่านประธานจำชื่อผมได้ ท่านประธานจำชื่อสมาชิกได้ สิ่งนั้นคือข้อมูล แต่ไม่มีกระดาษใด ๆ เลยเพราะฉะนั้นต้องเข้าใจคำว่า ข้อมูล นิดหนึ่งครับว่า ข้อมูลในที่นี้ไม่ใช่เปเปอร์ (Paper) ไม่ใช่ตัวกระดาษ เพราะฉะนั้นการตีความในเชิงความหมาย คำว่า ดาตานั้นไม่ใช่เชิงของในรูปนี้นะครับ มันอยู่ในรูปแบบอีกหลายรูปแบบ เพราะฉะนั้นการเก็บข้อมูล ถ้าเขียนใส่ไปในลักษณะเช่นนี้ อีกหน่อยฐานข้อมูลการศึกษาวิจัยของมหาวิทยาลัยที่ต้องรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จะถูกตีความว่า ทำไม่ได้ เนื่องจากมีบุคคลสามารถที่จะเรียกร้องว่า นี่คือนิติในข้อมูลส่วนบุคคล แต่จริง ๆ แล้วปัญหามันเกิดจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลว่า ใช้แล้วกระทบไพรเวซี หรือความเป็นส่วนตัวของเขาแค่ไหน เพราะฉะนั้นในข้อความที่เขียนไว้ว่า ตลอดจนความเป็นอยู่ส่วนตัว นั้นมันคลุมแล้ว เพราะถ้าใส่ไปเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลเข้าไปอีก ๑ คำ ท่านประธานครับ มันเป็นคำว่า นิติในข้อมูลส่วนบุคคล ตีความได้เลยครับว่า เป็นในเชิงกรรมสิทธิ์ แล้วข้อสำคัญนะครับ กฎหมายฉบับนี้ที่เรียกว่า ดาตา โปรเทกชัน หรือคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล มันยังไม่ออกครับ เมื่อไม่ออก สิ่งที่มาตอนนี้ เราวางหลักการว่า บุคคลใช้สิทธิได้โดยตรงนะครับ ผมเป็นห่วงเรื่องนี้ว่า การเขียนในตรงนี้ต้องทำความเข้าใจว่า คำว่า ความเป็นส่วนตัวของบุคคล มันไปได้ขอบเขตเกินกว้าง และทับซ้อนในหลายเรื่อง ปัญหาที่เกิดจากการละเมิดบุคคลเนื่องจากข้อมูลข่าวสาร ไม่ได้ละเมิดจากการที่ตัวข้อมูลข่าวสาร ไม่ได้ละเมิดในตัวข้อมูลข่าวสาร แต่ละเมิดจากการใช้ข้อมูลข่าวสารนั้น ไปกระทบความเป็นส่วนตัวของบุคคล ไปกระทบสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ตัวข้อมูลข่าวสารนี้มันเป็นตัวสิทธิไม่ได้ แต่ตัวความเป็นส่วนตัวของบุคคลนั้น เป็นตัวสิทธิได้ เพราะฉะนั้นผมถึงกราบเรียนตรงนี้ครับว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ ถ้าใส่อย่างนี้ ปัญหาในทางปฏิบัติจะเกิดขึ้นอย่างมากมายมหาศาล แล้วก็หน่วยงานต่าง ๆ รวมทั้งภาคธุรกิจ เอกชน จะได้รับผลกระทบจากการเขียนว่า สิทธิในข้อมูลส่วนบุคคล ไว้ด้วย กระผมจึงไม่ค่อยเห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งที่จะเขียนข้อมูลส่วนบุคคลไว้ในวรรคแรกครับ ท่านประธานครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ผมก็ไม่ค่อยเข้าใจนะครับ ถ้าข้อมูลของผม ผมก็อยากจะเก็บของผมไว้เหมือนกัน ได้รับการคุ้มครองน่าจะดี ไม่รู้ ฟังดูแล้วก็มันทางวิชาการนะครับ เดี่ยวท่านใดจะชี้แจง

ได้ไหมครับ เอกกรรมาธิการสรุป หรืออาจารย์jemศักดิ์จะสรุปครับ อาจารย์jemศักดิ์ก่อน
แล้วกันครับ อาจารย์เชิญครับ

รองศาสตราจารย์jemศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม jemศักดิ์ ครับ
ผมฟังแล้วผมก็กลุ้มใจ คือ ของอาจารย์คมสันที่พูดเมื่อสักครู่นี้ ฟังดูก็มีน้ำหนักนะครับ
เมื่อคุยกับอาจารย์สมคิดก็มีน้ำหนัก ที่มาขึ้นคุณดูนี้ ผมหนักใจมากเรื่องนี้ อาจารย์
ธิตินันท์ก็มีน้ำหนัก ใครหนักกว่ากันก็ต้องชั่งกันแล้ว

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ตอนนี้นักทั้งสภาแล้วครับ

รองศาสตราจารย์jemศักดิ์ ปิ่นทอง : เพราะว่าอย่างนี้ครับ ที่ฟังดู ที่แรก
เราไปคิดว่า ข้อมูลส่วนบุคคลมันเป็นเรื่องของกรรมสิทธิ์ของเรา เราต้องคุ้มครองสิทธิ
ของเรา คนอื่นไม่ควรจะมาล่วงละเมิด แต่พอมานึกถึง ถึงว่าjemศักดิ์ สูง ๑๘๗ คนอื่น
มันก็น่าจะรู้ได้ เอาไปได้ พอรู้ว่าผมเป็นชาวไทย คนอื่นก็น่าจะรู้ได้ ผมนับถือศาสนาพุทธ
คนก็น่าจะรู้ได้ แล้วผมพุทธจริง ไม่ใช่พุทธเก้ พุทธเทียม ก็น่าจะรู้ได้ หรือว่าจะเป็นข้อมูล
อะไรพวกนี้ มันไม่ใช่กรรมสิทธิ์ของผมที่ใครจะเอาไปทำอะไรไม่ได้ อันนี้ก็ถูกเลย
เพราะฉะนั้นการคุ้มครองมันน่าจะคุ้มครองเรื่องอะไรที่มันเป็นเฉพาะที่เป็นส่วนตัว ก็จริง
ตกลงถ้าใส่ว่า ตลอดจนเป็นส่วนตัว ก็น่าจะพอ ถ้าฟังดูอาจารย์คมสันว่าอย่างนั้น
ไปใส่ตรงนี้เหมือนเป็นกรรมสิทธิ์เลย ใครทำอะไรไม่ได้ ผมก็ชักจะคล้อยตาม ท่านประธาน
นี่พูดจริง ๆ ด้วยเหตุด้วยผล ผมก็ทำท่าจะคล้อยตามอาจารย์คมสัน และอาจารย์ธิตินันท์
ก็คือไม่ต้องไปใส่มันในมาตรา ๓๕ แล้วก็ท่านจะไปใส่ก็ไปใส่ที่อื่น ผมก็ไม่ว่าอะไร
คือ มันก็ต้องถกกันอย่างนี้ล่ะครับ มันถึงจะเข้าใจ ก็เอา ถ้าอย่างนั้นก็ ๓๕ ไม่ต้องใส่
ในวรรคแรก ก็เป็นไปตามที่กรรมาธิการว่ามาก่อน ก็ไม่ว่ากัน แล้วถ้าจะไปใส่ ก็ไปใส่
ในที่อื่น แล้ว ๔๕ นี่ เราไม่ได้เสียเวลาหรอกครับ ๔๕ นี่เอาเป็นว่า ผมเห็นด้วยว่า ไม่ต้องใส่
ไม่ติดใจที่แปรญัตติ ถอนเลย ๔๕ นะครับ ก็เร็ว ก็จบ ส่วน ๕๕ เดี่ยวท่านว่ากัน
ในวรรคสุดท้าย ท่านจะปรับถ้อยคำ จะย้ายไปที่ไหน จบเลย อย่างนี้ดีไหมครับ
ท่านประธานครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ขอบพระคุณมากครับ ยุตินะครับ อาจารย์สมคิดสรุป เชิญครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ
กรรมาธิการเห็นด้วยกับข้อเสนอของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ดีนะครับ ๓๕ กรรมาธิการ
ก็ขอถอนนะครับ คำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล ในวรรคแรก แล้วก็ ๔๕ เมื่อท่านอาจารย์
เจิมศักดิ์ถอนแล้ว กรรมาธิการก็เห็นด้วยนะครับ ก็ขออนุญาต น่าจะตรงกันแล้วครับ
ขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านสมาชิก ก็เป็นอย่างท่านอาจารย์สุรชัยนะครับ

นายวัชร หงส์ประภาศร : ขออนุญาตครับ ขอถามว่า แล้ววรรคสาม
ที่ย้ายมานี้ ย้ายมาหรือเปล่า

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ไม่ย้ายแล้วครับ ไม่ย้ายแล้ว ไม่ย้ายแล้วครับ ก็เป็นไปตามเดิมหมดครับ แล้วก็ผ่าน
มาตรา ๔๕ โดยท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ไม่ติดใจแล้วครับ ท่านเลขาเชิญครับ

นายวัชรินทร์ จอมพลาพล (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติ
ราชการแทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาร่างรัฐธรรมนูญ) :
มาตรา ๔๖ มีการแก้ไข อาจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ขอแปรญัตติครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
มาตรา ๔๖ มีการแก้ไข ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ติดใจไหมครับ ส่วนที่มีการแก้ไขนี้มีสมาชิก
ติดใจไหมครับ ท่านศิวะหรือครับ เชิญครับ

นายศิวะ แสงมณี : ท่านประธานครับ ผม ศิวะ แสงมณี สสร. ผมเอง
ยังงง ๆ ไม่ทราบตกลงเอาอย่างไรแน่ เพราะว่าเปลี่ยนกันไปเปลี่ยนกันมา แล้วผมก็คิดว่า
ตอนแรกอาจารย์คมสันอภิปรายครั้งแรก ผมจำไม่ผิด ก็บอกว่า ข้อมูลส่วนบุคคล
นี้รวมถึงเรื่องความเป็นอยู่ส่วนตัวนะครับ ท่านอภิปรายอย่างนั้นนะครับ แต่ผมไม่ทราบว่า
แล้วตกลงในกรรมาธิการคิดว่า ความเห็นอย่างนี้เหมือนกันหรือเปล่านะครับ
อันที่ ๒ ก็คือว่า ข้อมูลส่วนบุคคลนี้เป็นเรื่องกรรมสิทธิ์หรือไม่ อันนี้ผมว่า เป็นเรื่อง

นักกฎหมาย ต้องไปถกเถียงกัน แต่ที่พวกเราคิด แต่ที่ผมคิดนี่คือ ข้อมูลส่วนบุคคล ผมว่าต้องได้รับการคุ้มครองนะครับ ผมยกตัวอย่าง

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านคิดจะครับ ด้วยความเคารพท่านครับ เห็นตรงกันหมดแล้วครับ

นายศิระ แสงมณี : ก็ต้องใส่ใหม่ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ไม่ใส่แล้วครับ

นายศิระ แสงมณี : อ้าว ถ้าไม่ใส่แล้วจะเรียกว่า ได้รับการคุ้มครองอย่างไร
ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เดี๋ยวไปคุ้มครองที่อื่น ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ก็ว่าไปนะครับ เดี่ยวค่อยว่าในมาตรา ๕๕
อีกทีหนึ่ง

นายศิระ แสงมณี : ขอภัยครับ คือ อันนี้เป็นมาตราหลักใหม่ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
มันก็หลักหมคนะครับ หลักหมคนะครับ ท่านครับ

นายศิระ แสงมณี : อันนี้เป็นมาตราหลักอันแรกใหม่ครับ เพราะมัน
เริ่มต้นมาตรา ๓๕ ก่อนใหม่ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ถึงก่อนครับ

นายศิระ แสงมณี : อยู่ในหมวดสิทธิใหม่ครับ ถ้าเราไม่เขียนในตัว
มาตราหลัก แล้วเราจะไปเขียนตรงอื่นทำไม

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
คือ จริง ๆ ท่านคิดจะครับ ถ้าหากว่านั่น เราก็ต้องมาว่ากันตั้งแต่แรกนะครับ แต่ที่นี้เลยมา
เพื่อทำความเข้าใจในมาตรา

นายศิระ แสงมณี : ที่ผมต้องพูดอย่างนี้ ขอประทานโทษท่านประธาน
เพราะว่าพวกเราพูดกันไปพูดไปมา กลับกันไปกลับกันมาอย่างไรครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
คือ ที่เรามาพูด ๓๕ นี่นะครับ เพราะจะได้ให้ชัดเจนเรื่อง ๔๕ นะครับ ที่นี้พอ ๔๕
เข้าใจแล้ว ๓๕ เขาก็ไม่ได้เปลี่ยนอะไร

นายศิวัธ แสงมณี : ก็เห็นตอนแรกบอกว่า ๓๕ บรรจุได้ แล้ว ๔๕ ไม่ต้อง
บรรจุ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
คือ ๓๕ มันผ่านไปแล้วครับ เพียงแต่ว่า หยิบยกขึ้นมาเพื่อจะทำความเข้าใจว่า ๔๕
ให้มันสมเหตุสมผลนะครับ ที่นี้พอเข้าใจตรงกันหมดแล้ว มันก็เลย

นายศิวัธ แสงมณี : ร่างมาตรา ๓๕ ผ่านไปแล้ว ประเด็นจะไปเอา
มาตรา ๕๕ อะไรมาใส่ไว้ก็คงไม่ได้นะครับ เพราะถือว่าผ่านไปแล้ว

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ก็เดี๋ยวถึงตรงนั้นค่อยพิจารณาอีกทีนะครับ

นายศิวัธ แสงมณี : เดียวก็ต้องกลับมาอีก ก็จะบอกว่า ผ่านไปแล้วอีก

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ก็แล้วแต่สมาชิกนะครับ

นายศิวัธ แสงมณี : ผมว่า ถ้าอย่างไรงี้โหวต (Vote) ไปเลยดีไหมครับ
ถ้าอย่างนั้น ผมเสนอให้โหวตเลยครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านศิวัธเอาเถอะครับ ขอภัยนะครับ ท่านครับ ขอบพระคุณมากครับ ๔๖ นะครับ เมื่อ
เช้า ๔๖ ไปแล้ว อาจารย์เจิมศักดิ์ เชิญครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ มาตรา ๔๖
ผมได้ขอแปรญัตติอยู่ ๒ ที่ แล้วหลังจากที่ไปชี้แจงต่อกรรมาธิการ กรรมาธิการ
ก็แก้ไขร่างของกรรมาธิการ ในส่วนแรกตรงกันกับที่ผมได้ขอแปรญัตติ แต่ว่า ส่วนที่ ๒
กรรมาธิการไม่ได้เติมให้ ไม่ได้เห็นด้วย แต่เห็นด้วยเฉพาะส่วนในวรรคแรกนะครับ
ที่ผมพูดตรงนี้ ให้มันชัด ๆ นี่ เพราะว่า ผมอ่านสื่อมวลชนบางคนไม่เข้าใจ แล้วก็ไปใส่
ไปพูดทำนองว่า กรรมาธิการเขาก็แปรอยู่แล้ว แล้วพวกผมนี้ยังอุตสาหไปแปรญัตติอีก

ผมคิดว่าอันนี้ผิดนัดเลย จริง ๆ แล้วเราเคยไปขอแปรญัตติ แต่ท่านยังไม่ยอมสรุปว่า
จะพิจารณาว่า ท่านจะแก้ตามหรือไม่ แล้วในที่สุดท่านมาแก้ -----

- ๒๕/๑

แต่ที่ผมอ่านสื่อมวลชนบางฉบับนี้เขียนว่า กรรมการก็เห็นชอบแล้ว แต่พวก สสร. ก็ยังอุตส่าห์
 แปรให้มันเสียเวลา ผมคิดว่า อันนี้ผิดอย่างแรงนะครับ ต้องทำความเข้าใจ อย่างเช่น
 มาตรฐานี่ชัดเจน มาตรฐานี่นะครับ ผมได้แปรญัตติว่า จะต้องมีการควบคุมกันเองของ
 องค์กรวิชาชีพ ซึ่งกรรมการก็เห็นชอบ แล้วก็เติม ก็ขอบคุณ ผมก็คิดว่า ผมไม่ติดใจ
 แต่ประเด็นนี้ก็ต้องถามที่ประชุมนะครับว่า ที่ประชุมเห็นด้วยไหม เพราะกรรมการนั้น
 ท่านแก้ตามผม ไม่ได้หมายความว่า ที่ประชุมต้องเห็นด้วยตามผมทั้งหมดนะครับ ก็แบบ
 ๓๕ นะครับ ที่ผมพูด ผมเน้นอีกทีนะครับ ตรงนี้ต้องขอมตินะครับว่า ท่านจะเห็นชอบตาม
 ผมไหม ผมพอใจประเด็นนี้ ส่วนประเด็นที่ ๒ ผมได้ขอเติมว่า เจ้าของกิจการของสื่อต้อง
 สนับสนุนให้พนักงานจัดตั้งองค์กร เพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพและความเป็นธรรม ผมไปใช้
 คำว่า องค์กร ตั้งแต่ตอนแปรญัตติ จำได้ใช่ไหมครับ แต่เจ้าหน้าที่ก็ยังพิมพ์ว่า สหภาพ
 แรงงาน บอกว่า ตอนนั้นมันมีความผิดพลาดในการพิมพ์ ตอนที่อยู่ในห้องแปรญัตติ ผม
 บอกว่า ขอเปลี่ยนนะครับ ที่พิมพ์มานี้ขอเปลี่ยนเป็นองค์กร เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลาย
 เอกสารยังพิมพ์มาเป็น สหภาพแรงงาน อยู่ ข้อความคือ องค์กร นะครับ ท่านประธานครับ
 ตรงนี้มีความหมายว่าอย่างนี้ว่า เราอยากให้เห็นองค์กรนี้ปกป้องสิทธิเสรีภาพและความเป็น
 ธรรม เพราะว่า ในเรื่องมาตรา ๔๖ นี้ ท่านดูทั้งหมด ท่านจะเห็นว่า พนักงาน ลูกจ้าง
 ของเอกชนนะครับ ที่ประกอบกิจการหนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์
 และสื่อมวลชนอื่น ย่อมมีเสรีภาพในการเสนอข่าวสาร แสดงความคิดเห็นภายใต้ข้อจำกัด
 ของรัฐธรรมนูญ ว่าไป และผมเติมว่า ต้องมีการควบคุมกันเองขององค์กรวิชาชีพ
 ท่านเห็นด้วย วรรคสองบอก ข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการ
 หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ ในกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ หรือ
 สื่อมวลชนอื่น ย่อมมีเสรีภาพเช่นเดียวกับพนักงาน ลูกจ้างของเอกชน ก็ดี การกระทำ
 ไม่ว่าทางตรง หรือทางอ้อมของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือเจ้าของ
 กิจการ อันเป็นการขัดขวาง หรือแทรกแซงการเสนอข่าว หรือแสดงความคิดเห็น
 ในประเด็นสาธารณะของบุคคลตามวรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง ให้ถือว่า เป็นการจงใจ
 ใช้อำนาจหน้าที่โดยไม่ชอบ และไม่มีผลใช้บังคับ ท่านประธานครับ ตรงนี้ละครับ มันมีปัญหา
 ในอดีตที่ผ่านมา ท่านประธานจำเรื่องกบฏไอทีวี (ITV - Independent Television)

ได้ไหมครับ ๒๓ คน ท่านประธานจำเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับคนที่ทำสื่อวิทยุโทรทัศน์ ถ้าเขาไม่รวมตัวกันนี้ ถึงแม้กฎหมายจะเขียนห้าม แต่ว่า ถูกเจาะไซ้หมดครับ ในวงการสื่อ คนเดียวนี้ไม่สามารถหกรอกครับที่จะต่อสู้หรือคัดค้านใครได้ แต่ถ้าเขามีองค์กรที่จะปกป้อง สิทธิเสรีภาพและความเป็นธรรมของคนทำสื่อเอง ไม่ใช่สหภาพที่เรียกร้องสวัสดิการ เงินเดือนนะครับ แต่เป็นองค์กรเพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพและความเป็นธรรมนี้ ท่านให้เขา ได้ไหมครับ เราส่งเสริมให้เขา ให้เจ้าของสนับสนุนให้พนักงานจัดตั้งองค์กร เพื่อที่จะมา ปกป้องสิทธิเสรีภาพในการเป็นสื่อที่เสรี เราควรจะเขียนตรงนี้ไหมครับ ที่จะช่วยเขา ผม ถามที่ประชุม ชั่งน้ำหนักตรงนี้ให้ผมคิดเดียว ถ้าคิดว่า เรื่องนี้กฎหมาย มันเขียนดีแล้วว่า ทำไม่ได้ แทรกแซงไม่ได้ ให้แทรกแซงมันก็ผิด ก็ไม่ต้องเติม แต่ถ้าคิดว่า ที่ผ่านมามันมี ปัญหา เขียนเหมือนกันเลยกับปี ๒๕๔๐ แล้วมันก็แทรกแซง แล้วมันก็ต้องมีองค์กรอย่าง กบฏ ๒๓ ของไอทีวีที่ขึ้นมาเรียกร้องสิทธิ รวมตัวกันต่อสู้ แล้วก็มีที่อื่น ๆ อีก ที่ลุกขึ้นมา รวมตัวต่อสู้ ถามว่า ถ้ารัฐธรรมนูญไปเขียนช่วยเขาอีกนิดหนึ่งนี่จะดีไหม ถามแค่นั้นเอง ถ้าท่านคิดว่าไม่จำเป็น ท่านไม่ต้องเติมเหมือนพวกผม แต่ถ้าคิดว่าตรงนี้น่าจะมี -----

- ๒๖/๑

เพราะว่าทำมา ๑๐ ปี ๒๕๔๐ มาถึง ๒๕๕๐ มันถูกแทรกแซงเสียพินาศหมด ช่วยให้ได้รวมตัวเป็นองค์กรปกป้องสิทธินี้ครับ ไม่ใช่องค์กรมาเรียกร้องสวัสดิการนะครับ ถ้าอย่างงี้ ถ้าท่านเห็นด้วย ท่านให้ใส่ แค่นั้นแหละครับ ส่วนกรรมาธิการจะชี้แจงอย่างไรก็เชิญครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ เชิญท่านกรรมาธิการครับ อาจารย์มานิจครับ

นายมานิจ สุขสมจิตร (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานครับ กระผม มานิจ สุขสมจิตร กรรมาธิการครับ ขอเรียนว่า ในพรรคแรกคงไม่มีปัญหาแล้วนะครับ กรรมาธิการก็เห็นด้วยนะครับ ที่ท่านผู้แปรญัตติขอเดิมว่า ทั้งนี้ ต้องมีกลไกควบคุมกันเองขององค์กรวิชาชีพ นะครับ ก็ขอเรียนตรงนี้อีกว่า การมีกลไกควบคุมกันเองขององค์กรวิชาชีพนี้ ก็อยากให้บันทึกในเจตนารมณ์ไว้ด้วยว่า ไม่ต้องมาออกกฎหมายให้พวกสื่อนะครับ เพราะสื่อเขาไม่ต้องการให้ออกกฎหมายนะครับ เพราะเขาต้องการตั้งกันเองตามธรรมชาติ ขอเรียนไว้ว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ได้พูดกันมายืดเยื้อยาวนานเต็มทีสามสิบ สิบปีมาแล้ว มีคนพยายามจะเสนอให้ออกกฎหมายให้ นะครับ แต่ทางสื่อไม่ต้องการ เหตุที่ไม่ต้องการก็เพราะว่า ตราบใดที่ออกกฎหมายมา ตราบนั้นฝ่ายรัฐก็จะต้องส่งคนเข้ามาแจม (Jam) มีเด็กฝากอยู่ทุกครั้งไปนะครับ ก็เรียนว่า เจตนารมณ์อันนี้ก็คงจะตรงกันนะครับ ไม่ต้องไปออกกฎหมายให้มีกลไกควบคุมกันเอง คราวนี้มาถึงในพรรคที่ ๔ นะครับ พรรคที่ ๔ ที่บอกว่า เจ้าของสื่อต้องสนับสนุนให้พนักงานจัดตั้ง ท่านผู้แปรญัตติ ใช้คำว่า จัดตั้งองค์กรเพื่อปกป้อง ในนี้ยังเป็นคำว่า สหภาพ อยู่ นะครับ เปลี่ยนเป็น องค์กร แล้วใช่ไหมครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ แก่เป็น องค์กร แล้วครับ

นายมานิจ สุขสมจิตร (กรรมาธิการ) : แก่เป็น องค์กร แล้วนะครับ ก็อยากจะเรียนอย่างนี้ว่า มันก็คงตรงกันนะครับ แต่ว่า การตั้งองค์กรอะไรต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสมาคม ไม่ว่าจะเป็นสหพันธ์ หรือว่าจะเป็นสภากร ขณะนี้ก็มีสภากรหนังสือพิมพ์แห่งชาติอยู่ ก็ตั้งกันขึ้นมาแล้วนะครับ สมาคมต่าง ๆ ก็มีมานานเต็มที

ขณะนี้ก็ยังมียุติตั้ง ๑๐ สมาคม และหลายสิบสมาคมเหล่านั้น ทั้งในภูมิภาค ทั้งใน
 กรุงเทพมหานคร รวมตัวกันเป็น สมาพันธ์นักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย นอกจากนี้สมาพันธ์
 นักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ก็ยังไปเป็นสมาชิกสมาพันธ์นักหนังสือพิมพ์แห่งอาเซียน
 ไปเป็นสมาชิกขององค์กรหนังสือพิมพ์โลก เป็นสมาชิกของสมาคมหนังสือพิมพ์โลก
 อยู่แล้ว ผมคิดว่า อันนี้ก็ได้ทำอยู่แล้ว คราวนี้การบังคับให้เจ้าของสื่อนี้ ผมไม่ได้พูดปกป้อง
 เจ้าของสื่อ นะครับ ผมไม่ใช่เจ้าของ ผมยังเป็นลูกจ้างอยู่ แต่ว่า การบังคับให้เจ้าของสื่อ
 ต้องมาสนับสนุนนี้ คิดว่า คงจะเป็นเรื่องอาจจะเกินเลยไปที่ไปบังคับให้เขาทำอย่างนั้น
 ถ้าเช่นนั้น มันก็คงจะต้องบังคับให้เจ้าของสื่อสนับสนุนให้ทำอย่างโน้น ทำอย่างนี้
 อะไรต่ออะไรหลายอย่าง คือ โดยข้อเท็จจริงแล้วนะครับ องค์กรที่ปกป้องสิทธิเสรีภาพ
 มีอยู่แล้ว องค์กรปกป้องความเป็นธรรมมีอยู่แล้ว องค์กรปกป้องสิทธิเสรีภาพ ก็อยากจะ
 เรียนว่า ขณะนี้ก็ได้ทำหน้าที่เรียกร้องให้ยกเลิก พรบ. การพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๔๔ แล้ว
 ยกเลิก พรบ. การพิมพ์ ๒๕๔๔ ขณะนี้อยู่ในระหว่างพิจารณาของสภานิติบัญญัติ
 แห่งชาติ อันนั้นก็เป็ผลงานขององค์กรวิชาชีพที่เรียกร้องกันมา และคิดว่าคงจะสำเร็จ
 ภายในเร็ววันนี้ ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมคิดว่า เรากำลังทำรัฐธรรมนูญอยู่นี้
 นะครับ ความเป็นรัฐธรรมนูญก็คงจะแตกต่างไปจากตำรากฎหมาย หรือแตกต่างไปจาก
 บทความก็ตรงนี้เองว่า ในหลาย ๆ เรื่อง ถ้าหากมีสิทธิอยู่แล้ว แล้วโดยธรรมชาติก็สามารถ
 ทำได้อยู่แล้วนี้ คิดว่า คงจะไม่มีคามจำเป็นที่จะต้องบัญญัติวรรคนี้เข้าไว้ คือไปบอกให้
 เจ้าของสื่อสนับสนุนให้พนักงานจัดตั้งองค์กรเพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพนะครับ เพราะว่า
 โดยความเป็นจริงแล้ว เจ้าของก็สนับสนุนอยู่แล้ว ยกตัวอย่างให้ฟัง เช่น สภาการ
 หนังสือพิมพ์แห่งชาติขณะนี้ นะครับ ซึ่งเป็นองค์กรควบคุมกันเอง องค์กรดูแลในเรื่องของ
 จริยธรรม ในองค์กรที่เรียกว่า สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ ขณะนี้นั้น มีองค์ประกอบ
 ประกอบด้วยบุคคล ๔ ฝ่ายด้วยกันนะครับ ฝ่ายแรก คือ ฝ่ายเจ้าของ เลือกกันเองเข้ามา
 เป็นกรรมการอยู่ ๕ คน ฝ่ายที่ ๒ คือ ฝ่ายบรรณาธิการ เลือกกันเองมาอยู่ ๕ คน ฝ่ายที่ ๓
 คือ ฝ่ายผู้ปฏิบัติงาน เลือกกันเองมา ๔ คน และฝ่ายที่ ๔ คือ ฝ่ายทั้ง ๓ ฝ่ายนั้น มาเลือก
 ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ซึ่งมีได้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ไม่ได้เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
 อีก ๗ คน รวมเป็น ๒๑ คน -----

อันนี้เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่า ได้กระทำอยู่แล้วครับ แล้วก็มีเจ้าของมาร่วมอยู่ด้วย อยู่แล้วนะครับ ผมคิดว่า ถ้าเผื่อมีความคิดตรงกันอย่างนี้นะครับ คือต้องการให้ตั้งองค์กร ก็คงไม่จำเป็นจะต้องบัญญัติไว้ครับ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ท่านอาจารย์ปกรณ์ครับ

นายปกรณ์ ปรียากร (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม ปกรณ์ ปรียากร กรรมาธิการ ขอเรียนชี้แจงเพิ่มเติมนะครับ ที่ได้มีผู้แปรญัตติเสนอข้อความ ซึ่งในความจริงแล้วในการเขียนมาตรานี้ขึ้นนะครับ คณะกรรมาธิการ โดยอนุกรรมาธิการ กรอบที่ ๑ ได้มีโอกาสรับฟังความคิดเห็นโดยตรง ของบรรดาสื่อสารมวลชน และบรรดา ผู้ที่มีวิชาชีพทางด้านนี้ รวมทั้งองค์กรต่าง ๆ ที่เข้ามาชี้แจง และค่อนข้างจะเข้ามาชี้แจง ในลักษณะที่ค่อนข้างเป็นระบบกว้างขวาง ขณะเดียวกันในการประชุมนี้ขึ้นนะครับ ก็แลกเปลี่ยนปัญหากันอยู่หลาย ๆ รอบ มีทั้งผู้ดำเนินรายการ จากที่มีปัญหาจากที่ ขอภัยที่เอ่ยนาม ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ก็คือ จากบรรดาผู้ที่เคยทำงานในไอทีวี รวมทั้ง องค์กรอื่น ๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องเป็นจำนวนมากทีเดียว เราพิจารณาเรื่องนี้ด้วยความเข้าใจ ว่า สิ่งรัฐธรรมนูญในปี ๒๕๕๐ ได้บัญญัติไว้เนี่ย ความจริงแล้วมีอยู่ ๒ วรรคนะครับ ก็คือ ในวรรคที่ ๑ และในวรรคที่ ๒ แต่เราได้มาเพิ่มข้อความในบางส่วน อย่างในวรรคที่ ๑ นั้น ที่อาจารย์เจิมศักดิ์เสนอเข้ามานั้น ก็ตรงกันอย่างที่ท่านกรรมาธิการท่านที่แล้วได้กรุณา ชี้แจงมาแล้ว แต่สิ่งที่เรามาเพิ่มขึ้นมาเนี่ยครับ ก็คือ ในวรรคสาม ซึ่งเดิมในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ไม่มี ในวรรคสามนี้ เป็นข้อความที่สำคัญ และผมคิดว่า จะครอบคลุมไปถึงเรื่อง ที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ห่วงใย ขอภัยที่เอ่ยชื่อท่านอาจารย์เจิมศักดิ์อีกครั้งหนึ่งครับ ในฐานะที่ท่านเป็นสื่อ ห่วงใยในแง่ที่ว่า การกระทำใด ๆ ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมของ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือเจ้าของกิจการ ที่เป็นการขัดขวาง หรือแทรกแซงการเสนอข่าว หรือแสดงความคิดเห็นในประเด็นสาธารณะของบุคคล ตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง คือ ไปครอบคลุมในวรรคหนึ่งและวรรคสองด้วย เพราะในวรรคสองนี้เป็นเรื่องข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงาน

ของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ ในกิจการวิฤกษ์กระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และเราก็เพิ่มข้อความว่า หรือสื่อมวลชนอื่น ซึ่งในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ไม่มี ย่อมมีสิทธิเสรีภาพเช่นเดียวกับพนักงานหรือลูกจ้างเอกชนตามวรรคหนึ่ง เพราะฉะนั้นพอเราเขียนในตรงนี้ในวรรคที่ ๓ นี่นะครับ เราก็บอกว่า ให้ถือว่า เป็นการจงใจใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ และไม่มีผลใช้บังคับ เว้นแต่เป็นการกระทำเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายหรือจริยธรรมแห่งการประกอบวิชาชีพ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์มีความกรุณาต่อสื่อมวลชนมาก ก็คือมาเติมคำว่า เจ้าของกิจการหรือสื่อนี้ต้องสนับสนุนให้มีการจัดตั้งองค์กร แต่บังเอิญในกรณีนี้เนี่ย มันมีกฎหมายอื่นมากมายรองรับ และในขณะเดียวกันสื่อมวลชนเองนี่เขาก็บอกว่า เขาสามารถที่จะดำเนินการกันเองได้ เขาก็แข็งแรงอย่างนั้นนะครับ ความจริงในตอนอภิปรายนี้ผมอยู่ในที่ประชุมด้วย และผมก็พยายามจะพูดเหมือนกับที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์พูด แต่เขาบอกว่า ไม่จำเป็น เรื่องนี้ เพราะเขาได้พัฒนาก้าวขึ้นมาเป็นสถาบันทางวิชาชีพอย่างสมบูรณ์แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีของสภาการหนังสือพิมพ์ แต่ว่าในกรณีของสื่อมวลชนรูปแบบใหม่นี้ ไม่ว่าจะเป็นวิทยุ โทรทัศน์ หรือว่าสื่อใหม่ ๆ ที่มันเกิดขึ้น ซึ่งในท้ายที่สุดนี้ เขาก็คงจะพัฒนาขึ้นมาเป็นองค์กรที่มีความเข้มแข็งมากขึ้น เพราะฉะนั้นข้อความที่อาจารย์เจิมศักดิ์ได้กรุณาเติมเข้าไปว่า ต้องมีกลไกควบคุมกันเองขององค์กรวิชาชีพ มันก็น่าจะสมบูรณ์ เมื่อเข้ามาเทียบกับข้อความที่อยู่ในวรรคท้าย เพราะว่าตรงจุดนี้เนี่ย มันก็มีกฎหมายอื่นที่มาควบคุมในเรื่องของการจัดตั้งองค์กร ดังนั้นนี้ผมอยากจะขอเรียนต่อท่านผู้เสนอแปรญัตติว่า ถ้าเข้าใจตรงนี้แล้วนี้ เราก็คงจะไปต่อในมาตราอื่นได้ด้วยดีครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :

ท่านสวังครับ

นายสรวง ตันอุต : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สรวง ตันอุต ครับ ผมอยากจะเพิ่มเติมประเด็นที่เราได้ขอแปรญัตติไว้ แล้วก็ต้องขอขอบคุณกรรมาธิการที่ได้เพิ่มเติมในเรื่องเกี่ยวกับจะต้องมีกลไกการควบคุมกันเองขององค์กรวิชาชีพนี้ครับ ผมคิดว่า เรื่องนี้ค่อนข้างจะสำคัญ เพราะว่าเรื่องเสรีภาพของสื่อที่ผ่านมาเป็นประเด็นสำคัญมากในแง่ของการที่จะทำให้สังคมเรามีดุลอำนาจขึ้นมาที่แท้จริง ที่จริงเราทราบอยู่แล้วนะครับว่า ชั้นของเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้มีอยู่หลายชั้นนะครับ ชั้นที่เรียกว่า เป็นสื่อของรัฐ ซึ่งเราจะอภิปรายกันต่อไป ในมาตรา ๔๗ ซึ่งผมคิดว่า อันนี้ก็สำคัญ ว่าด้วยเรื่องเกี่ยวกับองค์กรอิสระที่จะต้องมาดูแลในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ ซึ่งผมคิดว่า อันนี้มันก็ต้องว่ากันอีกนะครับ ส่วนเรื่องเกี่ยวกับมาตรา ๔๖ ซึ่งเรากำลังพูดกันในขณะนี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับองค์กรที่ประกอบวิชาชีพในเรื่องนี้นะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรเอกชนที่ประกอบวิชาชีพเรื่องนี้ ซึ่งผมคิดว่า ในเรื่องนี้นี้นะครับ เป็นเรื่องที่พูดถึงคล้าย ๆ ลักษณะที่เป็นเจ้าของกิจการที่จะมารวมตัวกันเองได้ ควบคุมกันเองได้ในองค์กรวิชาชีพ เห็นไหมครับว่า เป็นเรื่องขององค์กร ซึ่งผมคิดว่า อันนี้ก็เป็นเรื่องดีนะครับ แต่ว่า ที่นี้ที่ผ่านมามันก็มีอย่างที่ว่านี้นะครับ หลายครั้งองค์กรต่าง ๆ เหล่านี้แม้จะควบคุมกันเองนี้นะครับ บางเรื่องบางราวก็อาจจะถูกแทรกแซงจากอำนาจรัฐ หรือสื่อของรัฐ หรือนักการเมือง หรือธุรกิจต่าง ๆ ที่เข้ามา เพื่อที่จะเบี่ยงเบนประเด็นต่าง ๆ นี้ ซึ่งผมคิดว่า เรื่องนี้เราพอทราบกันอยู่แล้วนะครับ กระบวนการนี้ทำอย่างไร แต่จุดที่สำคัญอีกประการหนึ่งนี้นะครับ องค์กรประกอบที่สำคัญในแง่ของการที่จะทำให้เสรีภาพของสื่อสมบูรณ์ขึ้นนี้นะครับ ก็คือพนักงานหรือผู้สื่อข่าว หรือบุคคลที่ประกอบอาชีพในเรื่องนี้ ซึ่งไม่ใช่เฉพาะเจ้าของกิจการ ผมคิดว่าในประเด็นที่เราขอเพิ่มนี้นะครับ ก็จะทำให้เรื่องนี้เป็นองค์กรประกอบในแง่ของการที่จะทำให้เสรีภาพครบถ้วนขึ้นนะครับ เพราะเราเห็นว่า จริง ๆ เรื่องของพนักงานนี้นะครับ ที่ประกอบอาชีพในองค์กรของเอกชนก็ดี หรือของรัฐก็ดี ก็ควรจะต้องได้รับการสนับสนุนในการที่จะทำให้เกิดองค์กรของเขาเองนะครับ ไม่ใช่เป็นองค์กรของเจ้าของกิจการ ซึ่งผมคิดว่า อันนี้เองถึงแม้บอกเราจะมีกฎหมายอื่น ๆ มีเรื่องเกี่ยวกับสหภาพแรงงาน หรือเรื่องอะไรก็แล้วแต่นี้นะครับ แต่อันนั้นเอง ผมเท่าที่ฟังมา ก็คือว่า เมื่อไรพนักงานรวมตัวกันเพื่อที่จะจัดตั้งสหภาพ เมื่อนั้นเขาก็จะคลอนแคลนทันทีในการที่จะถูกกำจัด

ออกไปจากองค์กร ซึ่งผมคิดว่า อันนี้มันเป็นการลิดรอนหรือการทำลายที่เราเรียกว่า เสรีภาพของสื่อขั้นพื้นฐานที่สำคัญ เพราะทำอย่างไรเราจึงจะสร้างเสรีภาพในเรื่องนี้ ได้อย่างแท้จริง ทั้งในแง่ขององค์กรของรัฐ องค์กรของเอกชน แล้วบุคคลที่ประกอบอาชีพ ในเรื่องนี้ ดังนั้นนี่นะครับ ในประเด็นเรื่องนี้ที่บอกว่า ต้องเขียนขึ้นมาเป็นพิเศษ ก็เพื่อที่จะ ทำให้เสรีภาพของสื่อได้รับการคุ้มครองทุกชั้นไปนะครับ ซึ่งผมคิดว่า อันนี้ก็อยากจะให้ กรรมการหรือในสถานที่ได้ร่วมกันพิจารณาว่า ถ้าเราปลดปล่อยตรงนี้ แล้วทำให้ตรงนี้ เข้มแข็งขึ้น ฐานที่เข้มแข็งขึ้นก็ย่อมที่จะทำให้องค์กรเอกชนที่ประกอบอาชีพในเรื่องนี้ เข้มแข็งขึ้น แล้วสิ่งสำคัญก็จะทำให้เสรีภาพทั้งหมดในเรื่องนี้ รวมทั้งองค์กรของรัฐที่เรา จะต้องพูดกันต่อไปนี่เข้มแข็งขึ้นด้วย ซึ่งผมคิดว่า อันนี้เป็นเรื่องที่สำคัญ ขอให้ช่วย พิจารณาในเรื่องนี้ด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : อาจารย์เจิมศักดิ์ครับ ปรีक्षाท่านนะครับ ผมไม่แน่ใจกรรมการเห็นอย่างไรนะครับ คือ ถ้าไปบังคับเจ้าของกิจการต้องสนับสนุนนี้ ในทางปฏิบัติมันจะยุ่งยากไหม อันที่ ๑ นะครับ ประการที่ ๒ ปกติถ้าเราจะคุ้มครอง เราก็จะคุ้มครองว่า พนักงานมีสิทธิจัดตั้ง องค์กรเพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพด้วยความเป็นธรรม ผมว่า ให้รัฐธรรมนูญคุ้มครอง หรือรับรองสิทธินี้ครับ ผมว่า มันจะปฏิบัติได้นะครับ ก็เลยมารื้อนะครับ แล้วแต่ ท่านครับ เชิญครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ครับ ผมคิดว่าคำหกรือของท่านประธานนี้ฟังขึ้น แล้วก็น่าสนใจ ผมอยากจะเรียน อย่างนี้ครับ เอาหลักก่อนนะครับ ที่ท่านกรรมการมานิจพูดนี้เป็นความจริงว่า ขณะนี้ มันมีองค์กร แต่เป็นองค์กรข้ามระหว่างสื่อ -----

คือหมายความว่า พวกวิทยุก็มีสมาคมนักข่าววิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย อย่างนี้เป็นต้น ซึ่งในมาตราถัดไปนี้ เขาได้ทำหนังสือมาถึงผมเมื่อวานนี้ แล้วผมก็ลงไปรับเมื่อวานนี้ แต่ว่า ในองค์กรเองนี้มันไม่มี ในสถาบันเดียว ในช่องเดียว ในทีวีช่องใดช่องหนึ่ง บริษัทใดบริษัทหนึ่งนี้มันไม่มี แล้วที่เราต้องการนี้ อยากจะเห็นองค์กรของพนักงานเพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพ และความเป็นธรรมดังกล่าวเท่านั้นเอง ที่ท่านประธานบอกว่า ไปบังคับเจ้าของนี้ ผมก็เห็นด้วยกับท่านประธานว่า ไม่ควรมี แล้วก็เห็นด้วยว่า ถ้อยคำ ท่านองท่านประธานเลยนะครับว่า จะพูดว่า ให้มีองค์กร หรือสนับสนุน หรือทำให้เป็นสิทธิของพนักงานที่จะจัดตั้งองค์กร เพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพและความเป็นธรรม ผมคิดว่าถ้าอย่างนี้ เราเดินกันคนละหน่อเลย แล้วก็มาเติม จะเติมตรงนี้ หรือจะเติมตรงไหน ท่านเชี่ยวชาญกว่าผมเยอะเลย อย่างนี้ไม่ต้องโหวตเลยครับ ผมรับได้ ตามที่ท่านประธานขอประนีประนอมตรงนี้ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ครับ ท่านกรรมาธิการครับ ที่เสนอนี้ กรรมาธิการเห็นด้วยไหมครับ หรือจะไปคิดก่อนครับ อย่างนั้นท่านไปคิดก่อนนะครับ ถ้อยคำ แต่หลักการตามนี้นะครับ เข้ามา

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ เจิมศักดิ์ ครับ เห็นด้วยครับ แต่ขอหลักการตามนี้เลยนะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ครับ หลักการตามนี้ครับ เพียงแต่ว่า จะเอาถ้อยคำอย่างไร

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ถ้อยคำเป็นอย่างไร

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : จะไม่มาลงมตินะครับ เป็นที่เข้าใจกัน

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ครับ คราวนี้มันต้องลงมติดีว่า มันแก้จากของเดิม

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : อ้อ ตรงนั้น ถ้าอย่างนั้นผมถามก่อนแล้วกันนะครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ถามเสียหน่อยนะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เพื่อจะได้ไม่ขัดแย้งกันนะครับ ในส่วนวรรคหนึ่งนี่นะครับ กรรมาธิการแก้ไขตามที่
ผู้สงวนคำแปรญัตตินะครับ มีท่านสมาชิกท่านใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ และถามวรรค
เดียวกันนี้ไปด้วยเลยไหมครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ วรรคหนึ่งที่แก้ไขนี่ครับ เดียวครับ เดียวให้ผมถามทีละวรรคก่อน วรรคหนึ่งหรือ
ครับ มันตรงกันหมดแล้วนี่ครับ อ้อ ข้อความครับ เข้า ดู วรรคหนึ่งนะครับ วรรคหนึ่ง
ที่บอก ทั้งนี้ ต้องมีกลไกควบคุมกันเองขององค์กรวิชาชีพ ตรงนี้ท่านกรรมาธิการตั้งใจไหม

นายอัษฎพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : ไม่ตั้งใจแล้วครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ไม่ตั้งใจตรงนี้นะครับ เดียวตรงอื่นค่อยว่ากัน ตรงนี้ท่านสมาชิกมีท่านใดเห็นเป็นอย่างอื่น
ไหมครับ วรรคหนึ่งครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ไม่มีนะครับ ไม่มี เป็นไปตามที่กรรมาธิการแก้ไข ตอนนี้ ส่วนนี้เองนี่นะครับ ที่เราพูดถึง
วรรคท้ายนี้ ท่านจะเอาไว้ตรงไหนครับ เชิญครับ

นายอัษฎพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
ครับ กระผม อัษฎพร จารุจินดา กรรมาธิการครับ อยากจะย้ายจากวรรคสาม ขึ้นมาสู่
วรรคหนึ่ง เพราะมันเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันนะครับ ขออนุญาต ถ้าเต็มข้อความในบรรทัด
สุดท้ายของวรรคหนึ่งครับ แต่ต้องไม่ขัดต่อจริยธรรมแห่งการประกอบวิชาชีพ ตรงนี้ขอเดิม
ว่า และมีสิทธิจัดตั้งองค์กร เพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพ รวมทั้ง มีกลไกควบคุมกันเองของ
องค์กรวิชาชีพ ต่อเนื่องกันไปอย่างนั้นจะได้ไหมครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์ ครับ
ไม่ขัดข้องครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ไม่ขัดข้องนะครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ครับ ไม่ขัดข้องครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
แล้วก็ยังต่อข้อความ ทั้งนี้ ต้องมีกลไกองค์กรวิชาชีพ อันนี้ตามเดิม

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ครับ อันเดิมยังต่ออยู่ เห็นด้วยครับ
ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เป็นที่ตรงกันนะครับ ขอบพระคุณครับ อย่างนั้น จบมาตรา ๔๖ นะครับ เดียวมาตรา ๔๗
เอาตอนปลายโม่งสิบนาที่ พัก ๑ ชั่วโมงนะครับ ขอพักการประชุมครับ

พักการประชุมเวลา ๑๒.๐๙ นาฬิกา

เริ่มประชุมต่อเวลา ๑๓.๐๙ นาฬิกา

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายเสรี สุวรรณภานนท์ รองประธานสภา
ร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายเดโช สนวนานนท์
รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ท่านสมาชิกที่เคารพครับ ถึงเวลาเราเริ่มอภิปรายในภาคบ่ายนะครับ ตามที่นัดหมายไว้
ขอเริ่มเลยนะครับ กรรมาธิการยังไม่อยู่ในที่ประชุมเลย อย่างน้อยกรรมาธิการ
ต้องขึ้นที่ประชุมด้วยนะครับ -----

- ๓๑/๑

ขอเชิญสมาชิกที่อยู่ข้างนอกนะครับ เข้าห้องประชุมนะครับ แล้วก็โดยเฉพาะกรรมการ
ครับ ระหว่างที่กรรมการยังไม่เข้าห้องประชุมนะครับ สมาชิกมีอะไรที่จะปรึกษาหารือ
ก่อนไหมครับ เชิญครับ ท่านวินัสครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ขอบคุนท่านประธานครับ ผมเพียงแต่ว่า
อยากจะผ่านเสียงเรียกให้สมาชิกเข้าประชุมครับท่านประธาน ขออนุญาตท่านประธาน
นะครับ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติครับ ผม วินัส ม่านมุงศิลป์ สสร. ครับ เนื่องจากว่า
กระผมได้มานั่งรอในห้องประชุมนี้ตั้งแต่เกือบบ่ายโมงนะครับ ล่วงเวลามากกว่าสามสิบ
นาที ยังไม่เห็นเพื่อนสมาชิกนะครับ ผมรู้ว่าท่านเพื่อนสมาชิกอยู่ในห้องนี้นะครับ อยู่ใน
ห้องประชุมกรรมการหลาย ๆ คณะนะครับ อยู่ในห้องอาหารนะครับ ถ้าท่านได้ยินเสียง
ที่ผมประกาศสัมพันธ์แล้วนะครับ ขอความกรุณาท่านสมาชิกทุกท่านได้เข้าห้องประชุมใหญ่
เพื่อจะได้ดำเนินการประชุมอย่างต่อเนื่องนะครับ เราจะได้ประชุมในมาตราที่ ๔๗ ว่าด้วย
คลื่นความถี่ หลังจากนั้นก็จะเรียนเรื่องของการศึกษานะครับ ผมขออนุญาตท่านประธาน
เกริ่นนำนิดหนึ่งนะครับ ช่วงระหว่างรอนะครับ เนื่องจากว่า ประเด็นของการศึกษาอยู่
ในมาตราที่ ๔๘ นะครับ มีผู้แปรญัตติทั้งหมดอยู่ ๑๐ ท่าน แบ่งเป็นทั้งหมดอยู่ ๗ กลุ่ม
นะครับ มีประเด็นทั้งหมดอยู่ ๑๐ ประเด็นเหมือนกัน ตั้งแต่การศึกษาระดับบังคับ
คือ อนุบาล ๑ ถึง ๓ ตั้งแต่ปริญญาตรีฟรี ตั้งแต่ ๑๒ ปี ฟรี ที่นี้ประเด็นอยู่ที่ว่า เราจะเอา
ญัตติไหนเข้าเทียบเคียงกับยกร่าง เราก็ยังเห็นแตกต่างกันอยู่ ผมมีความเห็นอย่างนี้
นะครับว่า จะต้องเปิดโอกาสให้สมาชิกได้อภิปรายในทุกประเด็นก่อน แล้วก็เอามติของ
กลุ่มทั้ง ๑๐ กลุ่ม นี้ ว่าเราจะเอาประเด็นไหนให้สมาชิกได้เทียบเคียงกับยกร่างนะครับ
หลังจากนั้น มันก็จะไปโยงถึงมาตรา ๖๘/๑ ๒ ๓ ๔ ที่ผมได้ยื่นญัตติไว้แล้วนะครับ
ผมก็จะอภิปรายสรุปในภาพรวมของหมวดการศึกษาแห่งชาติด้วย แล้วก็เอามาโยงอยู่
ในมาตราที่ ๗๙ (๓) นะครับ ก็หรือท่านประธานล่วงหน้าไว้ก่อนว่า ระเบียนก็ขอให้
เป็นตามนี้ไปก่อนนะครับ แล้วหลังจากนั้นก็จะอภิปรายในภาพของการศึกษาทั้งหมด รวมถึง
แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐด้วย ขอบพระคุณครับท่านประธานครับ

LIRT

นายเดโช สนวนนนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอขอบคุณครับ ช่วยประชาสัมพันธ์ให้หน่อย ท่านเลขาฯมาหรือยังครับ ฝ่ายเจ้าหน้าที่เร
นะครับ เมื่อถึงนัดหมายที่ประชุมเวลากี่โมงครับ บ่ายโมงครึ่งหรือครับ บ่ายโมงสิบนาที่
ผมก็ได้รับแจ้งอย่างนั้นนะครับ ข้อสำคัญขณะนี้เลขาธิการไม่อยู่ในห้องประชุม เจ้าหน้าที่
ยังตามไม่ได้หรือครับ -----

- ๓๒/๑

ท่านสมาชิกครับ ขณะนี้กรรมาธิการก็มาแล้ว ๒ ท่าน อย่างน้อย ๓ ท่านนะครับ คงจะดำเนินการประชุมไปได้ เพราะว่าเลขาธิการกลับมาแล้ว เชิญท่านเลขาธิการครับ มาตรา ๔๗ ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : โทษนะครับ ท่านประธานครับ ผมเจิมศักดิ์นะครับ ท่านประธานกรุณาคอดเรียก เพราะว่าข้างนอกนี้ เนื่องจากพายุพัดการประชุม เขาก็ไปเปิดทีวีดูอย่างอื่น เพราะฉะนั้นเขาจะไม่ทันได้มาดูว่า ในห้องนี้เรากำลังประชุมแล้ว ท่านกอดอดสัก ๒ ครั้งสิครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่สอง) : ความจริงนี้ออดลงมตินะครับ แต่ว่าใช้ไปชั่วคราว เรียกประชุม ความจริงเจ้าหน้าที่เขาคดให้สองสามครั้งแล้วนะครับ เอละครับ ขณะนี้กำลังเดินเข้ามา ขอเชิญท่านเลขาธิการเลยครับ

นายวิจักขณ์ นาควัชร (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๔๗ มีการแก้ไข มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่สอง) : เนื่องจากมาตรานี้มีการแก้ไขนะครับ เชิญท่านกรรมาธิการเสนอการเปลี่ยนแปลงของท่านก่อนนะครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ขอผู้แปรญัตติก่อนก็ได้มั้งครับ ถ้ากรรมาธิการยังไม่พร้อม

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่สอง) : ยังไม่พร้อมหรือครับ กระผมเห็นท่านมานิจนั่งอยู่ จะแทนหรือเปล่าครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม อัชพร จารุจินดา กรรมาธิการครับ ขออนุญาตกราบเรียนอย่างนี้นะครับว่า มาตรา ๔๗ นั้น โดยสาระทั้งหมดนั้น คณะกรรมาธิการยังคงไปตามร่างเดิมนะครับ เพียงแต่แก้ถ้อยคำ กล่าวคือ ถ้อยคำในวรรคสองที่เกี่ยวกับให้มีองค์กรของรัฐองค์กรหนึ่งทำหน้าที่จัดสรรคลื่น ก็เพียงแค่เติมว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

เพราะจะต้องมีกฎหมายบัญญัติเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรนั้นครับ ในวรรคสาม แก้ไขถ้อยคำให้สอดคล้องกับตัวเองนะครับ ส่วนวรรคสุดท้ายที่ตัดออกนั้น ย้ายไปอยู่เป็นมาตรา ๔๗/๑ เพราะเห็นว่า เนื้อหาสาระนั้นไม่สอดคล้องกับวรรคตอนต้น ก็จึงแยกมาบัญญัติเป็นมาตราโดยเฉพาะ กรณีผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่ต้องห้ามเป็นเจ้าของกิจการ หรือถือหุ้นครับ ก็โดยสาระ ก็คือ ยังคงไว้ตามร่างเดิมที่เสนอนะครับ ก็ขออนุญาตให้ทางท่านผู้แปรญัตติเสนอความเห็น แล้วคณะกรรมการจะชี้แจงในภายหลังครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ในส่วนแรกนี้ท่านสมาชิกไม่มีความเห็นเป็นอย่างอื่นกันนะครับ หมายความว่า
กับที่กรรมการเปลี่ยนแปลงแก้ไข ถ้าอย่างนั้น ก็เชิญท่านฝ่ายผู้แปรญัตติครับ

(รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ได้ยืนและยกมือขึ้น)

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ มิได้หมายความว่า
สมาชิกเห็นด้วยกับการเปลี่ยนแปลงของกรรมการนะครับ เพียงแต่รับฟังไว้ก่อน
ต้องเปรียบเทียบกัน เพราะฉะนั้นเมื่อไม่ได้เป็นมตินะครับ ขอบพระคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ใช่ครับ เชิญท่านผู้แปรญัตติท่านแรกเลยครับ ท่านพิเชียรครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : กราบเรียนท่านประธานสภาร่าง
รัฐธรรมนูญที่เคารพ ท่านกรรมการ เพื่อนสมาชิก สสร. นะครับ รวมทั้งพี่น้องประชาชน
ทั่วประเทศที่กำลังรับฟังอยู่ในขณะนี้ครับ มาตรา ๔๗ นี้ เป็นมาตราที่มีความสำคัญ
อย่างยิ่งนะครับท่านประธาน เป็นมาตราที่ว่าด้วยเรื่องของกิจการกระจายเสียงวิทยุ
และโทรทัศน์ -----

รวมทั้งกิจการโทรคมนาคม ซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของพี่น้องประชาชนทั่วประเทศเป็นอย่างมาก อาจจะถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่ ๕ ของคนไทยเราในขณะนี้แล้วนะครับ ในเรื่องของการสื่อสาร ดังนั้น การอภิปรายในมาตรานี้จึงมีความสำคัญ ทั้งต่อสื่อสารมวลชนทั่วประเทศ ซึ่งมีมูลค่าของกิจการในปีหนึ่ง ปีหนึ่งนะครับ ทางด้านยอดโฆษณาของทีวีนี้ เกือบ ๑ แสนล้านบาทนะครับ แล้วก็ของวิทยุ ก็อยู่ประมาณนับหมื่นล้านบาทนะครับ รวมทั้งกิจการโทรคมนาคม ก็มีมูลค่าสูงนะครับ ถึงประมาณ ๕ แสน ถึง ๖ แสนล้านบาท นะครับ อันนี้ก็เห็นว่า เป็นกิจการที่มีความสำคัญอย่างใหญ่หลวงต่อประเทศชาติและพี่น้องประชาชน ปัญหาใหญ่ในขณะนี้ครับ ก็คือว่า ในร่างรัฐธรรมนูญซึ่งทางคณะกรรมการการร่างนี้ได้จัดทำขึ้นนั้น ก็ได้ล่อมาจากรัฐธรรมนูญเมื่อปี ๒๕๔๐ นะครับ โดยรัฐธรรมนูญเมื่อปี ๒๕๔๐ นี้ ก็ได้เขียนไว้ระบุว่า คลื่นความถี่ที่ใช้ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์และโทรคมนาคมเป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติ เพื่อประโยชน์สาธารณะ อันนี้ในวรรคหนึ่งนี่ตรงกันครับ แล้วก็ไม่มีการแก้ไขนะครับ แต่ว่าวรรคสองนี่ครับ วรรคสองนี้มีความสำคัญครับ แล้วก็กลุ่ม ๑ ของกระผมได้ขอแก้ไขนะครับ โดยได้แก้ไขจากถ้อยคำนี้ครับ ที่ว่า ให้มีองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระ ๑ องค์กร นะครับ อันนี้เขาเขียนว่า ให้มีองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระองค์กรหนึ่ง ทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ตามวรรคหนึ่ง นะครับ จริง ๆ แล้ว กระผมได้แก้ไขว่า ให้มีองค์กรตัดคำว่า ของรัฐ นะครับ ตรงนี้เอกสารเล่มเขียนไม่ได้ตัดให้กระผมนะครับ ต้องขออนุญาตว่า ผมได้ขอตัดคำว่า ของรัฐ ออกนะครับ แล้วก็ให้มีองค์กร จริง ๆ ผมให้ตัดคำว่า ที่เป็น ด้วยนะครับ คือให้มีองค์กรอิสระ นะครับ จากองค์กรหนึ่ง ผมเปลี่ยนเป็น ๒ องค์กร เพราะฉะนั้นข้อความที่ถูกต้องจะเป็นดังนี้ครับ ก็คือ ให้มีองค์กรอิสระ ๒ องค์กร ทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ตามวรรคหนึ่ง และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม โดยให้มีองค์กรทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์แห่งชาติ นะครับ ต้องมีคำว่า แห่งชาติ ด้วย เรียกว่า กสช. องค์กรหนึ่ง และให้มีองค์กรทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ และประกอบกิจการโทรคมนาคม มีคำว่า แห่งชาติ ด้วย เรียกว่า กทช.

อีกองค์กรหนึ่ง หากมีกิจการใดต้องดำเนินการร่วมกัน ให้นำกฎหมายว่าด้วยองค์กรจัดสรร
คลื่นความถี่มาใช้บังคับโดยอนุโลม นะครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
เดี๋ยวคุณพิเชียรครับ เนื่องจากข้อความเติมไปตั้งเยอะแยะนะครับ ท่านเติมจริงหรือเปล่า
หรือว่า ในหลักฐานที่ทางฝ่ายเลขา ยืนยันไหมครับ ถ้ายืนยันว่า เติมไปอย่างนี้จริง ก็จะได้
ดำเนินการต่อ ถ้ามิฉะนั้นนั้นเป็นการขอเพิ่มเติมนะครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : อ้อ ครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
เพิ่มเติมญาติ ท่านก็ต้องใช้แล้วครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ครับ ก็กรุณาตามเอกสารที่กระผมได้
ส่งไปนะครับ ซึ่งตรงนี้ ถ้าเผื่อว่าในเอกสารนั้นเป็นอย่างไรมาก่อน ก็ขอให้เป็นไปตามนั้นครับ
ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนสอง) : ใช่ครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ไม่ใช่ปัญหาครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
เจ้าหน้าที่ เดียวบอกก็ได้

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ไม่เป็นไรครับท่านประธาน คือให้ยึด
ตามเอกสารที่กระผมได้ส่งไป

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ตกลงครับ เชิญครับ เชิญต่อครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ขออนุญาตต่ออีกไม่ยาวนักนะครับ
ก็คือว่า หลักใหญ่ใจความที่ทางกลุ่ม ๑ ของกระผมได้แปรญาติไปนั้นนี้ ก็คือ ให้มีองค์กร
อิสระ ๒ องค์กร แทนที่จะเป็น ๑ องค์กรนะครับ -----

ซึ่งตรงนี้ สาเหตุสำคัญที่กระผมอยากจะให้มี ๒ องค์การนั้น ก็เพราะว่า กิจกรรมกระจายเสียงวิทยุและโทรทัศน์ มีภารกิจที่สำคัญในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารให้กับพี่น้องประชาชนทั่วประเทศเป็นด้านหลักนะครับ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารนั้น ก็มุ่งเพื่อประโยชน์สาธารณะนะครับ หรือที่เรียกว่า พับลิค อินเทอเรสต์ (Public interest) เป็นหลักนะครับ กิจกรรมวิทยุและโทรทัศน์นั้น จริง ๆ แล้วนี่ เราได้มุ่งในเรื่องการทำกำไรสูงสุดนะครับ แต่ว่า มุ่งที่จะให้มีการสื่อสาร ทั้งจากรัฐสู่ประชาชน จากประชาชนสู่ประชาชนนะครับ แล้วก็เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อสาธารณะให้มากที่สุด อันนี้ คือ เป้าหมายหลักนะครับ แต่ว่า ถ้าเป็นกิจการทางด้านโทรคมนาคมนี้ ก็จะเป็นกิจการทางด้านของโทรศัพท์พื้นฐาน โทรศัพท์มือถือนะครับ แล้วก็เรื่องของกิจการดาวเทียมสื่อสารนะครับ ซึ่งตรงนี้นั้น เป้าหมายในการดำเนินกิจการจะแตกต่างจากการดำเนินกิจการของวิทยุและโทรทัศน์นะครับ โดยเป้าหมายของโทรศัพท์พื้นฐาน และโทรศัพท์มือถือ รวมทั้งกิจการดาวเทียมนั้น ก็จะอยู่ในมือของบริษัทเอกชน แล้วก็มักจะเน้นในเรื่องการทำกำไรสูงสุด มากกว่าที่จะทำประโยชน์เพื่อสาธารณะนะครับ จริงอยู่เขาอาจจะบอกว่า ก็มุ่งทำประโยชน์ เพื่อสาธารณะด้วยเช่นเดียวกัน แต่ว่า ในความเป็นจริงของการดำเนินธุรกิจนั้น กิจการโทรคมนาคมนะครับ อย่างเช่น ทางด้านของโทรศัพท์พื้นฐานนี้ ก็จะมีบริษัท ทีโอที (TOT) ของรัฐบาล ซึ่งเดิมนั้น ก็คือ องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย แล้วก็จะมีบริษัทโทรคมนาคม หรือว่า แคต (CAT) นะครับ ซึ่งก็คือการสื่อสารแห่งประเทศไทย แล้วก็ มีบริษัททรู (True) มีบริษัททีที แอนด์ ที (TT&T) เหล่านี้ เขาจะมุ่งเน้นในเรื่องของการทำกำไรสูงสุด มากกว่าที่จะมุ่งเน้นเรื่องการเอื้อประโยชน์ต่อสาธารณะ แล้วก็ยิ่งกว่านั้นนะครับ ในกิจการที่ ๒ คือ กิจการโทรศัพท์มือถือ อันได้แก่ ยกตัวอย่าง บริษัทมือถือใหญ่ ๆ ๔ บริษัท ก็คือ บริษัทเอไอเอส (AIS) บริษัทดีแทค (DTAC) บริษัททรู และบริษัทฮัทช์ (Hutch) ฮัทช์สัน (Hutchison) นี่ ทั้ง ๔ บริษัทนี้ ก็เป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ แล้วก็มุ่งเน้นเรื่องของการทำกำไรสูงสุด ที่เรียกว่า แมกซิไมซ์ โพรฟิต (Maximize profit) มากกว่านะครับ นอกจากนั้นแล้ว กิจการที่ ๓ ของด้านโทรคมนาคม ก็คือ กิจการด้านดาวเทียมนะครับ ท่านประธาน กิจการด้านดาวเทียมนี้ เรามีบริษัทที่

ดำเนินการหลัก ๆ อยู่เพียงบริษัทเดียว คือ บริษัท ชินแซทเทลไลท์ (Shin Satellite Public Company Limited) นะครับ ซึ่งอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ แล้วก็ได้นำเงินกิจการของดาวเทียมไทยคม ๑ ถึง ๔ นะครับ แล้วก็ดาวเทียมไอพีสตาร์ (IPSTAR) ซึ่งเป็นดาวเทียมดวงใหม่ที่เพิ่งยิงขึ้นไปเมื่อปลายปีที่แล้วนะครับ จะเห็นได้ว่า กิจการด้านโทรคมนาคมนั้นนี้ ก็จะมุ่งเน้นในเรื่องของการสื่อสารและการทำกำไรสูงสุด มากกว่าที่จะเน้นประโยชน์ต่อสาธารณะนะครับ ในขณะที่กิจการด้านวิทยุและโทรทัศน์ ก็จะมีกิจการหลัก ๆ ที่สำคัญดังนี้ครับท่านประธาน คือ วิทยุนี้ก็จะประกอบไปด้วยวิทยุหลักนะครับ ประมาณ ๕๒๕ สถานีทั่วประเทศนะครับ แล้วต่อมานี้มีกิจการที่เรียกว่า วิทยุชุมชน ขึ้นมา วิทยุชุมชนนั้นนี่เมื่อแรกเริ่มมีเพียงประมาณร้อยห้าสิบถึงสองร้อยสถานี แต่ว่า ต่อมานี้ได้มีการเพิ่มขึ้นมาอย่างรวดเร็วครับ ภายในเวลา ๒ ถึง ๓ ปี วิทยุชุมชนนั้น ได้เพิ่มจำนวนขึ้นมาถึงประมาณสี่พันกว่าสถานีทั่วประเทศนะครับ แล้วก็ตอนนี้ปัญหาใหญ่ก็คือว่า วิทยุชุมชนสี่พันกว่าสถานีเหล่านี้ต้องการใบอนุญาตที่ถูกต้องตามกฎหมาย แต่ว่า เนื่องจากว่ายังไม่มีคณะกรรมการ กสช. หรือคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงวิทยุและโทรทัศน์แห่งชาติ จึงไม่มีองค์กรที่จะออกใบอนุญาตให้กับวิทยุชุมชนทั่วประเทศเหล่านี้ครับ ขณะนี้วิทยุชุมชนทั่วประเทศนี้ก็กำลังรับฟังการอภิปรายในมาตรา ๔๗ นี่นะครับว่า -----

- ๓๕/๑

ในท้ายที่สุด สภาร่างรัฐธรรมนูญจะกำหนดองค์กรที่จะกำกับดูแลกิจการวิทยุทั่วประเทศนี้เป็น ๑ องค์กร หรือเป็น ๒ องค์กร แต่ว่า ทางกลุ่มของกระผม เเท่าที่ได้ไปรับฟังข้อคิดเห็นมาจากพี่น้องประชาชน รวมทั้งนักวิชาการ และองค์กรสื่อสารมวลชนต่าง ๆ นั้นมีความปรารถนาและต้องการที่จะให้มีมากกว่า ๑๑ องค์กรนะครับ เพราะว่าลักษณะงานของงานด้านวิทยุโทรทัศน์ กับงานด้านโทรคมนาคมนั้น แตกต่างกันค่อนข้างจะมาก นอกจากวิทยุ ดังที่กระผมได้กล่าวไปแล้วนะครับ ก็ยังมีทีวี ซึ่งทีวีก็แบ่งออกเป็นที่สำคัญดังนี้ครับ คือ ฟรีทีวี (Free TV) ขณะนี้มี ๖ ช่อง ฟรีทีวี หมายถึง ทีวีที่ประชาชนสามารถเปิดรับได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ก็มีนะครับ ช่อง ๓ ๕ ๗ ๙ ๑๑ และไอทีวี ซึ่งตอนนี้เปลี่ยนชื่อเป็นทีไอทีวี (TITV) นะครับ แล้วก็ส่วนเคเบิลทีวี (Cable TV) นั้น เคเบิลทีวีระดับชาติขณะนี้ เรามีเพียงบริษัทเดียว ก็คือ บริษัทยูบีซี (UBC) หรือว่า ทูริชั่นส์ (TrueVisions) นะครับ แต่ว่า เคเบิลทีวีในระดับท้องถิ่นนั้น ก็ได้เพิ่มจำนวนขึ้นมา จากเดิมที่กรมประชาสัมพันธ์ได้ออกใบอนุญาตให้ มีอยู่แค่ ๗๘ สถานี หรือ ๗๘ บริษัท แต่ว่าในช่วงสฤฎฎากาศ หลายปีที่ผ่านมา เคเบิลระดับท้องถิ่น ได้เพิ่มจำนวนขึ้นมาจาก ๗๘ สถานี ขึ้นมาเป็นประมาณแปดเก้าร้อยถึงเกือบหนึ่งพันสถานีนะครับ ซึ่งถือว่าก็ค่อนข้างจะมาก แล้วก็เคเบิลทีวีท้องถิ่นทั่วประเทศเกือบหนึ่งพันสถานีนี้ ขณะนี้กำลังรับฟังการอธิบายของสภาร่างรัฐธรรมนูญของเราว่า วันนี้ กิจการ กสท. กทท. นี้เราจะยังแยกเป็น ๒ องค์กรเหมือนเดิมหรือไม่ หรือว่า จะรวมเป็น ๑ องค์กร อย่างที่กรรมาธิการยกร่างได้ร่างขึ้นนะครับ ดังนั้น วันนี้จึงถือว่า มาตรา ๔๗ นี้เป็นมาตราที่มีความสำคัญมากครับท่านประธาน แล้วก็พี่น้องประชาชนทั่วประเทศ โดยเฉพาะผู้ประกอบการทั้งวิทยุหลัก แล้วก็วิทยุชุมชน เกือบ ๔,๐๐๐ สถานีทั่วประเทศ เคเบิลทีวี เกือบ ๑,๐๐๐ สถานีทั่วประเทศ กำลังรอคอยการตัดสินใจของพวกเรา สสร. แล้วก็ท่านกรรมาธิการยกร่างนะครับ ทางเคเบิลทีวีหนึ่งพันสถานีนี้ ก็ต้องการใบอนุญาตที่ถูกกฎหมายเช่นเดียวกัน แต่ว่า ตลอดสี่ห้าปีที่ผ่านมา เนื่องจากไม่มีองค์กร กสท. จึงไม่สามารถที่จะขอใบอนุญาตอย่างเป็นทางการได้นะครับ ตรงนี้ก็เป็นปัญหาในวงการวิทยุและโทรทัศน์ที่กำลังประสบอยู่ ในขณะเดียวกัน ทางด้านกิจการโทรคมนาคมนั้น ก็มีปัญหาลุมนะครับท่านประธาน ก็คือ ปัญหาเรื่องของสัญญาสัมปทาน หรือสัญญาร่วมการงาน

ที่บริษัทเอกชนทั้งหลาย ได้กระทำกับรัฐวิสาหกิจในอดีต ขณะนี้กำลังมีปัญหาคือรับว่า สัญญาสัมปทานโทรคมนาคมเหล่านั้นยังมีผลบังคับใช้อยู่หรือไม่ ยังมีผลบังคับใช้อยู่หรือไม่ และผลบังคับใช้นั้น มีปัญหามากน้อยแค่ไหน ทั้งนี้ เนื่องจากว่า ขณะนี้เรามีองค์กรที่เรียกว่า คณะกรรมการ กทช. ขึ้นมาเรียบร้อยแล้ว เมื่อประมาณ ๓ ปีก่อน และเรายังมีพระราชบัญญัติลูก ที่เรียกว่า พระราชบัญญัติกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ นะครับ ก็ได้ออกมาบังคับใช้อยู่ประมาณ ๒ ถึง ๓ ปีที่ผ่านมา แต่ปัญหาใหญ่ในวงการโทรคมนาคมขณะนี้ ก็คือปัญหาว่า สัญญาสัมปทาน หรือสัญญาร่วมการงานเดิมที่บริษัททั้งหลาย เช่น เอไอเอส ดีแทค ทู ทีที แอนด์ ที เหล่านี้ได้ทำกับองค์การโทรศัพท์และการสื่อสารแห่งประเทศไทย มาเจอปัญหาว่า คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ และกฎหมาย พรบ. ประกอบกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ มีความแตกต่างไปจาก พรบ. วิทยุโทรทัศน์เดิมที่ใช้อยู่ จึงทำให้เกิดปัญหาว่า สัญญาสัมปทานที่ได้เซ็นกันไปในนั้น ยังมีผลโดยสมบูรณ์หรือไม่ เพราะว่า จะมีปัญหาในเรื่องของค่าสัมปทานนะครับ -----

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาตัวหนึ่งที่เห็นได้ชัด ก็คือ เรื่องที่เขาเรียกกันว่าค่าแอกเซสชาร์จ (Access charge) นะครับ หรือว่าค่าอินเตอร์คอนเนกชัน ชาร์จ (Interconnection charge) ตัวนี้ก็ยังตกลงกันไม่ได้ว่า ตกลงแล้วจะอย่างไร แต่ว่าผมจะไม่ลงไปรายละเอียดเหล่านั้นนะครับ ท่านประธาน คือ ทั้งหลายทั้งปวงนี้กำลังจะบอกว่า คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ซึ่งขณะนี้มืออยู่ ๗ คน แล้วก็ได้นำมาเกือบ ๓ ปีแล้ว แต่ว่า ขาดคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงวิทยุและโทรทัศน์แห่งชาติ นะครับ มันก็เลยไม่ครบถ้วนนะครับ เหมือนกับเดิมนั้นเขามี ๒ ขา แต่ตอนนี้เท้ากับมืออยู่เพียงแค่ขาเดียว แล้วก็อีกขาหนึ่ง คือ ยังไม่เกิดนะครับ เพราะฉะนั้นการออกไปอนุญาตต่าง ๆ รวมทั้งเรื่องสัญญาสัมปทานนะครับ ก็ไม่สามารถดำเนินการได้ นี่คือ ปัญหาที่ประสบอยู่ ผมอยากจะเรียนว่า ถ้าหากว่า เราไปรวม ๒ องค์การนี้เข้าด้วยกันอาจจะทำให้เกิดปัญหาในระยะยาวในการทำงาน ซึ่งจะไม่เอื้อประโยชน์ต่อพี่น้องประชาชนเท่าที่ควร นะครับ แล้วก็ถ้าแยกกัน กระผมคิดว่า ทั้ง ๒ องค์การที่แยกกันนี้ คือ กสท. และ กทช. น่าจะทำหน้าที่ต่าง ๆ ได้ดีกว่าที่จะรวมเป็นองค์กรเดียวนะครับ คือ เหตุผลที่ทางกรรมาธิการยกร่างได้ให้กับพวกเรา เมื่อตอนที่เราได้คุยกัน เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน นั้น ท่านบอกว่า เนื่องจากเหตุผลทางด้านของเทคโนโลยี (Technology) นะครับ ว่า เทคโนโลยีนี้มีการรวมตัวกันเข้ามาแล้ว ระหว่างโทรคมนาคมกับวิทยุโทรทัศน์ เราจะได้ยินศัพท์บางคำนะครับ ที่เขาเรียกกันว่า คอนเวอร์เจนซ์ (Convergence) นะครับ คอนเวอร์เจนซ์ ก็หมายถึงว่า กิจการวิทยุและโทรทัศน์กับโทรคมนาคม เทคโนโลยีมันได้มารวมกัน อย่างเช่นโทรศัพท์มือถือที่ผมยกขึ้นให้เห็นนี้นะครับ เดิมเป็นเพียงแค่เรารับฟังเสียงโทรเข้า โทรออก แต่ว่า ขณะนี้ด้วยระบบที่เรียกว่าสามจี (3G) นะครับ หรือ ทรีย เจเนอเรชันส์ (Three generations) นี้ และต่อไปจะมีสี่จี (4G) และห้าจี (5G) ก็จะสามารถที่จะทำให้โทรศัพท์มือถือนี้ จอภาพที่เห็นนี้สามารถที่จะรับเป็นทีวีได้ เรียกว่า โมบาย ทีวี (Mobile TV) หรือว่าทีวีมือถือนะครับ แล้วก็สามารถรับฟังวิทยุได้นะครับ เป็นวิทยุมือถือนะครับ ตรงนี้เองที่อาจจะเห็นว่าเป็นจุดหนึ่งที่ทำให้เห็นว่า น่าจะรวมกันนะครับ กิจการ ๒ อย่างนี้นะครับ แต่ผมคิดว่า แม้เทคโนโลยีจะรวมกันก็ตามนะครับ แต่ว่าโดยพื้นฐานขององค์กร แล้วก็การดำเนินงานนั้น มีความแตกต่างกันค่อนข้างจะมาก

แล้วก็ในหลายประเทศ องค์การที่กำลังดูแลกิจการเหล่านี้ก็ยังแยกกันอยู่เป็นส่วนใหญ่ นะครับท่านประธาน มีบางประเทศไม่กี่ประเทศเท่านั้นที่เราได้รวมกิจการ ๒ อย่างนี้ เข้าด้วยกัน แล้วก็สิ่งที่ผมเป็นห่วงและกังวลมากที่สุด ก็คือว่า ถ้ารวมเข้าด้วยกันแล้ว กิจการด้านโทรคมนาคมก็จะเข้ามาครอบงำกิจการด้านวิทยุและโทรทัศน์ค่อนข้างจะมาก และในท้ายที่สุด กิจการวิทยุและโทรทัศน์นั้น อาจจะต้องเปลี่ยนเข็มทิศนะครับ จากที่จะ รับผิดชอบต่อประชาชน เอื้อประโยชน์ต่อประชาชนเป็นหลักนี้ อาจจะต้องกลายมาเป็นว่า มุ่งที่จะ ทำกำไรสูงสุดมากกว่า ซึ่งตรงนั้นผมคิดว่า น่าจะเป็นผลเสียมากกว่าผลดีนะครับ นี่ก็คือ เหตุผล แล้วก็สิ่งที่ผมคิดว่า น่าจะมีการแยกเป็น ๒ องค์การ มากกว่านะครับ แล้วก็ ในบรรดานักวิชาการ รวมทั้งองค์กรวิชาชีพทั้งหลาย ก็ได้มีความเห็นพ้องกันนะครับว่า น่าจะแยกเป็น ๒ องค์การ จะมีประโยชน์มากกว่า ผมก็ขออนุญาตเพียงเท่านี้ครับ แล้วก็ ถ้าหากมีสิ่งใด กระผมก็ขออนุญาตว่า จะอภิปรายเพิ่มเติมครับ ขอกราบขอบพระคุณ ท่านประธานมากครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ครับ ขอขอบคุณครับ มีผู้เข้าคิว (Queue) ไว้ก่อนแล้ว ท่านเสวตในฐานะผู้รับรองญัตตินะครับ เรียนเชิญท่านเสวตครับ

นายเสวต ทินกุล : ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ท่านประธานที่เคารพ ครับ ผม เสวต ทินกุล นะครับ สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ จังหวัดนครพนม ครับ ผมเป็น ในฐานะผู้รับรองญัตตินี้ของท่านพิเชิยนะครับ ผมขออภิปรายสนับสนุนท่านพิเชิยน แต่ที่ทั้งนี้ทั้งนั้น มติที่ผมจะอภิปรายนี้ ผมอยากจะทำความเข้าใจกับคณะกรรมการ ยกร่างนะครับ -----

ผมเข้าใจว่า ท่านคณะกรรมการการยก่างอาจจะคลาดเคลื่อนในด้านข้อมูลนะครับ ผมจึงอธิบายในด้านข้อมูลทางเทคนิค (Technic) ให้ท่านกรรมการได้พิจารณาครับ เรื่องคลื่นความถี่ ก่อนอื่นเราก็ต้องเข้าใจคำว่า คลื่นความถี่ ก่อนนะครับ มันมีคำว่า คลื่นอย่างหนึ่งนะครับ ความถี่ อีกอย่างหนึ่งนะครับ แล้วก็ คลื่นความถี่ อีกอย่างหนึ่งนะครับ ที่ท่านเขียนนี้ คลื่นความถี่ รวมเลยนี้ มันเป็นคำเดียววนะครับ มันคนละอย่างวนะครับ เมื่อมันเป็นคนละอย่างนี้ มันเป็นศัพท์ทางเทคนิค ผลทางกฎหมายก็เปลี่ยนแปลงไปครับ ท่านประธานครับ แล้วมาตอนนี้ เมื่อมันคนละอย่างแล้ว เรื่องทางกฎหมาย ผลทางกฎหมายนี้ คลื่นความถี่ท่านไม่ได้เขียนเป็นทรัพยากรของชาติเลยครับ ที่จริงมันต้องเป็นเรื่องของทรัพยากรของชาตินะครับ คลื่นความถี่นี้ แล่นอกจากเป็นทรัพยากรของชาติแล้ว ยังเป็นเอกลักษณ์ของชาตินะครับ ในกรณีที่เป็นคลื่นความถี่ของเอเลี่ยน (Alien) คือมนุษย์ต่างดาวนี้ หรือว่าพี่น้องประชาชนทั่วโลกอื่นนี้ เขาส่งคลื่นความถี่มายังประเทศไทย เข้าสู่อาณาบริเวณอาณาจักรของประเทศไทยในระดับ ๙๐ องศา ตั้งฉากกับพื้นถึงอวกาศ สูดยอดจักรวาลไปนี้ จะต้องเป็นเอกลักษณ์ของประเทศไทยเท่านั้นครับ ผู้ใดจะละเมิดน่านฟ้าของราชอาณาจักรไทยไม่ได้วนะครับ ท่านต้องคิดเรื่องนี้ก่อนนะครับ มันมีอยู่ ๒ มิติ มิติที่ ๑ เป็นทรัพยากรของชาติ มิติที่ ๒ นี้ทรัพยากรของคนอื่นที่ลวงล้ำเข้ามาในราชอาณาจักรไทย เราจะต้องมีกฎหมายควบคุมในเรื่องนี้นะครับผม

ต่อไปก็เป็นเรื่องของเทคโนโลยีครับ เทคโนโลยีสมัยก่อนนี้มันมาจากเทคโนโลยีการเคาะรหัสมอร์ส (Morse) เทคโนโลยีการแพร่คลื่น การใช้คลื่นสนามแม่เหล็กไฟฟ้าส่งเข้ามา มาเปลี่ยนแปลงเป็นคลื่นความถี่ในระบบโดยตรง ระบบความถี่จากหลายอย่าง หลายแบบ ที่ไม่ใช่แม่เหล็กไฟฟ้าครับ อย่างเช่น คลื่นไมโครเวฟ (Microwave) หรือว่าคลื่นของการใช้หลากหลายหลายอย่าง เดียวนี้มีการส่งสัญญาณในคลื่นนั้น เป็นระบบมัลติเวฟ (Multiwave) คือ หมายความว่า เป็นความหลากหลายของคลื่น ส่งไปพร้อมกัน ผสมกันเลยครับ สมัยก่อนจะคลื่นวิทยุก็ไปคลื่นเดียวเลย คลื่นโทรทัศน์ก็ไปคลื่นเดียว ใช้ระบบแพร่คลื่นทางราบ เดียวนี้เขาใช้มัลติเวฟรวมกัน ยิ่งเข้าไปสู่จาน หรือมีดาวเทียมช่วย หรือไม่มีดาวเทียมช่วย แล้วผสมกลมกลืนกันกับภาพ สี แสง เสียง ไฟฟ้า รหัส และสามารถโต้ตอบได้ ๒ ทาง พัฒนาการจากมีสาย และไร้สาย

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ท่านเสวตครับ

นายเสวต ทินกุล : ครับผม ครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ท่านอาจจะไปไกลเกินกว่าที่เขาแปรญัตติไว้หน่อยนะครับ ท่านแปรญัตติจริง ๆ ของท่าน
จะมี ๒ องค์กร หรือว่ามี ๑ องค์กร

นายเสวต ทินกุล : เป็นเหตุผลที่รองรับทั้ง ๒ องค์กรครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ทุกคนเข้าใจแล้ว เหตุผลนั้นยาวนานไปนะครับ โปรดกระชับเข้าไปสู่ว่า ควรจะมี ๒ องค์กร
หรือ ๑ องค์กร ตามที่ท่านแปรญัตตินะครับ

นายเสวต ทินกุล : มันควรจะมี ๒ องค์กร ครับ แต่ว่า ผมกำลังอธิบายว่า
เหตุผลมันเป็นเพราะอะไรก่อน ท่านกรรมาธิการยกกว้างถึงจะเข้าใจครับ ท่านประธานครับ
เมื่อมันเป็นเช่นนี้แล้วนี้ มันจะต้องมีองค์กรหนึ่งเพื่อจัดการกับระบบฮาร์ดแวร์
(Hardware) คือ เครื่องรับ เครื่องส่ง ย่านความถี่ ย่านของดาวเทียม ซียู แบนด์
(CU Band) เคยู แบนด์ (KU Band) มันไม่เหมือนกันนะครับท่านประธาน องค์กรนี้จะต้อง
เป็นองค์กรวิศวกรเป็นหลักนะครับ แล้วก็บวกกับองค์กรความมั่นคง เนื่องจากมาทำลาย
ความมั่นคงทางการทหาร หรืออื่น ๆ นะครับ ในประเทศของเรา ตรงนี้จะดูแลเรื่องนี้
โดยอย่างเดียว จัดสรรคลื่นความถี่ในการทำอะไรบ้าง คุณจะ去做อะไรบ้าง และมี
ข้อกำหนดว่า คุณจะ去做เกินเลยไม่ได้นะ อย่างเช่น สัมปทานวิทยุนี้มันก็สามารถเป็น
โทรศัพท์ได้ต่อ เป็นทีวีได้ต่อ อย่างอาจารย์พิเชียรพูดนั้น เพราะมันส่งได้พร้อมกัน มันต้อง
มีองค์กรวิศวกรมาดูแลอย่างหนึ่ง ร่วมกันกับองค์กรของความมั่นคง แล้วอีกองค์กรหนึ่ง
จะเป็นองค์กรที่เป็นซอฟต์แวร์ (Software) คือ หมายความว่า ไปดูว่าเนื้อหาสาระคุณเป็น
อย่างไร เหมาะสำหรับเด็กและเยาวชน เขาพูดโจมตีประเทศเพื่อนบ้านไหม โจมตีความ
มั่นคงภายในไหม หรือว่าสมควรไหม ป็ไ้ไหม ดีไหม นี่มันเป็นองค์กรหนึ่ง เพราะฉะนั้น
อยากเรียนกรรมาธิการยกกว้างว่า เหตุผลมันเป็นอย่างนี้ เราต้องแยกกันชัดเจน -----

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ทั้ง ๒ องค์กร ต้องทำงานโค (Co - Coordinate) กัน เพื่อให้เกิดมรรคผลที่ดี เช่น เขาเอาไปใช้ทำอะไร อย่างไร มีการติดตาม ส่วนเรื่องการนำเสนอเป็นซอฟต์แวร์นั้น ก็มีการติดตามผลว่า เกินกรอบหรือเปล่า เพราะฉะนั้นผมอยากประทานกราบเรียน ท่านประธานไปยังกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญด้วยความเคารพนะครับ นั่นคือ เหตุผลทางเทคนิค เมื่อเป็นเหตุผลทางเทคนิค ท่านก็พอจะคิดออก ข้อความ ถ้อยคำ คงไม่ต้องไปเขียนว่า จะต้องตัดอย่างไร แต่ว่า เมื่อเป็นหลักการแล้วท่านคิดออกเอง เมื่อท่านคิดออกเอง เพื่อผลประโยชน์ชาติทั้งหมดนี้ ท่านก็ต้องใช้ถ้อยคำทางกฎหมายจัดการ ผมก็ขออภิปรายแต่เพียงแค่นี้ครับ ขอขอบคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ขอขอบคุณครับ สำหรับคุณอุทิศนี้ได้ขอแปรญัตติด้วยนะครับ แต่ว่าขณะนี้เรากำลังอยู่ในญัตติของคุณพิเชียร ไม่ทราบว่า ท่านยกมือขอพูดนี้ พูดในญัตตินี้ หรือว่าญัตติอื่น ถ้าพูดในญัตติอื่น ยังไม่ถึงนะครับ ขออนุญาตในญัตตินี้ให้ผ่านพ้นไปเสียก่อน ได้ไหมครับ หรือว่า ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผมได้แปรญัตติที่มีข้อความคล้ายกัน แต่ไม่เหมือนกัน ถ้าท่านไม่ให้ ถ้าท่านมัวแต่ใช้แต่กลุ่มของคุณพิเชียรนี้จะไม่เดินไปไหน แต่ถ้าท่านเทียบเคียงกันเสียนี้ ก็จะได้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะว่าเรื่องขององค์กรนี้จะมี ๒ องค์กร หรือมีองค์กรเดียว หรือว่ามีองค์กรเฉย ๆ นี่มันเป็นสิ่งที่มีการแปรกันทั้งหมด เพราะฉะนั้น ถ้าท่านประธานอนุญาตให้ผมอภิปรายนี้ ผมจะได้อภิปรายในส่วนญัตติที่ผมเสนอ ซึ่งเป็นเรื่องเดียวกัน แต่ว่า มองคนละมุมกัน ท่านประธานอนุญาตไหมครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : อย่าเพิ่งครับ ขออนุญาตครับ แต่เห็นด้วยกับที่อาจารย์เจิมศักดิ์เสนอกันแล้วกัน เดี่ยวอภิปรายรวมกัน แต่ว่า ของอาจารย์เจิมศักดิ์ต้องรอเข้าคิวหลังของท่านอุทิศ เพราะท่านอุทิศขึ้นชื่อไว้ก่อน ถ้าจะอภิปรายรวม คือ เมื่อครู่ผมถามท่านอุทิศว่า จะอภิปรายเฉพาะญัตติที่ ๑ หรือไม่

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขณะนี้เราตกลงว่า จะอภิปรายรวมทั้งหมดทุกญัตติในเวลาเดียวกัน เพื่อที่ฝ่าย
กรรมธิการจะได้ตอบได้สบาย เพราะฉะนั้น ผมก็ต้องกลับไปตามลำดับคิว คือ ท่านอุทิศ
ก็ขอไว้ก่อน แล้วผมจะเติมชื่อท่านเจิมศักดิ์ไว้หลังท่านการุณนะครับ เพราะขณะนี้ที่ขึ้นคิว
ขึ้นอย่างนั้นจริง ๆ มีท่านอุทิศ ท่านการุณ แล้วก็ต่อไปท่านเจิมศักดิ์

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานกรุณาพิจารณานิดหนึ่ง
นะครับว่า เราควรจะยึดเนื้อหาเป็นหลัก หรือจะดูคิวเป็นหลัก

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ผมว่าต้องดูคิวครับ เดี่ยวเนื้อหา ผมเรียนอาจารย์อย่างนี้ครับ เรื่องเนื้อหาเนี่ยมันตอบวัดกัน
ไม่ได้หรอกครับ ต่อเมื่อฟังกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว เราถึงจะบอกได้ว่า เนื้อหาของใครดีกว่า
กัน ท่านจะมาทักทักมาก่อนว่า เนื้อหาของผู้พูดคนนี้ดีกว่าอีกคนหนึ่งนั้น รับไม่ได้ครับ
เพราะฉะนั้นจำเป็นต้องไปตามคิวครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ไม่ได้หมายความว่าดีกว่า
ท่านประธานครับ ไม่ได้หมายความว่าดีกว่า ท่านดูนิดหนึ่งนะครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ไม่ได้ครับ เพราะต้องไปตามคิวนะครับ เพราะเราตกลงกันว่าตามคิวครับ มิฉะนั้นคนที่
ยกมือก่อนเขาก็ต้องต่อว่าผมอีกครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านกรุณาฟังนิดหนึ่ง ผมไม่ได้
ต้องการที่จะพูดก่อนหรือครับ ท่านประธานฟังนิดเดียว ผมอยากจะเสนอแนะนะครับ
คือ เรื่องนี้ มาตรา ๔๗ มันมีหลายเรื่องประกอบกัน ท่านประธานจะกรุณาเอาเรื่องใหญ่
เสียก่อนไหมว่า เรื่องขององค์กรในการจัดสรรคลื่นความถี่ เราจะมีกี่องค์กรดี ก็วิเคราะห์
กันไป โดยที่กลุ่มของคุณพิเชียรพูดไปแล้วว่า ควรจะมี ๒ องค์กร กลุ่มอื่นในเรื่ององค์กร
จะเอาอย่างไร เราจะได้พูดเรื่องเดียวกันก่อน แล้วหลังจากนั้น จึงไปพูดเรื่องรายละเอียด
อย่างอื่น หรือท่านจะไปกลุ่มพิเชียร พิเชียร เอ้า พิเชียรก็ต้องพูด กลุ่มนี้พูดไป พูดไป พูดไป
พูดเสร็จแล้วก็ลงมติไม่ได้ แล้วก็ต่อของกลุ่มอื่นอีก กลุ่มอื่นก็นั่งรอไป ก็จะพูดกันยืดยาว
แต่ถ้าท่านจับประเด็นเสีย ท่านประธานครับ ผมเองนี่คุ้นกับมาตรานี้ดี เพราะว่าคือ

มาตรา ๕๐ เก่า แล้วตอนที่ผมเป็นวุฒิสมาชิก ผมเป็นคนดำเนินการตามมาตรานี้อยู่เป็นประจำ เพราะฉะนั้นพอจะจับได้ ถ้าท่านประธานกรุณานะครับ เอาเรื่องใหญ่ ๆ ก่อน แล้ว เข้ากลุ่มนี้ว่าอย่างไร กลุ่มนั้นว่าอย่างไร แล้วก็ไป เป็นประเด็น ประเด็น ประเด็น มันก็จบ แต่ก็ตามใจนะครับ ถ้าท่านประธานบอกว่า ใครเข้าคิวก่อนก็พูดไป พูดไป พูดไป แล้วประเด็นก็ต้องมานั่งจับประเด็นกันใหม่ ก็พูดกันอีกรอบหนึ่ง ฉะนั้นท่านประธาน กรุณา ผมเสนอว่าอย่างนี้ ลองพิจารณานะครับ ขอบพระคุณครับ

นายเดโช สอนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ครับ ก็ขอความกรุณาคุณอุทิศครับ เชิญครับ

- ๓๘/๑

นายอุทิศ ชูช่วย : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติครับ ผม อุทิศ ชูช่วย ครับ ในฐานะ สสร. ต้องขอกราบขอบพระคุณเพื่อนสมาชิกที่ได้อภิปรายไปแล้วนะครับ แล้วก็ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ผมคิดว่า เราจะต้องฟังกันนัดหนึ่งนะครับ มาตรา ๔๗ นี้ เกี่ยวกับคลื่นความถี่เป็นเรื่องที่สำคัญ เราก็ต้องทนฟังให้เวลากันนัดหนึ่ง อภิปรายกันในแต่ละกลุ่ม แต่ก็คงจะกระชับละครับ แล้วเรามารวมกันว่า ประเด็นไหนบ้างที่เราพอจะไปกันได้ในส่วนของผู้แปรนะครับ แล้วเราก็กมายกประเด็นเพื่อที่จะสรุปกัน แล้วก็ดีเบต (Debate) กันระหว่างพวกเราผู้แปร แล้วก็ทางกรรมาธิการ ท่านประธานครับ สำหรับคลื่นความถี่ในมาตรา ๔๗ ที่กรรมาธิการยกร่างร่างมานี้ครับ ตรงกับมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๕๐ ผมจำเป็นต้องอ้างรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ก่อให้เกิดผลผลิตตามกฎหมายลูกที่บัญญัติไว้หนึ่งนะครับ ให้เกิดองค์กรขึ้นมาควบคุมดูแลคลื่นความถี่ ๒ องค์กร ด้วยกันครับ คือ กทช. และ กสช. ครับ เป็นที่ทราบกันดีครับว่า ในช่วงสี่ห้าปีที่ผ่านมาเกิดได้องค์กรเดียวครับ คือ องค์กร กทช. ส่วน กสช. นั้นยังไม่เกิด ตั้งท่าจะคลอดก็มีอันเป็นไป ซึ่งผมคิดว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญมากที่จะต้องพูดในรายละเอียดนะครับ ครั้นกรรมาธิการยกร่างได้ยกร่างขึ้นมาตามที่อยู่ในมือของพวกเรานี้ครับ กำหนดให้มีองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่องค์กรเดียวครับ ถ้าดูตามนี้ครับ ที่กรรมาธิการยกร่าง ในส่วนของพวกกระผมซึ่งมีผู้ขอแปรญัตติร่วม อีกท่านหนึ่งก็คือ คุณอภิชาติ ดำดี นะครับ เรามีความเห็นอย่างนี้ครับท่าน เนื่องจากว่า คลื่นความถี่ที่ประกอบขึ้นด้วย ๒ ลักษณะ ลักษณะหนึ่งที่เป็นคลื่นโทรคมนาคม หมายถึงการติดต่อสื่อสารระหว่างคนหนึ่งกับอีกคนหนึ่ง นี่กลุ่มหนึ่ง อีกกลุ่มหนึ่งนี่ครับ เป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างคนหนึ่งกับมวลชน หรือกับคนส่วนใหญ่ เช่น สื่อวิทยุ สื่อวิทยุโทรทัศน์ นี่ก็เป็นอีกกลุ่มหนึ่งนะครับ กลุ่มที่มีปัญหา ตามรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ก็คือกลุ่มที่ ๒ ครับ วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ คณะกรรมการ กสช. ก็ยังไม่เกิดนะครับ ด้วยเหตุผลหลายประการนะครับ เป็นที่รู้กันว่า กิจกรรมโทรคมนาคมประเภทนี้นะครับ กิจกรรมวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์นี้เป็นบ่อเกิด เป็นที่เกิด เป็นแหล่งที่รวมของผลประโยชน์มหาศาล ทั้ง ๆ ที่ทรัพยากรเหล่านี้เป็นทรัพยากรของชาติครับท่าน

ประธานครับ เป็นทรัพยากรของทุกคนครับ แต่หน่วยงานองค์กรต่าง ๆ ที่กำลังความถี่
นี้ไว้นั้นครับ ไม่สามารถที่จะทำให้เกิดเป็นประโยชน์สูงสุดของพี่น้องประชาชน
ได้ จึงไม่สามารถที่จะคลอດคณะกรรมการ กสช. ออกมาได้ ผลก็เลยคาราคาซังมาจนถึง
ทุกวันนี้ ท่านประธานครับ มาถึงวันนี้กรรมวิธีการยกร่าง ร่างบอกว่า ต้องมี ๑ องค์กร
ส่วนพวกระดมกันนั้นครับ ได้มองเห็นว่า ในกลุ่มของกระดมนั้น มองเห็นว่า จะต้อง
มีหน่วยงานหรือองค์กรนะครับ ที่จะต้องดูในภาพรวม และจะต้องมาดูในภาพที่เป็น
ลักษณะเฉพาะของแต่ละความถี่ คือ คลื่นโทรคมนาคม ๑ ฟาก อีกฟากหนึ่งก็คือ
คลื่นวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ท่านประธานครับ แต่อย่างไรก็แล้วแต่ ๒ ฟากนี้
ก็ต้องรวมศูนย์กัน เพื่อต้องการที่จะดูแลคลื่นความถี่ของชาติที่เป็นทรัพยากรของชาติ
ให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน เพื่อผลประโยชน์ของรัฐ ของประชาชนอย่างแท้จริง ----

- ๔๐/๑

พวกกระผมได้พยายามนะครับ ที่จะแปรญัตติในเรื่องนี้ บอกว่า จะให้มีองค์กรที่เป็นอิสระ เรียกว่า สภาพัฒนาทรัพยากรสื่อแห่งชาติ ซึ่งประกอบด้วย ๒ องค์กรหลัก ๆ องค์กรด้านซ้าย ให้ชื่อว่า สถาบันจัดสรรและพัฒนาคลื่นความถี่แห่งชาติ องค์กรด้านขวาให้ชื่อว่า สถาบันพัฒนาสื่อเพื่อประโยชน์สาธารณะแห่งชาติ ท่านครับ ทั้ง ๒ องค์กรนี้นะครับ เรามี สภาพัฒนาทรัพยากรสื่อแห่งชาตินะครับ เป็นศูนย์รวมในการที่จะดูแลกำกับทิศทางการใช้คลื่นวิทยุความถี่เหล่านี้ครับ ให้เป็นไปในระบบเดียวกัน ทิศทางเดียวกัน ที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะอย่างแท้จริง สภาพัฒนาทรัพยากรสื่อแห่งชาตินี้นะครับ ผมคิดว่า พวกเราได้เสนอให้มีทั้ง ๒ สถาบันนี้อยู่ภายใต้ แล้วก็ทั้ง ๒ สถาบันที่ผมได้กราบเรียน ประธานสภานี้ครับ ก็จะส่งสมาชิกไปอยู่ในสภาพัฒนาทรัพยากรสื่อแห่งชาตินี้นะครับ เพื่อที่จะควบคุมทิศทางทั้งหมดของการดูแลเรื่องคลื่นความถี่นี้นะครับ ทำไมต้องเป็นอย่างนั้นครับ ท่านประธานครับ เหมือนกับท่านผู้มีเกียรติคนที่ผ่านมานะครับ ได้อธิบายว่า ในอนาคตนี้นะครับ คือ คลื่นความถี่พวกนี้มันจะรวมกัน ในวิทยุโทรทัศน์ภาค หรือ ในโทรศัพท์มือถือ ๑ เครื่องนะครับ ท่านประธานครับ ในอนาคตมันจะใช้ได้ทุกอย่างครับ มันจะเป็นทั้งวิทยุที่ฟังเสียงได้ มันจะเป็นทั้งวิทยุโทรทัศน์ที่ดูภาพได้ ท่านประธานครับ ถ้าเราไม่รวมศูนย์ให้ไปในทิศทางเดียวกันนะครับ ในที่สุด ๒ องค์กร ที่ดูแลภาคโทรทัศน์ภาค อีกองค์กรที่ดูแลวิทยุ และวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์นี้นะครับ ก็จะต่างคนต่างไม่เป็นเอกภาพ ถึงที่สุดก็ยังไม่สามารถที่จะเกิด หรือว่าบังคับทิศทางการดูแลคลื่นความถี่เหล่านี้ได้ ท่านประธานครับ เพราะฉะนั้นในกลุ่มของกระผมนี้นะครับ ได้เสนอไว้ว่า ทั้งสถาบันจัดสรรและพัฒนาคลื่นความถี่แห่งชาตินี้นะครับ ซึ่งทำหน้าที่จัดสรรพัฒนาความถี่ อีกฟากหนึ่ง ฟากด้านขวานี้ครับ เป็นสถาบันพัฒนาเพื่อประโยชน์สาธารณะแห่งชาตินี้นะครับ ทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการ และพัฒนาเนื้อหาสาระของสื่อ ท่านประธานครับ เรื่องนี้สำคัญมากครับ การพัฒนาเนื้อหาสาระของสื่อนี้นะครับ พวกผม คุณอภิชาติ ดำดี นะครับ ก็พยายามคิดกันครับว่า ทำอย่างไรถึงจะไม่ให้เอนเอียงในการใช้คำ แต่เรายังคิดไม่ออกครับ ด้วยข้อจำกัด เพราะต้องการที่จะอุดช่องว่างของรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ให้ได้ ในเมื่อ กสท. มันยังเกิดไม่ได้นี้นะครับ ว่าจะ

ทำอย่างไร และในขณะเดียวกันนี้ นะครับ เราต้องยอมรับว่า ปัจจุบันนี้การพัฒนา
 เนื้อหาสาระของสื่อนี้ นะครับ ไม่มีองค์กรเจ้าภาพที่จะมารับผิดชอบ เพราะฉะนั้นเราถึงได้
 เห็นว่า สื่อที่ไม่ได้มาตรฐาน ไม่ได้รับการพัฒนาเนื้อหาสาระนี้ ยังไม่มีองค์กรที่รับผิดชอบ
 ฉะนั้น ถ้าเรามีสถาบันพัฒนาสื่อเพื่อประโยชน์สาธารณะแห่งชาตินี้ ก็จะทำหน้าที่ด้านนี้
 ครับ ในรายละเอียดนี้ คุณอภิชาติ ดำดี ก็จะนำเรียนท่านประธานและคณะกรรมการ
 ยกร่างอีกครั้งหนึ่งครับ ทั้งนี้ทั้งนั้น เราต้องการที่จะให้ทั้ง ๒ สถาบัน และ ๑ สภาพัฒนา
 ทรัพยากรสื่อแห่งชาติ นะครับ ได้ทำหน้าที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับประชาชน ทั้งใน
 ระดับชาติและในระดับท้องถิ่น ท่านประธานครับ ความเข้มข้นที่เกิดขึ้นกับตัวกระผมเอง
 และพี่น้องประชาชนที่รอคอย กสช. และคอยไม่ไหว นะครับ จนกระทั่งต้องตั้งวิญญูชน
 ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าผิดกฎหมายครับ ท่านประธานครับ ยกตัวอย่าง ผมในฐานะเป็นนักปกครอง
 ท้องถิ่นครับ เป็นนายกเทศมนตรีนครสงขลา ผมก็พยายามที่คอยให้ถูกกฎหมาย แต่เมื่อ
 คอยไม่ไหว นะครับ เทศบาลนครสงขลาเราจึงตั้งวิญญูชนขึ้นมา ทั้ง ๆ ที่รู้ว่ามันไม่ถูกต้อง
 ครับ -----

- ๔๑/๑

ผมเข้าใจว่า วิทญ์ชุมชนขณะนี้ก็มีเกือบทุกพื้นที่ทั่วประเทศนะครับ เราเข้าใจครับว่า ท่านไม่สามารถที่จะรอได้ ความต้องการของประชาชนที่อยากจะมีส่วน มีส่วนได้ เป็นช่องทางที่จะสื่อถึงกันเองระหว่างประชาชนด้วยกัน คอยไม่ไหวหรอกครับ แต่เราต้อง ยอมรับว่า ด้วยการที่คอยไม่ไหวนี้ครับ มีประโยชน์มหาศาล ก็มีโทษอย่างอนันต์เช่นกัน ครับ เพราะไม่มีกรรมการที่เข้ามาจัดการดำเนินการเรื่องนี้อย่างแท้จริง เราจะเห็นว่า วิทญ์ ชุมชนที่เป็นประโยชน์เพื่อสาธารณะก็มีครับ มีเยอะครับ แต่ที่ไม่เกิดประโยชน์ ต่อสาธารณะ เบี่ยงเบน ใช้ประโยชน์เพื่อส่วนตัว เพื่อกลุ่มของพวกเขาเองนั้น เยอะมากครับ และรัฐทำอะไรไม่ได้ เพราะฉะนั้นผมขอกราบวิงวอนนะครับ ท่านกรรมาธิการยกกว้างก็ดี ครับ เพื่อนสมาชิกสภาทั้งร้อยท่านก็ดีครับ ต้องคิดเรื่องนี้ให้หนักครับ อย่าให้เหตุการณ์ อย่างนี้มันเกิดขึ้นและคงอยู่ในสังคมเราอีกเลยครับ ไม่อย่างนั้นนะครับ ใครจะลุกขึ้น ใช้คำว่า ค่า ก็ได้ครับ ท่านประธานครับ ใครจะลุกขึ้นวิพากษ์วิจารณ์ใครนี้นะครับ โดยใช้สื่อ โดยใช้ความถี่เหล่านี้ก็ทำได้เลย เพราะไม่มีกรรมการ ท่านที่เคารพครับ ท่านประธานครับ นอกจากนั้นนะครับ ในส่วนของกลุ่มที่ ๓ นี้ เรายังเสนอให้มีการจัดตั้ง ให้มีกองทุนพัฒนาทรัพยากรสื่อสารของชาติ และส่งเสริมให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วม ในการดำเนินการสื่อสารมวลชนสาธารณะ ท่านครับ นี่คือนี่ที่พี่น้องที่อยู่ในภาค สื่อมวลชนก็ดีครับ พี่น้องประชาชนที่เขาอยากจะพัฒนาสื่อด้วยจิตใจที่อยากจะเห็น อยากจะใช้ความถี่เพื่อสาธารณะนี้นะครับโดยเร็ว เพราะฉะนั้นในส่วนของกระผมนี้ อาจจะเสนอแนะ อาจจะเสนอแปรญัตตินี้ค่อนข้างละเอียดไปนิดหนึ่ง ท่านกรรมาธิการ อ่านแล้วนี่ อาจจะบอกว่า ขอให้ไปอยู่ในกฎหมายลูกเถอะ เพราะอะไรครับ ท่านประธาน ครับ ในส่วนกลุ่มของกระผมที่ได้นำเสนออยู่นั้นนะครับ เรายังได้บอกว่า สภาพัฒนาสื่อนี้ ประกอบด้วย ๒ สถาบันนี้ แล้วสมาชิกหรือกรรมการของสภานี้ครับ มาจากไหนบ้าง อันที่ ๑ นะครับ มาจากนักวิชาการที่เกี่ยวข้องกับวิทยาการ ที่เกี่ยวข้องกับคลื่นความถี่ทั้ง ๒ รูปแบบ ใหญ่ ๆ นี่นะครับ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้ อันที่ ๓ ผู้ประกอบการ ซึ่งเราต้อง ยอมรับครับว่า ปัจจุบันนี้คลื่นวิทยุกระจายเสียงก็ดี คลื่นวิทยุโทรทัศน์ก็ดี ถึงแม้ว่ามันจะ บอกว่า เป็นของส่วนราชการ แต่เวลาเป็นของเอกชนทั้งนั้นครับ เราต้องยอมรับ เพราะฉะนั้นเราต้องให้คนเหล่านี้เข้ามามีส่วนร่วมในการที่จะมาบริหาร เป็นกรรมการของ

องค์กรที่ผมได้กราบเรียนมาแล้วนะครับ อันที่ ๕ ครับ สื่อมวลชน อย่างที่ผมได้กราบเรียนไปแล้วยังครับ ต้องมีตัวแทนของสื่อมวลชนด้วย สื่อชุมชนครับ ไม่ใช่สื่อมวลชนครับ สื่อของชุมชนที่เราได้ก่อตั้งขึ้นมาแล้วนี่นะครับ นอกจากนั้น ก็มีองค์กรผู้บริโภค ซึ่งในรายละเอียดนะครับ คุณอภิชาติ ดำดี ก็จะได้้นำเรียนกราบเรียนท่านประธานและกรรมการอีกครั้งหนึ่งนะครับ ท่านกรรมการครับ ผมคิดว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เราไม่ควรจะยกมือไหวตักกันหรอกครับ แต่เราก็ควรจะตั้งมาปรึกษาหารือกันว่า แล้วเราจะจัดการกับเรื่องที่เป็นปัญหาของชาติเหล่านี้อย่างไร และจะเป็นหลักประกันอย่างไรครับว่า สิ่งที่เราพูดหรือมีมติ หรือร่างอยู่ในมาตรา ๔๗ นี้ จะได้รับการปฏิบัติ แล้วก็นำไปสู่การใช้จริง ๆ หลังจากที่เรได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับนี้ไปแล้วครับ ท่านประธานครับ นี่คือ สิ่งที่ผมอยากจะกราบเรียนเบื้องต้น แล้วก็ขอกราบเรียนท่านประธาน ได้ให้คุณอภิชาติ ดำดี ในฐานะผู้ขอแปรญัตติ ได้นำเรียนรายละเอียดครับ ท่านประธานครับ กราบขอบพระคุณมากครับ

นายเดโช สอนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ขอบพระคุณครับ ก่อนที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์จะว่าต่อไปนะครับ ขอประกาศว่า ขณะนี้ค่ายผู้นำเยาวชนในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ประจำปี ๒๕๕๐ รุ่นที่ ๔ มาเยี่ยม นะครับ ขอต้อนรับนะครับ เรียนเชิญอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ท่านประธานครับ เรื่องนี้ต้องพูดกันเสียก่อนว่า รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ได้บัญญัติไว้ค่อนข้างดี รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ได้แก้ไข พยายามแก้ไขปัญหาเรื่องสื่อสารมวลชน โดยเฉพาะสื่อวิทยุและโทรทัศน์ เพราะประเทศไทยนี้ ตั้งแต่มีวิทยุและโทรทัศน์มา รัฐบาลเป็นเจ้าของเองทั้งหมด เรามีสถานีวิทยุที่เป็นทางการหลายร้อยสถานี แล้วก็ทีวีอยู่หลายช่อง ประเด็นมีอยู่ว่า ผู้ที่เป็นเจ้าของ คือ หน่วยงานของรัฐทั้งหมด แล้ววันดีคืนดี ผู้ที่ได้อำนาจรัฐเมื่อเข้ามาเป็นรัฐบาล ก็มีอำนาจในการแทรกแซงสื่อทั้งหมดทั้งหลาย ขณะเดียวกันจะต้องเข้าใจต่อไปอีกว่า หน่วยงานของรัฐที่ได้รับจัดสรรคลื่นทั้งหลายนั้น อย่างเช่น กรมประชาสัมพันธ์ มากที่สุด ททบ. ททบ. ๕ ททบ. ๖ แล้วก็ไป อสมท. แล้วก็ไปหน่วยงานอื่นที่ได้วิทยุและโทรทัศน์ อย่างที่ผมเรียนเมื่อสักครู่นี้ ก็มีหน่วยงานดังกล่าว เมื่อได้รับการจัดสรรทั้งคลื่นและใบอนุญาตประกอบสถานี ก็ไปหา รับประทาน ก็โดยให้เอกชนเข้ามาทำ แล้วก็จ่ายทั้งบนโต๊ะและใต้โต๊ะ ในวงการรู้ดี ผมพูด มาเป็นสิบเป็นร้อยครั้ง จ่ายทั้งบนโต๊ะตามหลักการ มีใบเสร็จ แล้วก็จ่ายกันใต้โต๊ะ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เราคุ้นมานาน คนที่อยู่ในวงการนี้ก็รู้กันมาตลอด รัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๕๐ พยายามจะแก้ไขปัญหาเรื่องพวกนี้ ที่จะให้สื่อมีเสรีภาพ แล้วสื่อจะมีเสรีภาพ ก็หมายความว่า ประชาชนจะมีเสรีภาพในการรับรู้ข่าวสาร และประชาชนก็จะมีเสรีภาพ ในการแสดงความเห็น ระบอบประชาธิปไตยจะเกิดไม่ได้ครับท่านประธาน ถ้าประชาชน ไม่มีเสรีภาพในการรับรู้ และไม่มีเสรีภาพในการแสดงความเห็น ปัจจัยที่สำคัญอันหนึ่ง ก็คือความเป็นเจ้าของสื่อ และตัวที่ล็อก ความเป็นเจ้าของสื่อไว้ไม่ให้มีการแข่งขัน ก็คือ คลื่นความถี่ และใบอนุญาตประกอบกิจการ ท่านประธานครับ ด้วยเหตุนี้รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ที่เรานี้ก็ไม่ได้ต่างกับปี ๒๕๕๐ เท่าไร แต่แก้ไขเพิ่มเติม ปี ๒๕๕๐ เราต้องจับ หลักตรงนี้เสียก่อนครับว่า เราจึงอยากจะเห็นองค์กรอิสระที่อิสระจากรัฐเข้ามาดูแลจัดสรร คลื่นความถี่ และใบอนุญาตเสียใหม่ นั่นคือ หัวใจจะครับท่านประธาน ต้องมีองค์กรอิสระ อิสระจากอำนาจรัฐ อิสระจากรัฐบาล เพราะตัวรัฐบาลเองนั่นละ หน่วยงานของรัฐเอง นั่นละ เป็นเจ้าของคลื่นความถี่ และเป็นเจ้าของสถานีอยู่ในปัจจุบันนี้ เราต้องจับหลักตรงนั้น

ให้ได้เสียก่อน พอจับหลักตรงนั้นได้แล้วนะครับท่านประธาน ปัญหามันก็อยู่ที่ว่า องค์การที่จะมาจัดสรรคลื่นความถี่จะมีกี่องค์กร นั่นแหละครับถึงตามมา ก็บังเอิญสื่อวิทยุโทรทัศน์ก็ใช้คลื่นความถี่จำนวนหนึ่ง และสื่อโทรคมนาคมก็ใช้คลื่นความถี่อีกจำนวนหนึ่ง แต่เดิมเราเข้าใจกันว่า คลื่นความถี่วิทยุก็เป็นของวิทยุ โทรคมนาคมก็เป็นของโทรคมนาคม วิทยุ โทรทัศน์ หมายความว่า ท่านประธานกับผมพูดออกไป คนฟังเป็นมวลชน คนฟังเป็นหมื่น เป็นแสน เป็นล้าน เรียกว่า สื่อมวลชนออกไป แต่โทรคมนาคม แปลว่า ท่านประธานยกหูโทรศัพท์พูดกับผม เราส่งอีเมลล์ (e – mail) ถึงกัน ใช้อินเทอร์เน็ต (Internet) ถึงกัน อย่างนี้เราเรียกว่า เราเป็นโทรคมนาคม -----

- ๔๓/๑

เมื่อก่อนนี้เราคิดว่า มันต้องแยกกันเด็ดขาดระหว่าง ๒ เรื่องนี้ เพราะว่า มันแยกกันได้ มันดูแล้วมันแยกกันได้ ท่านประธานยกหูโทรศัพท์ถึงผม เราก็พูดกัน ๒ คน คนอื่นไม่ได้ยิน ยกเว้นเขาจะแอบฟัง แต่ท่านประธานกับผมรู้จักกัน ๒ คน นี่เรียกว่า โทรคมนาคม เพราะฉะนั้นพอเป็นอย่างนี้ ในรัฐธรรมนูญฉบับที่แล้ว ปี ๒๕๔๐ มาตรา ๔๐ ผมยังจำได้ ชื่นใจ เพราะมาตราที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ในปี ๒๕๔๐ นะครับ จึงกำหนดให้มี องค์การอิสระขึ้นมาจัดสรรคลื่นความถี่ แล้วก็ไม่ได้กำหนดว่า ให้มีกี่องค์กร ท่านประธาน ครับ ตรงนี้คือหัวใจ เสร็จแล้วก็จะไปออกกฎหมายลูก กฎหมายลูกนั้นออกมาในปี ๒๕๔๓ ชื่อว่า พระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่ พุทธศักราช ๒๕๔๓ ตอนที่ออก พระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ทะเลาะกันอยู่นานว่า จะมีองค์กรเดียวหรือหลายองค์กร ในที่สุด เขาตัดสินใจมี ๒ องค์กร แต่มี ๒ องค์กร มิใช่เป็นเพราะรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ท่านไป เปิดรัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ ไม่ได้พูดเลยว่ามีกี่องค์กร ให้มีองค์กรอิสระขึ้นมาจัดสรรคลื่น ความถี่ เสร็จแล้วเขาไปปรองดอง ตกลงกันว่า เรามี ๒ องค์กร แต่พอจัดสรรคลื่นความถี่ ก็เอา ๒ องค์กร นั้นมารวมพิจารณาร่วมกันในการจัดสรรคลื่นความถี่ ตอนนั้นเขาก็คิดกัน อย่างนี้ครับท่านประธาน ผมนี้อยู่ในเหตุการณ์ตลอด เขาก็ไปออกกฎหมายลูก เขาก็คิดว่า โทรทัศน์และวิทยุก็สามารถจะจัดสรรคลื่นช่วงหนึ่งได้ ใ้คลื่นนี้ะครับ มันมีช่วงยาว ก็กะว่าช่วงนี้ให้วิทยุและโทรทัศน์ คลื่นช่วงนี้เอาไปโทรคมนาคม เอ็กซ์-แบนด์ (Ex - band) ไปของทหาร ซียู แบนด์ (Cu band) (ซี แบนด์ – C band) เคยู แบนด์ (Ku band) ไปของ ดาวเทียม เราแบ่งช่วงความถี่ได้ พอแบ่งช่วงความถี่ โทรทัศน์ใช้ระบบวีเอชเอฟ (VHF – Very High Frequency) ระบบยูเอชเอฟ (UHF – Ultra High Frequency) อย่างนี้เป็นต้น อันนี้ในโทรทัศน์ก็แบ่งย่อย ความถี่เหมือนเส้นยาวนี้ะครับ มันมีตั้งแต่ ถิ่นน้อยไปหาถี่มากก็แบ่ง ๆ กันได้ ตอนนั้น ความเข้าใจของเราเป็นอย่างนั้นหมดเลย ปี ๒๕๔๐ พอเป็นอย่างนั้น เราบอกว่า เรามี ๒ องค์กร กสทช. และ กทช. ก็เกิดขึ้น กสทช. ส นี่มันแปล จำง่าย ๆ คือถ้าสื่อมวลชนนี้ มันมีตัว ส อยู่ตรงกลาง กสทช. ถ้า กทช. คือ โทรคมนาคม ก็คือ มี ท อยู่ตรงกลาง ตกลง กสทช. เราก็แบ่งกันง่าย ๆ เลย มี ๒ องค์กร ก็แล้วกัน แล้ว ๒ องค์กรนี้ อันหนึ่งไปทำโทรคมนาคม อันหนึ่งไปทำสื่อก็แล้วกันนะครับ จาก ๒ องค์กรนี้ก็ไปสรรหา ขึ้นมาแล้วก็ปรากฏว่าท่านประธานครับ ในพระราชบัญญัติองค์กร

จัดสรรคลื่นความถี่ให้มีการสรรหาเกิดขึ้น จำนวน ๑๗ คน ๑๗ คนนี้ประกอบไปด้วยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ๕ ที่เหลือ ๔ ๔ ๔ ๔ หก ๔ ๔ ๑๖ มีอยู่ ๔ องค์กร ยกเว้นหน่วยเจ้าหน้าที่ของรัฐมี ๕ เพิ่มจากคนอื่นอีก ๑ อีกที่เหลือนอกจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ ก็จะไปอะไรครับ องค์กรพัฒนาเอกชน ๔ สมาคมวิชาชีพ ๔ นักวิชาการ ๔ ผมนี้เป็นคนที่ตรวจสอบพวกนี้เป็นประจำ ปรากฏว่า ทั้ง กสช. และ กทช. ที่ไปพัวพันกับผลประโยชน์เป็นแสนล้าน บรรดา นักธุรกิจ บรรดาหน่วยงานของรัฐที่มีคลื่นเยอะ ๆ เองนี้แหละครับพยายามส่งคนของตัวเองไปเป็นกรรมการสรรหาทั้งหมดเลย ผมนี้ตรวจสอบ กทช. ท่านประธานจำได้ ผมเคยแจกลางสภา ผมยืนยันตรงนี้ว่า ใครที่รับสินบน จนกระทั่งที่ปรึกษาของประธานวุฒิสภาในสมัยนั้นต้องหลุดจากตำแหน่ง เพราะไปเรียกรับสินบน ตัวประธานต้องหลุดจากตำแหน่ง ผมยืนยันพูดตรงนี้ครับท่านประธาน กทช. ในที่สุดเราล้มการสรรหาเป็นครั้งแรก -----

- ๔๔/๑

โผล่มาครั้งที่ ๒ ผมเอาไม่อยู่ แบนเนื้อมาก จนกระทั่งในที่สุดผ่านไป กทช. เลยยังมี กทช. อยู่ในขณะนี้ กทช. นี่เข้ามาในวุฒิสภา ผมก็เป็นคนตรวจ ครั้งแรกก็ปรากฏว่า กรรมการสรรหาส่วนที่เป็นองค์กรพัฒนาเอกชนก็เอาแต่ตั้งองค์กรพัฒนาเอกชนใหม่ ยกเว้นเลยครับที่ตั้งอยู่บ้านเลขที่เดียวกันหมดเลย เป็นสิบ ๆ ร้อย ๆ แล้วมาเลือกกันเอง ในที่สุดก็ได้ตัวแทนของคนกลุ่มหนึ่ง วัดก็อยากจะอยู่ในองค์กรพัฒนาเอกชนด้วย มีวัดเข้ามาบอกเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนกับเขาด้วย อย่างนี้เป็นต้น องค์กรวิชาชีพก็กลายเป็นผู้ประกอบการเข้าไป บอกเขาก็เป็นวิชาชีพ ในที่สุดเลือกไปเลือกมา ได้ผู้ประกอบการแล้วผลในที่สุดนะครับท่านประธาน ก็เลือกพวกตัวเองขึ้นมา ผมก็ฟ้องต่อศาล ในที่สุด กทช. รุ่นแรกก็ล้ม ศาลปกครองก็จับล้ม มารุ่นที่ ๒ ก็อีกรอบเดียวกันอีก ในที่สุดผมก็เป็นคนจัดการเรื่องนี้ แล้ว กทช. รุ่นที่ ๒ ก็ล้มไป เพราะฉะนั้นที่คุณอุทิศ ชูช่วย บอกว่า เราไม่มี กทช. ใครอยากไม่มีก็ไม่มี กทช. ถ้าดูเผิน ๆ ก็อาจจะบอกว่า เป็นเพราะนายเจิมศักดิ์มันล้มเขาไปหมด แต่ถ้าดูลึก ๆ แล้วก็จะพอรู้ว่า ก็มันเล่นพรรคเล่นพวกกัน แล้วมันไม่ล้ม มันไม่มากินบ้านกินเมืองกันหรือ ถ้าเขาเข้ามา แล้วถ้าการจัดสรรคลื่นความถี่ ที่นี้ละขอกรรมตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ มีการจัดสรรคลื่นความถี่ แล้วมีคนได้ผลประโยชน์ไปเลย อย่างถาวรด้วย ท่านประธานครับ ผมจำเป็นเหลือเกินที่ผมจะต้องดำเนินการในขั้นนั้น บริภาษกันแล้วบริภาษกันอีก อยากให้มี กทช. เร็ว แต่ว่าถ้ามีเร็วแล้ว เขาเข้ามาจัดสรรคลื่น แล้วถาวร กระจายไปอย่างถาวร เราคืนไม่ได้ ตกลงเราคิดว่า จำเป็นที่จะต้องจัดการก็จัดการ แล้วในที่สุดก็ดำเนินการ แล้วก็ประสบความสำเร็จ ปัจจุบันนี้ก็เลยมีแต่ กทช. และไม่มี กทช. ท่านประธานครับ ที่ผมพูดตรงนี้ เพื่อจะชี้ให้เห็นเป็นพื้นฐานว่า เราควรจะมีองค์กรเดียว หรือ ๒ องค์กร ที่นี้ละ มาถึงประเด็นนี้แล้ว ตอนนั้น ผมกราบเรียนท่านประธานว่า เราคิดว่า สื่อนี้เราแยกกันได้ แยกกันได้เป็น ๒ ประเภท ๒ ช่วงคลื่นความถี่แล้วแยกกัน แต่ปัจจุบันนี้เทคโนโลยีนี้ ปรากฏว่า โทรศัพท์มือถือโทรศัพท์ได้ อินเทอร์เน็ตได้ อินเทอร์เน็ตก็ดูโทรทัศน์ได้ ใช้โทรศัพท์ได้ พุดง่าย ๆ ว่า ทั้งโทรคมนาคมและทีวี วิทย์ มันใช้คลื่นตัวเดียวกันเลย ไม่ได้เป็นช่วง ๆ อีกต่อไป คลื่นเดียวที่ได้รับการจัดสรร แตกคลื่น ผ่าคลื่น ในคลื่นเดียวกันที่ได้รับการจัดสรรมา ไม่ว่าจะเป็นกิกะเฮิรตซ์ (Megahertz) ก็ตาม สามารถที่จะไปทำได้หมดเลยทุกประเภท ถ้ามองว่า โจทย์ขณะนี้

สภาต้องตัดสินใจแล้ว เราควรจะมี ๒ องค์กร หรือองค์กรเดียว ในเมื่อเทคโนโลยีมันทับกันเป็นอันเดียวกันทั้งหมดเลย มันเป็นเรื่องเดียวกัน ท่านประธานเดโชได้รับจัดสรรคลื่นความถี่ไปจำนวนหนึ่ง ท่านจะทำอะไรในคลื่นนั้นท่านทำได้ ผมได้รับจัดสรรจำนวนหนึ่ง ผมก็ทำได้หมด วิทยุ โทรทัศน์ โทรคมนาคม ผมทำได้หมดเลย ไม่มีอะไรขีดคั่น ไม่มีอะไรต้องแบ่งแยกอีกต่อไป ยกเว้นเพียงแค่ว่า ถ้าท่านได้ใบอนุญาตทำทีวี วิทยุ ท่านทำได้แค่นั้น ผมได้รับใบอนุญาตทำอีกอย่าง ผมทำได้อีกอย่างหนึ่ง โดยที่คลื่นที่ผมมีนี้ใช้ได้ด้านเดียว จะใช้อีกด้านหนึ่งไม่ได้ ที่นี้ล่ะ ตรงนี้ล่ะครับที่เราจะต้องตัดสินใจ ท่านประธานครับ ผมเกิดความยากลำบาก ที่ผมกราบเรียนท่านประธานว่า ผมจะอภิปรายวันนี้ เกิดความยากลำบากมาก ผมเองอาจจะมีความเห็นอย่างหนึ่ง แต่ท่านประธานครับ สภาแห่งนี้ตั้งผมไปเป็นประธานกรรมาธิการรับฟังความเห็นของประชาชน เรื่องนี้เป็นเรื่องที่วงการสื่อ ท่านประธานก็รู้ วงการสื่อ วงการการนักสื่อสารมวลชน อาจารย์มหาวิทยาลัย สถาบันการศึกษา สถาบันทั้งหลาย เขาพูดคุยกันมาขั้นหนึ่ง และให้ผมไปนั่งรับฟังกับเขาอยู่ ท่านประธานครับ เขาอยากมี ๒ องค์กรครับ -----

- ๔๕/๑

แต่ใจผมในขณะนี้ ผมบอกท่านประธานว่า ผมคิดว่า มีองค์กรเดียว ท่านประธานต้องแยก
 นะครับ ท่านประธานก็ต้องกรุณาผมด้วยว่า แล้วท่านสมาชิกต้องฟังผมอย่างแยก
 เพราะว่าผมต้องทำหน้าที่ ๒ อย่าง ในตัวคนเดียวกัน ต่อไปนี้ที่ผมจะพูดในช่วงแรกนี้
 เป็นความเห็นของบรรดาสถาบันการศึกษา สมาคมนักข่าววิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย
 และสมาคมทั้งหลายที่เขาบอกกับผมมา แล้วเขากลัวว่า ผมจะพูดผิดอีก เมื่อวานนี้
 เอาหนังสือมาให้ ผมบอกดี ผมจะได้ขออนุญาตอภิปรายไปตามหนังสือ จะได้ไม่ผิดเพี้ยน
 แล้วถ้าใครถาม ผมก็จะต่อสู้ให้ท่านอย่างใจที่เขาอยากจะพูด เพราะเขามาพูดในที่นี้ไม่ได้
 เพราะฉะนั้นท่านประธานกรุณาผมว่า ช่วงแรกจะขอพูดในนามของเขาก่อน แล้วประเดี๋ยว
 เจิมศักดิ์จะมาพูดในนามของตัวเอง อาจจะเห็นต่างกันบ้างอีกเล็กน้อยในภายหลัง
 ท่านประธานครับ เขาทำหนังสือถึงผมเมื่อวานนี้ ทั้งหมดนั้นมีอยู่ยี่สิบกว่าองค์กรที่เขา
 ร่วมกันคิดและร่วมกันทำ ร่วมกันร่างหนังสือ มีสมาคมนักข่าววิทยุโทรทัศน์ไทย
 สภาสถาบันนักวิชาการสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย คณะวารสารสื่อสารมวลชน
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะกรรมการ
 สื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ นิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต
 คณะนิเทศศาสตร์ และคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
 เครือข่ายปฏิรูปสื่อภาคประชาชน สมาพันธ์สมาคมวิชาชีพวิทยุกระจายเสียงและวิทยุ
 โทรทัศน์ สมาคมเคเบิลทีวีแห่งประเทศไทย สมาคมผู้ประกอบการวิชาชีพวิทยุท้องถิ่นไทย
 คณะกรรมการประสานงานองค์กรพัฒนาเอกชน สหพันธ์องค์กรผู้บริโภค
 มูลนิธิผู้บริโภค มูลนิธิอาสาสมัครเพื่อสังคม เครือข่ายสื่อภาคประชาชนภาคเหนือ
 เครือข่ายวิทยุชุมชนจาวล้านนา เครือข่ายวิทยุชุมชนภาคเหนือ ๑๗ จังหวัด สหพันธ์วิทยุ
 ชุมชนภาคตะวันออก สมาพันธ์วิทยุชุมชนคนอีสาน และเครือข่ายสื่อภาคประชาชน
 ภาคอีสาน ท่านประธานครับ เขาบอกว่า ต้องอภิปรายอย่างนี้ครับ คือ มาตรา ๔๗
 ที่เรากำลังพูดอยู่นี้ เขาบอกว่า คลื่นความถี่ที่ใช้ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์
 และโทรคมนาคม เป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติ เพื่อประโยชน์สาธารณะ เขาเห็นด้วย
 เขาเห็นด้วยต่อไปอีกว่า ให้มีองค์กรของรัฐเป็นอิสระ เห็นด้วย แต่เขาขอตัดองค์กรหนึ่ง
 ออก เขาขอเพียงแค่ให้เป็นองค์กรอิสระเฉย ๆ นะครับ ท่านประธานครับ ที่ผมพูดนี้ตรงกัน

กับที่ผมขอแปรญัตติทุกประการ เพราะเขาได้พูดคุยกับผม ผมไปนั่งรับฟังเขามา แล้วผมแปรญัตติให้เขา ผมไม่ได้แปรญัตติในส่วนที่ผมเชื่อหรือเห็น ท่านประธานเข้าใจนะครับ ผมมีความยากลำบากที่ผมต้องทำงาน ๒ อย่างซ้อนกัน ถ้าผมไม่แปรไว้ให้เขาก่อน เขาจะไม่มีโอกาสมาพูดในนี้ นี่ผมแปรตามที่ประชาชนต้องการ ท่านประธานครับ เขาขอให้ตัดคำว่า องค์กรหนึ่ง แปลว่าให้มีองค์กรอิสระเฉย ๆ ไม่ต้องระบุว่าจะมี ๑ องค์กร หรือ ๒ องค์กร แล้วเรื่องนี้ยังไม่ตกตะกอน ต้องไปว่ากันต่อที่จะมี ๑ หรือ ๒ แต่ยกร่างบอกว่า มี ๑ องค์กร เขาบอกว่า ตัดคำว่า ๑ องค์กร ไม่ต้องไปกำหนดได้ไหม เหมือนปี ๒๕๔๐ ได้ไหม เขาบอกว่า อย่างนี้ครับ เนื่องจากบทบัญญัติในร่างรัฐธรรมนูญ ทั้ง ๒ มาตรา ยังขาดการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นจากภาคส่วนต่าง ๆ ของสังคมอย่างกว้างขวางเพียงพอ ว่าควรจะมีองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระเพียงองค์กรเดียว หรือหลายองค์กร ขณะเดียวกันยังไม่มีการวิจัยอย่างเป็นระบบ นักวิชาการก็นึกถึงงานวิจัยด้วยว่า มีอะไรยืนยันได้ไหม ยังไม่มีการวิจัยอย่างเป็นระบบยืนยันจนเกิดความชัดเจนเป็นข้อยุติว่า การบัญญัติให้มีองค์กรเดียวจะเป็นผลดีต่อการปฏิรูปสื่อโดยภาพรวมอย่างแท้จริง -----

- ๔๖/๑

เนื่องจากกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์และโทรคมนาคมเป็นกิจการที่มีลักษณะเฉพาะที่ต้องการกำกับดูแลที่แตกต่างกัน การกำหนดให้องค์กรกำกับดูแลวิทยุโทรทัศน์และโทรคมนาคมมีเพียงองค์กรเดียว จึงอาจไม่สอดคล้องกับการปฏิบัติ และยังอาจนำมาซึ่งการขาดการคานอำนาจในการกำกับดูแลกิจการทั้งสอง ดังนั้น เพื่อให้เกิดการปฏิรูปสื่อเป็นรากฐานสำคัญของระบอบประชาธิปไตยทั้งระบบอย่างเป็นธรรมและทัดเทียมแก่ทุกภาคส่วนของสังคม รวมทั้งเป็นการไม่เพิ่มเงื่อนไขในการไม่ยอมรับร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ของฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เครือข่ายองค์กรวิชาชีพสื่อมวลชน สถาบันวิชาการ เครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชนทั้งหลายที่ผมกล่าวนามมาแล้ว บอกว่า ไม่มีความจำเป็นอันใดที่สภาร่างรัฐธรรมนูญจะบัญญัติให้มืองค์กรกำกับดูแลเพียงองค์กรเดียว ท่านประธานครับ นั่นคือ ข้อความที่สำคัญ โดยสรุปก็คือว่า เรายังไม่มีงานวิจัยยืนยันเป็นแต่เพียงแค่ว่าเราคาดเดาเอา และยังไม่ได้ตกตะกอน ยังไม่ได้พูดจากันอย่างกว้างขวาง นำรับฟังนะครับท่านประธาน นี่คือสภาองค์กรวิชาชีพทั้งหลายที่เขาบอกเรา นี่คือสถาบันการศึกษาทั้งหลายที่เขาบอกเราว่า อย่ากำหนดไปเลย อย่ากำหนดให้ตายตัวไปเลยได้ไหม รัฐธรรมนูญนี้อย่าบีบว่า ต้องมี ๑ หรือมี ๒ ให้เปิดไว้กว้าง ๆ ได้ไหม ที่นี้ผมจะขออนุญาตแสดงความเห็นในฐานะที่ผมเป็นสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญท่านประธานครับ ส่วนหนึ่งผมเห็นด้วยกับเขา ผมคิดว่า นี่เป็นทางออกที่ดี ถ้าเราออกเหมือนกับที่บรรดาสถาบันทั้งหลาย สถาบันการศึกษา ครูบาอาจารย์ คนทำสื่อทั้งหลายที่เกี่ยวข้องโดยตรงเขาให้ความเห็นอย่างนี้ ผมถือว่าเป็นทางออกที่ดี นี่คือการเห็นส่วนตัวแต่ใจหนึ่งนี้แม้ผมจะเห็นด้วยกับกรรมาธิการยกร่าง ผมบอกตรง ๆ ว่า ถ้าไม่มีหนังสือฉบับนี้มา ผมเห็นด้วยกับกรรมาธิการยกร่างร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะอะไรครับ เพราะปัจจุบันนี้สื่อวิทยุโทรทัศน์ โทรคมนาคม มันเป็นอันเดียวกันแล้ว มันคลื่นอันเดียว มันใช้ได้หมด ๒. ถ้าเรารวมกันได้ การจัดสรรจะมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่อาจจะย่อหย่อนในเรื่องของการกำกับ เพราะอะไรที่เป็นสื่อมวลชน มันพูดถึงเนื้อหาที่ประชาชนจะได้รับ มีซอฟต์แวร์เกิดขึ้น คือ มีตัวเนื้อหา ท่านประธานครับ แต่โทรคมนาคม ท่านประธานครับผม ผมพูดไม่ดี ท่านก็โกรธผมเองก็แล้วกัน คนอื่นไม่ต้องรู้เรื่อง ไม่มีเนื้อหา ผมพูดดีท่านก็รักผม ก็มีแค่นั้น แต่เมื่ออันหนึ่งมีเนื้อหา ซอฟต์แวร์กับฮาร์ดแวร์ก็มีทางแก้ได้

ก็คือ มีองค์กรหนึ่ง แต่พอถึงเวลากำกับ ก็แยก ในองค์กรเดียวกัน กระทรวงเดียวกันยังมีตั้งหลายกรมได้ ก็แยกเป็นแต่เพียงแค่มือซ้ายกับมือขวา มีองค์กรย่อยลงไปทำงานบางเรื่อง แต่เรื่องคลื่น เรื่องความถี่ เรื่องเทคนิคมารวมกันทำที่เดียวกันก็ทำได้ ท่านประธานครับ ดูให้ดีนะครับ ที่คุณอุทิศพูดนี้ คือ มือข้างซ้าย มือข้างขวา มันเหมือนกันแหละครับ ในที่สุดเป็นเรื่องเดียวกันทั้งสิ้น เพียงแต่ว่า เราจะใส่ไว้ในหมวดเดียวกันหรือเปล่า หรือเราจะแยกกัน ปี ๒๕๕๐ เขาก็เถียงกันอย่างนี้ล่ะครับ ในที่สุดเขายอมแยกกัน แต่เขาบอกว่า เวลาทำงานต้องมาทำด้วยกันบางเรื่อง แต่เทียวนี่กรรมาธิการยกของท่านบอกว่า เป็นเรื่องเดียวกัน เวลาทำงานทำด้วยกันบางเรื่อง บางเรื่องแยกกัน มันก็เหมือนกันแหละครับ คราวนี้ข้อดีอีกอันหนึ่งที่คนไม่ค่อยคิดของการที่มีองค์กรเดียวเมื่อวานนี้ผมบอกเขาอย่างตรงไปตรงมา เขามายืนหนังสือกับผมที่ชั้นล่างของสภา ผมบอกว่า ท่านต้องกรุณาให้ผมพูดความจริงในสิ่งที่ผมคิดด้วย จะได้เป็นประโยชน์ต่อสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญเขาได้ตัดสินใจกันได้ถูกว่า จะโหวตเอากันอย่างไร ผมต้องขอพูดความจริงทั้งหมด ท่านประธานครับ ถ้ามีเสียองค์กรเดียว มีข้อดีในทางเทคนิคเฉพาะหน้า ที่มีข้อดี ในวันนี้ พรุ่งนี้เลย เมื่อประกาศใช้รัฐธรรมนูญเสร็จเรียบร้อย ภายในปีเดียวนี้มีข้อดีเกิดขึ้นเลย -----

- ๔๗/๑

ก็คือว่า พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ ปี ๒๕๔๓ หลายมาตรา จะต้องใช้ไม่ได้ แปลว่าอะไรครับ แปลว่า คณะกรรมการสรรหาตามพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ที่กำหนดไว้มันใช้ไม่ได้ ถามว่า ทำไมผมจึงขึ้นขอใบกรรมการสรรหาที่เป็นองค์ประกอบ ๑๗ คน ที่ผมปูพื้นตั้งแต่ต้นว่า ใช้ไม่ได้ เพราะองค์ประกอบนั้น เป็นองค์ประกอบที่ถูกบิดเบือนไปเรียบร้อยแล้ว แทรกแซงเสียจนไม่เหลือแล้ว ขาดความเชื่อถือไปทั้งหมด ท่านจำได้ใช่ไหมครับ ๑๗ คน มีเจ้าหน้าที่ของรัฐ ๕ มีสภาองค์กรวิชาชีพ ๕ ก็กลายเป็นสภาองค์กรของผู้ประกอบการ และเจ้าของกิจการ นักวิชาการสื่อสารมวลชน ๔ เอ็นจีโอ (NGO – Non Government Organization) ๔ เขาก็ไปตีความว่า สมาคมวิทยุวอล์คกี้ ทอล์คกี้ (Walky talky) ก็ใช่ แล้วก็วอล์คกี้ ทอล์คกี้ ของจังหวัดต่าง ๆ ก็มาสมัคร แล้วเลือกกันเองได้เข้าไปอีก ท่านประธานครับ มันมีคนไปจัดตั้ง กวาดต้อนคนเข้ามาเลือกกันเอง แล้วมาเป็นกรรมการสรรหา เสร็จแล้วเวลาคัดเลือกนี้ มันมีส่วนได้เสียกันหมดเลยในนั้น ผมจะสามารถจะบรรยายให้ท่านประธานฟังได้ว่า นายพลคนนี้มีส่วนได้เสียมาอย่างไร เพราะนายพล คนไหนเข้าไปเป็นกรรมการสรรหา และมีนักวิชาการอีกคนหนึ่งเข้าไปเป็นกรรมการสรรหา เพื่อที่จะได้คะแนนได้เป็นคนนี้ ได้เป็น กสช. ผมจะสามารถจะเขียนชาร์ต (Chart) โยงใยได้ เสียดยานะท่านประธาน ผมนี้ทิ้งไว้ที่วุฒิสภา เพราะผมเข้าใจว่า เมื่อผมหมดจากวุฒิสภาแล้ว ไม่เคยคิดจะเอากลับบ้าน เพราะนี่ก๊วจะใช้งานเมื่อไรก็มาขอได้ แต่พอหมดสมาชิกวุฒิสภา กลับมาขอเขา เขาบอกว่า ความลับราชการ ให้ไม่ได้ แม้กระทั่งงานผมเอง ผมเซ็นหนังสือส่ง ปปช. เอง เซ็นหนังสือส่งศาลเอง เขาบอกว่า ขอสำเนาหนังสือผม เขาบอกว่า เขาให้ผมไม่ได้ เจ้าหน้าที่ หมดอำนาจแล้ว แหม รู้แบบนี้สำเนาเอาไว้ที่บ้านก็ดี เขาบอกว่า ต้องเข้ากรรมการข้อมูลข่าวสาร เหมือนกับที่เราพิจารณาเมื่อคืนนี้เลยมาตรา มาตราเท่าไรนะครับ ๕๕ ที่จะพิจารณา ผมนี้ขอหนังสือตัวผมเอง ต้องเข้ากรรมการข้อมูลข่าวสารของสภาว่า จะให้นายเจิมศักดิ์ใหม่ ผมเจ็บใจมากเลย เคยจะเอาไปยื่นต่อศาลในตอนหลัง ทำไม่ได้ ท่านประธานครับ กลับมาพูดถึงตรงนี้ เพราะฉะนั้นถ้ามีองค์กรเดียวตามกรรมาธิการ ก็แสดงว่า องค์การเก่าที่มี ๒ องค์การ มันต้องทิ้งไป โดยปริยาย กรรมการสรรหาก็ต้องว่ากันใหม่หมด กทช. ที่หลุดไป มีอยู่ ๗ คน ท่านประธานครับ ๗ อรหันต์นี่นะครับ บางคนนี่มาจากสถาบัน

การศึกษาที่ไปปฏิบัติงานวิจัยกับบริษัทบางบริษัทแล้วก็ออกมาว่า เวลาที่จะแปรสัญญาสัมปทานไม่ต้องจ่าย อย่าให้ผมเอ่ยเลยว่า ชื่ออะไร ถ้าเป็นการประชุมลับ ผมจะเปิดเผยให้หมดว่า คนคนนั้นชื่ออะไร บางคนนี่นะครับ อย่าพูดเลยนะครับ รายละเอียดว่าใครเป็นอย่างไรนั้นนะครับ รายละเอียด คือ ตัวบุคคลไม่พูดก็แล้วกัน เขาเป็นว่ามีปัญหาที่แล้วก็แล้วกันหลายคนในนั้น ตกลงท่านประธานครับ ถ้าเป็นองค์กรเดียวนี้ ก็ดีไปอีกอย่างหนึ่ง มันต้องเริ่มใหม่ แล้วจาก ๗ นี่อาจจะมีสัก ๑๑ เป็นองค์กรเดียว แล้วมี ๑๑ คน จาก ๒ องค์กรองค์กรละ ๗ ก็เป็น ๑๔ ผมว่าถ้าช่วยกันทำงาน ๑๑ ก็น่าจะพอ จะ ๑๓ ก็ได้ เสร็จแล้วทำอย่างไรครับท่านประธาน เสร็จแล้วก็แบ่งหน้าที่กันอีกทีหนึ่ง พอถึงเวลาซอฟต์แวร์หรือเรื่องของการกำกับ ซึ่งมีความแตกต่างกัน ระหว่างสื่อสารมวลชนกับโทรคมนาคมก็แยกกันไปกำกับ แยกกันไปออกใบอนุญาต ท่านประธานครับ ถ้าโมเดล (Model) อย่างนี้ ก็จะเป็นประโยชน์ ถ้าโดยสรุป ท่านประธานจะเห็นว่า เดิมนี้ก่อนที่เราจะมีรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ รัฐเป็นเจ้าของ ผู้ใดเข้ามามีอำนาจรัฐแทรกแซง รัฐเป็นผู้กำกับ

ตรวจสอบเอง -----

- ๔๘/๑

ผู้ดำเนินการเป็นผู้กำกับ ตรวจสอบเอง มีปัญหาแน่ แล้วถ้านักการเมืองเข้ามา โดยที่ผู้มีผลประโยชน์ในโตรคมนาคม ผู้มีผลประโยชน์ในสื่อวิทยุ โทรทัศน์ ผมไม่ต้องบอกว่าใครเข้ามาเป็นรัฐมนตรี เข้ามาเป็นนายกรัฐมนตรี เข้ามาจัดตั้งพรรคการเมือง เข้ามาทำพรรคการเมือง แล้วกำกับตรวจสอบกิจการของตัวเองนี้ มีปัญหาแน่ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าการรวมการยกเว้นท่านก็มีเหตุผล ๑. เป็นองค์กรอิสระของรัฐ ๒. มีองค์กรเดียว ท่านก็มีเหตุผลของท่าน แล้วท่านต้องชี้แล้วละครับที่นี่ ผมกราบเรียนท่านประธานนะครับ ผมบอกแล้วว่า ในตัวผมเองยังเกิดความยากลำบาก ฟังเสียงจากองค์กรทั้งหลายที่ให้ความเห็นมา และกรณามากเลย ใ้ใจว่า ให้ผมนี้มาแสดงความเห็นให้ได้ ผมแสดงให้แล้ว เขามีเหตุผลอย่างหนึ่งที่ไม้อยากให้รวบรัดเหลือ ๑ องค์กร เพราะเขากลัว ฝ่ายนี้ก็มีเหตุผล ถ้าเป็นองค์กรเดียวก็มีประโยชน์หลายอย่าง ทั้งทางเทคโนโลยีก็เหมือนกัน ไม่มีเหตุผลอะไรเลยจะต้องมีหลายองค์กร ก็มีเหตุผล แล้วยิ่งกว่านั้น ถ้าเป็นองค์กรเดียวจะเกิดการแข่งขันระหว่างเจ้าของโตรคมนาคม เจ้าของสื่อ เพราะมันจะมารวมกัน แล้วมันจะแข่งขันกัน จำนวนผู้แข่งขันจะมีมากขึ้น โอกาสการผูกขาดจะน้อยลง เพราะต่อไปผู้ที่ทำโตรคมนาคมก็ทำสื่อได้ ผู้ที่ทำสื่อก็ทำโตรคมนาคมได้ การแข่งขันก็จะมากขึ้น ประชาชนก็จะได้ประโยชน์ ถ้ามองในมุมรวมการ นี่ผมลองวิเคราะห์ทั้ง ๒ มุมนะครับ แต่มุมของผู้เรียกร้องที่เรียกร้องให้ผมบอกว่า ฝ่ายโตรคมนาคมนี้มันยักษ์ใหญ่ บริษัทโตรคมนาคมนี้เงินมันเยอะ สื่อ ขนาดไม่ว่าจะช่องอะไรก็ตามนะครับ ช่อง ๓ ๕ ๗ ๙ ๑๑ ไอทีวี หรืออะไรก็แล้วแต่ ที่บอกว่ามูลค่าเป็นแสนล้านปีหนึ่ง ๆ แต่ก็ยังเล็กกว่าพวกโตรคมนาคม กลัวว่า โตรคมนาคมพอเปิดเข้ามาด้วยกันแล้วมันก็จะมาครอบงำหมด สื่อก็จะไม่เหลือ ท่านประธานซึ่งเอาเองก็แล้วกันนะครับว่า รูปการณ์จะเป็นอย่างไร อะไรกันแน่ ผมก็นั่งคุยกับเขาไม่ใช่คนเดียวนะครับ ถกกันนานนะครับเรื่องพวกนี้ เขาจึงเรียกร้องว่า ถ้าเรายังไม่มั่นใจ ท่านเขียนเสียว่า ให้มีองค์กรอิสระดีไหม อย่าเพิ่งล็อกตัวเอง แล้วไปตกตะกอนความคิดกัน ไปรับฟังความเห็นกันให้มากกว่านี้ เขาเข้าใจว่า เรามีเวลาจำกัด เราจำเป็นที่จะต้องเสร็จรัฐธรรมนูญภายใน ๑๘๐ วัน นับแต่วันการประชุมวันแรก แต่ท่านอย่าไปถึงกับไปล็อกตัวเองได้ไหม ท่านเอาแต่เพียงแค่ให้มีองค์กรอิสระเฉย ๆ แล้วไปทำวิจัยกัน แล้วไปศึกษากันอีกหน่อยหนึ่ง แล้วไปออกกฎหมายลูก ไปแก้กฎหมายลูก

ในพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ แต่พอถึงตรงนั้น ท่านประธานครับ ฟังดูมันก็ดี มันเหมือนกับเราเตะลูกออกไป เราก็สบาย แต่พอไปถึงตรงนั้นท่านประธาน ก็จะมีปัญหาอีก พอไปถึงองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ แล้วใครล่ะจะเป็นเจ้าภาพ พอไปถึงรัฐบาลหน้า รัฐบาลหน้าอาจจะมีใครที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกับสื่อและโทรคมนาคม เจ้าภาพก็เบี่ยงอีก แล้วร่างออกมามันจะเป็นอย่างไร แล้วเรื่องนี้ถ้าเขาร่างออกมามีอะไรที่มันมีปัญหา ก็เกิดปัญหาอีก ก็คือเรื่อง ๒ องค์กร กับองค์กรเดียวนี้แหละ ท่านประธานครับ ผมก็พูดได้แค่นี้แหละครับทั้ง ๒ ด้าน ทั้งตัวผมเองทะเลาะกับตัวผมเองอีกฝั่งหนึ่ง แล้วท่านจะตัดสินใจอย่างไรนี้ครับ อันนี้ก็เป็นประเด็นแรกที่ผมกราบเรียนในเรื่องขององค์กรว่า จะมีองค์กรเดียวหรือกี่องค์กร ท่านประธานครับ ผมได้แปรญัตติในส่วนอื่นซึ่งเป็นส่วนเล็ก ท่านประธานจะให้ผมพูดเลย หรือจะให้เก็บไว้ก่อน เราเอาเรื่องใหญ่เสียก่อนไหม หรือจะเอาเรื่องเล็กด้วย

- ๔๙/๑

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ถ้าคิดว่าเบรก (Break) ได้ ก็จะได้ฟังกันหลาย ๆ โทน (Tone) หน่อยนะครับ แต่ประเด็นว่าค่อยกลับมาพูดถึงเรื่องเล็ก ยืนยันว่าจะให้สิทธิพูดอีกครั้งหนึ่ง

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ขอบพระคุณครับ ถ้าอย่างนั้นผมเอาแค่เรื่ององค์กรเดียวก่อน ขอบพระคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ก่อนถึงท่าน เจ้าของญัตติก่อนนะครับ คุณวิชัยครับ

นายวิชัย รูปขำดี : เรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม วิชัย รูปขำดี ครับ ผมได้ขอแปรญัตติไว้ ๒ ประเด็นนะครับ ประเด็นแรกนั้น เป็นเรื่องที่อยู่ในวาระหนึ่ง เพื่อให้ทางคณะกรรมการธิการร่างได้หมดห่วงไป ผมขอเรียนว่า ข้อความในวาระหนึ่งที่ขอเพิ่มเติมเรื่องความมั่นคงของรัฐนั้น ผมไม่ติดใจครับ ด้วยเหตุที่ว่า ข้อความนี้ได้มีปรากฏอยู่ในวาระที่ ๓ แล้ว เป็นข้อความอธิบายเป็นเรื่องเดียวกันนะครับ ดังนั้น จึงเหลือข้อความที่ขอตัด ก็เป็นประเด็นที่ตรงกันนะครับกับของคุณอุทิศและของอาจารย์เจิมศักดิ์ นั่นคือเรื่ององค์กร จำนวนองค์กรว่า จะเป็นกี่องค์กร ในเรื่องนี้ผมคิดว่า เราคงจะต้องใช้พินิจพิจารณาให้รอบคอบ ด้วยเหตุผลอย่างที่เราทราบกันแล้วว่า มันมีผลกระทบ มีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์มหาศาล แล้วก็ที่ผ่านมา เราก็มีประสบการณ์ บทเรียนที่น่าจะต้องนำมาพิจารณาให้รอบคอบด้วยนะครับ ผมเคยอภิปรายไว้ตั้งแต่วันแรก ๆ ว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้ไม่ใช่เป็นการนำเอาปี ๒๕๔๐ มาเปลี่ยนอะไหล่ เรามีเวลาที่เปลี่ยนแปลงมา ๑๐ ปี สังคมเปลี่ยนเยอะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องเทคโนโลยีนะครับ ดังนั้น การจะออกแบบองค์กรควรจะเป็นกี่องค์กรนั้น เป็นเรื่องน่าจะต้องเปิดกว้างนะครับ ผมขออนุญาตให้ท่านอาจารย์กิตติ ตีรเศรษฐ์ ซึ่งเป็นผู้รับรองในเรื่องนี้ได้อภิปรายนะครับ ขอบพระคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ครับ แต่ก่อนถึงท่านนั้น ท่านอภิชาติก่อนนะครับ เชิญท่านอภิชาติก่อนครับ

LIRT

นายอภิชาติ ดำดี : ท่านประธานที่เคารพ กระผม อภิชาติ ดำดี สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ ขอใช้สิทธิอภิปรายในฐานะที่เป็นผู้ลงชื่อสนับสนุนการแปรญัตติในมาตรา ๔๗ ท่านประธานครับ มาตรา ๔๗ ซึ่งเป็นเรื่องของการจัดสรรคลื่นความถี่และองค์การจัดสรรคลื่นความถี่นั้น มีความสำคัญอย่างยิ่ง ที่ผมอยากจะให้สภาร่างรัฐธรรมนูญแห่งนี้ได้พิจารณากันอย่างรอบคอบและรอบด้านครับ เพราะอะไรครับ คลื่นความถี่นั้นถ้าสังคมไทยเราจัดสรรกันได้ดีนั้น ก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งที่จะขับเคลื่อนประเทศนี้ให้ไปสู่สังคมฐานความรู้ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการพัฒนาให้คนไทยนั้นได้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันกับคนเขาได้ทั่วโลก แต่ถ้าเราจัดสรรไม่ดี ทรัพยากรคลื่นความถี่จะจุกตัวอยู่กับกลุ่มหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือเพียงเพื่อนำไปแสวงหาประโยชน์ทางการค้า เพื่อกำไรสูงสุด สุดท้ายทรัพยากรคลื่นความถี่ก็จะนำไปสู่ความร่ำรวยผิดปกติ ท่านประธานครับ ผมเองนั้น จะอภิปรายเหตุผลในการแปรญัตติ ในมาตรา ๔๗ โดยยึดโยงกับเจตนารมณ์การปฏิรูปสื่อของรัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๕๐ เพราะฉะนั้นไม่ต้องห่วงครับ การอภิปรายของผมในวันนี้จะไม่ไปไกลถึงต่างดาวครับ ผมจะยึดโยงกับรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๕๐ ซึ่งครั้งกระนั้น เมื่อ ๑๐ ปีที่ผ่านมา นั้น ไม่ได้มีเพียงความปรารถนาที่จะปฏิรูปการเมืองอย่างเดียวเท่านั้น -----

- ๕๐/๑

แต่หัวใจสำคัญของรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๕๐ นั้น ต้องการให้มีการปฏิรูปสื่อ คู่ขนานกันไปกับการปฏิรูปการเมือง ตราบใดก็ตามที่ยังไม่มีการปฏิรูปสื่อ ก็ยากที่การปฏิรูปการเมืองนั้นจะประสบความสำเร็จ เพราะฉะนั้นผมจึงยึดโยงกับฉบับปี ๒๕๕๐ และอยู่บนหลักคิดที่ว่า จะต้องรักษาข้อดีของ ปี ๒๕๕๐ เดิม และเพิ่มเติมสิ่งใหม่เพื่อแก้ไขปัญหา ท่านประธานครับสาระสำคัญของการปฏิรูปสื่อจากรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๕๐ นั้น มีเรื่องใหญ่ ๆ อยู่ ๓ เรื่องครับ เรื่องแรก ก็คือ การตอบคำถามกับสังคมครับว่า บรรดาคลื่นความถี่ทั้งหลายทั้งปวงที่มีอยู่นั้นใครเป็นเจ้าของ และใช้เพื่อประโยชน์ของใคร เรื่องที่ ๒ ก็คือ แล้วบรรดาคลื่นความถี่ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านั้น ใครจะมีใครมาเป็นเจ้าภาพในการจัดสรรคลื่นความถี่ทั้งหมด และที่ข้อที่ ๓ ควรจะมีกติกาที่วางหลักการใหญ่ ๆ ในการจัดสรรคลื่นความถี่เหล่านั้นอย่างไร ผมจะเรียนท่านประธานนะครับว่า อะไรคือ ข้อดีของ ปี ๒๕๕๐ เดิม และอะไรคือการเพิ่มเติมสิ่งใหม่ เพื่อแก้ไขปัญหา ซึ่งเป็นแนวทางของการพิจารณารัฐธรรมนูญรายมาตรา ที่เราทำกันมาโดยตลอดทั้ง ๓ วัน ๒ คืนที่ผ่านมา เพื่อยืนยันให้สังคมไทยได้เห็นว่าการร่างรัฐธรรมนูญครั้งนี้ ยืนอยู่บนเจตนารมณ์ของ ฉบับปี พ.ศ. ๒๕๕๐ และมีความพยายามที่จะแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่รัฐธรรมนูญ ฉบับ ๒๕๕๐ นั้น ยังไม่บรรลุผลสำเร็จ ท่านประธานครับ ในเรื่องแรก ใครจะเป็นเจ้าของคลื่นความถี่ ซึ่งเมื่อสักครู่นี้ได้มีการอภิปรายอย่างกว้างขวางแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นคลื่นความถี่วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และวิทยุโทรคมนาคม ซึ่งเป็นคลื่นที่มองเห็น จับต้องไม่ได้ ล่องลอยอยู่ในอากาศ ฉบับปี ๒๕๕๐ ได้วางเจตนารมณ์ไว้ว่า คลื่นความถี่ทั้งหมดเหล่านี้ เป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติ เพื่อประโยชน์สาธารณะครับ ท่านประธาน เมื่อมาถึงฉบับ ๒๕๕๐ ผมก็ต้องขอบคุณท่านกรรมาธิการยกร่าง ที่ยังยืนยันเจตนารมณ์ของการปฏิรูปสื่อ ด้วยการประกาศความเป็นเจ้าของคลื่นความถี่ว่า ยังคงเป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติ เพื่อประโยชน์สาธารณะ ตรงนี้เราเห็นตรงกันทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นกรรมาธิการยกร่าง หรือสภาร่างรัฐธรรมนูญในแต่ละกลุ่มที่แปรญัตติกันมา จะเห็นว่าพรรคหนึ่งนั้นนะครับ ทุกกลุ่มนั้นเห็นตรงกัน นี่คือการพยายามที่จะรักษาข้อดีของปี ๒๕๕๐ เดิม แต่สิ่งที่เราอภิปรายกันมาสองสามท่านนั้น เป็นความพยายามที่จะเพิ่มเติมสิ่งใหม่เพื่อแก้ไขปัญหา นั่นก็คือ ข้อที่ ๒ ที่ว่าการจัดสรรคลื่นความถี่ ซึ่งมี

มูลค่ามหาศาลนับแสนล้านเหล่านี้นั้น ควรจะมีใครที่เป็นองค์กรเจ้าภาพในการจัดสรร
 คลื่นความถี่ ควรจะออกแบบองค์กรอย่างไร ควรจะมีองค์กรเดียวหรือ ๒ องค์กร
 หรือมากกว่านั้น ท่านประธานครับ จากฉบับ ๔๐ นั้นทำให้เกิดพระราชบัญญัติซึ่งเป็น
 กฎหมายลูกขึ้นมา ๑ ฉบับ สมาชิกบางท่านได้อภิปรายถึงแล้ว นั่นก็คือ พระราชบัญญัติ
 องค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ ปี ๒๕๔๓ ๒๕๔๓ ถึง ๒๕๕๐ ครับ พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้
 ออกแบบองค์กรในการจัดสรรคลื่นความถี่ไว้ ๒ องค์กร องค์กรหนึ่งนั้นจะกำกับดูแล
 คลื่นโทรคมนาคม ในขณะที่องค์กรหนึ่งนั้นจะกำกับดูแลคลื่นวิทยุกระจายเสียง วิทยุ
 โทรทัศน์ ก็กลายเป็นที่มาของการทำงาน ๒ ขา ระหว่าง กทช. กับ กสช. -----

- ๕๑/๑

องค์กรที่กำกับดูแลคลื่นวิทยุโทรคมนาคมนั้น ก็คือ คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ได้เกิดขึ้น ดำเนินการเป็นที่เรียบร้อย ส่วนองค์กรที่ทำหน้าที่กำกับดูแลคลื่นวิทยุกระจายเสียงและคลื่นวิทยุโทรทัศน์นั้น คือ คณะกรรมการกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์แห่งชาติ หรือ กสช. เมื่อสักครู่นี้ เราก็ได้ทราบภูมิหลังกันแล้วว่า ได้เกิดปัญหาอะไรขึ้น เนื่องจากว่า เป็นองค์กรที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์มหาศาล กระบวนการของการสรรหา และที่มาของ กสช. ก็เป็นปัญหามาโดยตลอด จนกระทั่งวาระสองของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ ของปี ๒๕๔๐ นั้น ก็เดินมาได้แค่ครึ่งทาง ผมนับดูแล้ว มาตรา ๔๐ ของปี ๒๕๔๐ นั้น มีอยู่ด้วยกัน ๓ ววรรค ววรรคแรก คือ ใครเป็นเจ้าของคลื่นความถี่ ววรรคที่ ๒ คือ จะจัดสรรคลื่นความถี่กันอย่างไร และววรรคที่ ๓ คือ กติกาในการจัดสรรคลื่นความถี่นั้น ควรจะทำการอย่างไร ปรากฏว่า เจตนารมณ์ของฉบับปี ๒๕๔๐ เดินมาได้วาระครึ่งครึ่ง นับดูแล้วประมาณห้าบรรทัดครึ่ง มาสะดุดหยุดลงตรงที่มีเพียง กทช. แต่ยังไม่ มี กสช. เพราะปัญหาความไม่ชอบธรรมในกระบวนการสรรหา ด้วยเหตุนี้ นะครับ จึงเป็นโอกาสที่ผมคิดว่า เราจะต้องเติมแล้วละครับว่า ในข้อบกพร่องที่เกิดขึ้น ต่าง ๆ ของระบบสื่อโดยรวม ทั้ง กสช. และ กทช. นั้น ก็เป็นโอกาสที่เราจะเพิ่มเติมสิ่งใหม่ เพื่อแก้ไขปัญหาแล้วละครับ นั่นจึงเป็นที่มาว่า ทำไมกระผมจึงได้เสนอแปรญัตติใน มาตรา ๔๗ ด้วยการขยายความเพิ่มเติมนะครับว่า ให้มีองค์กรที่เป็นอิสระ เรียกว่า สภาพัฒนาทรัพยากรสื่อสารแห่งชาติ ซึ่งประกอบด้วย สถาบันจัดสรรและพัฒนาคลื่นความถี่แห่งชาติ ทำหน้าที่จัดสรรและพัฒนาคลื่นความถี่ และสถาบันพัฒนาสื่อเพื่อประโยชน์สาธารณะแห่งชาติ ทำหน้าที่กำกับดูแลการประกอบกิจการ และพัฒนาเนื้อหาสาระของสื่อตามวาระหนึ่ง ท่านประธานครับ นี่คือนวัตกรรมการออกแบบองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ ที่ยังคงยืนอยู่บนหลักการให้มี ๒ องค์กร เพื่อจะได้มีการคานและดุลอำนาจระหว่างกันและกัน แต่ในขณะเดียวกัน เพื่อให้การดูแลคลื่นความถี่ ไม่ว่าจะเป็นวิทยุโทรทัศน์ หรือโทรคมนาคม ซึ่งใช้งานได้เหมือนกันทั้งหมดแล้วนั้น ได้มีลักษณะบูรณาการร่วมกัน แนวคิดที่กระผมได้นำเสนอในการแปรญัตติ จึงเป็นแนวคิด ๑ สภา ๒ องค์กร องค์กรหนึ่งนั้น จะมีอำนาจหน้าที่ในการจัดสรรคลื่นความถี่ ซึ่งเป็นการทำหน้าที่ทางด้าน

เทคโนโลยี อีกองค์กรหนึ่งนั้นเป็นองค์กรในการกำกับดูแลการประกอบกิจการ และที่สำคัญ ที่เพิ่มเติมจากปี ๒๕๔๐ ก็คือพัฒนาเนื้อหาสาระของสื่อ นี่คือนวัตกรรมที่เพิ่มเติมเข้ามา และมีนัยสำคัญอย่างยิ่งต่อการปฏิรูปสื่อ จึงมีความแตกต่างครับ ท่านประธานครับ ในฉบับปี ๒๕๔๐ นั้น การแบ่งออกเป็น ๒ องค์กรนั้น แบ่งตามประเภทของคลื่น คลื่นวิทยุ โทรทัศน์ก็ไปเป็น กสท. คลื่นโทรคมนาคมก็ไปเป็น กทช. แต่แนวคิดที่เรานำเสนอในการแปรญัตติในครั้งนี้ เป็นการแบ่งออกเป็น ๒ องค์กร โดยแบ่งตามอำนาจหน้าที่ นั้นหมายถึง การจัดสรรคลื่น และพัฒนาทางด้านเทคโนโลยี เป็นหน้าที่ของอีกองค์กรหนึ่ง ในขณะที่การกำกับดูแลการประกอบกิจการ และการดูแลเรื่องของการพัฒนาเนื้อหาสาระของสื่อเป็นอีกองค์กรหนึ่ง ผมขออนุญาตที่จะอภิปรายในแง่หลักการ ชื่อนั้นสำคัญไฉนนะครับ เพราะฉะนั้นในส่วนที่เป็นชื่อนั้นก็ยังอยู่ในวิสัยที่เราจะคุยกันต่อไปได้ -----

- ๕๒/๑

แต่หลักการสำคัญก็คือ ระบบองค์กรที่เป็น ๒ องค์กร ๑ สภา แนนอนครับ ของเดิมนั้น ทั้ง กทช. และ กสช. ต้องเป็นกรรมากร่วมกันในการจัดทำแผนแม่บทคลื่นความถี่ และกำหนดตารางคลื่นความถี่ นี่ก็เช่นเดียวกันครับ ๒ องค์กรที่ว่า ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายที่ดูแลด้านเทคโนโลยี หรือฝ่ายที่ดูแลด้านเนื้อหาสาระ ต้องเป็นองค์กรที่มาาร่วมกันในรูปแบบของ สภาพัฒนาทรัพยากรสื่อสารแห่งชาติ เพื่อวางแผนแม่บทในการบริหารคลื่นความถี่ ร่วมกัน และกำหนดตารางคลื่นความถี่ร่วมกัน ที่ต้องแยกออกมาเป็น ๒ องค์กร เพื่อคาน และดุลอำนาจ และที่สำคัญที่ต้องแยกออกมาเป็น ๒ องค์กร ตามอำนาจหน้าที่นั้น ก็เนื่องจากว่า ความเชี่ยวชาญทางด้านเทคโนโลยีและความเชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหา สาระนั้นเป็นความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านที่แตกต่างกัน การออกแบบอย่างนี้ก็อาจจะ เป็นทางออกที่ใกล้เคียงกับที่ท่านผู้มีเกียรติได้อภิปรายไปก่อนหน้านี้แล้ว ผมเห็นว่า สาระสำคัญประการหนึ่งที่จะต้องจารึกไว้ในรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๕๐ ก็คือ เรื่องของการ พัฒนาเนื้อหาสาระในสื่อ ความจริงแล้วปัญหาของคลื่นความถี่นั้น ไม่แต่จำเพาะเรื่องของการ จัดสรรเท่านั้นครับ หัวใจสำคัญ คือ คลื่นความถี่ที่ได้ส่งสายกระจายเสียง ส่งภาพ ออกไป มีเนื้อหาสาระที่ส่งเสริมสังคมมากน้อยแค่ไหน นี่ละครับ คือ ปัญหาสำคัญของ บ้านเรา ท่านประธานครับ เห็นไหมครับ เดิมนี่ก่อนจะมีรายการต้องมีป้ายขึ้นมาบอกว่า ท คือ ทัวไป ฉ คือ เฉพาะกลุ่ม ในขณะที่ น คือ แนะนำ ผมไม่ได้ดูว่าเป็นการป้องกัน สังคมนะครับ แต่นี่เป็นการประจานตัวเองนะครับว่า ระบบสื่อของบ้านเรานั้น ต้อง ประกาศให้รู้ว่ามีพิษมาก มีพิษปานกลาง มีพิษน้อย เป็นอย่างนั้นนะครับ เรากำลัง ประจานตัวเองว่า เราได้เอาสื่อที่มีเนื้อหาที่เหมาะสมไปตั้งไว้ในเวลาที่ไม่เหมาะสมกับ กลุ่มเป้าหมายที่ไม่เหมาะสม ในขณะเดียวกันเราก็ได้เอาเนื้อหาของสื่อที่ไม่เหมาะสม กลับไปตั้งอยู่ในเวลาที่เหมาะสม เรากำลังสะท้อนให้เห็นว่า ระบบสื่อของเรานั้นมีปัญหา ในการจัดการเนื้อหาสาระของสื่อให้เป็นประโยชน์ต่อการสร้างสังคมอุดมปัญญา คำว่า สังคมอุดมปัญญา ที่เราได้ยินได้ฟัง ก็เลยกลายเป็นเพียงคำโฆษณาปาว ๆ เท่านั้น เพราะ แท้ที่จริงแล้ว สื่อในบ้านเรากำลังขับเคลื่อนสังคมไปสู่สังคมอุดมสตาร์ (Star) สังคมอุดมดารา ขออนุญาตครับท่านประธานครับ ปรากฏการณ์ทางสังคมบางอย่าง เป็น ภาพที่สะท้อนอย่างชัดเจนกับความล้มเหลวของระบบสื่อ ได้มีเหตุการณ์เกิดขึ้น

ในห้วงเดียวกัน นักเรียนเตรียมอุดม ๓ คนไปได้รางวัลชนะเลิศโครงงานวิชาการระดับโลก
มาจากต่างประเทศ ห้วงเวลาเดียวกันนั้น มีน้องหนูคนหนึ่งเป็นดาราวิดีโอ (Video)
วาบหวิว เธอชื่อ น้องแนน ขออนุญาตเอ่ยนาม เหตุการณ์ทางสังคมนี้เกิดขึ้นในห้วงเวลา
เดียวกันครับ ท่านประธานครับ แต่ปรากฏว่า พื้นที่สื่อ่นั้นให้ความสำคัญกับน้องแนนมาก
กว่านักเรียนเตรียมอุดมที่ได้รับชนะเลิศโครงงานทางวิชาการ ๓ คน ครับ คนหนึ่งเก่ง
ฟิสิกส์ (Physics) คนหนึ่งเก่งชีววะ คนหนึ่งเก่งคณิตศาสตร์ บุรณาการองค์ความรู้ ค้นพบ
ทางเดินคลื่น ค้นพบคลื่นของทางเดินกิ่งกือ โลกยกย่องสรรเสริญเอนยอ กลับมาเมืองไทย
ออกโทรทัศน์แว็บเดียว หายไปเลยครับ แต่น้องแนนยึดพื้นที่ตลอด ๑ สัปดาห์ นี่คือภาพ
ปรากฏการณ์ทางสังคม ที่สะท้อนความบิดเบี้ยวของการใช้พื้นที่สื่อ -----

- ๕๓/๑

ผมจึงเน้นว่าสาระสำคัญที่ผมอยากจะเรียนกับท่านประธาน ในเรื่องของการจัดสรรคลื่นความถี่ และองค์กรคลื่นความถี่นั้น ที่ลืมไม่ได้ แล้วก็ต้องติดฟงไปตลอดเวลา ก็คือ คำว่า พัฒนาเนื้อหาสาระของสื่อ เด็ก ๆ เขาร่างรัฐธรรมนูญกัน เด็ก ๆ เขาเรียกร้องกัน สิทธิในด้านสื่อ รัฐธรรมนูญฉบับเด็กและเยาวชนก็เรียกร้องสิทธิที่จะได้ร่วมพิจารณาและจัดสรร ผลิต หรือนำเสนอสื่อของพวกเขา สิทธิที่เขาจะได้รับข้อมูลข่าวสาร หรือสื่อที่จะเป็นประโยชน์ ท่านประธานครับ อีกประเด็นหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องที่ ๓ หรือข้อที่ ๓ ก็คือ กติกาในการจัดสรรคลื่นความถี่ควรจะเป็นอย่างไรนั้น ผมดูเหมือนว่า ทุกฝ่ายยอมรับ และเห็นชอบกับกติกาที่ได้วางไว้เดิมในฉบับปี ๒๕๔๐ นั่นก็คือ กติกาที่วางหลักใหญ่ไว้ว่า การจัดสรรคลื่นความถี่นั้น จะต้องคำนึงถึงประโยชน์สาธารณะ ทั้งด้านการศึกษา วัฒนธรรม และความมั่นคงของรัฐ การจัดสรรคลื่นความถี่นั้น ต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของประชาชนทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่น ผมคิดว่า ทั้งท่านกรรมาธิการยกร่าง และก็เพื่อนสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญทุก ๆ กลุ่ม เราเห็นชอบ เห็นพ้องกับเนื้อหาสาระเดิมตรงนี้ แต่ที่ผมต้องขออนุญาตแปรญัตติเพิ่มเติม และต้องขอแสดงความชื่นชมท่านกรรมาธิการยกร่าง ตรงที่ว่า มีสิ่งใหม่ที่เพิ่มเติมขึ้นมา นั่นก็คือ การส่งเสริมภาคประชาชนให้เข้ามามีส่วนร่วมกับการจัดการสื่อมวลชนสาธารณะ ตรงนี้ถือเป็นสิ่งใหม่ที่เพิ่มเข้ามา และภาคประชาชนจะเป็นผู้ได้ประโยชน์ แต่ท่านประธานครับ อะไรก็ตามที่เป็นเรื่องของภาคประชาชน อะไรก็ตามที่ไม่ได้ยึดโยงกับระบบทุนแล้ว ปัญหาที่ตามมาคือ ธุรกรรมในทางปฏิบัติจะเกิดได้อย่างไร นั่นจึงเป็นที่มาว่า ผมจึงได้ขออนุญาตที่จะแปรญัตติในมาตรา ๔๗ นี้ ให้มีกองทุนพัฒนาทรัพยากรสื่อสารของชาติ และส่งเสริมให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินการสื่อมวลชนสาธารณะ เพราะผมคิดว่า รายการที่มีเนื้อหาสาระ รายการที่ส่งเสริมให้สังคมขับเคลื่อนไปสู่สังคมฐานความรู้ รายการที่เพิ่มเติมให้ผู้คนในสังคมเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันนั้นนะครับ ก็ต้องเป็นรายการที่น่าจะได้รับการสนับสนุนจากกองทุนที่ว่านี้ ปัญหาสำคัญที่เรา มักจะวิตกกังวลกันมาก เมื่อพูดถึงเรื่องงบประมาณ ก็คือ แล้วจะหาเงินมาจากไหน เหมือนอย่างหลายมาตราที่เมื่อเติมลงไปแล้วมีความผูกพันในเรื่องงบประมาณ ท่านประธานครับ เมื่อสักครู่เราได้ไล่เลียงกันแล้วนะครับว่า ผลประโยชน์ของ

คลื่นความถี่ ซึ่งเป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติ รวมกันทั้งหมดนี้ ผมนับ ๆ ดูแล้ว ตัวเลขที่
 บวกลบกันเมื่อสักครู่นี้ ๓ แสงล้าน ถึงนะครับ เอาเพียงแค่ครึ่งปีของ ๒๕๕๐ โทรศัพท์นี้
 ประมาณ ๕๖,๐๐๐ ล้าน วิทย์ประมาณ ๕,๖๐๐ ล้าน เคเบิลทีวีประมาณ ๑๖,๐๐๐ ล้าน
 ปี ๒๕๕๓ นี้ครับ คนไทยจะมีโทรศัพท์มือถือ จะเป็นเจ้าของโทรศัพท์มือถือกัน ๔๕ ล้าน
 เลขหมาย ๑ เลขหมายนั้น จะมีถั่วเฉลี่ยค่าใช้จ่ายตกอยู่ประมาณ ๓๗๔ บาท
 รวม ๆ ทั้งหมดที่เราคุยกันทั้ง ๓ คลื่น ไม่นับคลื่นได้นั้นะครับท่านประธาน ๓ คลื่น
 รวม ๆ กันแล้วนี่นะครับ ๓ แสงล้านบาท ก็ถึงครับ เพราะฉะนั้นเพียงแค่ ๑ หรือ
 ๒ เปอร์เซนต์ จากค่าธรรมเนียมในการออกใบอนุญาต ๑ ถึง ๒ เปอร์เซนต์ จากผลของ
 การประกอบกิจการที่ได้ประโยชน์จากทรัพยากรสื่อสารของชาติ ตรงนี้ก็ควรจะอยู่ในวิสัยของ
 ความเป็นไปได้ที่จะเกิดกองทุนพัฒนาทรัพยากรสื่อสารของชาติ เพื่ออะไรครับ เพื่อวิจัย
 และพัฒนาทั้งในด้านเทคโนโลยีสื่อ และในด้านของเนื้อหาสาระสื่อ -----

- ๕๔/๑

ตรงนี้จึงเป็นสาระสำคัญที่ผมอยากเห็นความก้าวหน้าของรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๕๐ ที่ยืนอยู่บนหลักคิดว่า รักษาข้อดีที่มีอยู่เดิม และเพิ่มเติมสิ่งใหม่ เพื่อแก้ไขปัญหา ส่วนในวรรคที่ ๔ ที่ผมแปรญัติตีไว้ นั้น ก็เป็นการขยายความว่า สภาพัฒนาทรัพยากร สือสารแห่งชาตินั้น ควรจะประกอบด้วยใครบ้าง

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
คงต้องขอให้กระชั้นมากที่สุดแล้วนะครับ ขณะนี้ใช้เวลามากแล้วนะครับ

นายอภิชาติ ดำดี : ท่านประธานครับ เป็นประเด็นสุดท้ายแล้วครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอให้สั้นหน่อยครับ

นายอภิชาติ ดำดี : สำหรับสภาพัฒนาทรัพยากรสือสารแห่งชาติ ผมก็
เห็นว่า ก็ต้องมาจากผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้ที่มีส่วนได้เสีย นั่นก็คือ นักวิชาการด้านสือ
ผู้เชี่ยวชาญด้านสือ ผู้ประกอบการ และแก้ปัญหาเดิม ซึ่งมักจะเอาผู้ประกอบการ หรือ
เจ้าของสือนี้มารวมกับพนักงานในนามของสมาคมวิชาชีพ มารวมกับพนักงานในนามของ
องค์กรเอกชน ผมจึงแยกระหว่างผู้ประกอบการกับผู้ประกอบวิชาชีพสือ เพื่อแก้ปัญหา
ภาพลวงตาของระบบตัวแทน และสือชุมชน สิ่งหนึ่งซึ่งจะต้องคำนึงถึง ก็คือ พ่อแม่
ผู้ปกครอง ที่ลูกหลานอาจจะต้องตกเป็นเหยื่อของมลพิษทางสือ ผมจึงให้น้ำหนักกับ
องค์กรผู้บริโภคสือในสัดส่วนเท่า ๆ กัน สิ่งที่ผมเสนอแปรญัติตีนั้น ก็ไม่ได้เรียกร้องเพื่อ
ประโยชน์อื่นใดเลยครับ แต่ทั้งหมดนี้เป็นการเรียกร้อง เพื่อให้รัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้มี
ความก้าวหน้าจากฉบับ ปี ๒๕๔๐ ในด้านการปฏิรูปสือ เพราะผมเชื่อเหลือเกินว่า
การปฏิรูปใด ๆ ในแผ่นดินนี้จะไม่วันประสบความสำเร็จได้เลย ถ้าปราศจากการ
ปฏิรูปสือ ขอบพระคุณครับ ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอบพระคุณครับ เหลืออีกท่านหนึ่งนะครับที่อยู่ในรายการของผม แล้วก็ขอให้
กรรมาธิการชี้แจงนะครับ คุณกิตติ เชิญครับ ขอสั้น ๆ ครับ

รองศาสตราจารย์กิตติ ตีระเศรษฐ์ : กราบเรียนท่านประธานสภา
ร่างรัฐธรรมนูญที่เคารพ ท่านกรรมาธิการยกวาง และเพื่อนสมาชิกทุกท่านครับ ผม กิตติ

ตีรเศรษฐ์ สสร. ครับ ก็เป็นเวลาเกือบสองชั่วโมงแล้วนะครับที่เพื่อนสมาชิกได้อภิปรายกันถึงมาตรา ๔๗ นะครับ และสาระส่วนใหญ่จะอยู่ในเรื่องของวรรคสอง ซึ่งในมาตรา ๔๗ ของร่างรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันจะตรงกับมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๕๐ นะครับ ซึ่งในร่างฉบับรับฟังความคิดเห็นของกรรมาธิการยกร่างที่ออกมาในตอนแรกนั้น จะมีอยู่ ๒ ประเด็น ที่แตกต่างกันกับปี ๒๕๕๐ ก็คือ จะมีการเพิ่มคำว่า องค์กรหนึ่ง เข้ามานะครับ และตัดในตอนท้ายของวรรคที่ว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ออกนะครับ และสุดท้าย ในร่างปัจจุบันที่นำเสนอต่อสภาในเวลานี้ ก็ได้มีการเพิ่มเติมคำว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ กลับเข้าไปใหม่ โดยมีเหตุผลที่เขียนไว้ในเอกสารที่ได้นำเสนอต่อที่ประชุมทุกท่านแล้วว่า เพื่อให้บทบัญญัติมีความสอดคล้องกันมากขึ้น และเกิดความชัดเจนตามที่กฎหมายบัญญัติ โดยองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ควรมีองค์กรเดียว ประเด็นนี้ ตัวผมเองแล้วก็จากข้อมูลที่ได้รับฟังมา หรือจากการศึกษาถึงเรื่องของพระราชบัญญัติเกี่ยวกับองค์กรกำกับดูแลกิจการวิทยุ โทรทัศน์ หรือกิจการโทรคมนาคมในต่างประเทศ ก็จะมีลักษณะเป็นลักษณะเดียวกัน คือ การที่จะให้มีองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่เพียงองค์กรเดียว จากเดิมที่ปี ๒๕๕๐ นั้น ก็ได้กำหนดให้องค์กรที่มีหน้าที่กำกับนั้น มีอยู่ ๒ องค์กร คือ กทช. และ กสท. ในปี ๒๕๕๓ นะครับ อย่างไรก็ตามการที่ท่านกรรมาธิการยกร่างได้มาใส่คำว่า องค์กรหนึ่ง ลงไปในวรรคที่ ๒ นั้น กระผมมีความเห็นที่อยากจะขอเสนอต่อท่านกรรมาธิการ ซึ่งจะสอดคล้องกับเพื่อนสมาชิกเกือบทุกกลุ่มที่ได้อภิปรายไป ก็คืออยากจะขอให้ตัดคำว่า องค์กรหนึ่ง ออกนะครับ เนื่องจากความชัดเจนในเรื่องนี้ ยังไม่มีข้อยุติที่แน่นอนว่า ในอนาคตเราควรมีกี่องค์กรนะครับ แน่แน่นอนครับว่า ในปี ๒๕๕๓ ที่มี พรบ. องค์กรจัดสรรคลื่นความถี่นั้น กำหนดให้เป็น กทช. ดูแลเรื่องของคลื่นความถี่ในกิจการโทรคมนาคม และ กสท. ดูแลในเรื่องคลื่นความถี่สำหรับกิจการวิทยุ โทรทัศน์ -----

แต่เนื่องจากปัจจุบันเทคโนโลยีได้มีการพัฒนาไปเป็นอย่างมากนะครับ เพื่อนสมาชิกก็ได้อภิปรายไปแล้วว่า โทรศัพท์มือถือเครื่องเดียวดูได้ทั้งโทรทัศน์ ฟังได้ทั้งวิทยุ ส่งข้อความ ส่งอีเมลล์ ส่งภาพยนตร์ หรือส่งภาพนิ่ง ส่งอะไรสารพัดที่จะอยู่ในมือถือนะครับ ซึ่งเป็นการผสมผสานเทคโนโลยีทั้งหมดเข้าด้วยกัน เพราะฉะนั้นเรื่องของคลื่นความถี่ที่มีการแยกออกมาว่า เป็นคลื่นของวิทยุโทรทัศน์ซึ่งอยู่ในย่านหนึ่ง กับคลื่นของโทรคมนาคมซึ่งจะอยู่ในอีกย่านหนึ่ง รวมทั้งในย่านไมโครเวฟนั้น ปัจจุบันนี้ได้ถูกนำมาผสมผสานกันหมดแล้ว เพราะฉะนั้นองค์กรที่จะดูแลในด้านนี้จึงควรจะมีองค์กรเดียว นั่น เป็นที่ถูกต้องนะครับ แต่อย่างไรก็ตาม ในองค์กรส่วนนี้นะครับ กระผมมีความเห็นว่า ผู้ที่ทำหน้าที่อยู่ในองค์กรนี้ เนื่องจากจะเป็นองค์กรที่จะต้องดูแลด้านการกำกับดูแล แล้วก็จัดสรรคลื่นความถี่ หรือจะทำหน้าที่ออกกฎระเบียบต่าง ๆ เกี่ยวกับการรับใบอนุญาต หรือว่า การขอประกอบกิจการทางการสื่อสารทุกประเภทแล้วนี้นะครับ สาระของเทคโนโลยีที่มีการเปลี่ยนแปลงไป ผู้ที่ดูแล หรือว่าเป็นกรรมการในชุดนี้ จึงควรจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ทางด้านเทคโนโลยีอยู่ไม่น้อยนะครับ ทั้งนี้อย่างไรก็ตาม ในอีกด้านหนึ่งนะครับ เรื่องของเนื้อหาสาระที่สื่อมีการนำเสนอออกมา ซึ่งในประเด็นนี้ ก็น่าจะต้องมีองค์กรที่จะทำหน้าที่กำกับดูแลเนื้อหาสาระเช่นเดียวกันว่า สื่อต่าง ๆ ที่ได้มีการนำเสนอ นั้นได้มีเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชนหรือไม่ มีเนื้อหาสาระที่เป็นการมอมเมาประชาชน หรือขัดต่อศีลธรรมอันดีงาม ขัดต่อวัฒนธรรม หรือแม้กระทั่ง สุดท้ายอาจจะขัดต่อเรื่องของ หรือว่าเป็นภัยต่อเรื่องของความมั่นคงของรัฐ เพราะว่า สื่อเหล่านี้สามารถจะเผยแพร่ได้กว้างขวางนะครับ และยังอาจจะมีหน่วยงานหรือองค์กรอื่น ๆ ปลีกย่อยลงไปอีกที่จะต้องมาทำหน้าที่ดูแล นอกเหนือจากการจัดสรรคลื่นความถี่ หรือการกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคม เพราะฉะนั้นกระผมจึงเห็นว่า ในวรรคที่ ๒ ของมาตรา ๔๗ นี้ จึงยังสมควรที่จะกำหนดลงไปให้ชัดเจนว่า มีเพียงองค์กรหนึ่งนะครับ แต่ว่าถ้าหากว่า ในส่วนของสิ่งที่ทางกรรมาธิการได้เติมลงมาในตอนหลัง คือ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ จะสามารถสื่อให้ผู้ที่จะไปทำหน้าที่ออกกฎหมายต่อไปในอนาคตได้ตระหนักว่า มิใช่เพียงการจัดสรรคลื่นความถี่เพียงอย่างเดียว แต่จะต้องมีองค์กร หรือว่าคณะกรรมการที่คอยกำกับดูแล เรื่องของการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียงหรือโทรทัศน์ ในลักษณะของดูแลในเรื่อง

ของเนื้อหาสาระ และการพัฒนาเนื้อหาสาระ เช่นเดียวกับกรณีของ ขออนุญาต ยกตัวอย่าง ในต่างประเทศประเทศหนึ่งน่ะครับคือ ประเทศอังกฤษ ก็จะมีคอมมูนิเคชัน แอกต์ (Communication Act) ปี ๒๐๐๓ ซึ่งอันนั้นก็จะมีบอร์ด ออฟ ฟอรั่ม บอร์ด (Board of Form Board) เพียงชุดเดียว แต่ว่าในบอร์ด (Board) ชุดนั้น ก็จะมีบอร์ดย่อยลงไปอีกที่จะทำหน้าที่ดูแลทั้งเรื่องของการจัดสรรคลื่นความถี่ ดูแลเรื่องของการควบคุมการประกอบกิจการ และก็มีคณะกรรมการที่จะดูแลเรื่องของเนื้อหาสาระ และก็การพัฒนาเนื้อหาสาระ ดังที่เพื่อนสมาชิกก็ได้มีการอภิปรายไปแล้วในส่วนนี้เช่นเดียวกัน ดังนั้น กระผมจึงเห็นว่า ถ้าหากว่า ในส่วนนี้เป็นเรื่องที่จะกระทำได้ หรืออาจจะมีการแยกในอนาคตเป็นคนละชุดกัน ก็ทำได้เช่นเดียวกัน จึงขออภิปรายในส่วนสนับสนุนท่านสมาชิกว่า ในขั้นนี้ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะให้ตัดคำว่า องค์การหนึ่ง ออกจากวรรคสองของมาตรา ๔๗ ครับ ขอบพระคุณครับ

นายเดโช สอนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :

ขอบพระคุณมากครับ ขอท่านกรรมาธิการพิสิฐครับ เรียนเชิญครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม ครับ กรรมาธิการได้รับฟังข้อคิดเห็นจากท่าน สสร. นะครับ ซึ่งก็เป็นข้อคิดเห็นที่มีประโยชน์แล้วก็ได้เป็นข้อมูลในการที่เราได้พิจารณากันมาก่อนหน้านี้กันมาพอสมควรครับ -----

- ๕๖/๑

ก็มีประเด็นที่อยากจะขออนุญาตเพิ่มเติมให้ท่าน สสร. ในที่ประชุมแห่งนี้ได้รับทราบ ต่อเนื่องไปด้วยนะครับ ก็คือว่า ในรัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ ของเดิมนั้นนะครับ ที่จริงถ้าท่านอ่านดูนี้ ในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ นี้ ไม่ได้เขียนไว้ว่า ให้มี ๒ องค์กร นะครับ รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ เขียนว่า ให้มีองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่นะครับ และ กำกับการดูแลประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ แล้วหลังจากนั้นนะครับ ก็ปรากฏว่า เราก็ได้ไปออกกฎหมาย กันเองว่า ให้มี ๒ องค์กร องค์กรหนึ่ง ก็คือ กทช. อีกองค์กรหนึ่ง ก็คือ กสช. แล้วก็เกิด ปัญหาอย่างที่ ท่าน สสร. เจมส์ก็ ขอร้องที่ต้องเอ่ยนามนะครับ ได้ชี้แจงมาแล้ว แล้วก็ เกิดปัญหามาถึงทุกวันนี้ว่า เวลาผ่านไป ๑๐ ปีนี้ครับ มีเกิดขึ้นเพียงองค์กรเดียว ก็คือ กทช. กสช. ยังไม่มีโอกาสได้เกิดนะครับ เพราะเกิดความขัดแย้งในเรื่องต่าง ๆ ขณะเดียวกัน บทบาทของการเป็นผู้จัดสรรคลื่นความถี่นี้ครับ ก็ยังไม่ได้เกิดขึ้น เพราะ จะต้องให้ ๒ องค์กร นี้มาประชุมร่วมกัน แล้วก็มาจัดสรร เพราะฉะนั้นทุกวันนี้ ถึงจะมี กทช. นะครับ แต่ กทช. ก็ทำได้แค่ออกใบอนุญาตให้ผู้ประกอบการโทรคมนาคมได้ไป ดำเนินการ อย่างเช่น ออกใบอนุญาตให้กับทีโอทีหรือการสื่อสาร เหล่านี้เป็นต้นนะครับ ส่วนคลื่นความถี่ซึ่งเป็นทรัพยากรธรรมชาติของแผ่นดินนี้ครับ ก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม ยังคงเป็นไปอย่างที่เคยเป็น คือ ยังไม่ได้มีการจัดสรรเลยนะครับ ถึงแม้ว่า เราได้มีการ ประกาศเจตนารมณ์ในรัฐธรรมนูญมาร่วมสิบปีแล้วนะครับ ทั้งนี้ ก็เพราะว่า ผลประโยชน์ เหล่านี้มหาศาล เพราะฉะนั้นผู้ที่กำลังคลื่นความถี่เหล่านี้ก็ไม่อยากจะเปลี่ยนแปลง ไม่อยากจะเร่งรัดอะไรให้เกิดขึ้น แล้วก็เกิดปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่ท่าน สสร. ท่านหนึ่ง ได้กล่าวไปแล้วนะครับ เพราะฉะนั้นสิ่งที่กรรมการเป็นห่วงนะครับ ก็ขออนุญาตเรียน ชี้แจงครับว่า ถ้าเราเขียนเนื้อความเหมือนกับ ปี ๒๕๔๐ ก็คือ ไม่กำหนดว่า มี ๑ หรือมี ๒ องค์กร ก็คือว่า ให้มีองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่เหมือนเดิม ก็จะกลับไปสู่สภาพเหมือน ปี ๒๕๔๐ ก็คือว่า กทช. ท่านก็ยังอยู่เป็นปกติ รอวันรอคืนให้ กสช. เกิด กสช. อีกสักกี่ปี จะเกิดก็ไม่ทราบ แต่ผู้ที่ได้ประโยชน์ทุกวันนี้ก็นั่งทับประโยชน์อยู่ต่อไปนะครับ สุดท้าย ก็อาจจะเป็นอย่างอีกสิบปี ยี่สิบปี กว่าที่จะได้มีการจัดสรรคลื่นความถี่เสียใหม่ อย่างที่เรา ต้องการทุกวันนี้ นะครับ สิ่งที่เกิดขึ้นจากกฎหมายคลื่นความถี่ที่ได้ออกไปแล้วนี้ มีเพียง

การออกใบอนุญาตเท่านั้นเองนะครับ ผมขอค้านะครับ ไม่ได้มีการดูแลในเรื่องของการจัดสรรคลื่นความถี่ เพราะฉะนั้นถ้าเราเขียนแบบเดิมนะครับ ว่า ให้มีองค์กรเดียวนี้ นะครับ ก็คงจะออกมาแบบเดิม ก็คือ ก็จะยื้อเวลากันไป คลื่นความถี่ก็ไม่ได้มีการจัดสรร ระบบต่าง ๆ ที่เราวาดไว้สวยหรูก็จะไม่เกิดขึ้นนะครับ นี่คือ สิ่งที่กรรมาธิการเป็นห่วง ด้วยเหตุนี้กรรมาธิการจึงประสงค์จะเขียนให้ชัดกว่าสิ่งที่ได้เขียนในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ก็คือเขียนไว้ว่า ให้มีองค์กรหนึ่งทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ ส่วนในเรื่องของการให้ใบอนุญาตไม่ว่าจะเป็นใบอนุญาตโทรคมนาคม หรือใบอนุญาตของสื่อสารมวลชนนี้ ก็อาจจะเป็นองค์กรภายใน อาจจะเป็น ๒ ขา ขององค์กรหลักตัวนี้ที่เราได้กำหนดไว้ก็ได้ครับ ซึ่งสิ่งนี้เราก็ได้เห็นมาแล้ว ในองค์กรของรัฐต่าง ๆ ที่อาจจะมีหลาย ๆ ขา อย่างในมหาวิทยาลัย ก็จะมีคณะแพทยศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ เหล่านี้เป็นต้นนะครับ แต่ว่าหากแยกออกเป็น ๒ องค์กรแล้วนี้ สิ่งที่เราเป็นห่วงอีกข้อหนึ่ง ก็คือว่า ในอนาคตเมื่อ ๒ องค์กรนี้ มาตกลงกันก็จะมีปัญหาว่า แล้วจะเอาหลักอะไรมาแบ่ง เพราะคลื่นความถี่ทุกวันนี้ เทคโนโลยีปรากฏว่า เป็นสิ่งที่สามารถที่จะมาใช้ร่วมกันได้ ของที่ใช้กับทีวี ก็จะใช้กับทางของมือถือได้ มือถือก็จะใช้คลื่นของทีวีได้ เป็นต้นนะครับ เรื่องของไร้สาย หรือบนสาย นะครับ ไยแก้วน้ำแสงนี้ ก็เป็นสิ่งที่สามารถที่จะใช้ข้ามกันได้ กระผมเองได้เคยอยู่ในธุรกิจโทรคมนาคมมาหลายปี ก็ได้ศึกษาเรื่องนี้ นะครับ ก็ได้รู้ถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น สิ่งที่ท่านกรรมาธิการบางท่านได้เป็นห่วงว่า เขาจะหาประโยชน์ในเรื่องของกำไรสูงสุดก็ได้นะครับ หรือเรื่องที่ว่า จะมีการครอบงำฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอีกฝ่ายก็ดี สิ่งเหล่านี้ผมเชื่อว่า เป็นเรื่องของธรรมาของธุรกิจ -----

แต่สิ่งที่จะต้องมีความสำคัญกว่า ก็คือ เรื่องขององค์กรกำกับ ที่เราต้องเขียนในรัฐธรรมนูญว่า มีองค์กรที่เป็นอิสระ แล้วก็ดูแลสิ่งเหล่านี้อย่างเป็นธรรมนะครับ ด้วยเหตุนี้ กระผมจึงขออนุญาตเรียนสั้น ๆ ต่อท่าน สสร. นะครับ เพื่อจะไม่ให้เสียเวลานะครับ เพราะท่านก็ได้รับฟังข้อมูลมามากมายแล้วว่า เหตุผลที่กรรมาธิการประสงค์จะให้มีการเขียนให้ชัดเจนนี้ ก็เพื่อไม่ให้เกิดประวัติศาสตร์ซ้ำรอยแบบปี ๒๕๔๐ อีกครับ ก็ขออนุญาตเรียนแต่เพียงเท่านี้ก่อนครับ

นายเดโช สอนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
มีท่านกรรมาธิการอีกท่านหนึ่งนะครับ ท่านกรรมาธิการคมสันครับ เรียนเชิญครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญที่เคารพ แล้วก็เพื่อนสมาชิกทุกท่านครับ สำหรับประเด็นเรื่องขององค์กรจัดสรรคลื่นความถี่นั้นนะครับ เนื่องจากสภาพปัญหาในปัจจุบันนี้เราพบว่า จริง ๆ แล้วขณะนี้เรามีองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่เพียงองค์กรเดียวนะครับ ซึ่งปรากฏปัญหาในทางปฏิบัติในเรื่องของการดำเนินการสรรหา ซึ่งไม่สามารถสรรหาคณะกรรมการอีกชุดหนึ่งได้เนื่องจากมีปัญหาในเรื่องขององค์ประกอบของกฎหมายนะครับที่อยู่ภายใน ที่จะทำให้การดำเนินการไม่สามารถเสร็จสิ้นได้ เพราะเนื่องจากจะต้องถูกดำเนินการ แล้วก็ถูกพิพากษาโดยศาลซ้ำแล้วซ้ำอีกในประเด็นเหล่านี้ครับ นอกจากนี้ครับ ท่านประธานครับ ได้ปรากฏข้อเท็จจริงอันหนึ่งว่า ในกฎหมายที่จะต้องมีการตราขึ้นเพื่อรองรับอำนาจของคณะกรรมการที่เรียกว่า คณะกรรมการ กสทช. นั้น ก็คือพระราชบัญญัติการประกอบกิจการวิทยุและโทรทัศน์นั้นครับ ซึ่งขณะนี้ยังไม่ได้มีกฎหมายดังกล่าวตราออกมาอยู่ในช่วงระหว่างของการดำเนินการจัดทำนี้ครับ ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในการดำเนินการของวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ครับ แบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มหนึ่งก็คือ กลุ่มที่ใช้คลื่นวิทยุโทรคมนาคม อีกกลุ่มหนึ่ง ก็คือ ใช้วิทยุกระจายเสียงนะครับ ซึ่งปรากฏว่าประเด็นของกลุ่มที่ใช้คลื่นวิทยุกระจายเสียงนั้น ถ้าดำเนินการโดย กสทช. แล้วจะมีองค์กรที่แน่ชัด แล้วขอใบอนุญาตเพียง ๑ ใบเท่านั้นครับ แต่ขณะที่อีกกลุ่มหนึ่ง ยกตัวอย่างเช่น โทรทัศน์ผ่านดาวเทียม โทรทัศน์บอกรับสมาชิก หรือแม้แต่เคเบิลทีวีนี้ จะต้องขอใบอนุญาตถึง ๒ ใบ จาก ๒ องค์กรนะครับ ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่ต้อง

ขอใบอนุญาตในลักษณะที่ซ้ำซ้อนกัน ในปัจจุบันไม่ได้มีการขอใบอนุญาตลักษณะนั้น เนื่องจากไม่มี กสช. เกิดขึ้น ก็เลยไม่สามารถที่จะดำเนินการในเรื่องใบอนุญาตได้ ก็เกิดปัญหาในเรื่องของวิทยุต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของวิทยุชุมชน ซึ่งเกิดปัญหาอย่างมากมายในกระบวนการของการที่จะจัดสรรสำหรับวิทยุชุมชนและการให้ใบอนุญาต เพราะฉะนั้นนะครับ คณะกรรมาธิการเองก็ได้พิจารณาครับ คิดว่า ประเด็นนี้เป็นปัญหาที่สำคัญ แล้วถ้ายังปล่อยให้กระบวนการในการดำเนินการจัดการตามกฎหมายเดิมนั้น มีอยู่ต่อไปนี่ คงจะไม่สามารถจะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งนับวันจะรกรุงรัง แล้วก็มีปัญหาที่ทับถมมากขึ้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องให้มีเพียง ๑ องค์กร ทำหน้าที่ในการจัดสรร ทั้ง ๒ ส่วนนะครับ ซึ่งโดยหลักการแล้วขณะนี้ เทคโนโลยีที่ก้าวหน้าไปนั้นทำให้กิจการทั้ง ๒ ประเภทนั้น มาอาศัยช่องในคลื่นความถี่เดียวกันทั้งหมดนะครับ เพราะฉะนั้นนะครับ ในประเด็นนี้นะครับ ที่ประชุมของกรรมาธิการเองก็เลยมีความเห็นในลักษณะที่ออกมาเป็นเพียง ๑ องค์กร ทีนี้ถ้าจะตัดถ้อยคำออกไปว่า ไม่ต้องเขียนว่า มีองค์กรหนึ่งนะครับ ก็จะทำให้เกิดปัญหาในการตรากฎหมายถูกต้องว่า ตกลงมีกี่องค์กร สุดท้ายก็อาจจะกลายเป็นมากกว่า ๒ ๓ ๔ หรือ ๕ หรือซอยย่อยลงไปมากกว่านั้น ซึ่งก็จะเกิดปัญหาขึ้นในอนาคตในเรื่องของการทับซ้อนอำนาจหน้าที่ ขณะที่เทคโนโลยีนั้น กลับมารวมอยู่ที่เดียวกันนะครับ ในสภาพปัจจุบัน ปัจจุบันในหลายประเทศนี้ คณะกรรมการหรือองค์กรที่ทำหน้าที่ในการจัดสรรคลื่นความถี่ ซึ่งแต่เดิมนั้น เคยแบ่งออกเป็นกิจการกระจายเสียง และกิจการโทรคมนาคมนั้น เคยแบ่งออกจากกัน แต่ปัจจุบันในหลายประเทศก็เนื่องจากเทคโนโลยีก้าวหน้าไปก็ยุบรวมกันเป็นคณะกรรมการ หรือองค์กรเพียงองค์กรเดียวทำหน้าที่จัดสรรเพียงองค์กรเดียว แล้วก็จะทำให้การดำเนินการประกอบกิจการของผู้ประกอบการนี้สามารถทำได้ ไม่ต้องขอดำเนินการขอถึง ๒ องค์กร ในกรณีที่เทคโนโลยีนั้นไปค่อนข้างมาก ในกรณีของฟรีทีวีนั้น ผมคิดว่า ประเด็นนี้ก็คงไม่สามารถจัดสรรได้มากนัก แต่ในประเด็นของวิทยุอื่น ๆ ที่ต้องใช้คลื่นโทรคมนาคม หรือวิทยุโทรทัศน์ที่ต้องใช้คลื่นโทรคมนาคม เช่น โทรทัศน์ผ่านดาวเทียมทั้งหลาย ซึ่งมีเป็นจำนวนเป็นร้อยช่องนั้น ผมคิดว่าตรงนี้การมีเพียงองค์กรเดียวจะเป็นประโยชน์กับผู้ประกอบการค่อนข้างมาก -----

สำหรับปัญหาที่ท่านเพื่อนสมาชิกเกรงว่า องค์กรที่เกี่ยวกับกิจการโทรคมนาคม จะครอบงำนั้น ผมคิดว่า ตรงนี้สามารถแก้ไขได้ โดยการจัดสัดส่วนของคณะกรรมการให้มีความเหมาะสมในระหว่างผู้ที่มีความรู้เชี่ยวชาญในเรื่องกิจการกระจายเสียง และกิจการวิทยุโทรทัศน์ แล้วก็กิจการโทรคมนาคม ในสัดส่วนลักษณะที่อย่างเท่าเทียมกันนะครับ มาจากที่มา ๒ กลุ่ม หรืออาจจะแบ่งเป็น ๒ ภายในอยู่ในองค์กรนั้นก็ได ผมคิดว่า ตรงประเด็นนี้เป็นประเด็นที่สามารถไปบัญญัติอยู่ในกฎหมายลูกได้ ในประเด็นนี้ครับ ได้มีการหารือครับท่านประธาน ผมได้รับมอบหมายจากท่านประธานกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญนะครับ ได้มีการหารือ คิดว่า ถ้ามีการดำเนินการตรากฎหมายในการจัดสรร องค์กรจัดสรรคลื่นความถี่เพียง ๑ องค์กร คงจะต้องมีบทเฉพาะกาลขึ้นมาบทหนึ่ง ก็คือ ให้มีการตรากฎหมายตามบทบัญญัติมาตรานี้ให้แล้วเสร็จโดยเร็ว ซึ่งได้มีการหารือว่า น่าจะเสร็จภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่รัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับนะครับ ก็คงจะต้องเปลี่ยนในหลักการเดิมที่จะเป็น ๒ ปี ให้เสร็จภายใน ๖๐ วันนะครับ แล้วก็ให้มีการดำเนินการสรรหา โดยคณะกรรมการสรรหาที่มีความเป็นอิสระและเป็นกลาง ทำหน้าที่ในการดำเนินการสรรหากรรมการองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ตามกฎหมายฉบับใหม่ ซึ่งต้องทำให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน นับจากกฎหมายนั้นใช้บังคับนะครับ แล้วก็ให้คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติว่าด้วยองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ พ.ศ. ๒๕๔๓ คงอยู่ เพื่อปฏิบัติหน้าที่ที่ค้างคา แต่ไม่ให้ดำเนินการจัดสรรคลื่นความถี่ใด ๆ จนกว่าจะมีคณะกรรมการชุดใหม่เข้ามาดำเนินการในเรื่องนี้ เพื่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ แล้วก็จัดสรรเป็นไปภายใต้ระบบเดียวกัน จะได้ไม่เกิดปัญหาในทางภาคปฏิบัติ นะครับ ซึ่งตรงนี้ได้หารือกับท่านประธานกรรมาธิการและกรรมาธิการหลายท่านก็เห็นว่า น่าจะบัญญัติบทเฉพาะกาลในลักษณะเช่นนี้ก็น่าเสนอต่อที่ประชุมเพื่อพิจารณา ในความเห็นนี้ครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :

ขอบพระคุณครับ ท่านสมาชิกครับ พอจะมีความตกลงกันได้บ้างหรือเปล่าครับ ถ้าอย่างนั้นท่านกรรมาธิการขอสิทธิที่จะชี้แจง ขอสั้น ๆ นะครับ เพราะว่าขณะนี้เราก็ได้อภิปรายใน

มาตรฐานยาวนานเหลือเกินแล้วนะครับ ขอสั้น ๆ สัก ๑ นาที ๒ นาที ได้ไหมครับ เชิญครับ
ท่านอัครพรครับ ท่านปกรณ เชิญครับ

นายปกรณ ปรียากร (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม ปกรณ ปรียากร กรรมาธิการ ความจริงเรื่องก็คงจะไม่ยาวนานครับ ท่านประธานครับ ทั้งนี้เพราะว่า ถ้าเราดูจากการอภิปรายของทั้ง ๔ กลุ่ม ค่อนข้างจะมีเจตนารมณ์ตรงกัน และเข้าใจเรื่องที่เราพูดนี้ในทำนองเดียวกัน ก็คือ คลื่นความถี่ที่ใช้เป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติ และที่สำคัญ น่าจะขีดเส้นใต้ ก็คือ เพื่อประโยชน์สาธารณะ เมื่อเป็นอย่างนี้ เจตนารมณ์หลัก ผมคิดว่า ทุกท่านได้พูด แล้วก็กรรมาธิการก็เห็นตรงกัน ไม่มีอะไรขัดแย้งว่า เราจำเป็นต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของประชาชน และต้องขีดเส้นใต้อีกครั้งหนึ่งนะครับ ทั้งระดับชาติ และระดับท้องถิ่น ไม่ใช่อยู่ที่ระดับชาติอย่างเดียว ปัญหาที่อยู่ในระดับท้องถิ่นในเวลานี้ ผมเชื่อเป็นปัญหาใหญ่มาก ความมั่นคงของรัฐนั้น แล้วก็ประโยชน์สาธารณะอื่นเป็นหัวใจ สำคัญมาก เพราะถ้าเราไม่เน้นย้ำตรงจุดนี้ เราจะเห็นว่า ได้มีผู้ใช้ความพยายามในอันที่จะทำให้เกิดคลื่นความถี่กลายเป็นผลประโยชน์ส่วนบุคคล ในกรณีอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งผมคิดว่าเป็นเจตนารมณ์ของกฎหมาย ถ้าเราดูในข้อความผมคงไม่จำเป็นต้องไปอ่านตามวรรคนะครับ ก็คือ การแข่งขันที่มีขึ้นโดยเสรี แต่ไม่ได้หมายถึงเสรีที่เป็นรองประธานสภา นี่นะ เป็นเสรีที่เป็นธรรม ตรงจุดนี้เป็นปัญหาที่ผมเชื่อว่า ท่านผู้อภิปรายทุกท่านมองเห็น กระจ่างชัด เป็นห่วงเป็นใย เราไปรับฟังความเห็นทุกที่ ผมไปกับท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ไปกับท่านประธานกรรมาธิการทุกภาคที่ผมมีโอกาสได้มีส่วนร่วมร่วมกับทุกภาค เรื่องนี้เป็นข้อห่วงใยที่เกิดขึ้นทั้งสิ้นนะครับ และที่สำคัญก็คือ เราจะพัฒนาไปสู่ความรุ่งโรจน์ในอนาคตไม่ได้ ถ้าหากว่าคลื่นที่เป็นทรัพยากรสื่อสารสาธารณะตรงนี้ ประชาชนขาดการมีส่วนร่วม -----

ในเวลานี้เราต้องยอมรับนะครับว่า ระบบของการผูกขาดในวงการสื่อได้นำไปสู่ความ ร่ำรวยมหาศาลของคนเพียงไม่กี่ตระกูล ของคนเพียงไม่กี่กลุ่ม ของคนเพียงไม่กี่พวก นะครับ กรณีที่เกิดขึ้นกับการแย่งชิงเข้าไปสู่การเป็นกรรมการในองค์กร เป็นเรื่องที่ เห็นชัดเจนว่า มีผลประโยชน์ทับซ้อนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะฉะนั้นตรงจุดนี้ คำถาม ที่สำคัญที่พวกเราต้องตระหนักก็คือว่า ทำไมกรรมการจึงไปลงไว้ในรัฐธรรมนูญว่า องค์กรที่รับผิดชอบต้องมีเอกภาพ เพราะในหลักการบริหารราชการแผ่นดินนี้ะครับ ถ้าขาดเอกภาพในการบริหารและการจัดการเสียแล้ว การแทรกแซงจะง่ายมาก การแย่งชิงจะเป็นกรณีสำคัญ เพราะฉะนั้นเราก็จำเป็นที่จะต้องย้ำว่า เป็นองค์กรของรัฐ ที่เป็นอิสระ เพราะถ้าเราไม่เปิดอย่างนั้น มันจะมีภาวะของการเลพลาดพาด การตีความ แบบศรีธนญชัยจะตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ตรงจุดนี้ก็คงจะย้ำว่า องค์กรอิสระของรัฐ นั้นเป็นเรื่องที่สำคัญ และในพัฒนาการของกฎหมายทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสักครู่นี้ท่านอาจารย์ ท่านอธิการเทคโนโลยีลาดกระบังได้พูดถึง เรื่องของในกรณีของอังกฤษ ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ค่อนข้างชัดเจน แต่ว่า ท่านทั้งหลายอาจจะเห็นห่วงว่า พอเรามีองค์กร เพียงองค์กรเดียวของรัฐแล้ว มันจะรับมือไหวไหมกับเรื่องของการดำเนินงานที่ตามมา ผมเชื่อว่า เราสามารถที่จะไปจัดโครงสร้างตามลักษณะของพัฒนาการของความ เจริญเติบโต ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่มันเกิดขึ้น รวมทั้งความก้าวหน้า ในทางกฎหมายด้วย และความก้าวหน้าในเรื่องของการตามทันการแข่งขันที่เสรีและ เป็นธรรม เพราะฉะนั้นองค์กรแม้จะมีองค์กรเดียว ก็จะมีโครงสร้าง คุณลักษณะ และองค์ประกอบ อาจจะมากกว่าที่กลุ่มของท่านอุทิศ ขอภัยที่เอ่ยนาม รวมทั้ง ท่านอภิชาติที่ได้กรุณาตั้งชื่อองค์กรไว้เสียด้วยซ้ำไป แต่ว่า ถ้าเราดูในหลักของการเขียน กฎหมายนี้ การไปตั้งชื่อองค์กรที่เคร่งครัดรัดตึงจนเกินไป มันก็อาจจะทำให้เกิดภาวะ ที่เหมือนกับการตีความซ้อนความ ดังนั้น ก็น่าที่จะให้ไปสู่จุดของการที่ว่า การไปออกแบบ ให้สอดคล้องกับเรื่องต่าง ๆ นั้น เป็นไปตามที่กฎหมายจะบัญญัติต่อไป ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง ของความเชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยี ความเชี่ยวชาญด้านคลื่นความถี่ ความเชี่ยวชาญ ที่สำคัญมากก็คือ ด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการออกใบอนุญาตต่าง ๆ อันนี้ เป็นตัวอย่างเท่านั้นนะครับ ความเชี่ยวชาญทางด้านการกำหนดรูปแบบในการดำเนินงาน

ด้านพัฒนาการสื่อสาร ที่เป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะ ในเวลานี้ที่เราเป็นห่วงมากที่สุดที่เราขาดความไว้วางใจกันมากที่สุด ก็คือว่า ประโยชน์สาธารณะซึ่งเป็นคำที่สวงามมากมันได้ถูกกระทำอย่างกว้างใหญ่ไพศาล ให้กลายเป็นผลประโยชน์ส่วนบุคคลไป นอกจากนั้น ก็อาจจะยังต้องมีความเชี่ยวชาญทางด้านของการกำหนดรูปแบบในการดำเนินงาน ด้านพัฒนาการสื่อสาร เพื่อประโยชน์สาธารณะของตัวกรณีรายการ กรณีอะไรต่าง ๆ ทำนองนี้ ความใฝ่ฝันของเรา อยากที่จะไม่ทำให้วิทย์ ไททัศน์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อต่าง ๆ ที่มันเกิดขึ้นในเวลานั้นะครับ มันถูกปลุกกระดมให้บรรดาผู้คนรุ่นหลัง ๆ ตัดขาดจากสังคมอุดมปัญญา ตัดขาดจากคุณธรรม จริยธรรม ตัดขาดจากความรับผิดชอบ วินัยทางสังคม ในขณะที่ผมอภิปรายนี้ ก็ด้วยความบังเอิญนะครับ เรามีนักเรียนหลายคนเข้ามาฟังเราจำนวนมากทีเดียวที่อยู่ข้างบน คนเหล่านี้เป็นคนที่ชื่อใสบริสุทธิ์ แต่ว่า สิ่งที่เราถูกล้างด้วยกระบวนการตั้งแต่เข้าจรดเย็นของการใช้สื่อเหล่านี้ ผมคิดว่า กรรมวิธีการเห็นตรงกัน แต่การที่เราจะไปกำหนดรายละเอียดของรูปแบบในกฎหมาย จนกระทั่งทุกเรื่องนี่มันถูกตีความโดยเสรีจนเกินไป มันก็จะทำให้เกิดปัญหาของการใช้กฎหมายในระยะที่ตามมา เราคงจะต้องไม่เสียใจอีกครั้งหนึ่งนะครับ ของเจตนารมณ์ที่ดีของกฎหมายรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ที่ต้องการพยายามที่จะให้องค์กรที่ว่่านั้นเกิดขึ้น เพื่อการปฏิรูปสื่อ พวกเราหลายคนที่อยู่ในวงการสื่อ ผมเองแม้จะไม่ได้ทำงานสื่อเป็นอาชีพ แต่ผมก็ทำสื่อในชุมชนมาตั้งแต่เด็กแต่เล็กนะครับ เราก็เห็นภาพชัดว่า สื่อในท้องถิ่นค่อนข้างจะเสียเปรียบ ถูกกินตัวไปเรื่อย ๆ ในลักษณะของการดำเนินการวัฒนธรรมพื้นบ้าน วัฒนธรรมท้องถิ่นไม่ได้มีโอกาสที่จะเข้ามาสู่กระบวนการของการคิดกระบวนการของการสร้าง กระบวนการของการปลูกให้เกิดการทำงานในเรื่องนี้ -----

นอกจากนั้น อาจจะต้องมีองค์กรที่ถนัดชัดเจนในการทำงานร่วมกับภาคประชาชน องค์กรที่ทำงานดูแลเกี่ยวกับการแข่งขัน การครอบงำ การควบคุมสื่อ การใช้เล่ห์กลที่ แบบยลในการที่จะทำให้สื่อสาธารณะต่าง ๆ นั้น ตกอยู่ในมือของคนเพียงไม่กี่กลุ่ม และที่สำคัญ ก็คือ ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ เราผดุงเรื่องสิทธิเสรีภาพ การมีส่วนร่วม ทำอย่างไร ที่จะทำให้การออกแบบองค์กรนี้ตอบสนองต่อเจตนารมณ์หลักของรัฐธรรมนูญที่เรา พยายามจะทำกันอย่างมากทีเดียว เพราะฉะนั้นในกรณีอย่างนี้ ผมคิดว่า มันแทบจะ ลงเอยกันได้โดยง่าย ความจริงการร่างกฎหมายทุกเรื่อง ผมคิดว่า การโหวตอาจจะไม่ จำเป็นเสียด้วยซ้ำไป เพราะว่า ถ้าเราจะสร้างประเพณีกันเสียใหม่ว่า เรื่องบางเรื่อง ไม่จำเป็นต้องโหวตเสียบ้างเลย แล้วนั่งคุยกัน แล้วก็ปรับข้อความ ซึ่งอาจจะนำไปสู่ความ สมบูรณ์มากกว่าการที่เราจะออกมาตัดสินกันด้วยมือของพวกเขา ซึ่งบางครั้งมันก็มี อารมณ์ความรู้สึก และที่สำคัญ ก็คือ หลายครั้งอาจจะมีผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องด้วยก็ได้ แต่ผมไม่ได้หมายถึงผลประโยชน์ของพวกเขา แต่ผลประโยชน์ที่คน คนอื่นเราอาจจะอ่าน ไม่ออก แล้วเราก็อาจจะมองข้ามในลักษณะของเรื่องที่สำคัญไป ก็คงจะนำเสนอ เพื่อให้ เกิดภาพรวมของการทำงานในเชิงการบริหาร ผมมอง ในเชิงกฎหมาย ผมคิดว่า มาตรานี้ ไม่น่าที่จะมีปัญหา แต่ว่าทำอย่างไรที่จะทำให้การออกแบบรายละเอียดในเชิงกฎหมาย นั้นมีที่ว่างพอที่จะทำให้เรามีการทำงานก้าวหน้าไป แต่เราจะไปเขียนบทเฉพาะกาลให้มัน ออกมาเร็วขึ้นอย่างไรวนนั้น ผมคิดว่า เราพอมีเวลาที่จะทำเรื่องนี้ได้ครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร ประธานสภาร่าง รัฐธรรมนูญ ได้กลับมาขึ้นบัลลังก์เพื่อดำเนินการประชุมต่อไป)

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสมาชิกครับ ตกลงมาตรา ๔๗ ตกลงกันได้แล้วใช่ไหมครับ ท่านกรรมาธิการ ต้องโหวตไหมครับ เมื่อก็ขอไว้ครับ มีผู้แปรญัตติอยู่ ๔ ท่าน ท่านพิเชียรแปรอยู่ด้วยใช่ไหม เชิญท่านพิเชียร ก่อน

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : กราบเรียนท่านประธานสภาร่าง รัฐธรรมนูญ กระผม พิศัย อำนาจวรประเสริฐ สสร. คือประเด็นนี้ เท่าที่เราได้มีการ

เปิดอภิปรายกันมาเป็นเวลา ๒ ชั่วโมงเศษ เกือบ ๓ ชั่วโมง ผมคิดว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่มากเรื่องหนึ่งที่พี่น้องสื่อมวลชนทั่วทั้งประเทศจับตามองดูอยู่ในขณะนี้ แล้วก็ขออนุญาตเรียนต่อที่ประชุมว่า ถ้าสุด เมื่อสักครู่นี้เอง ผมเพิ่งวางหูโทรศัพท์ก็มีเพื่อนในวงการสื่อมวลชนวิทยุโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์ ได้กรุณาโทรเข้ามาถือือผม แล้วก็ขออนุญาตเรียนให้ทราบว่า องค์การสื่อมวลชนทั้งหลาย รวมทั้งอาจารย์ด้านสื่อมวลชน แล้วก็แวดวงของสื่อมวลชนวิทยุโทรทัศน์นะครับ ท่านฝากมาบอกว่า ไม่อยากจะให้เขียนลือกันว่า มีองค์กรหนึ่ง อยากจะให้เปิดกว้าง คือ ตัดคำว่า องค์กรหนึ่ง นี้ออกไปเท่านั้นละครับ ในอนาคตนั้น หลังจากที่ให้มีเวลาอีกสักช่วงหนึ่งที่จะศึกษาดูว่า ข้อดีข้อเสียเป็นอย่างไร แล้วนี้ ในท้ายสุด อาจจะออกมาองค์กรหนึ่งหรือหลายองค์กร แต่ว่าไม่อยากจะให้เขียนลือไว้ เพราะว่าถ้าเขียนลือไว้ ท่านบอกว่า เก่งว่า บรรดาสื่อ แล้วก็อาจารย์ แล้วแวดวงสื่อ เขาอาจจะไม่ยอมรับ อาจจะเป็นอย่างหนึ่งที่ไม่ยอมรับร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ซึ่งกระผมก็ได้เรียนไปว่า เราก็ไม่อยากจะให้เป็นอย่างนั้น เพราะว่าส่วนตัวกระผมเอง และเพื่อน ๆ ที่ได้มีโอกาสออกไปรับฟังความคิดเห็นของประชาชน แล้วก็ในวงการต่าง ๆ นี้ ก็เรียนว่าเขาก็แจ้งมาว่า ไม่อยากจะให้ไปลือกว่าเป็นองค์กรหนึ่ง ผมได้มีโอกาสไปสัมมนาที่สมาคมโทรคมนาคมแห่งประเทศไทย ซึ่งทำธุรกิจด้านโทรคมนาคม เขาเองก็ฝากผมมาว่าก็ไม่อยากที่จะให้มีการลือเอาไว้ว่า เป็นองค์กรหนึ่ง แล้วก็ในแวดวงสื่อมวลชนทั้งหลายนี้ ก็หลายสมาคม เมื่อวานนี้ก็ได้ทราบว่า มายื่นหนังสือถึง ขออนุญาตเอ่ยนามนะครับ ถึงท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ซึ่งท่านอาจารย์ก็ได้พูดไปแล้วในช่วงต้นว่าเป็นองค์กรสื่อมวลชนต่าง ๆ มากมายเลย อาทิ สมาคมนักข่าววิทยุโทรทัศน์ไทย แล้วก็เครือข่ายทั้งวิทยุชุมชนในหลายภาค -----

เพราะฉะนั้นผมเกรงว่า ถ้าเราไปล็อกเอาไว้ว่า องค์กรหนึ่ง นี้ เกรงว่า อาจเกิดปัญหา ในอนาคตนะครับ ก็ขออนุญาตเรียนว่า ถ้าเป็นไปได้ อย่าเพิ่งล็อกตรงนี้ได้ไหมครับ ขอตัด คำว่า องค์กรหนึ่ง ออกไปตามที่ได้แปรเอาไว้จะครับ อันนี้ก็จะ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คือ ยังตกลงกัน ไม่ได้ใช่ไหม

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ครับผม

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : แสดงว่ายังตกลง กันไม่ได้ใช่ไหม

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : คือ ผมคิดว่า เพราะฉะนั้นเขาก็โทรเข้ามา มี ถือผมอีกนะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่ใช่ คุณพิเชียร ก็หมายความว่า คือเท่าที่ผมฟัง

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : สรุปแล้วนี้ ก็คิดว่า ยังตกลงกันไม่ได้ครับ ขอขอบคุณครับ ท่านอาจารย์ครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เอาให้ชัด ท่านสวังว่าอย่างไรครับ

นายสวัง ต้นอุด : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สวัง ต้นอุด ครับ ผมฟัง ทุกกลุ่มแล้วนี้ ผมเข้าใจว่า ไปในทิศทางเดียวกันทั้งสิ้นนะครับ ท่านประธานครับ แล้วก็ สามารถที่จะหาข้อสรุปได้โดยที่ไม่ต้องลงมติ นะครับ ผมคิดว่า สิ่งที่เป็นไปในทางเดียวกันนี้ นะครับ บางทีเราเพียงแค่ตีความนี้แตกต่างกันเท่านั้นเอง แต่ว่าไปทางเดียวกัน อย่างเช่น คำว่า องค์กรหนึ่ง นี้ ผมเข้าใจว่า กรรมาธิการพูดเรื่องนี้ก็ต้องการทำให้เป็น เอกภาพ เรื่องเกี่ยวกับของคุณอุทิศ นะครับ คุณอภิชาติก็ดี หรือกลุ่มของอาจารย์เจิมศักดิ์ ที่ผมอยู่ด้วยก็ดีเนี่ย จริง ๆ แล้วนี้ไม่ได้ติดใจในเรื่องนี้ แต่อาจจะบอกว่า คำว่า องค์กรหนึ่ง ก็คือ ถ้าสมมุติยึดโครงของคุณอภิชาตินี้ ก็คือว่า เป็นสภาหนึ่ง แต่ว่าภายใต้สภา มีหลายองค์กร นั้นแสดงว่า เราไม่ได้เป็นองค์กรหนึ่ง นะครับ แต่ว่า มีภายใต้หลายองค์กร ถ้าตั้งนั้นเนี่ย นะครับ หลักสองสามหลัก นะครับ ผมอยากจะสรุปอย่างนี้นะครับว่า

๑. ให้มีคล้าย ๆ ๑ สภา แล้วก็ ๒ องค์กร หรือมากกว่านั้น อันนี้คำว่า องค์กรหนึ่ง ก็จะไม่ใช้แบบนั้นแล้วนะครับ กลายเป็นหลายองค์กรได้ ภายใต้องค์กรของสภานี้ะครับ ซึ่งถ้าหลัก ๒ หลักนี้เราตรงกันนี้ะครับ ก็จะช่วยแล้วในการที่จะไปเขียนรายละเอียด เหล่านี้ ซึ่งอาจจะไปปรับความ ตบแต่งอย่างอื่นได้ รวมทั้งหลักอีกหลักหนึ่งนะครับที่น่าจะ ยืนไว้ตามกลุ่มของคุณอุทิศนะครับ ก็คือ เรื่องเกี่ยวกับกองทุนนะครับ หลักที่ ๓ คือ หลัก ของกองทุน หลักที่ ๔ ว่าด้วยองค์ประกอบที่หลากหลาย หลักที่ ๕ ก็คือ ว่าด้วยเรื่อง เกี่ยวกับการที่จะต้องไปเขียนในบทเฉพาะกาลนะครับ ดังนั้น ผมเข้าใจว่า ตอนนี้นี้ แต่ว่า จะมีติดกันอยู่คนเดียวนะครับ คำว่า องค์กรที่ ถ้าผมใช้คำว่า องค์กรที่อยู่ภายใต้ หรือ สถาบันภายใต้ ตามคำพูดของคุณอุทิศนี้ะครับ ตรงนี้จะขัดกันนิดเดียว ก็คือ เพียงแค่ บอกว่า จะแบ่งตามคลื่นหรือจะแบ่งตามภารกิจนะครับ ที่อยู่ภายใต้ เพราะว่า ตามของ อันเดมนี้ คือ แบ่งตามคลื่นนะครับ ซึ่งถ้าแบ่งตามคลื่นอย่างไรวะ มันก็จะอะไรนะครับ ก็จะเป็นไปตามคลื่นนั้นนะครับ ซึ่งอันเดมนี้เขียนแบบนั้น แต่ถ้าแบ่งตามภารกิจนะครับ ผมเข้าใจว่า ก็จะมีหลายภารกิจ อย่างเช่น ภารกิจเรื่องเกี่ยวกับการจัดสรรกับภารกิจเรื่อง เกี่ยวกับการพัฒนา หรือเราจะสามารถที่จะไปทำอย่างอื่นอีกก็ได้ถ้ามีภารกิจเพิ่มเติม ซึ่งนั่นแสดงว่า เรามีหลายองค์กรใน ๑ สภานี้ หรือใน ๑ องค์กรพญานี้ะครับ ซึ่งผมคิดว่า อันนี้ถ้าเราเขียนหลักแบบนี้ เราก็สามารถที่จะปรับ แล้วก็เขียนข้อความใหม่ได้ทั้งหมด นะครับ เพราะไม่ต้องไปลงมติเป็นรายกลุ่มไปว่า จะเอาแบบไหนนะครับ ซึ่งในทิศทางของ หลักการนี้ ไปในทางทิศทางเดียวกันแล้วครับ ขอบพระคุณครับท่านประธาน

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : กรรมวิธีการ ว่าอย่างไรครับ ผมนึกว่าตกลงได้ ตกลงไม่ได้อีกแล้วนี่

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมธิการ) : กราบเรียนท่านประธานสภาร่าง รัฐธรรมนูญที่เคารพครับ คือ หลักการในประเด็นนั้น เดียวทางกรรมธิการขอรับตัวนั้น มาพิจารณาในบทเฉพาะกาลที่จะมาดูว่า ในประเด็นใดที่สามารถใส่ลงในบทเฉพาะกาล ได้เลย ขอรับตรงนั้นไปนะครับ สำหรับเรื่องระยะเวลา ต้องขอท่านสมาชิกนิดหนึ่งครับ เนื่องจากได้หารือกัน เกรงว่า ระยะเวลาในการที่จะได้องค์กรใหม่ ๑๒๐ วัน กลัวจะไม่ทัน ขอเป็น ๑๘๐ วันนะครับ ในทั้งกระบวนการออกกฎหมายและการได้องค์กรใหม่ อันนั้น

ไม่ติดใจใช่ไหมครับ ขออนุญาตท่านประธานครับ ประเด็นนี้ก็เดี๋ยวเรารับมาดูครับ แล้วก็
เดี๋ยวจะร่างมาก่อนครับท่านประธาน

นายวรนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านเสวต
ผู้รับรองชุดท่านพิเชียรใช่ไหมครับ เชิญครับ สั้น ๆ ก็ดีครับ

นายเสวต ทินกุล : ขอบขอบคุณครับ ท่านประธานที่เคารพครับ ผม นายเสวต
ทินกุล สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ จังหวัดนครพนมครับ ท่านประธานครับ ของผม
ยังติดใจอยู่ในส่วนของถ้อยคำครับ เพราะผมเห็นที่หลังเรื่องถ้อยคำ อยากฝากถึง
กรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญ อย่างที่เรียนเบื้องต้นนะครับ ใช้คำว่า คลื่นความถี่
ผมเรียนเบื้องต้นครั้งหนึ่งแล้วว่า คลื่นต่างหาก ความถี่ต่างหาก คลื่นความถี่ต่างหาก
นะครับ แล้วอยากให้เขียนคำว่า แสง เข้าไปควบคุมด้วยครับ-----

- ๖๒/๑

เพราะเรื่องนี้มันมีแสงด้วยนะครับ เรื่องจริงนะครับ เดี่ยวพวกที่มีปัญหาทางกฎหมายนี้ เขาหลีกเลี่ยงโดยการใช้วิธีทางแสงนะครับ เพราะว่าไอ้แก่นำแสงนี้เขาวางไว้หมดแล้ว นะครับ ทัวโลกตอนนี้ ถ้าท่านไม่เขียนครอบคลุมนะครับ มันเป็นการเลี่ยงบาลีนะครับ แล้วอำนาจทางกฎหมายก็จะจัดการไม่ได้ นะครับ ตรงนี้สำคัญมากนะครับ เพราะฉะนั้น ผมขอฝากท่านกรรมาธิการยกร่างให้พิจารณาด้วยนะครับ แล้วก็อีกส่วนหนึ่งก็คือว่า ที่ผม วิตมาก คือ ที่ผมเรียนครั้งหนึ่งแล้ว เป็นเรื่ององค์กรที่มันเป็นวิศวกรรมจริง ๆ นะครับ มันซับซ้อน แล้วมันมาก งานวิศวกรรมนี้มันมากเหลือเกิน มากพอ ๆ กับงานที่เป็นการ ดูแลกำกับในเนื้อหาสาระ แล้วมันฉีกแนวทางคนละสุดขั้วเลยครับ เพราะว่ามันไปอยู่ใน เรื่องของความมั่นคง คนที่คิดไม่ดีกับบ้านกับเมืองนี่คิดอะไรที่มันพิเรนทร์ได้ในเรื่องนี้ ได้มากมายก่ายกอง เดี่ยวนี้ อย่างเช่น ผมยกตัวอย่าง เอาโทรศัพท์มือถือไปจุดระเบิด อย่างนี้ มันต้องมีกฎหมายโดยองค์กรอีกองค์กรหนึ่งทีไปควบคุมเรื่องวิศวกร แล้วก็ ความมั่นคง และนักกฎหมายเข้าไปรวมกันนะครับ แล้วแยกออกต่างหาก ขึ้นเป็นอย่างนี้ วุ่นวายนะครับ เพราะว่าเวลาประชุม ถ้าไม่แยกองค์กรนี้ เวลาประชุมบอร์ดเขาเนี่ย เอาบอร์ดที่เรื่องของซอฟต์แวร์เนี่ย เรื่องเนื้อหาสาระมานั่งหลักกันเลยกับเรื่องวิศวกร คนละ เรื่องเลย แล้วเขาจะเบื่อกันครับ ผมก็ฝากครับ เพราะเป็นเรื่องสำคัญมากกับชาติ บ้านเมืองครับ แค่นี้ครับ ขอขอบคุณครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : อย่างนี้นะครับ ท่านสมาชิก ผมต้องถาม ท่านกรรมาธิการว่าอย่างไร ได้ยินกรรมาธิการบอกว่า ได้ แต่ฟัง ดูทางคุณพิเชียร ยังตรงไหมครับ ดูให้ตรงกันหน่อย จะได้ไม่ต้องโหวต เชิญท่าน

นายอัษฎพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ครับ กระผม อัษฎพร จารุจินดา กรรมาธิการครับ ถ้าจะขอสรุปอย่างนี้ ไม่ทราบจะตรงไหม ครับว่า ในมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสามนั้น คงไปตามที่ร่างกรรมาธิการ เสนอ ส่วนบทเฉพาะกาลซึ่งจะอยู่ในภายหลัง ซึ่งความจริงมีเขียนไว้แล้ว แต่อาจจะยังไม่ครอบคลุมที่ท่านสมาชิกได้เสนอ ก็จะไปดูตรงบทเฉพาะกาล ซึ่งจะอยู่ในมาตรา ๒๙๕ เพื่อจะเขียนให้ครอบคลุมทั้งระยะเวลา แล้วก็เนื้อหา รายละเอียดที่ต้องการให้อยู่ ในกฎหมายนั้นอีกครั้งหนึ่ง

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ระยะเวลา เมื่อการ
กรรมการพิจารณาเห็นว่า เป็น ๑๘๐ วัน ไซ้ใหม่

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมการ) : ครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เอาให้ชัดเจน
เดี่ยวเราจะได้ว่า พอใจ หรือไม่พอใจ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมการ) : คือ จะมี ๒ ส่วน คือ เรื่องระยะเวลา
ที่ท่านประธานได้กรุณาชี้แจง กับในด้านเนื้อหาของกฎหมายลูก จะให้เขียนว่า มีสาระ
อะไร ที่จะกำกับไว้ว่า กฎหมายลูกจะต้องเป็นไปตามนั้น

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ครับ คุณพิเชียร
สั้น ๆ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ครับ ก็ขออนุญาตนะครับ ผม พิศัย
อำนาจวรประเสริฐ นะครับ สสร. ประเด็นเดียวเท่านั้นแหละครับ คือ ก็เห็นด้วยนะครับ
ถ้าท่านจะไปเขียนไว้ในบทเฉพาะกาลในรายละเอียดนั้นนี้ แต่ว่า ขอให้ตัดคำว่า องค์กร
หนึ่ง ออกไป ในวรรคสองเท่านั้นแหละครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : แสดงว่า
ยังไม่ตรงกัน ไซ้ใหม่

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ให้ตัดคำว่า องค์กรหนึ่ง ในวรรคสอง
ออกไป แล้วท่านจะไปเขียนในบทเฉพาะกาลเพิ่มอย่างที่ว่านั้น ผมไม่ขัดข้อง แต่ว่า ตรงนี้
ทางองค์กรสื่อและบรรดาคณาจารย์ รวมทั้งคณะวารสารศาสตร์ นิเทศศาสตร์
หลายมหาวิทยาลัย

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เอาอย่างนี้
ท่านพิเชียร เมื่อที่ท่านอธิบายมาแล้ว ตรงนี้ท่านบอกว่า ไม่ตรงกัน ท่านต้องใส่ให้เป็น
สอง ไซ้ใหม่

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ผมไม่ได้บอกว่าเป็น สอง ครับ ตัด
องค์กรหนึ่ง ออกไปเท่านั้นเอง

LIRT

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ตัด องค์กรหนึ่ง
จะได้ตาม

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : คำเดียวเท่านั้นเอง

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : อธิบายเหตุผล
เชิญ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
กระผม อัชพร จารุจินดา กรรมาธิการครับ ต้องขออนุญาตกราบเรียนจริง ๆ ว่า
ในมาตรา ๔๗ นั้น หลักการเรื่ององค์กรหนึ่งนั้นมีความจำเป็น เพื่อไม่ให้มีการเปลี่ยนแปลง
ถึงแม้ว่า เราเขียนบทเฉพาะกาลรองรับเรื่องการออกกฎหมาย ก็จะออกกฎหมาย
ในระยะแรก คือ ๑๘๐ วัน ที่ออกมาตามนั้น แล้วอย่างที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ได้กรุณา
เคยชี้แจงว่า แล้วรัฐบาลต่อไปเขาก็สามารถเปลี่ยนแปลงกฎหมายเป็นอย่างอื่นได้อีก
เพราะฉะนั้นหลักประกันขององค์กรหนึ่งนั้น ในมาตรา ๔๗ กระผมเข้าใจว่า คงไว้
แล้วในบทเฉพาะกาลนั้น เราจะเขียนแสดงให้เห็นถึงว่า ในเนื้อหาของมาตราของกฎหมาย
ที่เป็นองค์กรหนึ่งนั้น จะแยกออกเป็นหน่วยงานที่จะรับผิดชอบงานด้านภาระต่าง ๆ
อย่างไร เพราะฉะนั้นขออนุญาตคง องค์กรหนึ่ง ไว้ครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียร
ไปไหนแล้ว ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ เชิญ ตกลงไปตกลงกันที่คุณพิเชียรได้หรือยังครับ
อาจารย์เจิมศักดิ์

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คือเขาเอาข้อมูลมาให้ผมเท่านั้น ละครับ ไม่ได้ตกลงนะครับ คือ ท่านประธานครับ มันมีเรื่องใหญ่คือเรื่ององค์กรเดียวหรือ จะเป็นหลายองค์กรนะครับ อันนั้นอันที่ ๑ หรือจะเขียนกว้าง อันที่ ๒ ก็คือเรื่อง รายละเอียดข้างใน และอันที่ ๓ ก็เป็นเรื่องบทเฉพาะกาล บทเฉพาะกาลนี้ ผมคิดว่า ท่าน ลองร่างมา เดี๋ยวเราดูกันดีไหมครับ หรือว่าให้หลักการไป แล้ววันหลังมาดูอีกทีหนึ่ง ก็แล้วแต่ คราวนี้ผมคิดว่า คงต้องโหวตใหม่ครับ เรื่ององค์กรเดียวหรือหลายองค์กร ฟังคุณ พิเชียรเดินมากับผมเมื่อคืน ก็คิดว่า ไม่อย่างนั้น คือ ทางองค์กรสื่อเขาก็โทรมาว่า เขา อยากที่จะให้ไม่มี ไม่เขียนลึกลงว่ามีกี่องค์กร ส่วนผมฟังดูนี้ สมาชิกก็มีความเห็น ส่วนมาก ก็อยากที่จะให้เป็นองค์กรเดียว นี่ผมพูดตรง ๆ ผมฟัง ๆ ดู ผมคิดว่า ก็โหวตก็แล้วกันว่าจะ เขียนกว้าง ๆ ไว้ หรือจะเป็นองค์กรเดียว ส่วนที่เป็นองค์กรเดียวเราก็รู้อยู่แล้วว่า ในที่สุดก็ ต้องแยกเป็น ๒ องค์กร ที่หลังอยู่ดี ไม่มีทางที่จะทำงานได้หรือองค์กรเดียวทำหมด ซึ่ง คุณอุทิศนี่ ก็ตรงกับที่คุณอุทิศ คุณอุทิศก็เป็นองค์กรร่วมกัน แล้วก็ไปแยกเป็น ๒ อัน ซึ่งอัน นั้นพอไปกันได้ คุณอุทิศกับทางอื่นนะครับ แต่ว่าของคุณพิเชียรก็มาบอกว่า ทางองค์กร สื่อก็ยังอยากที่จะให้ไม่ระบุว่าเป็นกี่องค์กร อันนี้ก็ชัดเจนนะคุณพิเชียรนะ ที่คุณเดินมา บอกผมเมื่อคืน ผมก็พูดตรง เอาละ ถ้าอย่างนั้นท่านประธานโหวตเลยว่า จะเอาองค์กร เดียวเหมือนกรรมาธิการ หรือจะตัดคำว่า องค์กรเดียว ออก เอาเหมือนกรรมาธิการหรือ ตัดออกเท่านั้นแหละครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ถามกรรมาธิการ ตกลงถ้าต่างกัน ก็ต้องโหวตแล้วนะครับ ว่าอย่างไรครับกรรมาธิการครับ โหวตใหม่ครับ ขอโหวตนะ คุณพิเชียรว่าอย่างไรละ สันนิษฐานเดี๋ยวนะ น่าจะโหวต แล้วก็คุณ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ขออนุญาตนิดเดียวเอง ครับ คือ ก็เห็นด้วยกับท่านอาจารย์เจิมศักดิ์แล้ว ก็ขออนุญาตเรียนเพื่อน สสร. นะครับว่า ก็โหวต ๒ อย่างเท่านั้นเองนะครับ อันที่ ๑ คือตามกรรมาธิการในวรรคสอง ให้มีองค์กรหนึ่งกับอีก อันหนึ่งคือ ตัดคำว่า องค์กรหนึ่ง ออกไป แค่นั้นเองครับ ก็เป็น ๒ ประเด็นครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : โหวตนี้
๑. ตามกรรมาธิการ อันที่ ๒ นี่เอาเนื้อของใคร

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์ นะครับ ถ้าเอาของใคร จะยุ่ง ต้องว่าตามกรรมวิธีการเรื่ององค์กร มีองค์กรหนึ่ง กับไม่มี คำว่า องค์กรหนึ่ง เป็นองค์กรอิสระเฉย ๆ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : นอกนั้นตาม กรรมวิธีการ ต่างกันตรงมีว่า องค์กรหนึ่ง หรือไม่แค่นั้นใช่ไหมครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ใช่ครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เข้าใจตรงกัน นะครับ ท่านครับ ผมจะถามแล้วนะครับ

(นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) มีสัญญาณให้ สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เชิญ ท่านพร้อม นะครับ ที่จะถาม ก็คือ ถ้าถามว่า เห็นด้วยกับกรรมวิธีการ หมายความว่าตามในร่างที่ กรรมวิธีการแก้ไขนะครับ นั่นก็คือที่เขียนว่า องค์กรหนึ่ง ส่วนถ้าไม่เห็นด้วยนั้น ก็เป็นที่ คุณพิเชียร

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ตัดคำว่า องค์กรหนึ่งออกไปเท่านั้นเอง

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ตัดคำว่า องค์กรหนึ่ง ออกนะครับ ตกลงนะครับ เชิญมาลงมติแล้วนะครับ ท่านสมเกียรติว่าอย่างไร เขาจะลงมตินี้

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ผมทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องมตินะครับ เพียงแต่ว่า เป็นหลักการง่าย ๆ ที่พวกเราถกกันมา ถ้าเผื่อใครเห็นด้วยกับกรรมวิธีการ ยกร่าง ก็บอกว่า เห็นด้วย ถ้าเผื่อไม่เห็นด้วย ก็ ไม่เห็นด้วย จบ ง่าย ๆ ครับ ขอบพระคุณ ครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ครับ อย่างนี้ครับ ที่นี้มันต่างกันตรงนี้นิดหนึ่งครับ เห็นด้วยนี้เห็นด้วยกับกรรมวิธีการ แต่ถ้าไม่เห็นด้วยนี้ ก็คือไม่ใช่เห็นด้วยเรื่องอื่นนะ ให้ตัดคำว่า องค์กรหนึ่ง ออกใช่ไหมครับ ตรงนะครับ เพื่อไม่ให้โหวตโดยเข้าใจผิด ถ้าเห็นด้วยกับกรรมวิธีการ เป็นไปตามนี้ แล้วกรรมวิธีการ

จะไปทำบทเฉพาะกาลอะไรที่ว่ำนั้น แต่ถ้าไม่เห็นด้วยนี่นะครับ ตัดคำว่า องค์กรหนึ่ง ออก
จะโหวตแล้วนะคุณสวิง เชิญครับ ว่าอย่างไรครับ จะโหวตแล้ว

นายสวิง ต้นอุด : ท่านประธานที่เคารพ ผม สวิง ต้นอุด ที่จริงแล้ว เมื่อ
ผมได้สรุปหลักการ แล้วผมเข้าใจว่า ค่อนข้างตรงกัน แต่ว่าไปหาข้อตกลงในห้องหนึ่ง
ด้วยกันก็ได้ นะครับ เพราะว่าจริง ๆ แล้วไม่จำเป็นต้องโหวต ผมเข้าใจว่า ถ้าโหวตตอนนี้
๑. สมาชิกทั้งหลายกำลังสับสนว่าจะอย่างไร ซึ่งอาจจะออกมาผิดพลาดก็ได้ แล้วเรา
ไปเขียนด้วยกัน ไปดูด้วยกันทั้งหมด ทั้งกรรมาธิการยกร่าง และผู้ขอแปรญัตติ -----

- ๖๔/๑

และผมเข้าใจว่า เรื่องนี้จะออกมาดีนะครับ อาจเขียนไว้ หรือไม่เขียนไว้ก็ได้ อันนี้ คือ ถ้าสมมติเป็น เพราะว่าผมดูแล้วนี่นะครับ หลักการตรงกันหมดแล้วตอนนี้ แล้วก็เพียงแค่ไปหาข้อตกลงร่วม เพราะคำว่า หนึ่ง หรือ สอง นี่ เพียงแค่ไปอธิบายกันคนละจุด คือ บางทีไปอธิบายจุดที่ ๒ นี่ มันก็เลยต้องเขียนเป็น สอง หรือเขียนเป็นอย่างอื่นนะครับ แล้วที่นี้ พอบอกว่า หนึ่ง มันก็คืออันเดียว ซึ่งผมคิดว่า หาข้อตกลงได้ ไม่ต้องโหวตครับท่าน ประธานครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณสวิงครับ ผมเข้าใจว่า ตกลงกันไม่ได้ครับ ยังเถียงกันเรื่อง เอาอย่างนี้มันจะแคบแล้ว เหลือว่าจะ เอาคำว่า องค์กรหนึ่ง ไว้ตามกรรมวิธีการ กับ ไม่เอาไว้ ตรงนี้แค่นี้ละ คุณกิตติครับ

รองศาสตราจารย์กิตติ ตีระเศรษฐ์ : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม กิตติ ตีระเศรษฐ์ ครับ คือ อยากจะขอให้กรรมวิธีการไปเขียนบทเฉพาะกาลมา เพื่อที่นำเสนอให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน น่าจะเป็นเรื่องที่ดีกว่าที่จะมาโหวตกัน โดยที่ยังหาข้อยุติไม่ได้ ในเรื่องของความชัดเจนที่กรรมวิธีการจะรับไปปรับแก้ไขในส่วนนั้น ถ้าตรงนี้ออกมาชัดเจนผม คิดว่า เรื่องนี้ก็น่าที่จะต้องมีการใช้โหวตกันนะครับ ขอบพระคุณครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คืออย่างนี้ครับ ท่านสมาชิก แต่ผมฟังดู กรรมวิธีการจะเขียนอย่างไร เพื่อให้เข้าใจตรงกันนะครับ ผมฟังดู คุณพิเชียรยืนยันว่าให้เอาคำว่า องค์กรหนึ่ง ออก นะครับ เพราะฉะนั้นมันตกลงไม่ได้ ที่นี้ กรรมวิธีการรับแล้ว คุณพิเชียรขอความกรุณา ยกแต่มือ ไม่ต้องยกปากกา กรรมวิธีการรับว่าจะไปเขียน ท่านก็ต้องเชื่อกรรมวิธีการ บอกแล้ว ในบทเฉพาะกาลจะขอให้มีความหมาย ออกมา ๑๘๐ วันนะครับ ก็อย่างนี้ ในมาตราที่ว่าด้วยบทเฉพาะกาลใช้ใหม่ครับ ในส่วนที่ว่าด้วยบทเฉพาะกาล ท่านก็เชื่อใหม่ ตกลงประเด็นนี้ละ เข้าใจว่า ต้องโหวตนะ ท่านสมาชิก ใช้ใหม่คุณพิเชียร เอาแค่นี้ยืนยันนะ โหวต กับ ไม่โหวต ไม่ต้องอธิบายเพิ่มเติม ท่าน ขอความกรุณา

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : คือถ้าอย่างที่ท่านสวิงว่านี่ ว่า ถ้าสามารถที่จะตกลงกันได้โดยไม่ต้องโหวต ก็ไม่เป็นไร ผมก็ไม่ได้ยืนยันว่า จะต้องโหวตนะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : คือ เวลานี้ถ้าเอา
ถ้าใส่ไว้ตามเดิมนะ ซึ่งฟังดูเขา บอกว่า ใส่ไว้ตามเดิม คือ กรรมการเขาที่ยื่น ขอมิคำว่
องค์กรหนึ่ง อยู่ แล้วเขาจะไปแก้ตามอะไรที่ว่าไว้ ที่นี้ท่านกับบอกว่า ให้ตัด มันต่างกันตรงนี้

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ครับ อย่างนั้นท่านประธานครับ
เพื่อไม่ให้มีปัญหา ขออนุญาตให้โหวตเลยแล้วกัน โหวตว่า จะยังคง องค์กรหนึ่ง ไว้หรือไม่

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ใช่

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ถ้าท่านคิดว่าจะให้มี องค์กรหนึ่ง ตามที่
กรรมการ ก็เห็นด้วยไป

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ให้โหวต
นะ คุณพิเชียรนะ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ให้โหวตครับ ตกลงให้โหวตเลยครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านศักดิ์ชัย
จะเลือกโหวตหรือเปล่า

นายศักดิ์ชัย อุ่ณจิตติกุล : ท่านประธานที่เคารพครับ ผมเสนอปิดการ
อภิปรายครับ ขอผู้รับรองครับ

(มีสมาชิกยกมือขึ้นรับรอง)

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ครับ ผู้รับรอง
ครบถ้วนนะครับ ผมจะโหวตนะครับ โหวตว่า ๑. ยื่นตามกรรมการนี้ ถ้าท่านเห็นด้วย
ยื่นตามกรรมการ ให้กด เห็นด้วย ส่วนถ้าท่านไม่เห็นด้วยนั้น ก็คือ ที่คุณพิเชียรเสนอ
คือ ตัดคำว่า องค์กรหนึ่ง ออก เข้าใจตรงกันนะครับ มีอยู่แค่นี้ ไม่มีความเห็นเป็นอย่างอื่น
นะครับ

(นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) มีสัญญาณให้
สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : พร้อมนะครับ
ขอเชิญออกเสียงครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

๑๓๙

สสร ๒๔/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

หน้า ๖๔/๓

นายธนิต เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านครับ มีท่านใดออกเสียงไม่ได้ไหมครับ ออกเสียงนะครับ มีท่านใดอยู่ในห้องนี้แล้วออกเสียงไม่ได้ไหมครับ ไม่มีแล้วนะครับ ท่านอาจารย์เกริกเกียรติ เจ้าหน้าที่ช่วยดูท่านนิดหนึ่ง ขึ้นแล้วเครื่องกล้วเจ้าหน้าที่ เพราะฉะนั้นรวมคะแนนครับ ผู้เข้าร่วมประชุม ๗๑ เห็นด้วย ๖๐ ไม่เห็นด้วย ๑๐ งดออกเสียง ๑ นะครับ เป็นอันว่ายื่นตามกรรมาธิการ

- ๖๕/๑

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : แล้วกรรมการ
เขาขอว่าถ้าไปเขียนให้เขาดูหน่อยก็ดี บทเฉพาะกาลอะไรก็ช่วยกรุณาหน่อยครับ

ศาสตราจารย์พิเศษวิชา มหาคุณ (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม วิชา มหาคุณ กรรมการร่างครับ ก็ตามที่ตกลงกันไว้ครับ อย่างไม่เป็น
ทางการ แต่ก็ถือว่า ได้ร่วมกันคิด ร่วมกันทำนะครับ ก็คือ เราจับที่จะไปเขียนในรายละเอียด
ในบทเฉพาะกาล ตามความประสงค์ของท่านกรรมการ และท่าน สสร. ส่วนมาก
นะครับ ที่เห็นตรงกันว่า ให้มีรายละเอียดเพื่อคุ้มครองการดำเนินงานไม่ให้เกิดการแทรกแซง
แล้วพร้อมกันนั้น ก็เรื่องการพัฒนาองค์กรที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์สากล รวมทั้งระยะเวลา
ภายใน ๑๘๐ วัน ในบทเฉพาะกาล เดียวขอ พร้อมเมื่อไรก็ไปเริ่มดำเนินงานในการเขียน
ร่างได้เลยครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : โอ.เค. ครับ ต่อไป
นะครับ ท่านการุณมีอะไรครับ เชิญ

นายการุณ ไสงาม : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม การุณ ไสงาม นะครับ
สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ ด้วยความเคารพต่อทุกท่านนะครับ แล้วก็ด้วยความเกรงใจ
เป็นอย่างยิ่ง แต่บังเอิญว่า มันเป็นเรื่องที่อาจจะกระทบกระเทือนกับเพื่อนสมาชิกอยู่
หลายคน ที่สำคัญ ก็อาจจะกระทบกระเทือนถึงสภาอยู่บ้าง กับบุคคลภายนอก หรือกับ
พี่น้องประชาชนที่อยู่ภายนอก จากกรณีที่เราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องของหักหลัง หรือ
ไม่หักหลัง ถูกดัม หรือไม่ถูกดัม ในกรณีญัตติที่ ๑ ของคุณพิเชียร ที่มีผู้รับรองครบ ๑๐
สุดท้ายผมจะเอาอย่างย่อ ๆ นะท่านประธานครับ สุดท้ายก็มีการถอนชื่อไป ๑ ท่าน คือ
คุณสดศรี ท่านได้ถอนชื่อไป จนทำให้ญัตติตกไป เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ในวันนั้นนะครับ
ต่อจากนั้น จึงได้ทำการรวบรวมขึ้นมาใหม่ เป็นญัตติใหม่ จนครบเป็น ๑๐ คน และได้
นำเสนอในวันที่ ๘ มิถุนายน อีกครั้งหนึ่งนะครับ ตามที่ปรากฏในการประชุมครั้งนี้ บังเอิญ
ว่า เราได้พูดคุยกันไปพอสมควรแล้ว ก็เสียเวลาไปพอสมควรในวันนั้น แต่สิ่งที่เกิดขึ้น
เมื่อคืนนี้คือ คุณพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ ได้ไปออกรายการของทีวีช่องเนชั่น (Nation)
ไซ้ใหม่ครับ ในรายการ คม ชัด ลึก ออกรายการเมื่อคืนนี้นะครับ ในช่วงเวลา ๒๑.๐๐ น.
ถึง ๒๒.๓๐ น. และรายการนี้ได้นำมาถ่ายทอดอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเวลาเที่ยงครึ่งของวันนี้

อีกรอบหนึ่ง เบื้องต้นนั้นนะครับ พิจารณาเขาก็เปิดรายการโดยมีรายการภาพของพวกเราที่นั่งประชุมกันและถกเถียงกันในเรื่องนี้ และพิจารณาก็ได้ตั้งคำถามคุณพิเชษฐ์ว่า เป็นอย่างไรครับ เกี่ยวกับเรื่องของการแปรญัตติ เรื่องพระพุทธศาสนา อะไรทำนองนั้นนะครับ เป็นศาสนาประจำชาติ แล้วมีญัตติของคุณพิเชษฐ์ที่เสนอไป ปรากฏว่า มีเรื่องเกิดปัญหาในการอภิปรายว่า มีการถูกต้อน มีการไม่ถูกต้อน มีการหักหลังกัน ไม่มีการหักหลังกัน คุณพิเชษฐ์ก็ได้เริ่มพูดนะครับในรายการนี้ ตั้งแต่เวลา ๐๗ นาฬิกา ๓๗ วินาที จนถึงเวลา ๑๖ นาฬิกา ๕๖ วินาที ใช้เวลาประมาณทั้งหมด ๙ นาที อธิบายเกี่ยวกับเรื่องการถูกต้อน หรือไม่ถูกต้อนอย่างไรนะครับ รายการนี้นะครับ ปรากฏตามอันนี้นะครับ แผ่นที่ได้มาจากเดอะ เนชั่น (The Nation) และท่านที่เคารพทุกท่านคงได้ดู ๒ รอบแล้วละครับ ตั้งแต่เมื่อคืนนี้กับตอนเที่ยง อย่างย่อครับ คุณพิเชษฐ์ได้พูดเมื่อตอน ๐๗ นาฬิกา ๕๗ วินาที โดยใช้คำว่าเกี่ยวกับเรื่องการถูกต้อนหรือหักหลังนั้น คุณพิเชษฐ์บอกว่า มันไม่ถูกต้อง ไม่ดีงามเลยไม่มีสิ่งเหล่านี้ มีบางคนเท่านั้นที่มาพูด ซึ่งเป็นการพูดไม่ถูกต้อง ตรงกันข้ามความเป็นจริงโดยสิ้นเชิงนะครับ และคุณสดศรีนั้นเข้าใจผิด คุณสดศรีท่านอยู่ทางขวามือผมนะครับ คุณสดศรีนั้นเข้าใจผิด ได้รับทราบข้อมูลไปแล้ว ผมก็พูดซ้ำแล้วซ้ำอีก เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง คุณสดศรีนั้นเข้าใจผิด ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่า ทำไมคุณสดศรีจึงพูดอย่างนั้นนะครับ สำหรับคุณการุณนั้นแหละให้ตัดออก ของคุณการุณอยู่ครบถ้วนแล้ว แล้วคุณพิเชษฐ์ก็เอานี้นะครับ รายการเอาออกด้วยนะครับ นี่ ของคุณสดศรีมาตรา ๖๔ ก็อยู่ครบถ้วนแล้ว ซึ่งรายการให้ดู ของคุณการุณ ๑๓๔ ประเด็น ก็อยู่ครบถ้วนแล้ว -----

คือท่านประธานที่เคารพครับ ผมก็ไม่อยากจะพูดซ้ำอย่างนี้นะครับ คุณพิเชียรพูดไปถึงเวลา ๐๑๖ นาฬิกา ๕๖ วินาที แล้วที่เน้นตรงนี้ ตอนท้ายคุณพิเชียรยังบอกว่า เขาก็ถามเกี่ยวกับเรื่องพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติอยู่ในส่วนนี้ คุณพิเชียรบอกว่าอย่างนี้ครับ อย่างย่อ นะครับ คุณพิเชียรบอกว่า มาตรา ๒ พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาตินั้น ได้เลื่อน จนเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่ได้อภิปรายแม้แต่ประโยคเดียว นี่ประเด็นที่ ๑ มีการร่วมกันดิสเครดิต (Discredit) คุณพิเชียรในเรื่องนี้ ทำให้การพูดคุยพระพุทธศาสนาเลื่อนพระพุทธศาสนาไป ไปรวมกับมาตรา ๗๘ อะไรต่าง ๆ แล้วจะไปพูดในคราวหลังนี้ จนเดี๋ยวนี้ยังไม่ได้พูดเรื่องพระพุทธศาสนาแม้แต่ประโยคเดียว ท่ามกลางการอภิปรายส่วนนี้ ก็มีเกี่ยวข้องกับท่านประสงค์ด้วย มีท่านสดศรีด้วย มีผมด้วยนะครับ รายการอยู่เทป (Tape) อันนี้นะครับ ท่านจะสนใจจะดูก็ได้ครับ ช่วงเวลามีกำหนดไว้แล้วชัดเจน เอาละครับ ผมจะพูดในส่วนนี้ออย่างย่อ ก็คือว่า ผมก็นึกไม่ถึงครับ ท่านประธาน ผมไปเจอเอกสารอีกชิ้นหนึ่งครับ คุณพิเชียรบังอาจไปขีดฆ่าชื่อผมในญัตติตัวนี้ครับ แล้วเซ็นชื่อตนเองกำกับ นี่จุดที่ ๑ ครับ แล้วก็บังอาจไปขีดฆ่าลบชื่อผมอีก ตรงนี้อีกอันหนึ่งครับ จากเอกสารการแปรญัตติชุดแรกครับ ท่านประธานที่เคารพครับ ต่อจากนั้นนะครับ คุณพิเชียรยังได้ไปทำเอกสารอีกฉบับหนึ่งนะครับ เป็นใบแก้คำผิดลงนามเมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๐ เกี่ยวกับเรื่อง ให้เพิ่มเติมส่วนของผมเพียงมาตราเดียวเท่านั้น คือ มาตรา ๒๖๗ สำหรับ ๑๓๘ ประเด็นนั้นนะครับ ตัดออกไป ๑๓๗ ประเด็น คงไว้อยู่เพียงมาตราเดียว คือ มาตรา ๒๖๗ ลงชื่อ คุณพิเชียร อยู่ที่นี่ครับ เมื่อวันที่ ๑ มิถุนา ท่านประธานครับ เมื่อทำอย่างนี้ขึ้นมาครับ ผมไปเจอ จึงพบเอกสารของเจ้าหน้าที่รายงาน อันนี้ตรงตามข้อเท็จจริงอย่างที่ผมเคยนำเสนอเรียนท่าน เจ้าหน้าที่ได้ทำรายงานให้กับท่านประธานคณะกรรมการกิจการร่างนะครับ บอกว่า เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ปี ๒๕๕๐ ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบคำแปรญัตติที่ ๑ คือ ของคุณพิเชียร ปรากฏว่า นายการุณ ไสงาม ได้ลงชื่อในคำแปรญัตติดังกล่าว ๒ ส่วน คือ ผู้แปรญัตติร่วม และผู้รับรองคำแปรญัตติ เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ปี ๒๕๕๐ นายพิเชียรได้มาพบข้าพเจ้าที่ห้องประชุมกรรมธิการหมายเลข ๓๒๐๑ ชั้น ๒ อาคารรัฐสภา ๓ และได้ขีดฆ่าลายมือชื่อ

นายการุณ ไสงาม ตรงตามเอกสารที่ได้มาครับ ชัดฆ่าลายมือชื่อของผมนะครับ ๒ จุด
 เลยครับ ตรงนี้ครับ เอกสารก็ตรงกัน ต่อไปครับ เจ้าหน้าที่รายงานต่อไปอีกว่า นายพิเชียร
 ได้สั่งให้ข้าพเจ้าเปรียบเทียบคำแปรญัตติอย่างไม่เป็นทางการของ สสร. ๓ คน ดังกล่าว
 กับของตน คือ ของคุณพิเชียรนะครับ ว่า มีกี่มาตราที่แปรญัตติตรงกัน และมีมาตรา
 อะไรบ้าง โดยให้ยึดคำแปรญัตติของตนเป็นหลัก ของตน คือ ของคุณพิเชียรนะครับ
 เมื่อจัดทำเสร็จแล้วให้แจ้งให้ นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ ทราบ เพื่อจะได้ตัดสินใจ
 ต่อไป ตอนนี้อย่างไรแล้วท่านประธานครับตรงนี้ ข้อ ๓ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐
 ข้าพเจ้า คือ เจ้าหน้าที่นั้นครับ ได้ติดต่อประสานงานกับนายพิเชียร เพื่อให้มาดูเอกสาร
 แต่นายพิเชียรไม่ได้เข้ามา เนื่องจากติดภารกิจ จึงใช้วิธีสอบถามข้าพเจ้าทางโทรศัพท์
 ต่อจากนั้นนะครับ เจ้าหน้าที่ก็บอกว่า ข้าพเจ้าจะได้ทำรายละเอียดคำแปรญัตติ จึงขอ
 หลักการในการที่จะจัดทำต่อไป นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ จึงให้หลักการว่า ให้ยึด
 คำแปรญัตติของตนเป็นหลัก ถ้าของผู้ใดไม่ตรงกับตน ให้ใส่ในคำแปรญัตติ
 อย่างเป็นทางการได้ แต่ในกรณีของนายการุณ ไสงาม เนื่องจากเกือบทุกมาตรา
 จะเกี่ยวกับการให้มีสภาเดียว ซึ่งตรงกันข้ามกับความคิดของตน จึงไม่ให้นำมาใส่ไว้
 ในคำแปรญัตติอย่างเป็นทางการ นี่ละครับ คือ จุดที่จะตก ๑๓๗ ประเด็นละครับ -----

จากนั้นข้าพเจ้าได้สอบถามในกรณีของมาตรา ๖๘ มาตรา ๖๘ คือ ของท่านสดศรี นะครับ ว่า จะให้แปรญัตติแบบใด เนื่องจากนายพิเชียรได้แปรญัตติมา ๒ แบบ คือ ให้ตัด พรรคสองออก และให้เพิ่มความ และผู้นำสามเหล่าทัพ ไว้ในพรรคสอง รวมทั้งนายการุณ ได้แปรญัตติให้ตัดมาตรา ๖๘ ออกทั้งมาตรา นายพิเชียรให้ข้าพเจ้าใช้แบบตัดพรรคสอง ออก นี่ละครับ ของท่านสดศรีหลุดเลย ตัดพรรคสองนะครับ แต่เพื่อให้เกิดความชัดเจน ข้าพเจ้าจึงนัดให้ นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ มาดูคำแปรญัตติทั้งหมดอีกครั้ง ในวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๐ ตอนเช้า ข้อ ๔ ตอนนี้อย่างนี้ โดนตัดแล้วที่นี้ วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๐ นายพิเชียรได้มาดูคำแปรญัตติทั้งหมดแล้ว ให้ข้าพเจ้าดำเนินการดังนี้ เอาละสิ ครับ คำแปรญัตติของนายการุณให้เอาเฉพาะมาตรา ๒๖๗ เท่านั้น เฉพาะมาตราอื่นที่ เรื่องเกี่ยวกับสภาเดียว ซึ่งไม่ตรงกับความคิดของตนที่ให้มี ๒ สภานะครับ ให้ตัดออก เกลี้ยงเลย เหลืออันเดียว หลุดหมดเลยครับของผม ท่าน ท่านประธานที่เคารพครับ ผมก็ เคยให้ที่ประชุมดูหลักการแล้วนะครับ นี่ท่านดูหลักการ หลักการข้อตกลงในการนำเสนอ นี่ลายมือคุณพิเชียรอยู่ที่นี้ครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : หนังสือเมื่อที่ หนังสือใครครับที่ท่านอ่าน

นายการุณ ไสงาม : ของเจ้าหน้าที่ที่ทำรายงานท่านประธานกรรมาธิการ ยกร่างคือ รายงานท่านประสงค์ครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : เป็นเอกสาร ของใคร

นายการุณ ไสงาม : เป็นเอกสารของเจ้าหน้าที่ที่ทำโดย นายนาถะ ดวงวิชัย นิติกร ๗ ว สำนักกรรมาธิการ ๓ ซึ่งร่วมกันทำกับเจ้าหน้าที่เขาหลายคนครับ ที่รับผิดชอบเกี่ยวกับญัตติ ฉบับที่ ๑ กลุ่มนี้นะครับ ข้อตกลงของเรานะครับ คุณพิเชียร ก็บอกแล้วนี้นะครับ จนกระทั่งเรามาลงชื่อร่วมกันตรงนี้นะครับ พระพุทธศาสนาเท่านั้น คุณพิเชียร มาตรา ๖๘ ของท่านสดศรี นโยบายแห่งรัฐ คือ นายธีรวัฒน์ คุณอรรถรัตน์ และคุณพิเชียร รัฐสภา สภาเดียว ๑๓๘ ประเด็น เมื่อลบของท่านสดศรีมาตรา ๖๘ ออก ก็หรือลบหนึ่ง จึงเหลือ ๑๓๗ ประเด็น คือ การุณ ข้อ ๕ คุณอรรถรัตน์ อื่น ๆ เล็กน้อย

ลงชื่อ การุณ พิเชียร นะครับ ท่านประธานครับ นี่คือการให้การพุดคุยด้วยกันทั้งหมด ที่นี้คุณพิเชียรไปใช้อธิบายในเนชั่นนะครับ โยงโยไปถึงคุณสดศรี โยงโยไปถึงท่านประสงค์ แล้วสังคมเข้าใจว่า การที่เราเลื่อนมาตรา ๒ ไปก็ตาม รวมก็ตาม เป็นการดิศเครดิต ท่านต้องฟังทั้งหมดนะครับ จึงจะรู้ครับ เป็นการกระทำที่ร่วมกันดิศเครดิตตัวเขาเอง คือ ตัวคุณพิเชียร จนเดี๋ยวนี้เขาบอก ใช้คำว่า จนเดี๋ยวนี้ ยังไม่ได้อภิปรายเกี่ยวกับเรื่องพระพุทธศาสนาแม้แต่ประโยคเดียว คนก็เอาละสิที่นี้ ท่านประธานครับ คุณพิเชียรพยายามจะอธิบายว่า ของคุณสดศรีก็มีอยู่แล้วที่เราดูกันขณะนี้ มาตรา ๖๘ อยู่ในนี้อย่างไร ของคุณการุณ ๑๓๗ ประเด็น ก็อยู่ในนี้อย่างไร ครบถ้วนแล้ว ท่านประธานครับ นี่คือการเอกสารปกเขียวฉบับแรก เป็นฉบับแรกที่พิจารณา เมื่อวันที่ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ก่อนที่จะมาเกิดฉบับนี้ นั่นคือ เอกสารฉบับนี้ คือ เอกสารฉบับแรก ที่ไปปรากฏพบว่า ของท่านสดศรีตก จนรุ่งขึ้นอีกวันผมไปนั่งประชุมตามเวลา ปรากฏว่า ของผมตก ๑๓๗ ประเด็น มีมาตรา ๒๖๗ เท่านั้นที่มีอยู่ จึงเกิดการซักถามขึ้นมา และเจ้าหน้าที่มารายงานอย่างที่ว่า และผมก็ได้เรียนกับท่านประธานกรรมาธิการและที่ประชุมทั้งคณะ นี่คือการเอกสารฉบับเดิมครับ เอกสารฉบับเดิม ท่านดูครับ ตัวอย่าง ของคุณสดศรี ของท่านสดศรี มาตรา ๖๘ นี้อยู่ที่นี้ พิเชียร อำนาจวรประเสริฐ นี่คือการสิ่งที่ตรงตามที่เจ้าหน้าที่รายงานเลยครับ

(นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ผมขออนุญาตประท้วงครับ ท่านประธาน มีข้อเท็จจริงที่คลาดเคลื่อนนะครับ เดี่ยวผมจะขออนุญาตอธิบายนะครับเกี่ยวกับท่าน

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ประท้วงว่าอย่างไรนะ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ประท้วงที่ คือ ผมไม่เข้าใจ แล้วตกลงท่านจะเอาอย่างไรครับ คือ ที่ท่านพูดนี้

นายการุณ ไสงาม : เอาอย่างนี้ท่านประธาน เดี่ยว ทีละคนครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : เพราะว่าข้อเท็จจริงนี้คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงครับท่านประธาน

LIART

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียร
เดี่ยว ๆ จะให้เวลา

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ผมก็อดทนฟังมาโดยตลอดนะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียรเดี่ยว
จะให้คุณพิเชียร

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : เดี่ยว ๆ ขอผมชี้แจงทั้งหมดเลยนะครับ
เพราะว่า ผมคิดว่า ข้อมูลที่ท่านเอามาตลาดเคลื่อนหลายตอน

- ๖๘/๑

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียร จะประท้วงใช่ไหม เขากำลังชี้แจง

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ครับ แล้วผมก็ไม่เข้าใจว่า ในท้ายที่สุดนี้ ท่านก็มีอยู่

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียร เดียวก่อนครับ เราต้องให้คุณชี้แจง

นายการุณ ไสงาม : เอาละครับ ท่านประธานครับ นี่คือข้อเท็จจริงที่ปรากฏ ทั้งหมดนะครับ ท่านเห็นไหมครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เอาให้กระชับ

นายการุณ ไสงาม : นี่คือ ข้อเท็จจริงฉบับเดิมที่พิจารณา ที่ปรากฏ พบว่าของท่านสดศรีก็ถูกดึงออก ตกไป ซึ่งท่านสดศรีก็บอกกับที่ประชุมหลายครั้งบอกว่า จะไปตกได้อย่างไร เจ้าหน้าที่จะไปตกได้อย่างไร ท่านประธาน ก็ในเมื่อมาตรา ๒ พระพุทธศาสนา อยู่หัวกระดาษ มาตรา ๖๘ เป็นลำดับต่อมา ซึ่งอยู่หน้าเดียวกัน ท่านประธานลองนึกดูว่า มันจะไปตกได้อย่างไร อันนี้ของท่านสดศรีนะครับ ของผมนี้ นะครับ ทั้งเล่มเลยครับ ฉบับแรกทั้งเล่มนะครับ หายหมด ๑๓๗ ประเด็น มีมาตราเดียว คือ มาตรา ๒๖๗ เท่านั้น เจ้าหน้าที่ นี่เมื่อเราจับใจได้ วันที่ ๖

(นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ท่านประธานครับ ผมขอประท้วงครับ ท่าน สสร. ที่พูดนั้นใช้คำพูดไม่สุภาพ แล้วก็เป็นการดูถูก ดูหมิ่น เหยียดหยามนะครับ ซึ่งผิดกฎข้อบังคับของสภาครับ ผมไม่ใช่โจรครับ แล้วผมก็ไม่เข้าใจว่า ท่านเอาตรงนี้ มาบดขยี้ มาคอยคิดจะทำลายผม

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เดียว พูดทีละคน คุณพิเชียร คุณพิเชียรประท้วง เนื่องจากใช้คำนั้น คุณการุณครับ หยุดก่อนครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ข้อมูลของคุณการุณที่ชี้แจงมานี้

LIRT

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียร
เดี๋ยวก่อนสิครับ คุณบอกคุณประไพว่าเขาใช้คำไหน ผมกำลังจะพูดกับคุณการุณ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ข้อมูลคลาดเคลื่อนหลายอย่างเลยครับ
ท่านประธานครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียร
ผมกำลังพูดกับคุณการุณที่คุณประไพที่ว่า เขาใช้คำไม่สุภาพ คุณการุณครับ เมื่อที่ใช้
คำว่า โจร นะครับ ขอให้ถอนเถอะครับ

นายการุณ ไสงาม : ใต้ครับ ท่านประธานครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ไม่ใช่โจรนะครับ ผมไม่ใช่โจร ผมเป็นคน
ธรรมดาสบาย เป็นสามัญชนครับ แล้วก็ท่านบดขี้ผมตรงนี้เรื่อย ๆ เมื่อคืนผมไป คม ชัด
ลึก นี่ เปิดฉากมาก็เอาภาพวิดีโอของท่าน

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เดียวคุณพิเชียร
เมื่อที่คุณพิเชียรประไพ ผมให้เขาถอนไปแล้วนะครับ เดียวตอนคุณอธิบาย

(นายสมเกียรติ รอดเจริญ ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสมเกียรติ
ประไพว่าอย่างไรครับ

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : กระผมไม่อยากเห็นบรรยากาศเหมือนตลาด
คลองเตยครับ ขออนุญาตนะครับ ขอความกรุณาครับ ที่ละท่านครับ จะได้จับใจความ
และวิเคราะห์ถูกนะครับ ขอบพระคุณมากครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณการุณสรุป
เร็ว ๆ นะครับ เดียวต้องให้คุณพิเชียรเขาชี้แจงเขาด้วย

นายการุณ ไสงาม : เอาละครับ ท่านประธานคุณนะครับ การกระทำผิด
กฎหมายอาญานะครับ ท่านมีอำนาจใช้สิทธิอะไรในการไปชี้ด่าชื่อผมในเอกสาร

(นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

LIRT

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ท่านประธานครับ ผมประท้วงครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ประท้วงว่าอะไร

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : เพราะว่าตรงนี้ท่านทำผิดตั้งแต่แรกครับ เพราะท่านไม่ใช่ผู้แปรญัตติคู่กับผม ท่านเป็นแค่ผู้รับรอง แต่ท่านก็มาเซ็นชื่อร่วมกับผม เป็นผู้แปรญัตติ ก็เลยผิดพลาด ผมก็เลยต้องไปแก้ไขว่า ท่านไม่ใช่ผู้แปรญัตติ ท่านเป็นแค่ผู้รับรองครับ ซึ่งตรงนี้ผิดพลาดครับ ท่านประธาน

(นายสมเกียรติ รอดเจริญ ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ท่านประธานครับ ผมประท้วงท่านประธานครับ ฟังไม่รู้เรื่องจริง ๆ ครับ ท่านประธานครับ ทีละท่านสิครับ แล้วท่านประธานเป็นคนวินิจฉัย จะให้ใครพูดก่อน พูดหลังนะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ผมก็ฟังไม่รู้เรื่องนะครับ เอาอย่างนี้นะครับท่าน คุณพิเชียร เดี่ยว ให้เขาพูด ถ้าให้เขาพูดแล้ว เดี่ยวต้องให้เวลาคุณพิเชียรชี้แจง

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : คือ ผมขออนุญาตครับ เพราะว่า ท่านผู้ที่มาพูดนี้ ๑. ไม่ได้อยู่ในวาระของการแปรญัตติรัฐธรรมนูญนะครับ ผมไม่เข้าใจว่า คุณการุณ ไสงาม นี่ใช้สิทธิอะไรที่มาพูดประเด็นนี้ย้าแล้วย้าอีก ท่านจะร่างรัฐธรรมนูญหรือเปล่า หรือท่านจะทะเลาะกับผม ถ้าท่านจะทะเลาะกับผมนี้ ต้องไปทะเลาะกันข้างนอกครับ ไม่ใช่ในห้องประชุมสภาอย่างนี้ และผมขออนุญาต

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียรครับ เดี่ยวผมจะให้คุณพิเชียรพูด

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ไม่ได้ครับ ท่านประธานทำอย่างนี้ไม่ถูกต้อง ผิดระเบียบของสภา

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียรครับ ใช่ คุณพิเชียร แต่เรื่องที่เขาคิดนี่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องกิจการที่สภาทำนะครับ ไม่ใช่เรื่องข้างนอก เพราะว่า เรื่องเกี่ยวกับการแปรรูปที่ดิน แล้วเมื่อวานนี้ ผมถึงถามว่า เอกสารที่เขาเอามานี้เป็นเอกสารอะไร ก็ถามเขานะครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ท่านประธานบรรณิธิครับ ท่านกำลังทำผิดวาระการประชุมครั้งยิ่งใหญ่เลยนะครับ สภาว่างรัฐธรรมนูญแห่งนี้ แทนที่จะมาพูดกันแต่เรื่องของการแปรรูปที่ดินที่ไม่ถูกต้องนะครับ

(นายวุฒิชชาติ กัลยาณมิตร ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายวุฒิชชาติ กัลยาณมิตร : ผมขออนุญาตประท้วงครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ที่เราจะคุยกันในรัฐสภา ท่านทำอย่างนี้นะครับ สภาว่างรัฐธรรมนูญนี้อยู่ไม่ได้ครับ ท่านประธานครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียรนั่งลงครับ ประท้วงเรื่องอะไรครับ คุณพิเชียรนั่งลง

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : คุยกับคณะกรรมการได้

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียรครับ นั่งลงครับ เชิญท่านวุฒิชชาติ

นายวุฒิชชาติ กัลยาณมิตร : ท่านประธานครับ ผม วุฒิชชาติ กัลยาณมิตรครับ ท่านประธานครับ ระเบียบข้อบังคับการประชุมนี้เรามีอยู่นะครับ การที่ใครจะพูดอย่างไหนนี้นะครับ เป็นสิทธิขาดของท่านประธานที่จะชี้ให้พูดนะครับ ผมขอให้ท่านประธานดำเนินการประชุมตามระเบียบข้อบังคับนะครับ ท่านประธานมีสิทธิเด็ดขาด มีอำนาจเด็ดขาดนะครับในการวินิจฉัย ถ้าท่านประธานปล่อยให้สมาชิกไม่เคารพท่านประธานแล้วนะครับ ผมว่า มันเป็นเรื่องเสียครั้งใหญ่ของสภานะครับท่านประธาน

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : คุณวุฒิชชาติขอบคุณครับ คุณการุณ คุณการุณต้องรีบสรุป แล้วต้องให้ความเป็นธรรมให้คุณพิเชียรเขาชี้แจง

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ท่านครับ ท่านทำอย่างนี้

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชษฐ์นั่งลง ถ้าเขาพูดที่ผิดไปนี้ ผมก็ต้องนั่งเขา แล้วเขามีหลักฐาน ผมก็ถามว่า หลักฐานนี้เป็น หลักฐานในคณะกรรมการ

นายพิเชษฐ์ อำนาจบรรณิธิ : ผมไม่เห็นด้วยกับท่านประธานแล้ว ถ้าทำแบบนี้ครับ คือผมขออนุญาตท่านชี้แจงนะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชษฐ์นั่งลง ผมบอกว่าจะให้ และผมกำลังเร่งให้คุณการุณจบ เพราะว่า เขาโยงไปถึงคุณพิเชษฐ์ คุณพิเชษฐ์ก็ต้องได้พูด เราไม่ให้คุณพิเชษฐ์พูดไม่ได้ คุณพิเชษฐ์ต้องนั่งลง

นายพิเชษฐ์ อำนาจบรรณิธิ : อย่างนี้ยุ่งนะครับ สภาว่างรัฐธรรมนูญ ทำอย่างนี้ได้อย่างไร ทำไม่ได้ครับ ประเทศไทย

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสมาชิกครับ นั่งลงเดี๋ยวครับ คุณพิเชษฐ์ครับนั่งลง เขาอยู่ในกลุ่ม คุณยอมให้เขาเซ็น แล้วเขาชี้แจงว่า เรื่องที่มันไม่ตรงกันนะครับ คุณพิเชษฐ์ นั่งลงครับ ท่านครับ ขอให้สมาชิกทั้งหลายนั่งลงครับ ท่านครับ

นายพิเชษฐ์ อำนาจบรรณิธิ : โอ.เค. ครับ ท่านประธานขอครับ ผมยอม แต่ผมไม่เห็นด้วยกับการที่ท่านประธานให้คุณการุณมาพูด ไม่ได้อยู่ในการ แปรญัติติเลย

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชษฐ์นั่งลง คุณการุณครับ ต้องสรุปเร็ว ๆ เพราะว่า ต้องให้เขาชี้แจง เพราะคุณกล่าวหาว่านั่น เร็ว ครับ ใช้เวลาไปนานแล้ว เราต้องพิจารณา เชิญคุณการุณครับ สรุปได้แล้วคุณการุณ

นายการุณ ไสงาม : ข้อสรุปก็คือท่านประธานครับ ท่านประธานที่เคารพ ครับ ข้อสรุป ก็คือ เอกสารหลักฐานทั้งหมดยืนยันมัดตัวชัดเจน และมีการชี้แจงแก่ชื่อผม ครับ ชัดเจน ต่อจากนั้นครับ ข้อสรุปสุดท้าย คือ ปราบปรามเอกสารแปรญัติติฉบับแรก ก็ชัดเจน ตกหล่นของท่านสดีศรีและผม แปรญัติติ เมื่อจับตัวได้ วันที่ ๖ มิถุนา รู้ตัว

(นายพิเชษฐ์ อำนาจบรรณิธิ ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ผมประท้วงครับ จับตัวได้นี้ ไม่ได้ครับ ผมไม่ใช่ตัวครับ ไม่ใช่สัตว์ ไม่ได้ ท่านพูดอย่างนี้ได้อย่างไรครับ ผมไม่ยอมครับ ท่านประธาน ถ้าเป็นแบบนี้สภาร่างรัฐธรรมนูญ ท่านต้องห้ามครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ก็ผมห้ามอยู่ คุณพิเชียร คุณนั่งลงสิ คุณการุณครับ เรื่องที่คุณพูดนี้ซ้ำแล้วนะ อธิบายแล้ว คุณบอก คุณมีหลักฐาน หลักฐานนี้เห็นแล้ว ต้องยุติครับคุณการุณ

- ๗๐/๑

นายการุณ ไสงาม : ได้ครับ คืออย่างนี้ครับท่านประธาน เมื่อได้อันนี้แล้ว วันที่ ๘ จึงเกิดการไปนั่งกับเจ้าหน้าที่ เมื่อนั่งกับเจ้าหน้าที่นั้นแหละ จึงครบถ้วน

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : อันนี้รู้แล้ว

นายการุณ ไสงาม : หลังจากที่จับใจได้แล้วครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณการุณครับ (นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ผมขอประท้วงครับ ท่านแหละเป็นใจ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียร ผมกำลังพูดครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ที่ท่านทำคนเขาเห็นอยู่

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณการุณ ขอให้ถอนคำพูดว่า ใจ ครับ ตัด ใจ ครับคุณการุณ

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ท่านประธานครับ ขออนุญาตครับ ขออนุญาตให้ท่านวินิจฉัยพักการประชุมสักสิบนาทีที่ได้ไหมครับ ท่านประธานครับ ขอพักการประชุมสัก ๑๐ นาที ได้ไหมครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่ได้ครับ

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : อดดีกรี (Degree) ลงหน่อยครับ ท่านครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสมเกียรติ ต้องให้คุณการุณต้องถอนก่อนครับ

นายการุณ ไสงาม : ครับ ขออนุญาต ถ้าอย่างนั้น ท่านประธานให้ถอนนะครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่ต้องซ้ำแล้วนะครับ

นายการุณ ไสงาม : คำว่า จับใจ ก็ ถอนครับ แต่ยังคิดหาคำใหม่ไม่ได้ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสมาชิกครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : น้อย ๆ หน่อย

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสมาชิกครับ เมื่อฟังคุณการุณ ต้องให้ความเป็นธรรม ให้คุณพิเชียรพูด จะไปพักการประชุมอย่างนั้น ไม่ได้นะครับ คุณพิเชียรชี้แจง แล้วก็ไม่ต้องเป็นการทะเลาะกัน เชิญครับคุณพิเชียร

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : กราบขอบพระคุณท่านประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญนะครับ ท่านอาจารย์บรรณิธิ เศรษฐบุตร ท่านเสรี สุวรรณภานนท์ ผมเองเรียนพี่น้องประชาชนทั่วทั้งประเทศเลยครับ ผมขอพี่น้องประชาชนทั่วทั้งประเทศนะครับ ประเทศไทยเรามีประชากรอยู่หกสิบสี่ หกสิบห้าล้านคน ครับท่านประธาน แล้วสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญมีพฤติกรรมอย่างนี้ท่านประธาน เอกสารต่าง ๆ ที่เขาเอามาพยายามปะติดปะต่อ เพื่อที่จะมากล่าวหากระผม เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องครับ ท่านประธาน แล้วก็ ๑. นะครับ ผิด ก็คือ วาระนี้ไม่อยู่ในวาระเลย ท่านประธานไม่ควรให้คุณการุณ ใส่มานะครับ ขึ้นมากล่าวถึงเรื่องเหล่านี้ะครับ เพราะว่า ๑. ไม่ได้อยู่ในวาระการแปรญัตติในวันนี้แต่อย่างใดเลย นี่ประการที่ ๑ ประการที่ ๒ เอกสารที่เขาเอามานั้น ก็พยายามจะปะติดปะต่อ เพื่อที่จะกล่าวหากระผมนะครับว่า กระผมได้กระทำผิดอย่างโน้นอย่างนี้ ท่านอยากจะทำให้การร่างรัฐธรรมนูญออกมาเป็นอย่างนี้หรือครับ ผมมานี้ด้วยจิตใจ ผมมานี้ด้วยการที่ต้องการที่จะเห็นร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ที่ท่านทั้งหลายบอกว่า ต้องการ ร่วมคิด ร่วมสร้าง ร่วมร่างรัฐธรรมนูญ ผมก็เพียรพยายามที่จะมาทำให้ร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ดีที่สุด เป็นของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน แต่สิ่งที่ผมมาประสบในสภาร่างรัฐธรรมนูญ ผมขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานนะครับว่า ผมรู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง และผมก็มีความรู้สึกที่ สภาร่างรัฐธรรมนูญของเรานี้พยายามที่จะขี้ขายผมนะครับ ในสิ่งซึ่งผมคิดว่า ไม่เป็นธรรมอย่างยิ่ง แล้วก็กระผมก็ไม่ได้ทำอะไรที่เกินเลย หรือผิดพลาด บกพร่องเลย เริ่มตั้งแต่กรณีของท่านสจ.ศรีสัตยธรรม ขออนุญาตเอ่ยนามนะครับ ที่ท่านแปรญัตติอยู่ร่วมกับกระผม ผมขอบคุณท่านมาโดยตลอดที่ท่านได้กรุณาเซ็นรับรองคำแปรญัตติของกระผมเป็นคนที่ ๑ ผมยังซาบซึ้งน้ำใจของท่านอยู่โดยตลอดเวลานะครับ แล้วก็มาตรา ๖๘ วรรคสอง ที่ท่านแปรให้มีผู้นำ ๓ เหล่าทัพอยู่นั้น ก็ยังคงอยู่ แม้จนวินาทีนี้ก็ยังอยู่ในเอกสารสีเขียวเล่มนี้

ท่านทั้งหลายเปิดดูสิครับ แม้กระทั่งท่านได้ถอนชื่อออกไปแล้ว กระผมและคุณหมอธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง ก็ยังยืนยันว่า ให้มีมาตรา ๖๘ วรรคสองของท่านสДСรี สัถยธรรม อยู่อยู่ในเล่มนี้แหละครับ แล้วคุณการุณ ขออนุญาตเอ่ยนามนะครับ เสียอีก ที่บอกว่า ให้ตัดมาตรา ๖๘ วรรคสอง ออกไป เพราะว่า ท่านสДСรีได้ถอนชื่อออกไปแล้ว แต่ผมกับคุณหมอธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง ก็บอกว่า ไม่ควรนะ เพราะว่าเราไปสัญญาไว้เป็นสัญญาสุภาพบุรุษ จริงอยู่ แม้ท่านอาจจะตัดชื่อออกไป ก็ไม่เป็นไรครับ เป็นเอกสิทธิ์ของท่าน แต่กระผมก็ยังให้คงเอาไว้ครับ มาตรา ๖๘ วรรคสอง และสาเหตุที่มาตรา ๖๘ วรรคสอง ครั้งแรกในเอกสารที่ท่านหยิบขึ้นมาสีเขียว เล่มแรกนั้น ที่มันขาดหายไปนี้ ก็เพราะเจ้าหน้าที่เขาเข้าใจผิด เขาคลาดเคลื่อนนะครับ ว่าผมจะตัดออกหรือเปล่า -----

- ๗๑/๑

ในท้ายที่สุด ผมก็มาเรียนยืนยันว่า ผมไม่ตัดของท่านสดศรี จะตัดของท่านได้อย่างไร ตัดผมก็ไม่ใช้คนแล้วนะครับ ผมก็ยืนยันแล้วยืนยันอีก ยืนยันแล้วยืนยันอีก เป็นสิบ ๆ ครั้ง ผมได้โทรศัพท์ไปเรียนท่านสดศรีก่อนที่เอกสารสี่เขียนนั้นจะออกมาเสียอีกว่า นี่เจ้าหน้าที่เขาไปตัดออกนี้ ไม่ใช่ผมตัดนะครับ ผมกราบท่านแล้วกราบท่านอีกนะครับ เพราะอะไร เพราะผมกลัวท่านถอนญัตติออก ท่านถอนชื่อออก นี่คือ สิ่งที่ผมกลัวครับท่านประธาน แต่แม้กระทั่งเมื่อท่านจะวินิจฉัยอย่างไร ท่านจะถอนออก กระผมก็ไม่เคยพูดอะไรใด ๆ ทั้งสิ้นเลยนะครับ นี่ครับ ท่านประธานลองซูม (Zoom) เข้ามาสิครับ มาตรา ๖๘ วรรคสองของท่าน อยู่ในหน้า ๕๒ ครับท่านประธาน ขอความกรุณาเถอะครับ ผมขอความเป็นธรรม ผมเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่งครับ ถ้าผมกระทำผิด ผมกล้ารับครับท่านประธาน ท่านประธานเห็นผมมาตั้งแต่ผมอยู่ปี ๑ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่านก็รู้จักผมดีว่า ผมเป็นคนอย่างไร ผิด ผมยอมรับผิดครับท่านประธาน การแปรญัตตินั้นนี้ นี่ครับ ขอต้องช่วยกรุณาซูมเข้ามาใกล้ ๆ หน่อยครับ และผู้นำ ๓ เหล่าทัพนี้ ผมก็ยังอยู่ครับ มาตรานี้ ไม่ได้ตัดออกเลย นี่ประการที่ ๑ นะครับ ประการที่ ๒ ที่ท่านบอกว่า ผมไปบอกเด็กว่า ให้ตัดออกนั้นนี้นะครับ ขออนุญาตเรียนครับว่า กระผมเข้าใจผิดในตอนแรกว่า การแปรญัตตินี้ ในมาตรา ๑ นี้ เราอาจจะมีความเห็นเป็น ๒ อย่างได้ นะครับ ผมเข้าใจอย่างนั้น ผมก็ยื่นเอกสารทั้งหมดของคุณการุณ ๑๓๗ ประเด็น ๗๒ มาตราที่ว่านี้ ผมก็ได้ยื่นเข้าไปหมดครับท่านประธาน เพราะว่า เจ้าตัวมานั่ง โอ้โฮ คุณแจเลยนะครับ ก็ขออนุญาตเรียนว่า เราก็ได้ยื่นไป นี้อธิบายเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่ทราบนะครับ แล้วในท้ายที่สุด แม้ในวันนั้นนี้วันที่เราได้ไปอภิปราย วันพุธที่ ๖ มิถุนายน นะครับ เอกสารนี้มันไม่มีนะครับ ก็เมื่อท่านมาแล้วก็ท่านชี้แจงนะครับ ผมนี่จริง ๆ ก็เป็นน้องคนหนึ่งของท่าน ต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยด้วยกันมาตั้งแต่หลายสิบปีก่อน สามสี่สิบปีก่อนนะครับ ท่านจะบดขยี้ผมให้ตายเลยหรือ ผมก็ไม่ได้ทำอะไรผิดร้ายแรงนะครับ ผมก็ได้ยื่นเอกสารของท่านเข้าไปแล้ว ท่านบอกท่านตุหัดตุเหว่ ท่านไปหาใครเซ็นไม่ได้ ท่านมาเซ็นร่วมกับกระผม กระผมก็ให้ท่านร่วมอยู่แล้ว ท่านกรุณามา ผมก็แทบจะกราบท่านอยู่แล้วนะครับ เพื่อให้ญัตติของกระผมครบถ้วนนี้ ท่านแปรเยอะจริง ๆ ครับ ท่านแปรตั้ง ๑๓๗ ประเด็น ๗๒ มาตราครับ มากที่สุด ผมก็เข้าใจท่าน เพราะว่า ท่านแปรสภาพเดียว ท่านก็ต้องตัดมาตราอื่น ๆ เพื่อให้สอดคล้อง

กันหมด ผมก็ได้ยื่นเอกสารให้ท่านแล้ว ท่านประสงค์ท่านก็กรุณาผม ท่านก็บอกว่า เอาละ คือ ผมก็เข้าใจว่า ตอนแรกนี่ มาตราเดี๋ยวนี สามารถเสนอความเห็น ๒ ประเด็นได้ ผมเข้าใจอย่างนั้นนะครับ ซึ่งเอาละ ถ้าผมเข้าใจผิด ผมก็ต้องกราบขออภัย แต่ว่าท่านประสงค์ท่านก็ให้ความเมตตากรุณาว่า เข้า ให้ท่านการุณชี้แจง วันพุธที่ ๖ มิถุนายน ท่านการุณก็ได้มีโอกาสชี้แจงในที่ประชุมถึง ๒ ชั่วโมงเต็ม ๆ และในท้ายที่สุดท่านประสงค์ก็กรุณาให้เอาทั้งหมด ๑๓๗ ประเด็น ที่ตกหล่นไปนี้ ของท่านการุณกลับเข้ามาอยู่ในเอกสารทั้งหมดนี้ พวกกระผมทั้งหมด ๙ คน ๑๐ คนนี้ก็ไม่มีปัญหาแต่อย่างใดเลย พวกกระผมดีใจว่า ท่านการุณก็ได้มาแปรญัตติอยู่ในตามที่ท่านปรารถนาและต้องการ เราต้องการแค่นี้เองครับท่านประธาน ส่วนที่ท่านเอาเอกสารมาบอกว่า ผมแปรพุทธศาสนาประเด็นเดียวนั้น ก็ไม่ถูกต้องนะครับ เพราะจริง ๆ ผมมีมาตราอื่นอยู่ด้วยอีกประมาณสิบกว่า ๒๐ มาตรานะครับ ซึ่งตรงนี้นี้ผมก็ไม่เข้าใจว่า ท่านอาจจะเข้าใจผิด คือผมอาจจะบอกท่านแล้ว เรียนท่านไม่ครบถ้วนหรืออย่างไร ถ้าตรงนี้กระผมผิดพลาดที่บอกท่านว่า มีแต่ประเด็นพุทธประเด็นเดียวนะครับ อันนี้ผมยอมรับผิดนะครับ -----

- ๗๒/๑

แต่ว่าผมก็ได้แปรมาตราอื่นอยู่ด้วย แล้วก็ท่านธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง ท่านอรรถรัตน์ รัตนจันทร์ ท่านก็ได้แปรมาตราอื่น ๆ อยู่ด้วยนะครับ ไม่ใช่เฉพาะผมคนเดียวครับ ท่านการุณ มีเพื่อนของเราอยู่ด้วยนะครับ ที่แปรในมาตราอื่น ๆ นะครับ ดังนั้น ท่านก็ต้องให้ความเมตตาการุณาพวกเราบ้าง พวกเรายอมถอยให้ท่าน เพราะท่านอยากจะแปรสภาเดียว ผมก็ต้องถอย เพราะผมแปร ๒ สภา นะครับ ท่านหมอธีรวัฒน์ก็ต้องถอย ท่านอรรถรัตน์ก็ต้องถอยให้ท่าน เราถอยให้ท่านแล้วครับ แล้วท่านจะเอาอะไรอีก เรื่องนี้ผมก็เรียนจนผมก็ไม่ไหว ผมก็เหนื่อยมากจริง ๆ ท่านประธาน แล้วเมื่อคืนนี้ที่ไปออกรายการ คม ชัด ลึก ผมก็นึกว่า จะได้มีโอกาสพูดถึงเหตุและผลของเรื่องพระพุทธศาสนา เปิดฉากมาก็เอาเทพของท่านการุณออกมาฉายแล้ว ท่านจะให้ผมทำอย่างไรละครับ ผมก็เพียงแค่อธิบายให้เข้าใจเท่านั้นเอง ผมก็ใช้เวลายังไม่ถึงเจ็ดแปดนาที อย่างที่ท่านว่านี่ ผมก็พยายามที่จะเซฟ (Safe) สภาของเราให้มากที่สุด ท่านต้องการอะไรหรือครับ ท่านอยากจะเห็นความขัดแย้งภาพอย่างนี้ออกไปสู่สังคมสาธารณะ ท่านต้องการอย่างนั้นหรือครับ ประโยชน์ใดจะเกิดขึ้นเล่า ผมตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง ผมเป็นสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ ตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง ผมเรียนท่านนะครับว่า ผมเหนื่อยหน่ายเหลือเกิน ในช่วงหลังนี้จิตใจผมก็ เรียนตามตรง ผมก็ไม่ค่อยจะอยู่ที่สภาร่างรัฐธรรมนูญแล้วแหละ ผมเองนี่ก็เหมือนกับท่านทั้งหลายที่นั่งอยู่ ณ ที่นี้ทุกท่าน ผมอยากจะได้เห็นร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นร่างรัฐธรรมนูญที่ดีที่สุดนะครับ เป็นของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชนอย่างแท้จริงนะครับ ผมต้องการแค่นั้นเองท่านประธาน แม้กระทั่งภรรยาผมก็ยังบอกเลย ว่าเธอนี้มาทำงานครั้งนี้เปลืองตัวเหลือเกิน แล้วก็มีเรื่องมีราวอะไรต่าง ๆ นี่ไม่ดีเลย ผมก็เรียนตามตรง

(รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียร อาจารย์เจิมศักดิ์เขาประท้วง

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ผมเข้าใจครับ ก็ขออนุญาตสั้น ๆ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ว่าอย่างไร อาจารย์เจิมศักดิ์ ให้อาจารย์เจิมศักดิ์เขาประท้วงผมก่อน

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง นะครับ ผมไม่ค่อยอยากจะประท้วงท่านประธานหรอกนะครับ แต่ว่าท่านประธานคงจะต้องควบคุมผู้ที่ชี้แจง หลังจากที่ถูกพาดพิงนี้ท่านมีสิทธิชี้แจง แต่ท่านไม่ควรจะพูดอ้อมและวนไปวนมา ผมคิดว่า ท่านชี้แจงอย่างตรง ๆ ว่าท่านไปพูดที่รายการ คม ชัด ลึก จริงหรือไม่ และไปพูดในลักษณะนั้นถูกต้องไหม ไปกล่าวหาว่าอย่างนั้นอย่างนั้น เท่าที่ดูการรณพุด ผมไม่ต้องพูดซ้ำ

นายณรนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านเจิมศักดิ์ ท่านประท้วงผม แล้วก็บอกแล้ว พอแล้ว เดี่ยวผมจะบอกเขา เดี่ยวเขาหาว่าผมให้ท่านอภิปรายอีก

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ผมกำลังจะบอกท่านไงครับ ผมไม่อภิปราย และท่านควรจะบอกว่า ที่ท่านไปลายเซ็นดังกล่าวจริงหรือไม่ แต่ท่านไม่ต้องอ้อนนะครับ ขอขอบคุณครับ

นายณรนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เมื่อที่นี้คนหนึ่ง นะครับ ท่านพิเชียรท่านพูดไปแล้วเรื่องลายเซ็น ท่านก็รับว่าลายเซ็น ที่นี้ถึงท่านพิเชียรต่อสรุปเร็ว ๆ ครับ เวลาเสียไปมากด้วยกันทั้งคู่แล้ว

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ผมกราบขอขอบคุณ

นายณรนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เดี่ยวก่อน ท่านพิเชียรเขาประท้วงผมแล้ว

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ผมกราบขอขอบคุณท่านอาจารย์ณรนิติ เศรษฐบุตร นะครับ

(นายกฤษฎา ให้วัฒนานุกูล ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

นายณรนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณกฤษฎา ประท้วงว่าอย่างไร

นายกฤษฎา ให้วัฒนานุกูล : ท่านประธานครับ ผมประท้วงท่านประธานครับ คือ ผมยกมือแล้ว ด้วยความเกรงใจท่านประธานครับ ท่านประธานผมกฤษฎา ให้วัฒนานุกูล

ผมประท้วงท่านครับ เนื่องจากว่า ผมในฐานะสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญคนหนึ่งครับ ซึ่งท่านประธานเป็นประธานอยู่ ณ ที่นี้ครับ เมื่อสักครู่นี้ครับ ท่านผู้ทรงเกียรติเมื่อสักครู่นี้ครับ ได้ใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสมกับสภาว่า สภานี้ได้ขยำขยี้ นะครับ ผมคิดว่า คำพูดนี้ไม่เป็นสิ่งที่เหมาะสมนะครับ แล้วสุดท้ายเมื่อสักครู่นี้ ตอนที่ผมยกมือ ก่อนท่านเจิมศักดิ์จะพูดนะครับ ตัวท่านผู้ทรงเกียรติท่านกับบอกว่า ในที่สุดก็โดนดิสเครดิตนะครับ โดยสภาแห่งนี้เป็นผู้กระทำ ผมคิดว่า ประเด็นตรงนี้ ท่านประธานควรจะต้องวินิจฉัยให้ถอนคำพูดนะครับ เพราะว่า ผมเองก็ไม่ได้ไปขยำขยี้ใครเลยนะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านกฤษฎาที่เขาว่าขยำขยี้ ไม่ได้เป็นคำหยาบนะครับ คุณพิเชียรนิดหนึ่งครับ สภาไม่ได้ทำอะไรท่านนะครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ถูกต้องครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ขอให้ถอนตรงนั้นเสีย

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ด้วยความยินดีครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : แล้วรีบสรุปเสียให้เห็นตรงกันแล้วว่า จะเดินหน้าร่างรัฐธรรมนูญ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ท่านประธานสภาที่เคารพครับ กระผม นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ นะครับ กระผมเป็นตัวเป็นตนขึ้นมาได้จนถึงทุกวันนี้ นะครับ กระผมมีเกียรติยศและศักดิ์ศรี แล้วก็ได้ดำเนินการทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อชาติบ้านเมืองเป็นหลัก -----

กระผมไม่ประสงค์สิ่งใดทั้งสิ้นนะครับ ที่กระผมได้มีโอกาสเข้ามาอยู่ในสภา
อันทรงเกียรติแห่งนี้ กระผมก็ดีใจมาก ๆ ชื่นชม และกระผมอยากจะให้การทำงานที่
ของพวกเราทุกคนมุ่งไปที่เรื่องประโยชน์ของแผ่นดินเป็นที่ตั้ง สิ่งที่ท่านการุณ ไสงาม
ได้กรุณากล่าวมาทั้งหมด ผมก็ขออนุญาตเรียนนะครับ ถ้ามีความผิดพลาด บกพร่อง
เกิดขึ้นมา กระผมยินดีน้อมรับนะครับ กระผมไม่ใช่บอกว่า ผมไม่ผิดเลย มีครับ
บางสิ่งบางอย่างที่กระผมอาจจะกระทำไป ที่ผิดพลาด บกพร่อง แต่กระผมกระทำไป
มิได้มีเจตนาอย่างอื่นใด ๆ ทั้งสิ้นเลยท่านประธาน

นายวรนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียรสรุป
เพราะว่า เขาประท้วงผมอีกแล้ว

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ผมขออนุญาตสรุปนะครับว่า
๑. คือท่านการุณที่มาเซ็นเป็นผู้แปรรูปตัวร่วมกับกระผมนั้น ไม่ถูกต้องนะครับ จึงต้องไป
ขีดฆ่าออก นี่คือ อันที่ ๑ เพราะว่า ผู้แปรรูปตัวได้เพียงแค่คนเดียว ๒ คนไม่ได้ คือจะต้อง
เป็นผู้รับรองนะครับ คือ ตอนแรกที่ท่านมาเซ็นร่วมด้วย ผมก็เข้าใจว่า แค่เซ็นรับรอง
เอกสาร แต่เมื่อเจ้าหน้าที่บอกว่า อันนี้จะกลายเป็นผู้แปรรูปตัว ๒ คน ผมก็ต้องขอ
อนุญาตท่านนะครับ แล้วก็ส่วนประเด็นอื่น ๆ นะครับ มีบางประเด็นที่ท่านเข้าใจผิดว่า ผม
แปรรูปเพียงพุทธเพียงเรื่องเดียว ก็ไม่ใช่ ผมมียังแปรรูปมาตราอื่นอยู่ด้วยนะครับ อีกสิบกว่า
ยี่สิบมาตรา แล้วก็ยังมีท่านอรรถรัตน์ รัตนจันทร์ ยังมีท่านหม่อมนิวัฒน์ ร่มไทรทอง
ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ครับ เราทำไปก็เพื่อส่วนรวมครับ

(นายวุฒิชชาติ กัลยาณมิตร ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

นายวรนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านวุฒิชชาติ
ท่านประท้วงผมแล้ว คุณวุฒิชชาติว่าอย่างไรครับ คุณพิเชียรหยุดก่อนครับ

นายวุฒิชชาติ กัลยาณมิตร : ท่านประธานครับ ผมประท้วงท่านประธาน
ครับ ว่าผู้กำลังอภิปรายนะครับ ทำผิดกฎข้อบังคับ ข้อที่ ๕๑ นะครับ การอภิปรายต้องอยู่
ในประเด็นที่จะเกิดกับประเด็นที่กำลังปรึกษา จริง ๆ ประเด็นที่ท่านการุณนะครับ
ขอภัยที่เอ่ยนามท่านนะครับ ท่านนำขึ้นมาพูด ท่านยังไม่ได้ชี้แจงเราเลยครับ

ท่านก๊วนเวียนซ้ำซากอยู่ตรงนี้ครับ มันเสียเวลาครับ อยากให้ตอบคำถามให้ตรงประเด็นครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณวุฒิชติ ผมทราบแล้ว เดียวกำลังจะเร่งให้ คุณพิเชียร รีบสรุปนะ ถ้าไม่อย่างนั้นเขาประท้วงผมอีก สามสี่หน ไม่ต้องทำอะไรกันหรอก

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ผมกราบท่านอาจารย์บรรณิธิ เศรษฐบุตร ในฐานะประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ ผมกราบเพื่อน ๆ ทุกท่านเลยนะครับ ผมขอกราบเพื่อน ๆ อีก ๙๙ ท่านนะครับว่า ขอความกรุณาเถอะครับ คือประเด็นของกระผม อย่าได้มาสนใจอะไรต่าง ๆ เลย ภารกิจและหน้าที่ของพวกเขา คือ การร่างรัฐธรรมนูญ ให้ประสบความสำเร็จมากที่สุดครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : จบแล้ว

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ถ้าจะให้ผมกราบทุกท่าน ผมก็ยินดี กราบทุกท่านเลยนะครับ หากมีสิ่งใดที่ผมทำให้ท่านทั้งหลายขุ่นเคืองใจ จะด้วยเหตุหนึ่ง เหตุใดก็แล้วแต่ ผมขอกราบขอโทษ

(นายวุฒิชติ กัลยาณมิตร ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียรจบแล้ว ก็คุณวุฒิชติประท้วงมาอีกแล้ว

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ผมต้องขอโทษเพื่อน ๆ ทุกท่านนะครับ แล้วก็ผมอยากจะทำให้การร่างรัฐธรรมนูญของเราประสบความสำเร็จมากที่สุดครับ ท่านประธานครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ครับ ก็จบแล้วครับ จบแล้วนะครับ ขออนุญาตต่อไป

นายการุณ ไสงาม : ท่านประธาน ถ้าเขาขอภัยเพียงอย่างนี้ ถ้าเขา ยอมรับผิดเสียเถอะ จากหลักฐานทั้งหมด นี่ท่านผู้ใดถ้าจะสนใจก็ดูนะครับ เอกสารนี้

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านการุณครับ

นายการุณ ไสงาม : เขารับผิดเสียเถอะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านการุณ
เขาขออภัยแล้ว เชิญท่านสมเกียรติ จะได้ต่อไปได้เสียที

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ผม สมเกียรติ
รอดเจริญ สสร. ครับ ผมจะขออนุญาตท่านประธานตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว ขอให้พักการประชุม
ไปสักพักเถอะ ช่วงนี้ก่อนพักการประชุมนี้ ช่วงเวลา ๑๐ นาที ที่ผมต้องการอยากเห็น
เหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนะครับ เห็นมีแผ่น ก็เปิดให้ดูทั่ว ๆ กัน จะได้รู้แน่ครับว่า มีจริง
เหมือนอย่างที่ท่านการุณได้ดำเนินการพุดจามาหรือเปล่า ถ้าเผื่อไม่มี จะได้ไปประมาณ
ท่านการุณได้ เปิดเลยครับ ทุกคนอยู่ในนี้จะได้รับรู้รับทราบด้วยครับ ขอพระคุณครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณสมเกียรติครับ
เชิญ คุณพิเชียรเดี๋ยวก่อน

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ท่านประธานครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียรนั่งลง
ก่อนครับ ถ้าให้คุณพูดแล้วปรากฏว่า กลายเป็นว่าได้พาดพิงอีก ๒ ท่าน ผมขอสั้น ๆ
นะครับ ท่านประธานประสงค์ท่านถูกพาดพิงด้วย ท่านสดศรี ขอความกรุณาสั้น ๆ

นายสุรัช เลียงบุญเลิศชัย : ท่านประธานครับ ผมยกมือตั้งนานแล้ว
ท่านประธานไม่ให้โอกาสผมพูดเลยครับท่านประธาน ผมมีข้อเสนอนิดเดียว

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสุรัช
เดี๋ยวก่อนครับ ต้องให้ท่านประสงค์ ท่านประธานท่านขอพูด เชิญครับ ขอความกรุณา
ตรงนิดเดียว อย่าไปโยงกันไปโยงกันมา เดี่ยวไม่จบครับ

นางสดศรี สัตยธรรม (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานนะคะ ดิฉัน สดศรี สัตยธรรม ดิฉันขอเรียนท่าน และต่อหน้าที่ประชุมอันทรงเกียรติ ณ แห่งนี้นะคะ เรื่องที่เกิดขึ้นจริง ๆ นะคะ ดิฉันกับท่านการุณก็คิดว่า มันน่าจะจบเรื่องกันไปแล้วนะคะ แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ที่มีการไปออกรายการเดอะ เนชั่น ก็ทำให้เกิดประเด็น ขึ้นมาใหม่ว่า ดิฉันไม่ได้ดูนะคะวันนั้น เมื่อคืนนี้ดิฉันไม่ได้ดู เพราะดิฉันเหนื่อยมากในการ ประชุมทุกครั้งที่ผ่านมา นะคะ เพราะดิฉันไม่ทราบว่า การประชุมมันจะเป็นลักษณะแบบนี้ นะคะ สิ่งที่เป็นประเด็นที่ท่านการุณเรียนต่อที่ประชุมก็คือ เมื่อคืนนี้มีการพูดพาดพิง ถึงสภาอันทรงเกียรติแห่งนี้หรือไม่ นะคะ ว่า สภาแห่งนี้มีขบวนการที่จะลบล้างใครคนใด คนหนึ่งนี่จริงหรือไม่ ซึ่งจากจุดนี้เอง ดิฉันว่า ถ้าเพื่อความเป็นธรรมทั้งฝ่ายที่ถูกกล่าวหา และผู้กล่าวหา ดิฉันขอให้มีการฉายวิดีโอที่มีการบันทึกภาพไว้ นะคะว่า มีอย่างนั้นจริง หรือไม่ เพราะอันนี้เป็นการเสียทั้งสภานะคะ ไม่ใช่เสียเฉพาะดิฉันกับท่านการุณหรือ ท่านประธานประสงค์ แต่เสียทั้งสภา ดิฉันว่า ผู้เสียหายนี่คือผู้เสียหายทั้งสภา ไม่ใช่เฉพาะ คนใดคนหนึ่ง เพราะฉะนั้นถ้าหากได้พยานเอกสาร หรือพยานวัตถุที่ชัดเจนยิ่งขึ้นแล้วนี้ เราคงจะพิจารณากันได้ว่า ควรจะดำเนินการอย่างไรกันต่อไปนะคะ ดิฉันในฐานะที่ถูก พาดพิงดิฉันขอความเป็นธรรมในสภา คือ ขอฉายภาพที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ เฉพาะในส่วน ที่มีการพาดพิงถึงสภาว่า มีขบวนการอะไรที่เกิดขึ้นมานะคะ เพราะว่าถ้าประชาชน ได้รับฟังแล้วนี้ ดิฉันว่า สภานี้เสียหายอย่างยิ่ง แล้วผู้ที่เสียหายมากที่สุด คือ ท่านประธาน นะคะ เพราะฉะนั้นดิฉันขอความเป็นธรรมว่า คือ ขอให้ฉายภาพที่เกิดขึ้นในช่วงระยะเวลา สั้น ๆ คือระยะที่มีการพูดถึงสภาแห่งนี้คะ ขอบพระคุณคะท่าน

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เชิญท่านประสงค์ ครีบ

นาวาอากาศตรี ประสงค์ สุ่นศิริ (ประธานคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญผู้ทรงเกียรติ กระผม นาวาอากาศตรี ประสงค์ สุ่นศิริ ในฐานะประธานคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ เนื่องจากว่า กระผมได้ถูกลากเข้าไปพาดพิงในเรื่องนี้ จำเป็นต้องขออนุญาตท่านประธาน

เพื่อที่จะได้กราบเรียนชี้แจงให้สภาแห่งนี้ได้รับทราบ ซึ่งจะกราบเรียนเฉพาะในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับตัวกระผม และคำพูดในตอนสุดท้ายของการไปออกรายการคม ชัด ลึก ทางเนชั่นทีวีเมื่อคืนนี้ แล้วก็มาขายข้าวอีกเมื่อตอนเที่ยงครั้งนี้ ซึ่งเรื่องนี้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกระผม ก็คือว่า ต้นเรื่องมันมาจากญาติที่ทางท่านพิเชียรได้เสนอเข้ามา ก็ครบทั้ง ๑๐ ท่านในการที่จะเซ็นรับรองมา กระผมก็เชิญมา เพื่อมาดูว่า ญาติที่ขอแปรนั้นมีอะไร แล้วพอจะพูดตกลงอะไรกันได้บ้าง เพื่อที่จะปรับปรุงก่อนที่จะส่งสภาร่างรัฐธรรมนูญพิจารณา ที่นี้บังเอิญท่านสดศรีท่านได้ถอนชื่อออกไป เมื่อถอนชื่อออกไป กระผมในฐานะเป็นประธานกรรมาธิการยกร่าง มันก็ขัดข้อบังคับ ญาติไม่สมบูรณ์ กระผมก็บอกว่า ญาตินั้นต้องตกไป ต้องตกไป แต่ว่า ยังมีเวลาที่ทางท่านพิเชียรจะไปหาผู้ที่มาเซ็นรับรองเสนอญาติอันนี้ จนกระทั่งถึงวันก่อนการประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ คือ ในวันที่ ๑๑ มิถุนายน กระผมก็ได้พูดอย่างนั้น ก็ยังบอกว่า ไม่ตก อันนี้ต้องพูดตามข้อเท็จจริง -----

- ๗๕/๑

ท่านพิเชียรเองก็ได้ลุกขึ้นยืน บอกไม่ตก ก็เถียงว่า ไม่ตก แต่กระผมก็ยืนยันว่า ตกไปแล้วนะครับ แล้วหลังจากนั้นมา ก็มีการเซ็นรับรองอะไรกันเข้ามาอีกอย่างไร มันก็เข้ามาพิจารณาได้อีก หรือแม้กระทั่งญัตติจะตกไปในวันนั้น กระผมในฐานะที่เป็นประธานยกร่าง ก็เห็นว่า เราน่าที่จะให้ผู้ที่เสนอการแปรญัตตินั้น ได้แสดงความเห็นหรือข้อคิดเห็นของเขาว่า สิ่งที่เขาแปรญัตติมานั้น มันเป็นเรื่องอะไรบ้าง ผมก็เปิดโอกาสให้พูด ไม่ใช่ว่าเมื่อญัตติตกไปแล้ว ผมเชิญออก ไม่ใช่ครับ ในขณะที่โต้เถียงกันระหว่างผู้ที่ขอแปรญัตติด้วยกันเอง กระผมก็ยังได้พูดว่า ไปตกลงกันข้างนอกก่อนได้ไหม ถ้ายังเถียงกันไม่จบตกลงกันไม่ได้ก็ไปพบกันหลังวัด กระผมก็บอกอย่างนั้น ในที่สุดก็มาพูดจากันแล้ว ผมก็เปิดโอกาสให้ท่านการุณได้ชี้แจงเรื่องราวต่าง ๆ วันนั้นเหตุการณ์ก็ผ่านไป ท่านพิเชียรก็โทรมาหาผม ขอความสนับสนุนจากผมที่จะให้ สสร. ที่อยู่ในกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญลงชื่อรับรอง กระผมก็บอก ก็เป็นเอกสิทธิ์ของแต่ละท่าน กระผมคงไปบังคับอะไรไม่ได้หรอก แต่ถ้าเขามาถามผม ผมจะให้ความเห็น ไม่เป็นไรหรอก และต่อมาก็ได้มีเหตุการณ์ต่าง ๆ ผ่านมาอีก จนกระทั่งท่านพิเชียรเองให้นายพลเอก ความจริงเป็นรุ่นน้องผม โทรศัพท์มาขอโทษผมแทนท่านพิเชียร บอกว่า ท่านพิเชียรขอรับรองให้โทรมาขอโทษด้วยอะไรต่าง ๆ ผมก็บอกว่า ผมไม่เคยถือโทษหรอก เรื่องมันเล็กเกินไป อาจจะไม่ใช่ใจ หรืออาจจะมีความคิดเห็นอย่างไรก็ตาม แต่ผมนั้นผมไม่ถือโทษใคร ผมก็ได้ตอบนายพลเอกท่านนั้นไป และท่านพิเชียรเองก็ได้โทรศัพท์มาขอโทษผม ในขณะเดียวกันที่ห้องอาหารของรัฐสภา ท่านพิเชียรเข้ามานั่งลง แล้วก็ยกมือขอโทษ ผมสงสัยครับ เพราะว่าท่านพิเชียรก็อายุน้อย ประสบการณ์ต่าง ๆ ในทางการเมือง หรืออะไรต่าง ๆ ก็คงจะ ถ้าจะพูดกันก็คือยังมีน้อย อันนี้ผมไม่ถือโทษอะไรหรอก เหตุการณ์ผ่านมา จนกระทั่งเมื่อคืนนี้ไปออก คม ชัด ลึก เนชั่นทีวี ที่นี้มันมาเกี่ยวข้องก็ตรงที่ว่า กระผมก็จำเป็นจะต้องชี้แจงให้ทราบ เพราะในตอนสุดท้ายนั้น บอกว่า มีขบวนการดิสเครดิต จนกระทั่งไม่สามารถที่จะหยิบยกเรื่องพระพุทธรูปศาสนาพุทธได้แม้แต่คำเดียว อันนี้ทำให้สังคมเข้าใจผิดได้ หรือพระสงฆ์องค์เจ้าต่าง ๆ แต่ละเย็นนี้ท่านก็สวดชะยันโต (ชยันโต) ให้ผม ผมถือว่าให้พร ท่านอาจจะเข้าใจผิด ผมก็ไม่ได้ถือโทษโกรธเคืองอะไร

LIRT

เพราะวันหนึ่ง ความจริงก็คงจะต้องทราบว่าเป็นอย่างไร และผมคิดอย่างไร ซึ่งเรื่องนี้แหละครับ จากเหตุการณ์ในทีวีเนชั่นมา จนกระทั่งมาถึงคำ คำนี้ ทำให้ผมต้องจำเป็นจะต้องชี้แจงให้สภาแห่งนี้ได้รับทราบว่า ข้อเท็จจริงทั้งหมดนี้ ไม่ใช่เป็นเรื่องที่กระผมหรือกรรมการยกร่างพยายามที่จะไม่ให้พูดเรื่องพระพุทธศาสนา หรือแม้กระทั่งในสภาแห่งนี้ ก็ตกลงกันแล้วว่า มาตรา ๒ มาตรา ๓๗ มันคล้ายกับมาตรา ๗๘ ไปพูดกันเสียทีเดียว คราวเดียวกันเลยก็ได้ ซึ่งผมก็นั่งอยู่ที่นี้ ก็รับฟังอยู่ ก็ยังเห็นว่า ถ้าหากว่าเป็นอย่างนั้นที่สุดแล้วแต่ทางสภาจะพิจารณา ซึ่งผมพร้อมที่จะชี้แจงในนามของคณะกรรมการยกร่าง เรื่องของเรื่องที่เราพูดถึงมาก็มีเพียงเท่านี้ -----

- ๗๖/๑

แต่ที่กระผมต้องยืนยันขึ้นพูด เพื่อให้สังคมเข้าใจว่า กระผม หรือท่านสวดศรี หรือท่านการุณ นั้น กระผมไม่คิดว่า จะอยู่ในกระบวนการดิสเครดิตท่านพิเชียร ต่างคนต่างทำหน้าที่ของตน แต่ที่มากกระทบมากก็คือว่า ทำให้ประเด็นเรื่องพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ ไม่มีโอกาสได้พูดสักคำเดียว ตรงนี้ต่างหากที่สังคม หรือพระสงฆ์องค์เจ้าจะเข้าใจผิด คิดว่ากระผม หรือกรรมการยกร่าง หรือสภาแห่งนี้เป็นผู้ขัดขวางไม่ให้มีการพูดเรื่องนี้ ซึ่งมันไม่ตรงข้อเท็จจริง นี่คือ ข้อเท็จจริงทั้งหมดที่กระผมยืนยันขึ้นมา เนื่องจากว่า มาพาดพิงถึงกระผม สำหรับท่านพิเชียรนั้น ผมกราบเรียนท่านประธานตรง ๆ ว่า ผมเมตตา เอ็นดู สงสาร แต่สิ่งที่ได้กระทำไปทั้งหมดนั้น เมื่อถึงท่านพิเชียรก็ขอโทษนะครับ ถ้าหากว่า ไม่มีคำนี้อยู่ กระผมคงไม่ยอม แต่เมื่อท่านพิเชียรได้กล่าวขอโทษในที่ประชุมสภาแห่งนี้ เราก็ต้องถือว่า การขอโทษคือการยอมรับผิดนะครับ เพราะฉะนั้นท่านการุณก็อย่าไปขี้ ขย้า แต่ความจริงนี้มันต้องขี้ขย้า ความหมายมันไม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นถ้าขี้ขย้านี้ คนฟังแล้วเขาก็รู้สึกไม่พอใจ เพราะฉะนั้นต่อไปท่านการุณจะไปพูดที่ไหน ท่านต้องบอกว่า ขย้าก่อน แล้วถึงขี้นะครับ มันจะได้เสร็จ ๆ ไปเสีย กระผมขอขอบพระคุณท่านประธาน นะครับ ที่เสียเวลา เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริง จะได้ไม่เข้าใจกันผิด แล้วสังคมข้างนอก หรือแม้ พระสงฆ์องค์เจ้าต่าง ๆ ถ้าท่านรับฟังอยู่นะครับ กรุณาเข้าใจด้วยครับ กระผมและ กรรมการยกร่าง รวมทั้งสภาร่างรัฐธรรมนูญแห่งนี้นั้น ไม่ได้มีพฤติกรรม หรือพฤติกรรม อะไรเลยที่จะไปทำให้ไม่มีการพูดกันถึงเรื่องพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ ไม่เป็นไป อย่างนั้นเลย กระผมขอขอบคุณครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ขอบคุณครับ ท่านสมาชิกครับ ปัญหาที่มีนี่นะครับ ที่ผมให้พูดนะครับ เพราะมันโยงเกี่ยวกับเรื่อง การแปรรูปแล้วอาจจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในบุคคลข้างนอกนะครับ ท่านอาจจะเห็นว่า ในที่สุดเราต้องมาเถียงกัน ผมก็เห็นว่า การแปรรูปที่ผ่านมาเนี่ยมันมีปัญหา เนื่องจากว่า รัฐธรรมนูญชั่วคราว ปี ๒๕๔๙ ไปกำหนดเอาไว้ว่านะครับ แล้วมันก็ต้อง แบ่งกลุ่ม แล้วก็ที่สำคัญ ผมคิดว่า เรื่องที่ทำให้คนเข้าใจผิด หรือแม้แต่คนที่อยากจะดูว่า เรื่องพระพุทธศาสนา แล้วก็เป็นปัญหาที่โยงไปนะครับ ทำให้มีการเข้าใจผิด จริง ๆ นี่

ในเรื่องนี้ แม้แต่สมาชิกที่ตกลงกันไม่ได้ จนเกิดความเข้าใจผิดที่หลัง อย่างไรก็ตามนี้ ไม่ใช่เรื่องว่า ต่างกันในเรื่องที่จะแปรญัตติเรื่องพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ แต่ผมคิดว่า เป็นเรื่องอื่น ผมอยากเรียนให้ทราบว่า แม้แต่ท่านรองประธานนี้ ในที่สุดเมื่อ ไม่มีคนรับรอง ปกติท่านรองประธานท่านก็จะไม่ไปรับรองในญัตติไหน แต่ต้องการให้ ญัตติเรื่องนี้ได้รับการพิจารณา ทั้งท่านรองประธานเสรี ท่านรองประธานเดโช แม้แต่ ท่านกรรมธิการบางคนในคณะกรรมการยกร่างก็ไปลงชื่อให้ คือ ผมไม่อยากจะให้เกิด การเข้าใจผิดข้างนอกสภา เข้าใจว่า ข้างในสภานั้นจะดำเนินเพื่อมีเล่ห์เหลี่ยมอย่างไรก็ตาม เพื่อให้ญัตตินี้ไม่ต้องพิจารณา ผมเรียนว่า ไม่ได้เคยกล่าว เพราะว่าท่านรองเสรีนั่งอยู่ที่นี้ ก็ขออนุญาตนิดเดียวนะท่านครับว่า บอกว่า ญัตตินี้ต้องได้รับการพิจารณา จะพิจารณาอย่างไร ไม่ใช่เอาออกไปจากการแปรญัตติ โดยใช้ประเด็นทางเทคนิค และท่าน จะเห็นว่า เรื่องต่าง ๆ ก็พยายาม และเข้ามา ผมเรียนท่านสมาชิกที่เคารพครับ สภาร่าง รัฐธรรมนูญเราเสียไม่ได้หรอกครับ เพราะคน คนเดียว แล้วก็ดีวิเศษไม่ได้ เพราะคน คนเดียว ในสมาชิกสภาร่าง อยู่ที่พวกเราร้อยคนนะครับ สิ่งที่เราทำ สิ่งที่เราเห็นแตกต่างกันก็คงได้ แต่ผมเรียนว่า จะเสีย หรือจะดีนี้ อยู่ที่พวกเรานะครับ แล้วการที่เราพูดกันเสีย ให้เข้าใจ นะครับ ก็น่าจะไม่เป็นอะไร เพียงแต่ขอรับรองว่า อย่าทำความเข้าใจในสภามากนักเลยครับ เพราะว่ามันคงไม่ดีนัก -----

และที่ร้ายที่สุดเราเสียเวลาไปในเรื่องนี้นะครับค่อนข้างมาก แต่ว่า ผมคิดว่าจำเป็น ถ้าไม่อย่างนั้นก่อให้เกิดความเข้าใจผิดข้างนอก หรือแม้แต่สมาชิกของเราก็ไม่เข้าใจ ในสิ่งที่ไม่ดีนะครับ ที่ผ่านมาก็ท่านสดศรีเสนอ เดียวผมขออนุญาตว่า จะรับไปดู เพราะท่านการุณรัฐก็เตรียมให้ผมไว้ดูก่อน ผมก็ยังไม่ได้นะครับท่านครับ ก็ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไรรอ แล้วขอว่า เรื่องนี้จบแล้วนะครับในเรื่องที่จะพูดกันในสภานะครับ ท่านพิเชียร ก็กล่าวกับพวกเราไปเรียบร้อยแล้ว ท่านประสงค์ ท่านประธาน ก็เรียบร้อยแล้วนะครับ ขออนุญาตดำเนินการต่อไป ไม่อย่างนั้น เซสชัน (Session) นี้จะไม่ได้สักมาตราหนึ่งครับ ท่าน เชิญครับ ฝ่ายเลขาครับ

นายวิจักขณ์ นาควัชระ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการ แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : มาตรา๔๗/๑ คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านอาจารย์ เจิมศักดิ์ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ก่อน ๔๗/๑ นี่นะครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เพิ่มขึ้น ไซ้

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ใน ๔๗ นี่มันมีวรรคอื่นที่ผมได้ถามท่านประธานเดโชไว้ว่า จะเก็บไว้ และหยิบขึ้นมาพูดเมื่อไรกับออก และท่านก็รับปากว่า เดียวจะให้หยิบขึ้นมา เพราะฉะนั้นขณะนี้ท่านจะให้พูดหรือยัง ก่อนที่จะถึงวรรคหนึ่ง ๔๗/๑ นะครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ๔๗/๑ ไซ้ใหม่ ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คือ ใน ๔๗ นี่ มันมีวรรคอื่นที่ก่อน จะถึง ๔๗/๑ นี่ครับ อย่างเช่น ในกลุ่มของผมนี้ได้แปดบัญญัติไว้ในวรรคที่ ๔ ว่าการกำกับการประกอบกิจการตามวรรคสองต้องมีมาตรการเพื่อ มิให้มีการควบคุมหรือการครองสิทธิ

ข้ามสื่อ หรือการครอบงำระหว่างสื่อมวลชนด้วยกันเอง หรือบุคคลอื่นใด ซึ่งจะมีผลเป็น
การขัดขวางเสรีภาพในการรับรู้ข่าวสาร หรือปิดกั้นการรับรู้ข่าวสารที่หลากหลาย

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร : อาจารย์กล่าวตรงนี้อยู่ตรงไหนนะ ๔๗/๑ นี้
คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ นะครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ของผมเก่ามันยังไม่เสร็จครับ พรรค
ยังไม่เสร็จครับ พรรคยังไม่ได้ออกกันครับ แล้วในพรรคสองตอนท้ายนี้ กลุ่มผมเดิมว่า
โดยการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน ท่านประธานจะกรุณาไหมครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ผมนึกว่าเมื่อ
ตกลงกันเหลือประเด็นเดียวแล้ว ผมอาจจะเข้าใจผิด

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง (ประธานคณะกรรมการ) : เมื่อ
เป็นแต่เพียงแค่ว่ามีจำนวนเท่าไรเฉย ๆ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวผมจะขอให้คุณสวิง
เป็นคนอภิปรายตรงนี้ครับ ผมคิดว่า เราจะพยายามใช้เวลาสั้น ๆ ตรงนี้

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เรื่องนี้ยังไม่ได้
พูดเลยใช่ไหม

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ใช่ครับ ยังไม่ได้พูดกันเลยครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ครับ เชิญครับ
ท่านสวิงอยู่ไหมครับ ที่จะอภิปรายแทนอาจารย์เจิมศักดิ์ อาจารย์เจิมศักดิ์อภิปรายเอง
แล้วกันนะ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ถ้าอย่างนั้น ผมอภิปรายเองแล้วกัน
ครับ ท่านประธานครับ ในร่างแรกนี้ ก็เขียนเรื่องการครอบงำระหว่างสื่อมวลชนด้วยกันเอง
เฉย ๆ แต่ว่าในกลุ่มพวกผมมองเห็นว่า ขณะนี้มันไม่ใช่ครอบงำระหว่างสื่อมวลชน
ด้วยกันเองเฉย ๆ ที่มันมี แต่มันมีเรื่องของ การครองสิทธิข้ามสื่อ หมายความว่าอย่างไร
ครับ หมายความว่า ตอนนี้สื่อมวลชนนี้ไปทำสิทธิ มีสิทธิในการไปทำอีกเรื่องหนึ่ง เช่น

ทำหนังสือพิมพ์ ก็ไปเปิดทำทีวี ที่วีมาทำหนังสือพิมพ์ ทำวิทยุ มันเป็นการครองสิทธิ
 ข้ามสื่อกันไปมา ตกลงตรงนี้เป็นลักษณะที่สภาหรือรัฐธรรมนูญอยากให้เห็นหรือเปล่า
 นั่นคือคำถามนะครับ คราวนี้ถ้าร่างของท่านนี้เขียนว่า มิให้ ของผมไปเติมคำว่า มิให้
 นะครับ ท่านเขียนว่า ป้องกัน ป้องกันการควบคุม หรือการครอบงำระหว่างสื่อมวลชน
 ด้วยกันเอง อย่างนี้พอไหม ใช่ไหมครับ ตอนนี้พวกเราสมองต้องใส่เกียร์ (Gear) ใหม่ เมื่อ
 ก็เกียร์ถอยหลัง ตอนนี้เกียร์เดินหน้านะครับ ก็ช่วย ๆ กันคิดนิดหนึ่ง คือเราจะป้องกัน
 การควบคุม การครอบงำระหว่างสื่อมวลชนด้วยกันเอง นี่คือ ร่างแรก ร่างของท่าน
 ของผมนี้เขียนว่า มีมาตรการเพื่อมิให้มีการควบคุม หรือการครองสิทธิข้ามสื่อ หรือการ
 ครอบงำระหว่างสื่อมวลชนด้วยกันเอง -----

- ๗๘/๑

ท่านเห็นใช่ไหมครับ ผมเดิม เดิมว่า กลัวว่ามันจะเป็นการครองสิทธิข้ามไประหว่างสื่อ สื่อมีหลายประเภท หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ซึ่งท่านต้องยอมรับว่า ปัจจุบันนี้มีนายทุน บางคนทำทั้งวิทยุ ทำทั้งทีวี แล้วก็ไปทำหนังสือพิมพ์ด้วย หรือหนังสือพิมพ์ก็ข้ามมาทำ อย่างอื่น ถ้ามองว่า อย่างนี้เราอยากจะเห็นหรือไม่ที่สื่อเมืองไทย พอเราไปอ่านหนังสือพิมพ์ บอก เออ ใช่ ฟังวิทยุบอก ก็ใช่ ดูทีวีก็ใช่ แต่มันมีให้อิทธิพลมาจากเจ้าเดียวกันหมดเลย หรือว่า เราคิดว่า อันนี้น่าจะเปิดเสรีตรงนี้ อันนี้เป็นประเด็นที่หยิบขึ้นมาเท่านั้นละครับ ก็แล้วแต่ที่ประชุมนะครับ ท่านประธานจะเห็นว่า ผมหยิบประเด็นเท่านั้นละครับ เพราะว่า ท่านประธานครับ ผมบอกแล้วว่า ผมอภิปรายลำบากมาก ผมมีส่วนได้เสียในเรื่องพวกนี้ อยู่ และขณะเดียวกันท่านให้ผมไปเป็นประธานรับฟังความเห็น มันก็มีกลุ่มนี้เห็นอย่างนี้ กลุ่มนี้เห็นอย่างนี้ ผมก็แปรให้เขาละครับ ก็เป็นหน้าที่ละครับ เราต้องทำให้ประชาชน แล้วประชาชนเขาหยิบขึ้นมา ประชาชนในที่นี้อาจจะตรงข้ามกับพวกสื่อ เขาหยิบขึ้นมา อย่างนี้ เขาบอกว่า ขอให้ล็อกได้ไหม อย่าให้สื่อ ความเป็นเจ้าของมันข้ามกันไปข้ามกันมา มันเหมือนกับผูกขาด แต่เป็นการผูกขาดระหว่างสื่ออีกนี่ เราจะใส่ไหม ก็ขอให้ท่าน พิจารณาแล้วกันครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ที่จริงกรรมาธิการ คงต้องฟังเยอะหน่อย เพราะว่าท่านอาจารย์เจิมศักดิ์พยายามอธิบาย เรื่องครองสิทธิ ข้ามสื่อ คำอาจารย์เยี่ยมเลย เชิญครับ ท่านกรรมาธิการครับ

นายอัษฎพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ครับ กระผม อัษฎพร จารุจินดา กรรมาธิการครับ เข้าใจว่า ความต้องการหรือวัตถุประสงค์ จะตรงกันครับ เพียงแต่ว่า เหลืออยู่ถ้อยคำ เดิมกรรมาธิการนั้น เข้าใจว่า การใช้คำว่า การครอบงำระหว่างสื่อมวลชนด้วยกันเองนั้น มันครอบคลุมไปทุกเรื่อง เสร็จแล้วก็องค์กร ของรัฐที่เป็นอิสระนี้ ก็จะต้องไปแจกแจงว่า อะไรที่เรียกว่า ครอบงำข้ามสื่อ เดิมที่ไม่ได้ใส่ คำว่า ครองสิทธิข้ามสื่อ เพราะเข้าใจว่า เป็นเรื่องเดียวกัน ที่นี้พอใส่เข้าไปมันต้องอธิบาย ครับอาจารย์ว่า ครองสิทธิข้ามสื่อ กับ ครอบงำระหว่างสื่อ มันมีอะไร ตรงไหน ที่แตกต่างกัน ถ้ามันอยู่ในกรอบเดียวกันแล้ว กระผมเองยังคิดว่า ไม่ต้องใส่ก็ได้ แต่ถ้า

คิดว่า แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง จะเพิ่มเติม กรรมวิธีการก็ไม่ขัดข้อง แต่ว่า ต้องดูที่ว่า ความหมายแตกต่างกันหรือไม่ ต้องเรียนถามท่านอาจารย์

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านอาจารย์ ปกรณ์ ถ้าอย่างนั้น ท่านต้องให้ฝ่ายทางโน้นคิดหนึ่ง เดี่ยวคุณสวิงครับ เชิญเลยครับ

นายสวิง ต้นอุด : ท่านประธานที่เคารพครับ ผมก็คิดว่า อาจจะมี ความแตกต่างกันอยู่ นะครับ กับร่างเดิมของกรรมวิธีการครับ ผม สวิง ต้นอุด ครับ ท่านประธาน ครับ ที่จริงแล้วในวรรคนี้ นะครับ การใช้คำว่า ครอบงำระหว่างสื่อ กับ ครอบสิทธิข้ามสื่อ นี่ นะครับ ก็จะแตกต่างกันโดยเนื้อหานะครับ เพราะว่า จริง ๆ แล้วคำว่า ครอบงำ นี่ นะครับ มันจะมีความหมายที่มีอิทธิพล มีบทบาทเข้าไป แต่ ครอบสิทธิ มันหมายถึงการ เข้าไป ครอบครอง ซึ่งจริง ๆ แล้ว ๒ นัยนี้จะแตกต่างกัน ที่นี้ตรงนี้นะครับ ผมคิดว่า ถ้าสมมุติว่า เราทำให้ชัดเจนขึ้น นะครับว่า การครอบสิทธิที่จะข้ามสื่อ เฉพาะขณะนี้เองก็ น่าจะทำได้นี้นะครับ ที่นี้ผมคิดว่า อาจจะเป็นคำที่เหมาะสม นะครับ แล้วก็จริง ๆ แล้ว ถ้า จะขอเปลี่ยนเป็นคำนี้เองก็น่าจะครอบคลุมได้มากกว่า นะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ผมเข้าใจแล้ว ของอาจารย์เจิมศักดิ์นี่ในที่สุดก็ใช้หมดทั้ง ๒ อย่างใช่ไหมครับ ครอบงำระหว่างสื่อ ก็เก็บเอาไว้ แล้วก็เพิ่ม นะครับ ทางกรรมวิธีการลองดู ท่านอาจารย์ปกรณ์ เชิญครับ

นายปกรณ์ ปรียากร (กรรมวิธีการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม ปกรณ์ ปรียากร กรรมวิธีการ นะครับ ความจริงที่ท่านผู้แปรรูปได้พูด ตอนที่เรากำลังพิจารณา ในอนุกรอบที่ ๑ นะครับ ซึ่งได้มีการพูดคุยกับบรรดาตัวแทนของสื่อมวลชนหลายแขนงที่ เข้ามาพูดกัน เราก็คุยกันถึงเรื่องนี้ค่อนข้างมาก -----

เพราะว่าในภาวะเหตุการณ์ของโลกในปัจจุบัน การครอบงำก็ดี การไปซื้อกิจการของ
 สื่อบ้างไปอีกสื่อบ้าง ที่มันเกิดขึ้น เหมือนกับเป็นปรากฏการณ์ทั่วโลกเลย บางกรณีนั้น
 จากประเทศหนึ่งไปซื้ออีกประเทศหนึ่งด้วยซ้ำไป แล้วในกรณีของประเทศไทย ผมก็เชื่อว่า
 มีแนวโน้มในลักษณะที่จะมีการเข้ามาซื้อ หรือว่าครองสิทธิ ในทำนองนั้น แต่ว่า ในตอนที่
 เราพิจารณากันนี้ ก็อย่างที่ท่านอัครพรได้พูดนะครับ เราเข้าใจว่า การครอบงำสื่อด้วยกัน
 มันจะครบถ้วน แต่ว่า เมื่อท่านผู้แปรญัตติได้เสนอมา ผมคิดว่า ก็ไม่ขัดข้อง แล้วมันจะ
 ช่วยทำให้ความชัดเจนในเจตนารมณ์ตรงนี้มีอยู่ด้วย และความจริงในตอนที่เราพิจารณากัน
 นี้ ก็ได้ให้บันทึกในเจตนารมณ์ไว้ว่าประเทศเรานั้นก้าวหน้าไปถึงจุดที่จะป้องกันไม่ให้
 เกิดในเรื่องนี้ด้วยนะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ก็ดีนะครับ
 แสดงว่า ไม่ต้องโหวตใช้ใหม่ ตกลงได้แล้วนะครับกรรมาธิการ เป็นไปตามที่ผู้แปรญัตติ
 ใช้ใหม่ครับ อาจารย์เจิมศักดิ์และกรรมาธิการยอมหรืออย่างไร ว่าอย่างไรครับท่าน
 กรรมาธิการ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
 ครับ กระผม อัครพร จารุจินดา ครองสิทธิข้ามสื่อ คงเดิมเข้าไป แต่เรียนหาหรือว่า มาตรการ
 เพื่อป้องกันนั้น มันจะกว้างกว่า คือ มันจะเป็นมาตรการก่อนที่จะเกิดเหตุ ตรงมาถึงเกิด
 เหตุแล้ว แต่ถ้ามาตรการเพื่อไม่ให้มีนี้ มันเฉพาะเหตุที่เกิดขึ้นแล้ว กระผมยังเข้าใจว่า
 ถ้อยคำเดิม อันนี้เป็นเพียงแต่ถ้อยคำครับท่านประธาน ว่า ถ้าใช้ถ้อยคำว่า มาตรการเพื่อ
 ป้องกัน มันจะยาวกว่า แล้วมันจะคลุมได้ น่าจะมากกว่าที่ใช้ว่า

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : อาจารย์เจิมศักดิ์
 ยอมไหมครับ เขาขอใช้ ป้องกัน บอกว่า น่าจะดีกว่านี้ได้

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ขอปรึกษาท่านนะครับ คำว่า
 ป้องกัน ขอปรึกษาอย่างนี้ คือ ถ้าคำว่า ป้องกัน แล้วถ้าเขาบอกว่า มันทำอยู่แล้ว
 คุณไปป้องกันไม่ได้ คุณก็ไปป้องกันรายใหม่ก็แล้วกัน รายเก่าผมทำอยู่แล้ว แต่ถ้ามันบอก
 มิให้มี ทำอยู่แล้วก็ได้

LIRT

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : หารือแล้ว
ใช้ใหม่ครับ กรรมการจะตอบแล้วท่าน เชิญครับ ใครตอบ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมการ) : จะขออนุญาตใช้ ๒ คำเลยนะครับ
มาตรการเพื่อป้องกันมิให้มี คือ ทั้ง ๒ อัน

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ได้นะครับท่าน
ได้แล้ว ไม่ต้องอภิปรายแล้วอาจารย์

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ไม่จะได้บันทึกใจครับ ผมไม่ยกมือ
นี้ เขาบันทึกไม่ได้ว่า เจิมศักดิ์ยกมือ ผมก็ต้องบอกว่า เห็นชอบด้วยครับ เขาจะได้บันทึกว่า
เจิมศักดิ์ อันนี้ธรรมเนียมสภานะครับ ผมทำตามสภาปะเลย

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ตกลง อาจารย์
อยู่สภานานกว่าผม ไม่เป็นไร ตกลง ได้นะครับ ตกลงกันได้ แล้วก็ถ้อยคำ ท่าน
กรรมการนะครับ ผ่านอันนี้นะครับ มีวรรคอื่นอีกไหมนี้ ครบหรือยัง มาตรานี้ครบนะ ไป
มาตราต่อไปครับ มาตรา ๔๗/๑

นายวิจักขณ์ นาควิชะระ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการ
แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาร่างรัฐธรรมนูญ) :
มาตรา ๔๗/๑ คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

นายสุรัชย์ เลียงบุญเลิศชัย : ท่านประธานครับ นิดเดียวครับ ผม สุรัชย์
เลียงบุญเลิศชัย ครับ ผมมีข้อที่อยากจะเรียนให้ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ช่วยอธิบายความ
นิดหนึ่งนะครับ คำว่า ครอบสิทธิข้ามสื่อ ผมเกรงว่า รัฐธรรมนูญพอออกไปแล้วต้องไป
ตีความ ท่านประธาน คำว่า ครอบสิทธิข้ามสื่อ นี่มันมีความหมายอย่างไรครับ มันหมายถึง
การได้สิทธิในสื่อหลาย ๆ ประเภท หรืออย่างไรครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เมื่อสักครู่นี้
อธิบายไปทีหนึ่งแล้ว ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ลั่น ๆ อีกทีสิ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์ ครับ
ผมก็กลัวว่า อธิบายใหม่ไม่เหมือนเดิมนะครับ เปล่า ผมแห่เล่น เราก็ต้องสร้าง
บรรยากาศบ้าง คือคำว่า ครอบสิทธิ มันหมายถึงความเป็นเจ้าของ เราไม่อยากจะเห็น

๑๗๗

สสร ๒๔/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

สุพิชชาย์ ๗๙/๓

หนังสือพิมพ์ไปเป็นเจ้าของทีวี เจ้าของวิทยุ เราไม่อยากให้เห็นเจ้าของทีวีไปเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ วิทยุ ลักษณะอย่างนี้เรากลัวความเป็นเจ้าของที่ข้าม ที่เป็นบริษัทนี้ไปเป็นเจ้าของบริษัทนั้น ผมไม่อยากยกตัวอย่าง เดี่ยวจะหาว่ายกตัวอย่างเพื่อไปโจมตีรัฐบาลที่ แล้ว ผมพูดแค่นี้ก็คงพอฟังออกนะครับว่า มีใครพยายามจะไปซื้อใคร อย่างไร อะไรต่ออะไรกันนั้นนะครับ ความเป็นเจ้าของมันจะมีปัญหา เพราะฉะนั้นก็อย่างที่ผมกราบเรียน นะครับ ถ้าคิดว่า มีปัญหาก็ช่วยบัญญัติ แต่ถ้าคิดว่า ไม่มีปัญหาก็ปล่อยไป ขอบพระคุณ ครับ

- ๘๐/๑

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ตกลงได้แล้ว
เข้าใจแล้วนะครับ ผ่านไป ขอไปมาตราต่อไปครับ เลขาครับ

นายวิจักขณ์ นาควัชระ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการ
แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๔๗/๑ คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : คณะกรรมาธิการ
เพิ่มขึ้นใหม่ครับ ท่านว่าอย่างไรครับ ท่านอ่านตามเอกสาร เชิญท่านวัชรารับ
และตามด้วยท่านสุนทร

นายวัชรา หงส์ประภัศร : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม
นายวัชรา หงส์ประภัศร สสร. ครับ ในประเด็นมาตรานี้กระผมมีข้อสังเกตอยู่ ๒ ประการ
ครับ ประการที่ ๑ เกี่ยวกับสิทธิ คือ สิทธิในการประกอบอาชีพว่า บุคคลผู้ดำรงตำแหน่ง
ทางการเมืองนั้น เหตุใดจึงถูกจำกัดสิทธิในการประกอบอาชีพ เพราะว่า ตามมาตรา ๔๓
บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพ และการแข่งขันโดยเสรี
อย่างเป็นธรรม ในประการที่ ๒ กระผมมีข้อสงสัยอยู่ว่า ทำไมห้าม ถ้าห้ามได้จะครับ
ทำไมห้ามเฉพาะผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ซึ่งไม่แน่ใจว่า ได้รวมถึง สส. หรือ สว.
หรือไม่ และทำไมไม่ห้ามผู้ดำรงตำแหน่งในองค์กรอิสระ เช่น กกต. ผู้ตรวจการแผ่นดินของ
รัฐสภา ปปช. กรรมการตรวจเงินแผ่นดินของรัฐสภา กรรมการสิทธิมนุษยชน ยังมีอื่น ๆ
อีกจะครับ ซึ่งถ้าเหตุผลในการที่ห้ามผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง น่าที่จะห้ามบุคคล
ดังกล่าวด้วย กระผมขอคำอธิบายครับ ขอขอบคุณครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาผู้แทนราษฎร) : ท่านสุนทรครับ

นายสุนทร จันทรังสี : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม สุนทร
จันทรังสี สสร. สายสื่อมวลชนภูมิภาค ในมาตราที่ ๔๗/๑ ซึ่งคณะกรรมาธิการยกาว
ได้เพิ่มเติมมา ความจริงแล้วนอกจากจะเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญมาตรา ๔๓ ดังที่
ท่าน สสร. วัชรา ผู้มีเกียรติได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้ว กระผมยังเห็นว่า จะไม่มีผล
ทางปฏิบัติด้วย แต่นั่นก็ไม่สำคัญเท่ากับประเด็นที่ว่า ต้องการจะชี้แจงทำความเข้าใจกับ
คณะกรรมาธิการ และดูเหมือนอยากจะหาทางออกให้ด้วย เพราะว่าในมาตรานี้เป็น

เสมือนหนึ่งการมัดตราสังคนหนังสือพิมพ์ โดยเฉพาะคนหนังสือพิมพ์หรือ
สื่อมวลชนภูมิภาค ซึ่งในประเทศไทยของเรา ต้องยอมรับว่า นอกจากเสี่ยงมากกว่า แล้วก็
ยังอ่อนแอกว่าสื่อมวลชนในเมืองหลวงอีกด้วย กระผมขอเรียนว่า ในมาตราที่ ๔๗/๑
นี้ ถ้าพิจารณาแล้วมันจะไปซ้ำ ซ้ำซาก ซ้ำซ้อนกับมาตราที่ ๒๕๖ (๔) มีความคล้ายคลึง
กันมาก ผมว่า ควรที่จะแก้ไข เพราะว่าในมาตราที่ ๔๗/๑ นี้ ถ้าพูดถึงผู้ดำรงตำแหน่งทาง
การเมือง จะเป็นเจ้าของกิจการหรือหุ้นส่วนกิจการหนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง
วิทยุโทรทัศน์ หรือโทรคมนาคมมิได้ ไม่ว่าจะงานตนเอง หรือให้ผู้อื่นเป็นเจ้าของกิจการ
หรือถือหุ้นแทน หรือจะดำเนินการโดยวิธีการอื่นใด ไม่ว่าจะทางตรง ทางอ้อมที่สามารถ
บริหารกิจการดังกล่าวได้ ในทำนองเดียวกัน การเป็นเจ้าของกิจการหรือถือหุ้นในกิจการ
ดังกล่าวมิได้ -----

- ๘๑/๑

ความในข้อนี้ มาตรานี้ กระผมกราบเรียนว่า กระผมมิได้เดือดร้อนด้วย เพราะกระผม
 ละวางทางการเมืองแล้ว แต่กระผมได้รับคำปรารภ คำร้องทุกข์ คำร้องเรียนจากพี่น้อง
 สื่อมวลชนภูมิภาค ไม่ว่าจะเป็นภาคเหนือ ซึ่งนำโดย คุณผ่องพรรณ จงยศยิ่ง ประธาน
 เครือข่ายบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ภาคเหนือ คุณจักรกฤษณ์ แววดล้ายหงษ์ ประธาน
 บรรณาธิการเครือข่ายภาคตะวันออกและภาคกลาง คุณสกนธ์ บรรณาธิการเครือข่าย
 หนังสือพิมพ์ภาคใต้ และคุณไชยรงค์ มณีพิลิก หนังสือพิมพ์จังหวัดสงขลา หลายคนก็มีได้
 มีเจตนาที่จะทำงานด้านนักรการเมืองท้องถิ่นไว้ด้วย แต่ก็ได้รับร้องเรียน ได้รับการ
 ร้องทุกข์จากสื่อมวลชนภูมิภาค ซึ่งกำลังเป็นกำลังหลักในการที่จะทำความเข้าใจกับพี่น้อง
 ประชาชนทั่วไป ในการที่จะผลักดันการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ของประเทศเรา แม้กระทั่งการ
 ร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ บางท่านอาจจะมองข้ามความสำคัญของสื่อมวลชนภูมิภาค
 โดยคิดแต่เพียงว่า สื่อมวลชนส่วนกลางนั้นสำคัญแล้ว สื่อมวลชนภูมิภาคไม่ควรได้รับการ
 นำสนใจ แต่ในความเป็นจริงในประเทศที่เจริญแล้ว สื่อมวลชนภูมิภาคหรือสื่อมวล
 ท้องถิ่นนั้น ประชาชนเขาจะนิยมอ่านควบคู่กันไปกับสื่อมวลชน หรือหนังสือพิมพ์ของ
 เมืองหลวง เพราะหนังสือพิมพ์ภูมิภาคย่อมใกล้ชิดดีกว่า ย่อมซึมซับได้มากกว่า
 เปรียบเสมือนการทำวิทยุชุมชนในเวลานี้ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำควบคู่กับวิทยุของ
 สถานีหลักด้วย การทำงานของสื่อมวลชนภูมิภาคนี้ สิ่งที่ผมเห็นว่าสนใจ ก็เพราะว่า อ่อนแอ
 ค่อนข้างอ่อนแอเป็นอย่างยิ่ง ทุนทรัพย์ก็เล็กน้อย และมีหลายคนที่มีอุทิศตัว อุทิศวิญญาณ
 ให้กับจรรยาบรรณ ให้กับบ้านเมือง หุ่่มเททั้งเลือดเนื้อ ร่างกายที่จะรักษาความสถาพร
 ความยุติธรรม และการทุจริต มิให้เกิดขึ้นในบ้านนี้เมืองนี้ แน่นนอนครับ ทุกองค์กรย่อมไม่มี
 คนที่จะพิเศษสุด ดีพร้อม ก็คงจะมีบางสถานี บางฉบับ ที่ประพฤติผิดนอกหล่นนอกทาง
 ผิดจรรยาบรรณไปบ้าง แต่ท่านครับ ในหลักการนั้นเชื่อกัน มั่นใจกัน ยึดถือกันว่า
 ประชาชนท่านนั้นที่จะเป็นผู้พิพากษา สื่อมวลชนใดที่ประพฤติผิดนอกหล่นนอกทาง ประพฤติ
 ไม่มีจรรยาบรรณ สื่อมวลชนนั้นก็จะไม่ได้รับความเจริญ และไม่ได้รับความก้าวหน้าไปได้
 แล้วในประการหนึ่ง ถ้าท่านไม่ไว้ใจระบบกลั่นกรองของประชาชน และท่านคิดว่า
 ท่านไปปิดป้อง ผูกขาดมิให้สื่อมวลชนบางคนที่จะเป็นนักรการเมือง ได้เป็นนักรการเมือง
 ควบคู่ไปกับการทำหน้าที่ตามอุดมการณ์ของเขาแล้ว ท่านคิดหรือว่า ท่านจะป้องกัน

หนังสือพิมพ์มิให้ถูกแทรกแซงได้ คนทำหนังสือพิมพ์บางคน ซึ่งมีได้ทำงานการเมือง
อย่างเปิดเผยเหมือนกับบางคนที่สุดจริตใจนั้น ก็อาจจะขายตัว ขายวิญญาณให้กับ
นักการเมืองบางคนได้ สิ่งเหล่านี้มันมีข้อพิสูจน์ที่แน่ชัด เพราะฉะนั้นผมจึงเห็นว่า
ประชาชนเท่านั้นที่จะเป็นผู้พิพากษาได้ว่า สื่อมวลชนฉบับใด สถานีใด ควรจะอยู่ได้
หรือไม่ได้ -----

- ๘๒/๑

อีกทั้งในมาตรา ๒๕๖ คือ ผมกล่าวว่ามันซ้ำซ้อนกัน เพราะว่าใน (๔) ได้ระบุแล้วว่า ไม่เป็นหุ้นส่วน หรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วน หรือบริษัทที่ดำเนินกิจการเกี่ยวกับสื่อสารมวลชน หรือเข้าเป็นคู่สัญญากับห้างหุ้นส่วน หรือบริษัทดังกล่าว มาตรานี้ในความเข้าใจของผมส่วนใหญ่แล้วจะครอบคลุมนายทุนระดับชาติอยู่แล้วที่จะลงทุนเป็นร้อยล้านพันล้าน เพื่อที่จะเข้าครอบสื่อมวลชน เพราะฉะนั้นผมจึงเรียกร้องให้ท่านแก้ตราตั้งของสื่อมวลชน ภูมิภาคออก ไปให้สื่อมวลชนภูมิภาคได้ตื่นนอน ได้ต่อสู้ ให้สมกับอุดมการณ์และความตั้งใจของเขา กระผมขอฝากบทกลอนให้ท่านได้รับทราบว่า ท่านประธานหัวเราะทำไมครับ ใครคนหนึ่งสื่อพิมพ์ที่ทรงในนามตน ชื่อเสียงจะคงทนอยู่คำฟ้านภาบา ใครคนหนึ่งสื่อพิมพ์ที่ขายตัวเพื่อเงินตรา จารึกบนหน้าหมาปรจานนานชั่วหลานเหลน สิ่งเหล่านี้ครับ ขอให้ท่านกรรมาธิการยกร่างได้โปรดปรับปรุงแก้ไขมาตรานี้ด้วย ขอขอบคุณมากครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ขอขอบคุณครับ ผมหัวเราะ เพราะว่า ผมชอบฟังกลอนอยู่แล้ว แล้วในนี้มีนักกลอนหลายคน ท่านสมาชิกครับ เดี่ยวเข้าชื่อไว้แล้วกันนะครับ เหลืออีก ๒ นาที่ตามเวลาที่นัดหมาย เราจะต้องพักรับประทานอาหารนะท่านครับ เพราะเราตกลงกันว่า เราจะกลับมา ๖ โมงครึ่งนะครับ ไม่อยากข้ามเวลา มีอาจารย์เจิมศักดิ์ อาจารย์จรัส คุณสมเกียรติ และท่านสุรัชชัยภูมิก็ขอติดไว้นะครับ ขอพักรับประทานอาหารนะ เหลืออีกนิดเดียว

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตเสียมารยาทครับท่านประธานครับ ก็เมื่อก็ได้ขอท่านประธานไว้ช่วงก่อนที่จะดำเนินการว่า ถ้าเผื่อมีการพักนะครับ ขออนุญาตช่วยฉายให้ดูหน่อย ๙ นาที่ เพราะพวกเราอยากดูครับ ช่วงพักนี้นะครับ ช่วงพัก เมื่อก็ผมขอไว้ครับ แล้วท่านสดศรีก็ขอด้วยครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : เดี่ยวเจ้าหน้าที่ให้เขาไปดู เราไม่ควรดูที่ห้องนี้ ขออนุญาตพักการประชุมนะครับ

พักการประชุมเวลา ๑๗.๒๗ นาฬิกา

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

เริ่มประชุมต่อเวลา ๑๘.๓๐ นาฬิกา

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายเสรี สุวรรณภานนท์ รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ก่อนพัก ถึงมาตรา ๔๗/๑ นะครับ มีท่านที่ขออภิปรายไว้ ท่านแรกท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ นะครับ ท่านอาจารย์จรัส ท่านเสริมเกียรติ ท่านสุรัชย์ เชิญต่อเลยดีไหมครับ เชิญครับ อาจารย์ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ขอบขอบคุณท่านประธานครับ ท่านประธานครับ มาตรา ๔๗/๑ เมื่อตอนที่อยู่ที่ ๔๗ นี้ ผมไม่ได้ตั้งใจอะไรทั้งสิ้น แล้วก็ ได้เคยปรึกษาหารือกับกลุ่มบรรดาที่สมาคมผู้สื่อข่าว และทั้งหลาย ผู้สื่อข่าววิทยุโทรทัศน์ ก็ดี หนังสือพิมพ์ก็ดี ได้เคยปรึกษาหารือเรื่องนี้ แล้วก็พูดคุยกันนี้ ทุกคนดีใจที่มีวาระนี้ ที่เกิดขึ้นในมาตรา ๔๗ และเมื่อทางกรรมาธิการได้เปลี่ยนจาก ๔๗ มาเป็น ๔๗/๑ นี้ ผมก็คิดว่า ก็เหมาะสม ก็ไม่มีอะไรขัดข้องในหลักการ ผมต้องเรียนว่า ในอันนี้ ผมพูดได้เต็มปาก เพราะว่า ผมได้ไปฟังความเห็นจากบรรดาสื่อมวลชน แล้วก็ตัวเองก็คิดตรงกัน ที่เห็นดีด้วยกับกรรมาธิการร่างที่ได้คิดอันนี้เข้ามา ผมคิดว่า เมืองไทยมีปัญหาเรื่องนี้ เยอะ แม้เรื่องนี้นะครับ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองนี้ มันจะตีความถึง สส. สว. ถึงรัฐมนตรี ถึงนายกรัฐมนตรี หรือถึงนักการเมืองอื่นใดก็ตามนี้ ผมคิดว่า ในหลักการแล้ว นี่ เหล่าบรรดาตำแหน่งทางการเมืองทั้งหลาย กับการเป็นเจ้าของกิจการ หรือถือหุ้นในสื่อ นี่มันไม่สมควร มันเป็นเรื่องที่ไม่ใช่เพียงแต่จะมีผลประโยชน์ทับซ้อน หรือว่ามีส่วนได้เสีย เท่านั้น แต่การถือหุ้นและการเป็นเจ้าของสื่อ มันมีความหมายมากกว่านั้นไปอีก ผมคิดว่า มันสามารถที่จะมีอิทธิพล ทำให้ทางการเมืองของประเทศไทยไม่ใช่เรื่องผลประโยชน์ อย่างเดียว แต่เป็นเรื่องของอิทธิพลทางการเมืองที่ผมเป็นห่วง เพราะท่านประธานก็คง จะรู้ว่า สื่อเรามีอิทธิพลทางการเมือง อิทธิพลในการชี้นำ นักการเมืองก็มีอิทธิพล แล้ว

สามารถจะชี้แจง แล้วนักการเมืองก็เป็นบุคคลที่เข้ามาแสวงหาอำนาจ ถ้าไม่มีอำนาจ
ก็ไม่เรียกว่า เป็นนักการเมือง มาแสวงหาอำนาจ มาจัดสรรอำนาจ -----

- ๘๔/๑

เมื่อมีอำนาจทางการเมืองกับอำนาจของสื่อรวมกันนี้ ผมคิดว่า มันหนักหนาสาหัสมาก ผมเห็นด้วยอย่างยิ่งที่จะมีมาตรานี้แหละครับ ผมพูดอย่างนี้ เคยมีคนถามผมว่า แล้วผมเองนี้มีหุ้นอยู่ในบริษัทที่ถือ ที่ทำสื่อหรือไม่ ผมกราบเรียนว่า ผมมี และเป็นหุ้นใหญ่ด้วย อยู่ในบริษัทวอชด็อก (Watch Dog) แต่ว่า ผมคิดว่า ความจริงก็คือความจริง หลักการก็คือหลักการ มีคนบอกว่า แสดงว่า ผมไม่คิดจะเล่นการเมืองต่อไปแล้วใช่ไหม ผมบอกว่า เรื่องนั้นไม่มีใครรู้หรอก ตัวผมเองยังไม่รู้เลย แต่ถ้าถามวันนี้ผมก็ไม่เล่น แต่ผมก็ไม่ได้คิดจะปูทางว่า ถ้าตัวเองจะเล่นนี้ก็ต้องเปิดช่องไว้ก่อนว่า ต้องเปิดช่องให้กับตัวเอง ผมคิดว่าหลักการคือหลักการ ผมตอบเขาไปอย่างนี้นะครับ เพราะฉะนั้นผมก็คิดว่าพวกเราทั้งหลายนี้ ก็น่าจะเห็นประโยชน์ของตรงนี้ ถามว่า เห็นใจนักการเมืองท้องถิ่นไหม เพราะว่าในนักการเมืองท้องถิ่นนี้ ก็เป็นเจ้าของสื่อท้องถิ่นกันอยู่เยอะ ผมต้องกราบเรียนว่า ผมเห็นใจสื่อท้องถิ่น แต่ผมไม่เห็นใจนักการเมืองท้องถิ่น ท่านประธานครับ ผมว่า เราต้องแยกระหว่างเราเห็นใจสื่อท้องถิ่น สื่อคนที่จะสวมหัวโขนสื่อ แล้วอยากจะทำหน้าที่สื่อนี้ ผมเห็นใจครับ เพราะว่า เขาเนี่ย บางทีก็อาจจะต้องพึ่งพาผู้มีอิทธิพลบ้าง อะไรต่ออะไรบ้าง แต่เห็นใจกับเรื่องที่เรา ยอมกันได้ไหมนี้ มันคนละเรื่องกัน แต่ผมจะไม่เห็นใจนักการเมืองท้องถิ่นที่อยากจะมีสื่อ แต่ผมเห็นใจสื่อที่บังเอิญไปเป็นนักการเมือง เพราะฉะนั้นเราต้องแยกตรงนี้นะครับ ผมคิดว่า สื่อในท้องถิ่นนี้น่าเห็นใจ แต่เมื่อท่านไปเป็นนักการเมืองแล้วนี้ ท่านต้องตัดใจขาด แต่ถ้าขณะที่ยังไม่ได้ไปเป็นนักการเมือง ไม่ว่าระดับใดก็ตาม ผมว่า ท่านก็มีสิทธิที่จะทำสื่อได้เต็มที่ แต่ถ้าท่านสอบได้ แล้วไปเป็นนักการเมือง จะโอนให้กับลูกก็ไม่ควร จะมีตัวแทนก็ไม่ได้ ผมคิดว่า อันนี้จะต้องชัดเจน เพราะว่า ๒ อำนาจนี้เป็นอำนาจที่สำคัญในบ้านเมือง และผมคิดว่า ถ้า ๒ อำนาจนี้รวมกันนี้ ผมว่า บ้านเมืองจะถูกบิดเบือน และผมจึงเห็นด้วยกับกรรมาธิการ ส่วนถ้าท่านจะบอกว่าอยู่ตรง ๔๗/๑ ตรงนี้ หรือว่าจะย้ายไปอยู่ที่ไหน แต่ขอให้ได้ข้อความครบนี้ ไม่ใช่ไม่เห็นใจสื่อท้องถิ่นนะครับ ผมต้องกราบเรียน ผมเห็นใจสื่อท้องถิ่น แต่ผมไม่เห็นใจนักการเมืองท้องถิ่นที่จะมาทำสื่อ ผมว่า ต้องรื้อแยกกัน ท่านประธานครับ องค์กรสื่อนี้เขาพูดกับผม แล้วผมมีหลักฐานเป็นเทปด้วยซ้ำ เพราะว่า ในรายการ ผมใช้รายการทีวี

ในการที่รับฟังความเห็นไปด้วย องค์การสื่อทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นนายกสมาคมผู้สื่อข่าววิทยุโทรทัศน์ก็ดี ไม่ว่าจะเป็นคุณชาวรงค์ ในตำแหน่งอะไรผมก็จำไม่ได้ เดี่ยวจะถามพี่มานิจก็จะตอบได้ แล้วก็วิทยุชุมชนก็ดี เคเบิลทีวีในต่างจังหวัดก็ดี ต่างเห็นตรงกันหมดตรงนี้ ที่พูดกับผมว่า เห็นด้วยกับกรรมาธิการยกร่าง และเขาบอกด้วยซ้ำว่า ผู้ดำเนินรายการที่วี่อย่างผม คนอ่านข่าวและผู้ดำเนินรายการทีวี ถ้าจะให้ดีต้องห้ามด้วย เมื่อไปเป็นนักการเมืองแล้ว ยังมาดำเนินรายการโทรทัศน์ ก็ควรจะห้ามด้วย นี่เขาฝากผมมานะครับ ส่วนท่านจะคิดว่า เหมาะสมแค่ไหนนั้นเรื่องของท่าน ผมนี้เป็นคนตรงไปตรงมา ผมดำเนินรายการโทรทัศน์ และผมก็เป็นสื่อมวลชนคนหนึ่ง เมื่อเขาฝากมาว่าให้มาบอก ผมก็จะบอกอย่างตรงไปตรงมาว่า เขาบอกว่า อยากที่จะให้ห้ามด้วย ท่านไม่ต้องมาถามผมว่าผมเห็นอย่างไร เมื่อมันมีผลประโยชน์ทับซ้อน ผมไม่พูดว่า ผมเห็นอย่างไรนะครับ ท่านประธานครับ เพราะฉะนั้นผมคิดว่า ดีแล้วครับ ท่านย้ายไปมาตราใหม่ ผมไม่ขัดข้องครับ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 ขอบพระคุณครับ พอดีผมมารับช่วงต่อจากท่านประธานนะครับ แล้วมาตรา ๔๗/๑
 กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ แต่คือย้ายวรรณมานะครับ -----

- ๘๕/๑

แล้วก็มีแจ้งผู้ขออภิปรายไว้ ดังที่ได้เอ่ยชื่อไว้แล้วนะครับ ขอรื้อท่านนะครับ ท่านอาจารย์จรัส ท่านเสริมเกียรติ ท่านสุรัชย์นะครับ ถ้าหากว่าเห็นด้วยกับกรรมาธิการนะครับ ผมว่า ผ่านไปได้ไหมครับ เรามีมาตราอื่นเยอะมาก ถ้าเราใช้เวลานี้ อย่างน้อยครึ่งชั่วโมง หรือชั่วโมงหนึ่ง ผมเข้าใจว่า เจตนาดีที่ท่านจะบันทึกเจตนาอะไรก็แล้วแต่นี้นะครับ ถ้าไม่เห็นด้วยนี้ ผมว่าน่าจะอภิปราย แต่ถ้าเห็นด้วย ถ้าผ่านไปแล้วจะเป็นการช่วยงานสภานะครับ ท่านอาจารย์สุรัชย์ครับ

นายสุรัชย์ เลี้ยงบุญเลิศชัย : ขอบขอบคุณท่านประธานครับ ผมมีประเด็นนิดเดียวครับ เรื่องเห็นด้วยนี้ ก็เรียนว่าเห็นด้วย แต่ว่า เท่าที่ทราบจากการหารือรอบตอนที่เรารู้กับประธานอาหารนะครับ ทางกรรมาธิการยกกว้างเขาชี้แจงว่า จะย้าย ๔๗/๑ ก็คือถอน ๔๗/๑ ออกไป แล้วก็จะไปเพิ่มเติมไว้ในมาตรา ๒๕๖ (๔) ซึ่งผมก็ขออนุญาตตั้งข้อสังเกตว่า ถ้าจะไปอยู่ใน ๒๕๖ (๔) แล้วนี้ เนื่องจากในมาตรา ๒๕๖ เราขึ้นต้นด้วยคำว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาต้อง แล้วก็ว่าไปเลยครับ (๑) (๒) (๓) (๔) เพราะฉะนั้นถ้า ๔๗/๑ ไปอยู่ใน ๒๕๖ (๔) นี่ผมไม่เห็นด้วย เพราะเนื่องจากมันจะกลายเป็นคุณสมบัติต้องห้ามเฉพาะ สส. กับ สว. แต่ ๔๗/๑ นี้เราพูดถึงการห้ามของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ไม่ใช่ห้ามเฉพาะ สส. สว. นะครับ ก็ขอตั้งเป็นข้อสังเกตครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ขอบพระคุณครับ ก็คงไม่ได้ไปตรงนั้นนะครับ อยู่ตรงนี้แล้ว ครับอาจารย์จรัส

ศาสตราจารย์จรัส สุวรรณมาลา : ท่านประธานครับ กระผม จรัส สุวรรณมาลา ปกติแล้วผมจะไม่ค่อยอยากจะอภิปรายเท่าไรนัก อยากจะพูดสั้น ๆ อย่างนี้ครับ คือ เห็นด้วยกับมาตรานี้ เพราะว่าโดยหลักรัฐศาสตร์สื่อมวลชนทำหน้าที่ตรวจสอบรัฐบาล เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรที่จะเป็นนักการเมืองเสียเอง เพราะฉะนั้นการบัญญัติจึงเป็นความก้าวหน้าอย่างหนึ่งของรัฐธรรมนูญ กระผมเพียงแต่ต้องการจะให้การกรรมาธิการอธิบายให้ชัด ๆ นิดหนึ่งครับว่า คำว่า เป็นเจ้าของกิจการ หรือถือหุ้นในกิจการ หนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ หรือโทรคมนาคม ผมไม่แน่ใจว่า บางอันเป็นสื่อที่เราต้องการครอบคลุมแค่ไหน เช่น ในเรื่องโทรคมนาคม

LIRT

ประการที่ ๒ ก็คือว่า ถ้าเราบัญญัติอย่างนี้ ในคุณสมบัติของผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี ในมาตรา ๑๗๐ ก็ต้องแก้เหมือนกัน เพราะว่า ก็จะไปเกี่ยวข้องกับคุณสมบัติของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองด้วย แล้วก็ต้องแก้ครุฑทองถิ่นก็ต้องไปแก้เหมือนกัน ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ขอบพระคุณครับ ท่านเสริมเกียรติครับ สั้น ๆ นะครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : ผมกราบขอบคุณท่านประธานผู้ทรงเกียรติ ท่านกรรมาธิการยกร่าง ท่าน สสร. ของผมก็คงจะสั้น ๆ อย่างที่ท่านประธานบอก ก็คือว่า บทบัญญัติ ในส่วนที่ ๗ เป็นเรื่องเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของบุคคลและสื่อมวลชน ส่วน ๔๗/๑ เป็นเรื่องห้าม และไปห้ามนักการเมือง ผมจึงเห็นว่า ข้อห้ามตรงนี้ เห็นด้วย แต่ว่ามาไว้ผิดที่ ควรจะไปไว้เรื่องข้อห้ามของนักการเมือง ก็คือ พวกรัฐมนตรี พวกร. สส. สว. ส่วนที่ว่า วิธีการไปไว้ที่หนึ่งแล้วไปโยงใช้อีกที่หนึ่ง ก็เป็นเรื่องกรรมาธิการยกร่างไปดู แต่ว่า ควรจะไปไว้ให้ถูกที่ เพราะอันนี้มันเรื่องเสรีภาพ แล้วอยู่ ๆ ก็ไปเอาข้อห้ามของนักการเมือง ซึ่งเอาไว้ตรงนี้นั้นผิดที่ครับ แค่นั้นเองครับ ขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ขอบพระคุณครับ ท่านวิทยาด้วยหรือครับ

นายวิทยา คชเชื่อน : ท่านประธานที่เคารพครับ ขออนุญาตนิดเดียวครับ ในส่วนของมาตรานี้ะครับ ผมเห็นว่าถ้าบังเอิญว่า สื่อไปเป็นนักการเมือง หรือว่า ห้ามไม่ให้นักการเมืองดำเนินรายการนั้น ผมก็เห็นด้วยกับอาจารย์เจิมศักดิ์ -----

แต่ว่าส่วนหนึ่งที่มีกิจการอยู่แล้วนี่นะครับ ไม่ว่าจะเป็นวนิชย ไม่ว่าจะเป็นวนทิวี หรือว่า ดาวเทียม ถ้าหากกรณีอย่างนี้เกิดขึ้นมานี้ จะแก้ปัญหาอย่างไรในการที่ขายนะครับ ขายกิจการเหล่านั้นไปนี้ ถ้าหากไปตกอยู่กับมือของต่างประเทศนี้ ปัญหาที่จะตามมา เหมือนอย่างกับคราวที่แล้วนะครับ ก็เลยจะฝากให้เป็นข้อสังเกตสำหรับกรรมาธิการ ยกร่างว่า ถ้าในกรณีอย่างนี้ขอให้ท่านชี้แจงนิตหนึ่งครับ ขอขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการครับ เชิญครับ เป็นข้อสรุปเลยนะครับ ของกรรมาธิการครับ เชิญครับ

นายอัษฎพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ครับ กระผม อัษฎพร จารุจินดา กรรมาธิการ กรรมาธิการได้ปรึกษาหารือโดยได้รับฟัง คำชี้แจงจากท่านสมาชิกทุกท่านแล้ว อยากจะขออนุญาตอย่างนี้ได้ไหมครับว่า มาตรา ๔๗/๑ แขนง เพราะว่า จะไปดูกับมาตรา ๒๕๖ ข้างหลัง ซึ่งเขียนคล้ายคลึงกัน รวมทั้งประเด็นใหม่เรื่องบทเฉพาะกาลรองรับสำหรับสิ่งที่ทันทีที่รัฐธรรมนูญใช้ด้วย จะได้ เป็นแพคเกจ (Package) แล้วก็จะเสนอมาพร้อมกันที่หลังอีกทีหนึ่งครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกคงไม่ขัดข้องนะครับ อาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผมไม่อยากให้ มาอยู่ ๒๕๖ ครับ เพราะ ๒๕๖ อย่างที่คุณสุรชัยพูดนะครับ มันเป็นเรื่องของ สส. สว. คุณสมบัติ ไม่อยากให้ไปเป็นข้อต้องห้ามของ สส. สว. แต่ว่า ผมว่า อยู่ตรงนี้พอไปได้ อยากจะเรียนปรึกษาท่านอัยการเสริมเกียรติครับ คือเรากำลังพูดถึงเสรีภาพสื่อ ประเด็นนี้เพื่อปกป้องเสรีภาพสื่อเลย ถ้าอ่านดูทั้งมาตรา ก็รู้ว่า เจตนาเป็นอย่างนั้น แต่บังเอิญท่านใช้คำขึ้นต้นว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เท่านั้นเอง แต่ถ้าอ่าน ทั้งหมดแล้วได้ความว่าปกป้องสื่อ ไม่ให้ผู้มีอำนาจทางการเมืองแทรกแซง เพราะฉะนั้น ท่านมีวิธีเขียนใหม่ นิดเดียวก็เข้าแล้วผมว่า ผมเชื่อว่าทำได้ แล้วอยู่ตรงนี้ได้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการท่านไหนครับ อาจารย์ชูชัย หรือท่านอัษฎพรครับ เชิญครับ

นายชูชัย ศุภวงศ์ (กรรมาธิการ) : ผม ชูชัย ศุภวงศ์ ครับ กรรมาธิการ ยกร่างนะครับ เมื่อที่ผมได้หาหรือบางส่วนแล้วก็เห็นว่า ข้อเสนอของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ก็เป็นข้อเสนอที่น่ารับฟังครับ ด้วยเหตุที่ว่า มาตรานี้ขึ้นมา ก็เพราะว่าสถานการณ์ที่เรา ห้าหกปีที่ผ่านมาเนี่ยครับว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่กุมอำนาจรัฐก็แทรกแซงสื่อ ทั้งทางตรงและทางอ้อมอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในทุกวิถีทาง ไม่เพียงเท่านั้นเนี่ยครับ ก็ว่านซื้อสื่อ มีสื่อเป็นเจ้าของ อันนี้ก็เป็นที่มาของการถือกำเนิดของมาตรานี้ขึ้นมา แล้วการที่ไปเป็นเจ้าของสื่อ ก็ทำให้เกิดการแทรกแซงสิทธิเสรีภาพของสื่อ ซึ่งทำให้กลไก ในการตรวจสอบรัฐบาล หรือตรวจสอบอำนาจรัฐนี้ต้องพิกลพิการไป และที่สำคัญก็ไป กระทบกับสิทธิเสรีภาพของประชาชนในการที่จะรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่เขาควรจะได้รับรู้ เพราะฉะนั้นถ้าจะอยู่ตรงเนี้ยก็ยอมได้ เพราะว่าไปละเมิดสิทธิเสรีภาพของสื่อ และสิทธิ เสรีภาพของประชาชน เพราะฉะนั้นถ้าคงไว้ตรงนี้เป็นมาตราหนึ่งนะครับ แต่ว่าก็เขียนให้ สอดคล้องผสมกลมกลืนกัน ผมคิดว่าโดยหลักการก็รับได้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ส่วนใหญ่ผมเห็นว่าตรงกันหมดแล้วนะครับ เพียงแต่จะไปหาที่อยู่เท่านั้นเอง ท่านอัครพร ครับ ไม่ต้องย้ายแล้วครับ ผมว่า ตรงนี้นะครับ แล้วท่านไปปรับข้างหลังเอา

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ครับ กระผมเองกำลังจะ ส่วนมาตรา ๒๕๖ ที่เขียนข้อความซ้ำกันก็อาจจะปรับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : แล้วท่านโยงอันนี้ไปใช้นะครับ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านสุนทร มาตรา ๔๗/๑ นะครับ เชิญครับ

นายสุนทร จันทรังสี : ท่านประธานสภาที่เคารพ ผม สุนทร จันทรังสี สสร. นม. ดังที่ได้กราบเรียนแล้วนะครับว่า มันเปรียบเหมือนกับว่า เรากำลังจะดักช้าง สักตัว หรือหลาย ๆ ตัว ดักช้างนี้นะครับ กำจัดช้าง ประเภทมด ประเภทสัตว์เล็กสัตว์น้อย ก็จะต้องถูกทำลาย จะเผาป่าทั้งป่าเพื่อกวาดล้างไปให้หมดเลยหรือ ----- ๘๗/๑

ผมกราบเรียนแล้วว่า สื่อทั้ง ๒ ระดับ โดยเฉพาะในประเทศของเราแตกต่างกันมาก มีขนาดแตกต่างกัน ถ้าเราจะไม่ให้โอกาสเขาบ้าง ซึ่งแน่นอน ผมยืนยันแล้วว่า ไม่ใช่โอกาสของผม เพราะผมละวางแล้วนะครับ แต่จากการที่ได้รับการร้องเรียนตามร้องขอมาเนี่ย แล้วก็ถ้าเราเชื่อในหลักเกณฑ์ที่ว่า ประชาชนเป็นผู้พิพากษา ตามที่ผมได้กราบเรียนแล้ว เราก็สามารถที่จะให้เสรีภาพเขาได้ ไม่เช่นนั้น เราคงต้องออกห้ามไปหมดนะครับ ยิ่งถ้าเผื่อท่านไปดูว่า ๒๕๗ ของท่านนี้จะมุ่งเฉพาะ สส. สว. แต่กับ ๔๗/๑ นี้ ซึ่งจะกวาดล้างทุกนักรการเมืองทุกระดับ หรือแม้แต่ผู้ทำงานด้านสื่อ หรือเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งอาจจะมีหุ่นอยู่กับหนังสือพิมพ์ที่ตัวเองสังกัดอยู่บางฉบับนี้ เราคงได้กล่าววนะครับว่า บางคนอาจจะมีแค่สองหมื่น สามหมื่น ซึ่งทางสำนักงานเขาจัดขายในราคาเท่าทุนมาให้ เราจะไปกีดกันเขาหมดเลยหรือ ผมว่า ในความเห็นของผมเนี่ย ถ้าเราวางใจให้สังคมดูแลกันเอง โดยให้คนของเขาอยู่ระดับหนึ่ง ก็คงจะให้พัฒนาการเหล่านี้ดำเนินต่อไปได้ เพราะมีเช่นนั้นแล้ว เราคงต้องกวาดล้างไปทุกสิ่งทุกอย่าง จนทุกสังคมไม่เหลืออะไรเลย ขอขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ท่านอาจารย์มานิจครับ

นายมานิจ สุขสมจิตร (กรรมาธิการ) : เรียนท่านประธาน ผม มานิจ สุขสมจิตร กรรมาธิการ ท่านสมาชิก สสร. คุณสุนทรคงจะติดใจเรื่องที่เราไปห้ามนักรการเมืองท้องถิ่นไม่ให้ไปเป็นเจ้าของสื่อ อันนี้อยากจะเรียนว่า ถ้าคุณสุนทรตั้งคำถามว่า เราไม่เชื่อประชาชนหรือ ก็อยากจะเรียนว่า ที่แล้วมานะครับ ก็เพราะเราเชื่อนั่นเอง บ้านเมืองถึงได้เป็นอย่างที่เราได้เห็นกัน อยากจะเรียนอย่างนี้ว่า เมื่อออกกฎหมายมาแล้ว ก็ควรจะออกกฎหมายมาใช้กับคนโดยเสมอหน้ากัน ไม่ใช่เลือกว่า อันนี้เป็นนักรการเมืองท้องถิ่น หรือนักรการเมืองระดับชาตินะครับ อยากจะเรียนอย่างนี้ว่า คนอยู่ในกรุงเทพฯ อาจจะไม่รู้สึก ถ้าคนอยู่ตามต่างจังหวัด ก็ลองคิดสภาพดูว่า ถ้าหากนักรการเมืองท้องถิ่น โดยเฉพาะ อย่างยิ่งนายกเทศมนตรี หรือเทศมนตรี เป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น แล้วถ้าท้องถิ่นนั้นปล่อยให้บ้านเมืองสกปรกเลอะเทอะ ประชาชนจะไปร้องเรียน หนังสือพิมพ์ก็ไม่ได้สนใจ ทางวิทยุก็ไม่ได้สนใจ แล้วประชาชนจะได้ที่พึ่งจากที่ไหน อันนี้ก็อยากให้คิดดู ผมคิดว่า เมื่อห้ามแล้วนะครับ ก็ควรจะห้ามให้เสมอหน้ากัน ไม่ใช่จะไป

รังเกียจนักการเมืองไม่ให้เป็นเจ้าของสื่อ หรือว่าไม่อยากให้เจ้าของสื่อไปเป็นนักการเมือง ผมคิดว่า เมื่อตัดสินใจจะไปอยู่ในหน้าที่ไหน ก็ควรจะเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง เหมือนกับพวกเราอยู่ที่นี่ เราเป็นชมราวาส เมื่อที่นี่เราก็ไปรับประทานอาหารกันในห้องนี้ แล้วท่านที่เป็นพระ ท่านไม่มีสิทธินะครับ ไม่มีสิทธิจะมารับประทานอาหาร เพราะเป็นเวลาวิกาลแล้ว พระฉันอาหารไม่ได้ ฉันใดก็ฉันนั้น ผมคิดว่าอันนี้ ถ้าห้ามก็ควรจะต้องห้ามให้เหมือนกันครับ แล้วก็ผมสัมผัสกับต่างจังหวัดมามากครับ ประชาชนไม่มีที่พึ่งนะครับ เพราะว่่านักการเมืองท้องถิ่นส่วนใหญ่เป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์เสียเยอะนะครับ ไม่รายลอตเตอรี่ ก็ราย ๑๐ วัน ไม่ราย ๑๐ วัน ก็รายสัปดาห์ ไม่รายสัปดาห์ ก็รายนักขัตฤกษ์ เพื่อนที่อยู่ในที่นี้อาจจะไม่รู้จักรายนักขัตฤกษ์นะครับ ไว้วันหลังผมจะอธิบายรายละเอียดให้ท่านทั้งหลายฟัง แล้วก็คนที่อยู่ในกรุงเทพมีตัวอย่างให้เห็นหลายคน ถ้าต้องการจะเล่นการเมือง เขาก็ลาออก อันนี้ไม่ใช่เจ้าของ ลาออกจากคอลัมน์นิสต์ (Columnist) ลาออกจากเป็นนักข่าว ไปสมัครรับเลือกตั้ง เมื่อได้ก็ได้ไป เมื่อไม่ได้แล้วอยากจะกลับเข้ามา ก็อยู่ที่เจ้าของหนังสือพิมพ์เขาจะรับหรือไม่รับ ซึ่งก็ปฏิบัติกันอยู่เป็นประจำ โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น ขออนุญาตเอ่ยนาม ท่านสุนทรเองก็เป็นตัวอย่างที่ดี เมื่อท่านไม่เล่นการเมืองท้องถิ่น และท่านถึงมาทำหนังสือพิมพ์ เมื่อท่านตัดสินใจจะมีอาชีพหนังสือพิมพ์แล้ว ท่านก็ไม่ไปเล่นการเมืองท้องถิ่น เพราะว่าท่านนี้เป็นตัวอย่างที่ดีแล้วนะครับ ก็อยากจะเรียนว่า อันนี้ก็เป็นเรื่องที่ถูกต้องที่ห้ามกันอย่างเสมอหน้า ไม่ได้เลือกว่าห้ามเฉพาะคนนั้นคนนี้ครับ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านสมาชิกครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ท่านประธานครับ ผม สุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย
ขออนุญาตหารือครับ ตกลง ๔๗/๑ นี้จะแขวนหรือจะพิจารณาต่อครับ เพราะถ้าพิจารณา
ต่อ ผมมีประเด็นที่จะขออภิปราย แต่เมื่อสักครู่นี้ผมเข้าใจว่า จะขอแขวน ผมก็เลยเพียงแต่
ตั้งข้อสังเกตเฉย ๆ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เมื่อคำถามแล้ว ก็จะไม่ย้ายนะครับ จะเอาตรงนี้ครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ตกลงจะอยู่ที่เดิมตรงนี้ใช่ไหมครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : แล้วจะพิจารณาเลยใช่ไหมครับ ไม่แขวน
ใช่ไหมครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ก็พิจารณามานานแล้ว

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ถ้าอย่างนั้นผมขออภิปรายนะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านไม่เห็นด้วย เพราะเมื่อคำถามท่าน ท่านบอกว่าเห็นด้วย

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : เห็นด้วยที่จะแขวนใจครับว่าจะไปพิจารณา
ปรับปรุง

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เปล่า เมื่อคำถามว่า เห็นด้วยกับที่กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ไหม ท่านก็อภิปรายไปรอบแรก
บอก เห็นด้วยนะครับ ไม่เป็นไร ตอนนี้ท่านไม่เห็นด้วยใช่ไหมครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ถ้าจะพิจารณาเลย ผมจะขออภิปราย

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ไม่เห็นด้วยใช่ไหมครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :

เชิญครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : เรียนท่านประธาน ท่านกรรมาธิการยกร่างเพื่อนสมาชิกที่เคารพครับ ผม สุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย สำหรับมาตรา ๔๗/๑ นี้ ผมยังไม่เห็นด้วยกับถ้อยคำที่ใช้ครับ มี ๓ ประเด็น ที่จะขอเสนอ

ประเด็นที่ ๑ ก็คือ มาตรา ๔๗/๑ เริ่มต้นข้อความว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจะเป็นเจ้าของกิจการหรือผู้ถือหุ้นในกิจการหนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ หรือโทรคมนาคม มิได้ มีปัญหา ก็คือ ความหมายของ คำว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นั้นหมายถึงใครบ้างนะครับ ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ไม่มีนิยาม คำว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ไว้นะครับ ถ้าจะอาศัยเทียบเคียงก็คงต้องไปอาศัยเทียบเคียงจากกฎหมายฉบับอื่น เช่น พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบ หรือกฎหมายของ ปปช. นะครับ ถ้าเป็นอย่างนั้นการเขียนกฎหมายรัฐธรรมนูญ แล้วต้องไปเทียบเคียงจากกฎหมายลำดับรอง ผมว่า ผิดด้วยเรื่องของทฤษฎีทางกฎหมาย

ประเด็นที่ ๒ ก็คือ เจตนารมณ์ของมาตรา ๔๗/๑ นั้น ต้องการควบคุมมิให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเข้ามาครอบงำ หรือเข้ามามีอิทธิพลเหนือกิจการสื่อสารมวลชนเพียงอย่างเดียว หรือรวมไปถึงกิจการโทรคมนาคม ซึ่งเป็นกิจการสื่อสารมิใช่สื่อสารมวลชน เพราะว่า ตอนท้ายของข้อความที่เมื่อกี้ผมอ่านไปเมื่อสักครู່ ท่านจะเห็นว่า มีต่อท้ายด้วยข้อความ คำว่า หรือโทรคมนาคม กิจการโทรคมนาคมกับกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์นั้น มันมีความหมายต่างกัน ท่านต้องให้ความกระจ่างเลยว่า ท่านต้องการป้องกันมิให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมาทำธุรกิจสื่อสารมวลชนเพื่อที่จะครอบงำธุรกิจสื่อสารมวลชน แล้วใช้กิจการสื่อสารมวลชนนั้นเป็นสื่อ หรือใช้ให้มีอิทธิพลในการเผยแพร่ข้อความหรือข้อมูลของตัวเอง เพื่อครอบงำสังคม ก็ควรที่จะให้ความชัดเจน แต่ถ้าหลักการตรงนั้น ผมเห็นว่า มันไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับกิจการโทรคมนาคม ซึ่งเป็นกิจการสื่อสาร ประเด็นที่ ๒ นะครับ ก็คือ ประเด็นในเรื่องของการ

ห้ามมิให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเข้ามาครอบงำกิจการต่าง ๆ ท่านใช้ข้อความว่า ไม่ว่าในนามของตนเองหรือให้ผู้อื่นเป็นเจ้าของกิจการ หรือถือหุ้นแทน หรือจะดำเนินการโดยวิธีการอื่นไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม ที่สามารถบริหารกิจการดังกล่าวได้ในทำนองเดียวกับการเป็นเจ้าของกิจการ หรือถือหุ้นในกิจการดังกล่าวมิได้นะครับ ท่านห้ามแค่นี้ แต่ถ้าไปเปิดดูมาตรา ๒๕๖ (๔) จะมีข้อห้ามมากกว่า ๒๕๖ (๔) เป็นข้อห้ามของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในฐานะ เฉพาะในฐานะที่เป็น สส. หรือ สว. การเป็น สส. หรือ สว. นั้น จะถูกห้ามนอกเหนือจากการไม่เป็นหุ้นส่วน หรือไม่เป็นผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือบริษัทจำกัดที่ดำเนินกิจการเกี่ยวกับการสื่อสารมวลชนแล้ว ยังห้ามมิให้เข้าเป็นคู่สัญญากับห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทดังกล่าวด้วย เพราะฉะนั้นถ้าจะห้ามให้เด็ดขาดจริง ๆ ผมว่า นอกเหนือจากการห้ามเข้าเป็นเจ้าของหรือผู้ถือหุ้นแล้ว ท่านก็ควรจะเพิ่มเติมเข้าไปด้วยครับ คือ ห้ามการเป็นคู่สัญญากับห้างหุ้นส่วน หรือบริษัทดังกล่าวได้ด้วย ไม่เช่นนั้นแล้วมันก็คือจะเป็นช่องว่าง ผมไม่เป็นเจ้าของกิจการ ผมไม่เป็นผู้ถือหุ้นในกิจการสื่อสารมวลชน แต่ผมจะเป็นคู่สัญญากับกิจการสื่อสารมวลชน ผมก็สามารถมีอิทธิพลเหนือกิจการสื่อสารมวลชนนั้นได้ -----

- ๘๙/๑

ถ้าไม่ปฏิบัติตามสิ่งที่ผมต้องการ ผมถอนสัญญาที่จะเอื้อธุรกิจของสื่อสารมวลชน หรือถอนสัญญาที่จะทำให้สื่อสารมวลชนนั้นขาดรายได้ที่จะดำเนินกิจการต่อไปได้ ก็สามารถกระทำได้นะครับ ขณะเดียวกันเราไม่สามารถอธิบายให้สังคมรับฟังได้ว่า เหตุใดในส่วนของ สส. สว. เราจึงห้ามมากกว่าการเป็นเจ้าของกิจการ มากกว่าการเป็นเจ้าของผู้ถือหุ้น คือ ห้ามถึงการเป็นคู่สัญญา แต่ในฐานะที่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ซึ่งเริ่มตั้งแต่นายกรัฐมนตรี เรากลับไม่ห้ามการเป็นคู่สัญญากับกิจการสื่อสารมวลชน แต่ห้ามเฉพาะเรื่องของการเป็นเจ้าของกิจการ หรือผู้ถือหุ้นโดยตรงนะครับ ตรงนี้ก็คือประเด็นที่ผมอยากจะกราบเรียนเสนอ สุดท้าย สิ่งที่ผมจะขออนุญาตนำเสนอเปรียบเทียบก็คือ ในส่วนของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา ที่เขียนอยู่ในมาตรา ๒๕๖ (๔) ขอร้องที่ผมจะต้องอธิบายเลยไปถึงมาตรานี้ เพราะมันเชื่อมโยงกันครับ ท่านประธานครับ ใน ๒๕๖ (๔) นั้น มีจุดสังเกตอีกจุดหนึ่ง ก็คือ เราห้าม สส. สว. เข้าเป็นหุ้นส่วน หรือผู้ถือหุ้นในกิจการสื่อสารมวลชน แต่เราไม่ได้รวมเรื่องโทรคมนาคมไว้ด้วย แต่ในมาตรา ๔๗/๑ ท่านรวมถึงเรื่องของโทรคมนาคมไว้ด้วยนะครับ ก็มีความแตกต่างอีกประเด็นหนึ่งที่ผมอยากจะกราบเรียนว่า ถ้าจะทำให้กฎหมายง่ายต่อการเข้าใจ แล้วก็เพื่อให้ตามข้อห้ามนั้นสามารถปฏิบัติได้ ท่านต้องดูให้รอบคอบ แล้วก็ปรับปรุงถ้อยคำในเรื่องของการบังคับใช้กฎหมาย โดยเฉพาะผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองนั้น ผมเห็นว่า น่าจะมีช่องทางน่าจะมีโอกาสในการที่จะใช้กิจการสื่อสารมวลชน หรือกิจการโทรคมนาคมเข้าไปแสวงหาผลประโยชน์ในทางที่ไม่ชอบได้มากกว่าบุคคลที่เป็นเฉพาะ สส. หรือ สว. นะครับ เพราะฉะนั้นข้อห้ามนั้น ควรที่จะห้ามมากกว่า ผมเองเสนอว่า ควรจะห้ามการเข้าเป็นคู่สัญญาของกิจการสื่อสารมวลชนและโทรคมนาคมด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ให้สมาชิกอธิบาย แล้วท่านก็ตอบทีเดียวนะครับ เชิญท่านชาติชายครับ

นายชาติชาย เจริญศรีพงษ์ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม นายชาติชาย เจริญศรีพงษ์ สมาชิก สสร. ผมขออนุญาตหารือท่านประธานสั้น ๆ ครับว่า ในกรณีผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองนี้ครับ ไปถือหุ้นเกี่ยวกับสื่อสารมวลชนนี้ นะครับ ในบางกรณีนักการเมืองอาจจะไปเป็นนายกสมาคมศิษย์เก่า หรือเป็นนายก

สมาคมอะไรก็แล้วแต่ เขาก็จะมีวารสารประจำเดือนที่เผยแพร่ของแต่ละสมาคมต่าง ๆ นะครับ เพราะฉะนั้นขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานไปยังกรรมการยกย่องว่า ในกรณีอย่างนี้ เดี่ยวท่านจะตีความกันทีหลังครับ เพราะว่าหลายท่านครับที่ดำรงตำแหน่งในทางการเมืองครับ เป็นสิ่งที่ดีครับ ที่เรานั้นได้ควบคุมนักการเมืองไม่ให้ครอบงำสื่อหนึ่งนะครับ แต่ว่าในรายละเอียดบางเรื่องนะครับ ผมขออนุญาตเรียนท่านกรรมการว่า วารสารบางครั้งนี้ออกรายเดือนนะครับ บางครั้งออกรายปี ไปมีชื่อนักการเมืองเข้านะครับ เป็นนายกสมาคมศิษย์เก่าโรงเรียน ไปเป็นนายกสมาคมของชาวต่าง ๆ ที่มีอยู่ในสังคม ก็ขออนุญาตกราบเรียนท่านกรรมการด้วยความเคารพครับว่า เดี่ยวจะตีความกันไปเรื่อยนะครับ ขออนุญาตเรียนท่านประธานครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ครับ ขอบพระคุณครับ ท่านอาจารย์วิชาครับ

ศาสตราจารย์พิเศษวิชา มหาคุณ (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม วิชา มหาคุณ กรรมการยกย่องครับ เมื่อได้รับฟังความคิดเห็นของท่านสมาชิก สสร. แล้วนะครับ เราก็มาดู เห็นว่า อาจจะมีถ้อยคำอีกหลายคำนะครับที่เป็นประเด็น แต่ว่าสำหรับคำว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นี่เป็นที่ยอมรับแล้วครับ เพราะสืบมาตั้งแต่รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ แล้วครับ ท่านดูได้ทุกขั้นตอนนะครับ รวมทั้งศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองครับ อันนี้เป็นถ้อยคำที่ไม่จำเป็นต้องอ้างอิงพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญของ ปปช. นะครับ -----

แต่ว่า เราเห็นตรงกันว่า ในเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่มีความจำเป็น แต่อย่างไรก็ตาม ก็มีมาตรา ๒๕๖ อยู่ครับ อีกมาตราหนึ่ง แล้วก็โยงไปใช้กับหลาย ๆ มาตรานะครับ เพราะฉะนั้นก็ขอรับไว้ แล้วก็แขวนไว้ก่อนนะครับ เพราะว่าจะได้เวลาที่ท่านจะต้องพิจารณาในเรื่องอื่น ๆ ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่ รู้สึกว่าสมาชิกเบียดวากเต็มที่แล้วนะครับ กับเรื่องของการศึกษานะครับ เพราะฉะนั้นก็ขอรับไว้ แขวนไว้ แล้วก็พิจารณา รายละเอียดนะครับ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกคงไม่ขัดข้องนะครับ จะแขวนไว้ก่อน แล้วเดี๋ยวไปดูถ้อยคำอีกทีหนึ่งครับ ท่านสุนทรครับ

นายสุนทร จันทรังสี : ท่านประธานที่เคารพ ผม สุนทร จันทรังสี ขอเสริมท่านนิดเดียวครับ ฝากให้ท่านกรุณาคิดใคร่ครวญนะครับ หลายท่านคงรู้จัก หนังสือพิมพ์สยามรัฐนะครับ ในอดีตที่มีอดีตนายกรัฐมนตรีเป็นเจ้าของ ท่านคงรู้จัก หนังสือพิมพ์กระจกเงารายวัน ที่ใช้ชื่อภาษาอังกฤษนะครับ ที่มีอดีตรองนายกรัฐมนตรี เป็นเจ้าของ แล้วก็อีกหลายฉบับ แม้กระทั่งถ้าย้อนไปตั้งแต่ยุคสฤษดิ์ ยุคเผ่า เป็น ต้นรายวัน กิโรรายวัน อะไรก็ตาม ธรรมชาติของหนังสือพิมพ์นะครับ ตราบใดถ้าไม่ยืนอยู่ข้างประชาชน อย่างที่ผมเรียนแล้วว่า ไปรับใช้นักการเมืองนะครับ ประชาชนเป็นผู้พิพากษาเองแหละครับว่า จะให้มีชีวิตอยู่ได้ต่อไปหรือไม่ ถ้ารัฐธรรมนูญออกไปเช่นนี้ ผมว่าเราจะไม่ดูถูกภูมิปัญญาของประชาชนหรือ ผมเชื่อว่า ประชาชนมีภูมิด้านทานในตัวนะครับ ที่จะป้องกันเชื้อโรคที่จะมาเข้าสู่การรับรู้ ท่านจะปฏิเสธไหม ไม่ว่าจะเป็น เจ้าพระยารายวัน ที่มีทุนมหาศาลแค่ไหน ก็ไม่เห็นเคยอยู่ได้ใช่ไหมครับ ถ้าตราบใดที่ไปรับใช้นักการเมือง ผมถึงเรียนฝากท่าน ณ ที่นี้เป็นข้อคิดว่า มีแต่หนังสือพิมพ์ที่รับใช้ประชาชน และชื่อตรงต่ออุดมการณ์เท่านั้นถึงจะอยู่ในสังคมได้ ขอขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : จากการฟังอภิปรายของท่านสมาชิกนะครับ ไม่ว่า ท่านสุนทร ท่านชาติชาย และท่านอื่น ๆ นี่นะครับ เมื่อกรรมาธิการขอแขวนไว้แล้วก็ช่วยนำเรื่องเหล่านี้ไปพิจารณาให้รอบคอบด้วย

นะครับ ไม่เสียหน้าเสียตาอะไร เอาดีที่สุดก็แล้วกันนะครับ อย่างนั้นแขวนมาตรา ๔๗/๑ ไว้ก่อนนะครับ ท่านสมาชิกไม่เห็นเป็นอย่างอื่น ผมขอให้ท่านเลขาดำเนินการต่อเลยครับ

นายคัมภีร์ ดิษฐาภรณ์ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ส่วนที่ ๘ สิทธิและเสรีภาพในการศึกษา ไม่มีการแก้ไข มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ผู้สงวน ก็มีของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ท่านอาจารย์ติดใจไหมครับ เชิญครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ผม เจิมศักดิ์ นะครับ ขอคุณวินัสครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านวินัสครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ขอบขอบคุณครับท่านประธานครับ ผม วินัส ม่านมุงศิลป์ ครับ ท่านประธานครับ ก่อนที่จะมีการอภิปรายเรื่องส่วนที่ ๘ นะครับ สิทธิและเสรีภาพในการศึกษา กระผมใคร่ขอปรึกษาท่านก่อนนะครับว่า ส่วนที่ ๘ นั้น นะครับ ผมไม่มีเนื้อหาอยู่ตรงนี้ เนื่องจากว่า ท่านได้เอาของผมไปไว้ในหมวดขององค์กรวิกฤติ คือมาตราที่ ๖๘/๑ /๒ /๓ /๔ นะครับ ตอนนี้ก็เลยไม่มีญัตติที่จะอภิปรายในตรงนี้นะครับ แต่ว่า ขอเสนอท่านประธานอย่างนี้นะครับว่า ในส่วนการศึกษานั้น มีการแปรอยู่หลายท่านนะครับ รวมทั้งหมดประมาณ ๗ ท่าน ก็ขอเอาญัตติที่ผมแขวนตรงนี้ไปฝากไว้ที่ ๖๘/๑ ถึง ๔ นะครับ แต่หลังจากท่านสมาชิกได้อภิปรายในหมวดตรงนี้แล้วเสร็จถึงคนสุดท้ายนะครับ เราคุยกันว่า เราจะเทียบญัตติของเราเองก่อน เพื่อเลือกมาตราที่สมควรที่จะเทียบกับของยกร่างนะครับ หลังจากนั้น ก็จะมีการโหวต ๑ ครั้งนะครับ หลังจากได้ญัตติที่ได้จากการโหวตแล้วนะครับ ก็จะมาจัดอยู่ในหมวดการศึกษาแห่งชาติทั้งหมด คือหมวดที่ ๖๘/๒ นะครับ ซึ่งผมได้แปรญัตติไว้ แล้วผมก็ขออนุญาตท่านประธานแปรญัตติเป็นคนสุดท้าย เรื่องหมวดการศึกษาแห่งชาตินะครับ ขอให้ท่านประธานได้กรุณาวินิจฉัยด้วยครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ขอภัยนะครับ ก็ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรนะครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ผมเองก็ยังคงอยู่ครับตอนนี้

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เพราะว่าของท่านไม่มีอยู่ตรงนี้ มันหายไปไหนละครับ โดนตัดอีกหรือเปล่าครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ผมถึงบอกว่า ผมมาจังหวะไม่ค่อยดีครับ
ท่านประธานครับ อยู่ในหน้า ๕๓ หมวดที่ ๓ มาตราที่ ๖๘/๑ /๒ /๓ และ /๔ ครับ
ท่านประธาน ซึ่งจะต้องโยงไปถึงมาตราที่ ๗๙ (๓) ในยกร่างครับ ท่านประธาน
ถ้าไม่เข้าใจ ผมจะเริ่มใหม่นะครับ ท่านประธานครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ทำความเข้าใจนิดหนึ่ง ของท่านแปรญัตติมา แต่ท่านไปตกลงกันในกรรมาธิการยกร่างว่า
ขอย้ายตรงนี้ไปใช่ไหมครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ในขั้นนี้ยังไม่ได้ตกลงครับท่านครับ ผมเสนอ
ท่านก่อน อย่างนี้จะได้ไหมครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ลองเสนออีกครั้งนะครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : เอาเข้า ๆ นะครับ ผมจะเริ่มเลยนะครับ เนื่องจาก
หมวดการศึกษาแห่งชาติผมได้แปรไว้ แต่ว่า ท่านกรรมาธิการยกร่างได้เอาของผมไปอยู่ที่
หมวดขององค์กรวิฤติ คือ ที่ ๖๘/๑ ๖๘/๒ ๖๘/๓ ๖๘/๔ หน้า ๕๓ ครับท่าน ท่าน
เห็นไหมครับ ทั้งหมดเลยครับ ไม่รู้ไปอยู่ตรงนั้นได้อย่างไร สงสัยจะทราบว่า เรื่องของ
การศึกษาเป็นเรื่องของวิฤติ ผมก็ยังคงอยู่ว่ามันหายไปไหนนะครับ สมาชิกแถวอยู่
ข้างหลัง ผมไม่มีสมาธิ เขาบอกว่าผมถูกตัดแล้วท่านประธานครับ ในขั้นนี้นะครับ
ท่านประธานครับ ผมจะแขวนญัตติตรงนี้ เอาไปไว้ในมาตราที่ ๖๘/๑ ๖๘/๒ ๖๘/๓
หมวดที่ ๓ นี้ไว้ก่อน ซึ่งยังไม่ต้องการอภิปราย แล้วก็ให้ท่านประธานวินิจฉัยว่า
ที่เหลือในส่วนที่ ๗ ท่านที่ได้แปรญัตติไว้ อย่างเช่น ของท่านศาสตราจารย์ศรีราชา
(รองศาสตราจารย์ศรีราชา) ของท่านวิทยา งานทวี ของท่านพิเชียร ท่านอุทิศ ท่านสมชัย

ของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ แล้วก็ท่านสุรชัยให้ท่านได้เปิดโอกาสอภิปรายไปก่อน แล้วหลังจากนั้น เราจะเทียบเคียงว่า ในส่วนของที่เราเหมาะสมที่สุด ในชุดของที่เราอภิปรายให้สมาชิกได้ ๑. ยุติเพื่อเทียบเคียงกับของยกวาง อันนี้คือขั้นที่ ๑ เลยครับ แล้วหลังจากนั้นที่เทียบเคียงแล้ว ผมรับได้นะครับ ในหมวดของการศึกษา ผมก็จะเอามาอภิปรายรวบทั้งหมด ในหมวดการศึกษาแห่งชาติ อยู่ในส่วนที่ ๓ คือ มาตราที่ ๖๘/๑ ถึง ๔ ครับท่าน ประธานครับ ขอให้ท่านวินิจฉัยนะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ก็คงไม่ขัดข้องนะครับ ถ้าจะไปกว่ากัน ๖๘ ขัดข้องไหมครับ เดี่ยวท่านอาจารย์อัศววิทย์

นายอัศววิทย์ สุมาวงศ์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ ผม อัศววิทย์ สุมาวงศ์ มาเปิดดูคำแปรญัตติของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ซึ่งคงจะเป็นของท่านวินัสว่าจริง ๆ แล้วท่านแปรญัตติในหน้า ๓๔ ส่วนที่ ๘ สิทธิและเสรีภาพในการศึกษา ที่เรากำลังจะดู มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ คือ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ขอแปรญัตติตัดส่วนที่ ๘ ออกทั้งหมด คือ ตัดเรื่องของการศึกษานี้ออก ขณะเดียวกันก็คงจะเป็นหน่วยที่เมื่อที่ท่าน สสร. ได้เกรงว่า จะไปเพิ่มในหน้า ๕๓ ขอแปรญัตติเพิ่มความเป็นหมวด ๓/๑ ดังนี้ หมวด ๓/๑ การจัดการศึกษาของชาติ แล้วก็ยังมีเป็น มาตรา ๖๘/๑ ๖๘/๒ ๖๘/๓ ๖๘/๔ แล้วก็มีข้อความเกี่ยวกับการศึกษาทั้งสิ้น ผมว่า น่าจะเป็นเรื่องที่ว่า ในเรื่องของการศึกษา ขณะนี้เรากำลังดูในส่วนที่ ๘ สิทธิและเสรีภาพในการศึกษา ซึ่งท่านแปรญัตติขอตัดออกหมด แล้วก็มาใส่เป็น จัดการศึกษาของชาติ แต่เปลี่ยน มาตราเป็น ๖๘/๑ ถึง ๔ มันก็เรื่องเดียวกับที่เรากำลังจะดูในขณะนี้ ผมคิดว่า น่าจะให้ท่านอภิปรายตรงนี้ ยกข้อความที่ท่านเขียนใน ๖๘ คือ เรื่องแรก ตรงชื่อของส่วน คงต้องพูดว่า ถ้าจะใช้คำว่า สิทธิและเสรีภาพในการศึกษาตามร่างกรรมาธิการ ซึ่งไม่ได้แก้ไข หรือจะใช้ของการจัดการศึกษาของชาติ จะเป็นอะไรหรือเปล่า แล้วก็ข้อความนี้ก็ดูจากของร่างกรรมาธิการ แต่ว่า คงจะขอความกรุณาให้ท่านดูของท่านทั้ง ๔ อนุไปในขณะนี้

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ผมว่าผมน่าจะเข้าใจนะครับ อย่างนี้ครับท่านวินัสครับ ของกรรมาธิการนะครับ มีส่วนที่ ๘ ในเรื่องสิทธิและเสรีภาพในการศึกษา โดยในส่วนที่ ๘ นั้นะครับ มีตั้งแต่มาตรา ๔๘ กับ มาตรา ๔๙ ๒ มาตรา ของท่านนี้นะครับ เสนอเข้ามานี้ เพื่อจะตัดส่วนที่ ๘ นั้นะครับ ออกทั้งหมด ก็คือ ตัดมาตรา ๔๘ กับ ๔๙ ด้วย ถูกไหมครับ การที่ท่านตัดมาตรา ๔๘ กับ ๔๙ ออกดังกล่าวนี้นะครับ ท่านก็เสนอเข้ามาใหม่นะครับ ซึ่งอยู่ในหน้า ๕๓ นะครับ โดยเขียนว่า เป็นหมวดที่ ๓/๑ ในเรื่องของการจัดการศึกษาของชาตินะครับ แล้วก็เพิ่ม ในหมวดดังกล่าวนี้นะครับ ก็คือ เลข ๖๘/๑ ๖๘/๒ ๖๘/๓ และ ๖๘/๔ ถูกต้องไหมครับ ก็คือ ของท่าน ๖๘/๑ ถึง ๔ นี้ ขอแทนมาตรา ๔๘ กับ ๔๙ ถูกนะครับ ผมว่า ถ้าอย่างนั้น นะครับ ในส่วนที่ ๘ นั้นะครับ ก็เท่ากับว่า มีของท่านขอแก้ไขใหม่ทั้งหมดเลยนะครับ เพียงแต่ว่า พอท่านขอแก้ไขทั้งหมดนี้นะครับ มันก็ไปมีในมาตรา ๔๘ นั้นะครับ ก็จะ ไปมีสมาชิกแปรญัตติไว้นะครับ มีแล้ว ๘ กลุ่มนะครับ รวมถึงกรรมาธิการเขาสงวน ความเห็นด้วย ๘ ญัตตินะครับ ที่นี้ถ้าหากว่า ท่านขอแก้ไขในส่วนของท่านทั้งหมดเลยนะครับ ผมว่า อย่างนั้นเอาของท่านก่อน ดูว่า ของท่านนี้นะครับ เดี่ยวขอหารือด้วยนะครับ เพราะว่า ของท่านนี้จะไปพันของคนอื่นเขา คนอื่นนี่เขาไม่ได้ตัดทั้งหมด แต่ของท่านขอตัด ทั้งหมด ที่นี้ ถ้าเกิดไปพิจารณาของคนอื่นก่อนนี้นะครับ เดี่ยวก็ต้องย้อนกลับมาที่ท่าน อีกว่า ท่านไม่เอาของใครเลยนะครับ เพราะฉะนั้นนี้

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : คือมิได้ อย่างนั้นครับ ท่านประธานครับ คือผม เห็นตามยกกว้าง เดี่ยวเรื่องของการศึกษา ๑๒ ปีครับท่านครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : เปล่า ตอนนี้อยู่กำลังพูดถึงวิธีการนี้นะครับ ว่าเราจะพิจารณาตรงนี้ให้มันยุติอย่างไร พูดถึงวิธีการก่อนนะครับ ว่าตอนนี้เรามีของร่างกรรมาธิการ และของท่านที่ยกใหม่ทั้งหมด เลย กับมีสมาชิกอีก ๘ กลุ่มนี้นะครับ อีก ๘ ญัตตินี่ที่เขาเห็นตามกรรมาธิการ แต่เขาไป ขอแก้ไข ก็เลยจะหารือนะครับ อาจารย์ธงทองครับ

LIART

นายชงทอง จันทรางศุ (กรรมธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
 กระผม ชงทอง จันทรางศุ กรรมธิการครับผม ผมว่าเราเข้าใจสถานการณ์
 ตอนนี้อย่างดีแล้วนะครับ แต่ว่า เป็นเรื่องที่ต้องมากำหนดวิธีพิจารณาว่า จะจัดลำดับ
 ขั้นตอนอย่างไร อันแรกก็คือ เรื่องโครงสร้างครับผม กรรมธิการนั้น เสนอเรื่องการศึกษา
 นั้นเป็นส่วนหนึ่งอยู่ ในหมวดที่ ๓ สิทธิเสรีภาพ ส่วนท่านผู้แปรญัตติในกลุ่มนี้ครับ ขอให้
 จัดเรื่องนี้เป็นหมวดหนึ่งต่างหาก เป็นหมวด ๓/๑ ถ้าหากว่า เราตกลงกันได้เสียก่อนว่า
 การวางตำแหน่งเรื่องการศึกษาครับ จะคงตามที่กรรมธิการเสนอ คือ เป็นประเด็นเรื่อง
 สิทธิเสรีภาพ อยู่ในหมวดที่ว่าด้วยเรื่องสิทธิเสรีภาพ หรือจะแยกหมวดออกไปเป็นหมวด
 หนึ่งต่างหาก ถ้าตกลงส่วนนี้ได้ สมมุติว่านะครับ ยืนยันว่า ยืนยันตามกรรมธิการ ประเด็น
 ต่าง ๆ ที่ท่านแปรญัตติไว้ บางมาตรานี้ บางมาตราที่ท่านแปรไว้ครับ เนื้อหามันจะตรง
 กับรายละเอียดในมาตราต่าง ๆ เหล่านั้น กระผมไม่รังเกียจเลยที่จะได้อภิปรายใน
 รายละเอียดต่าง ๆ ที่ประเด็นที่เป็นรายมาตราแตกต่างกัน แต่ว่า บางมาตราท่านดึงมา
 จากหมวดอื่นด้วยซ้ำไปครับ ถ้าหากว่า ท่านแปรญัตติตรงนี้ แล้วมันไม่ผ่านหมวดที่ว่านี้
 แล้ว บางส่วนท่านอาจจะต้องดึงกลับไปเปรียบเทียบกับเรื่องแนวนโยบายพื้นฐานของรัฐ ซึ่งอยู่
 ในหมวดอื่นต่อไป เพื่อความเป็นธรรมสำหรับทุกฝ่ายนะครับ ถ้าหากให้เราชี้ไปเบื้องต้น
 ก่อนว่า โครงสร้างจะเขียนว่า เป็นส่วนอยู่ในหมวดว่าด้วยเรื่องสิทธิเสรีภาพตามที่
 กรรมธิการขอประธานเสนอ โดยจะแยกเป็นหมวดต่างหาก ถ้าหากว่า ที่ประชุมเห็น
 ไม่แยกเป็นหมวดต่างหาก ก็เก็บไว้ที่นั่น แต่ถ้าหากว่า ไม่เอาว่าตามเนื้อที่กรรมธิการ
 เสนอ ก็มาตราไหนเทียบได้ ก็เอามาว่ารายมาตราไป ท่านจะได้ไม่ตลกสักมาตราหนึ่ง ก็
 เป็นที่ได้พิจารณากันโดยถี่ถ้วนรอบคอบครับผม ขอประธานเสนอดังนี้ครับผม

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 คือ ถ้าแยกหมวดต่างหากนี่นะครับ ถ้าเกิดว่า ในมาตรา ๔๘ กับ ๔๙ นี่ที่ประชุมเห็น แล้ว
 ก็แก้ไปเรียบร้อยแล้ว แล้วพอแยกหมวดต่างหากนี่นะครับ หมวดต่างหากนี้ต้องมาซ้ำซ้อน
 กับมาตรา ๔๘ ๔๙ หรือไม่

นายทอง จันทรางศุ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ สมมุติจะครับ สมมุติที่ประชุมเห็นว่า น่าจะไม่แยกหมวดต่างหาก เดินตามแนวที่กรรมาธิการเสนอ พอถึงมาตรา ๔๘ นี่ครับ ซึ่งพูดถึงเรื่องการศึกษา ๑๒ ปี ไม่เก็บค่าใช้จ่ายอะไรก็แล้วแต่ ข้อความตรงนี้ครับ ก็จะตรงกันกับมาตรา ๖๘/๒ ที่ท่านเสนอไว้ เนื้อความเป็นข้อความ ซึ่งใกล้เคียงกัน ถ้าที่ประชุมนี้กรุณาอนุมัติ ก็จะเอาข้อความใน ๖๘/๒ ที่ท่านแปรญัตติไว้ นั่นนะครับ มาพูดเอารวมกันในเวลาที่เรารู้ถึง ๔๘ เพราะจริง ๆ มันเป็นเรื่องเดียวกัน แต่ที่มันไปตั้งตัวเลขอยู่ที่ ๖๘/๒ เพราะเทคนิคในเรื่องของการจัดหมวด แต่ถ้าเราวินิจฉัย เรื่องหมวดเสียได้แล้วนี่ ดึงเอาเนื้อมาพูดได้ไหม ขอประทานกราบเรียนหารือ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : อย่างนั้นท่านก็ต้องเทียบก่อนนะครับ ว่าของที่ท่านวินัสเสนอไว้นั้นครับ ในส่วนของ ท่านวินัสที่ไปแยกเลขไว้นั้นครับ มันอยู่ในส่วนไหนของมาตรา ๔๘ ๔๙ ใช่ไหมครับ อย่างนั้นเดี๋ยวมันก็ไม่ตรงกันนะครับ มันก็ต่างคนต่างพิจารณา ในที่สุดแล้ว พอมติไป อย่าง เดียวตอนหลังบอกไม่เอาแล้วมติแรก ใช่ไหมครับ ท่านสวิงครับ

นายสวิง ต้นอุด : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สวิง ต้นอุด ครับ ผมเห็น เจตนาอยู่ครับว่า จริง ๆ แล้วนี้ จะเรียกว่า ส่วน หรืออะไรไปก่อนนี้นะครับ ตามร่างเดิม นี่นะครับ เรียกว่า ส่วนที่ ๘ ว่าด้วยสิทธิเสรีภาพในแง่ของการศึกษานี้ครับ มีผู้ขอ แปรญัตติเยอะ คือ แปรญัตติยึดตามหลักเดิมนี้ก็มี แล้วก็แปรญัตติยกเป็นหมวดหนึ่งก็มี โดยเฉพาะอย่างยิ่งของ สสร. วินัส ที่จะยกทั้งหมด ซึ่งผมคิดว่า ทั้งหมดนี้มีเจตนารมณ์ เดียวกัน คือ หมายความว่า ในเรื่องนี้ก็คือ อยู่ในส่วนของมาตรา ๔๘ กับมาตรา ๔๙ นี้ เหมือนกันทั้งหมดนะครับ แต่ว่า จะเพิ่มมาตราขึ้นไป หรือจะทำให้มันเป็นหมวดนี้นะครับ ก็อยู่ในลักษณะเดียวกัน ซึ่งผมเห็นว่า ในเรื่องนี้ น่าจะพิจารณารวมไปด้วยกันทั้งหมดของผู้ขอแปรญัตติในเรื่อง ๔๘ กับ ๔๙ นี่นะครับ เพราะว่า อยู่ในลักษณะของการศึกษาทั้งสิ้นนะครับ พอถึงตรงนั้นเองนี้ สถานะจะยังเป็นส่วนหรือว่าจะยกขึ้นมา เป็นหมวดนี้ค่อยว่ากันอีกที ซึ่งผมคิดว่า อันนี้จะได้พิจารณาองค์รวมทั้งหมดนี้นะครับ ของเรื่องการศึกษา เพราะว่ามีหลายแง่ หลายมุมมากครับ ท่านประธานครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ขอบพระคุณครับ คือตอนนี้ ตอนคิดนี้มันง่ายครับ แต่ตอนที่พิจารณา ผมยกตัวอย่าง นะครับ ท่านวินัสครับ อย่างเราพิจารณามาตรา ๔๘ ก่อนนะครับ ถ้าเป็นไปตามร่าง นะครับ พอ ๔๘ วรรคหนึ่งนี่นะครับ ของท่านนี้มีอยู่ใน ๔๘ วรรคหนึ่งใหม่ หรือจะไปอยู่ใน วรรคอื่น มีไหมครับ ถ้าท่านบอก มี เดียวผมจะได้เริ่ม ๔๘ ไปเลย แล้วท่านก็คอยระวัง หน่อยว่า ของท่านอยู่ในวรรคไหน ท่านตอบได้ไหมครับ สิ่งที่ท่านเสนอนั้นนะครับ แม้เป็น เลขอื่นก็ตามนี้ แต่สามารถพิจารณาใน ๔๘ ๔๙ เลยได้ไหมครับ ได้นะครับ ท่านเลขาครับ เชิญครับ

นายวินัส มานมุงศิลป์ : ท่านประธานครับ ผม วินัส ครับ ขออนุญาต ท่านประธานครับ เพื่อให้ง่ายสำหรับการอภิปรายครับท่านประธาน ผมขออนุญาตเป็น ท่านสุดท้ายได้ไหมครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ได้ครับ เริ่มก็คือ ส่วนที่ ๘ สิทธิและเสรีภาพในการศึกษา ขอแขวนไว้ก่อนนะครับ ชื่อส่วนนี้ ขอแขวนไว้ นะครับ เพราะของท่านก็ไปตั้งชื่ออีกชื่อหนึ่ง ท่านกรรมธิการครับ ชื่อส่วนนี้ ขอแขวนไว้ นะครับ ท่านเลขาต่อครับ

นายคัมภีร์ ดิษฐากรณ์ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการ แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : มาตรา ๔๘ มีการแก้ไข มีกรรมธิการขอสงวนความเห็น และมีผู้แปรญัตติขอสงวน คำแปรญัตติ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ส่วนที่กรรมธิการแก้ไข อยู่ในวรรคสามนะครับ ที่เพิ่มคำว่า ที่เหมาะสม นะครับ มีท่านใด เห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ หรือไม่เห็นด้วยกับกรรมธิการไหมครับ คำว่า ที่เหมาะสม หรือว่าเดี๋ยวจะรอไว้ก็ได้ นะครับ ถ้าอย่างนั้นผมขออนุญาตรอนะครับ วรรคที่ ๑ นะครับ มีของท่านอาจารย์ศรีราชา เจริญพานิช ได้สงวนความเห็นไว้ โดยแก้ไขความนะครับ เชิญท่านอาจารย์ศรีราชาครับ

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช (กรรมาธิการ) : ขอบคุณครับ ท่านประธาน ผม ศรีราชา เจริญพานิช สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และกรรมาธิการ ยกร่างครับ ผมอยากจะกราบเรียนเพื่อนสมาชิกที่เคารพรักทั้งหลายนะครับว่า เรื่องของการศึกษา ผมถือว่า เป็นเรื่องหัวใจ เป็นเรื่องหลัก โดยเฉพาะผมให้ความสำคัญมากที่สุดนะครับ ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้นะครับ แล้วก็อยากจะกราบเรียนว่า สิ่งที่ผมกำลังอภิปรายอยากจะขอให้ท่านให้ความสนใจ เพราะว่า อันนี้ผมถือว่า เป็นเรื่องหัวใจแล้วหัวต่อของการที่เราจะมาพิจารณาที่จะดูเรื่องการศึกษา หรือปฏิรูปการศึกษาอีกครั้งนะครับ ผมคิดว่าประเทศไทยเวลานี้มีปัญหาในหลาย ๆ เรื่อง แต่พื้นฐานเรื่องหนึ่ง ก็คือ มาจากพื้นฐานการศึกษาของประชาชน ในรอบที่ผ่านมาประมาณสี่สิบห้าสิบปีนะครับจะเห็นได้ว่าการศึกษาของเราไม่ได้อยู่ในรูปแบบที่น่าพึงพอใจ ผลผลิตที่ออกมาก็รู้สึกว่าจะไม่สามารถที่จะทัดเทียมกับนานาประเทศนะครับ เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ ในรัฐธรรมนูญฉบับใหม่จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องมาพิจารณากันใหม่อีกครั้งนะครับว่า เราจะสามารถที่จะปรับปรุงบทบัญญัติในเรื่องของการศึกษา โดยเฉพาะเริ่มต้นจากมาตรา ๔๘ นั้นนะครับ กันได้อย่างไร เพราะฉะนั้นผมอยากจะขอกราบเรียนว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ของประเทศนะครับ ถ้าเพื่อเราไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาของชาติของเราให้เจริญก้าวหน้าไปได้แล้ว ผมก็เป็นทวิตกว่า ผมก็ไม่ทราบนะครับว่า อนาคตประเทศไทยของเราจะเป็นอย่างไร เพราะว่า หากจะเปรียบเทียบกับเพื่อนบ้านมาเลเซีย สิงคโปร์นะครับ เขาก็ไปไหนกันแล้วเวลานี้เรียกว่า ก้าวหน้าเจริญไป ก้าวหน้ากว่าเราประมาณสิบปีสิบห้าปีก็อาจจะว่าได้ และในขณะเดียวกันเวียดนาม ซึ่งกำลังจะวิ่งตามเข้ามา ก็อาจจะมาไล่เราทัน แล้วก็แซงเราในอนาคตอันใกล้ เพราะฉะนั้นผมคิดว่า มันถึงเวลานะครับ ที่เราจะต้องให้ความสำคัญ และสามารถที่จะปฏิรูปการศึกษาได้อย่างจริงจังในรัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๕๐ นะครับ ก็ได้ทุ่มเทกับการปฏิรูปการศึกษา แต่ผลพวงทั้งหลายมันก็ดูเหมือนว่า มันไม่ออกมานะครับ มันจะแห้งหรือเปล่าก็ไม่ทราบนะครับ แต่ในท้ายที่สุดแล้วสภาพระบบการศึกษาที่ใช้อยู่ก็ไม่ได้มีอะไรดีขึ้น แต่กลับจะมีปัญหาเลวลงกว่าเดิมด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นในแง่ี้ ผมอยากจะ หลังจากที่เคยสำรวจตรวจสอบข้อบกพร่องต่าง ๆ ในฐานะที่ได้ใกล้ชิด และดูแลการศึกษาประมาณอย่างน้อย

๒๕ ปี นะครับ แล้วก็สอนหนังสือมาพอสมควรนะครับ ในส่วนนี้ ก็อยากจะกราบเรียน ท่านสมาชิก ท่านกรรมาธิการนะครับว่า ข้อมูลต่าง ๆ ที่มันมีปัญหาในอดีต ที่อยากจะกราบเรียน เพราะฉะนั้นในมาตรา ๔๘ นั้นนะครับ ผมจึงใคร่ขอเปลี่ยนแปลงข้อความ นะครับ โดยขอแปรญัติที่ว่า บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่น้อยกว่าเก้าปี นะครับ สาเหตุที่แปรญัติเช่นนั้นนะครับ เพราะเหตุที่ว่า เท่าที่ผ่านมาเราจะเห็นได้ว่า เราได้ทำขัดต่อรัฐธรรมนูญ ตรงที่ว่า ในการวิจัยของกระทรวงศึกษาธิการเล่มนี้ ซึ่งเสร็จสิ้นเมื่อเดือนกันยายน ๒๕๔๙ ที่ผ่านมา ยังไม่ถึงปีเลยนะครับ ก็เป็นข้อมูลล่าสุด จะเห็นว่า ข้อมูลนะครับ ที่ผมได้แจกไปให้ท่านทั้งหลายแล้วนะครับ จะเห็นได้ว่า ข้อมูลเหล่านี้ นะครับทางกระทรวงศึกษาได้ทำการวิจัย โดยสอบถามโรงเรียนทั้งหมดประมาณ สองหมื่นสามพันกว่าแห่ง ในระดับต่าง ๆ กัน ได้ข้อมูลตัวเลขที่เป็นค่าใช้จ่ายต่อหัว ก็คือ เป็นบุดหนุนค่าใช้จ่ายต่อหัว และงบดำเนินงานของสถานศึกษาต่าง ๆ ในต่างระดับชั้น ทั้ง ๔ ระดับ นะครับ จะเห็นได้ว่า ในระดับการศึกษาก่อนประถมศึกษา นะครับ ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อหัวนะครับ กับโรงเรียนทุกประเภทและทุกขนาด อยู่ที่ ๑,๘๘๐ บาท ๓๖ สตางค์ นะครับ -----

- ๙๕/๑

ประถมศึกษาอยู่ที่ ๒,๐๐๐ กับ ๘๘ บาท มัธยมศึกษาตอนต้นอยู่ที่ ๔,๑๓๗ บาท ๖๓ สตางค์ มัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ที่ ๔,๔๗๙ บาท ๓ สตางค์นะครับ ในจำนวนภาพรวมนี้ะครับ ก็จะเป็นเงินงบประมาณที่ได้จากงบอุดหนุนดังที่ผมกล่าวไปแล้วนะครับ ส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งเป็นเงินนอกงบประมาณ ก็เห็นได้ว่า ในเรื่องของค่าใช้จ่ายรายหัวที่รัฐจัดสรรให้ตามโรงเรียนต่าง ๆ แล้วนี้ ในทั้ง ๔ ระดับนี้ะครับ จะเห็นได้ว่า ไม่เพียงพอนะครับ แล้วก็ถ้าเผื่อจะคิดเป็นอัตราส่วนนะครับ ในเรื่องของร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์นี้ะครับ ก็เห็นได้ว่า เงินนอกงบประมาณนี้ะครับ ที่จะต้อง พูดง่าย ๆ ว่า โรงเรียนต้องไปหา ไปหาเอาข้างหน้านะครับ โดยที่ไม่ได้รับจัดสรร ในชั้นก่อนประถมศึกษาไม่ถึง ๒๔.๒๙ เปอร์เซ็นต์ หรือ ๓๐ เปอร์เซ็นต์นะครับ ในชั้นประถมศึกษาทั้ง ๖ ชั้นนี้ะครับ โดยเฉลี่ยแล้ว ชาติอยู่ถึง ๒๔.๖๐ เปอร์เซ็นต์นะครับ และในชั้นมัธยมต้นนะครับ ชาติอยู่ ๓๐.๔๖ เปอร์เซ็นต์ ชั้นมัธยมปลายชาติอยู่ ๓๐.๗๙ เปอร์เซ็นต์ ก็เห็นได้ว่า เท่าที่ผ่านมานะครับ เราจัดการศึกษาที่อ้างว่า ไม่เก็บค่าใช้จ่ายนั้น กลายเป็นภาระของผู้ปกครอง เพราะรัฐไม่สามารถที่จะหาเงินมาอุดหนุนนะครับ ที่จะเป็นค่าใช้จ่ายต่อหัวในงบดำเนินการได้อย่างเพียงพอนะครับ เพราะฉะนั้นก็แสดงให้เห็นถึงว่า รัฐไม่สามารถที่จะจัดสรรให้ได้ หากจะยังคงจัดสรรโดยใช้รูปแบบเดิมตามที่เป็นอยู่นะครับ ก็คือ ให้การศึกษาไม่น้อยกว่า ๑๒ ปีนะครับ เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า ๑๒ ปีแล้ว ก็จะมีปัญหาที่ไม่สามารถกลับไปจริงอยู่ แม้ว่าบางท่านบอกว่า ทางรัฐสัญญาว่า อาจจะจัดสรรให้ได้เพิ่มขึ้นให้เพียงพอตามตัวเลขที่วิจัยนะครับ แต่ผมก็ยังไม่แน่ใจว่า จริง ๆ แล้ว ศักยภาพทางการเงินการคลังของประเทศนั้น จะสามารถที่จะทุ่มเทลงไปในส่วนนี้ได้เพียงพอ และถ้าเผื่อไม่สามารถเป็นอย่างนั้นได้ะครับ ก็จะเกิดปัญหาซ้ำแล้วซ้ำเล่าเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ผมจึงขอแปรญัติในส่วนนี้ ในชั้นแรกนี้ะครับ ก็ขอแปรว่า จะต้องลด คือ ที่จริงไม่ได้พูดว่า ลด นะครับ พูดว่า มาตั้งหลักกันตรงที่ไม่น้อยกว่า ๙ ปี ดูเหมือนลดนะครับ แต่ที่จริงไม่ลด ก็คือ ไม่น้อยกว่า ๙ ปี นี่หมายความว่า ถ้าเผื่อรัฐนี้ะครับ สามารถที่จะจัดสรรได้ มีศักยภาพเพียงพอ ก็เพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ ๑๐ ๑๑ ๑๒ หรือจะมากกว่า ๑๒ ก็ได้ะครับ ก็จะไม่เป็นปัญหากับเรื่องของการจัดสรรเงินงบประมาณนะครับ และก็สิ่งที่จำเป็น ส่วนที่ชาติอยู่นี้ะครับ

มันมีปัญหาเกิดขึ้นหลายอย่างนะครับ ปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างแรก ก็คือ โรงเรียนนะครับ หรือทางราชการก็ต้องเลียงบาลี โดยที่ว่า จะต้องไปขออนุมัติจากกรรมการสถานศึกษา ขอเก็บ คือ พุดง่าย ๆ ขอบริจาคจากผู้ปกครองเพิ่มเติมนะครับ ซึ่งก็จะประมาณจำนวน เลขใกล้เคียงกับที่ขาดนะครับ แล้วแต่โรงเรียน เพราะว่า โรงเรียนจะต้องคำนวณนะครับ ว่า แต่ละชั้นในโรงเรียนจะต้องใช้เงินงบประมาณเท่าไร ปีก่อนมาเคยได้เท่าไร ปีนี้เคยได้เท่าไรนะครับ โรงเรียนแห่งหนึ่งซึ่งผมเป็นกรรมการสถานศึกษาด้วย เมื่อปีก่อนหน้านั้น เคยได้ ๑๘ ล้านนะครับ ในภาคการศึกษา ปัจจุบันได้เพียง ๑๒ ล้านเศษครับ เพราะฉะนั้น ขาดไปอีกตั้ง ๖ นะครับ เท่ากับประมาณตั้งเกือบ ๓๓ เพอร์เซ็นต์ นะครับ อย่างนี้เป็นต้น แต่เนี่ย แต่ตัวเลขเฉลี่ยมันออกมาเป็นเพียง ๓๐ เพอร์เซ็นต์นะครับ เพราะฉะนั้น ถ้าเผื่อเราจะให้การศึกษาทุกระดับได้รับการดูแลอย่างทั่วถึงและเพียงพอในแง่ของทุก ๆ ด้านในเรื่องงบประมาณนะครับ อุปกรณ์การศึกษา ครูที่จะสอน ก็คงจะต้องจัดสรรเงินให้มันเพียงพอในแต่ละระดับชั้น เพราะฉะนั้นเค้ก (Cake) ที่เคยได้มาหกหมื่นกว่าล้าน เป็นเงินอุดหนุนนี่นะครับ ที่แต่เดิมแบ่งออกเป็น ๑๒ ชั้น หรืออาจจะเป็น ๑๔ ชั้นด้วยซ้ำ สำหรับอนุบาลบางแห่งที่ได้รับอานิสงส์ไปด้วย ก็ควรที่จะต้องแบ่งเสียใหม่ให้มันเป็น ๙ ชั้น และแต่ละชั้นให้มันโตขึ้นนะครับ ที่จะเพียงพอ ที่จะใช้ในแต่ละระดับชั้น เพื่อที่จะให้การจัดการศึกษานี้ครับ -----

ได้มีขึ้นอย่างเต็มศักยภาพในแต่ละชั้น เพราะฉะนั้นก็จะเหมือนอย่างปัจจุบัน ในเมื่อเต็มศักยภาพแต่ละชั้นนี้ เป็นระยะเวลา แม้ว่าจะ ๙ ปีก็ตาม แต่เมื่อมันได้รับการศึกษาที่ดี จนกระทั่งเข้าฝึกแล้วนะครับ ชั้นที่ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ต่อไปมันก็จะได้ไม่มีปัญหา เพราะว่าคุณภาพการศึกษามันดีตั้งแต่ต้นแล้ว แต่ถ้าเผื่อยังคงจัดแบบไม่พออย่างนี้ในแต่ละชั้นนี้ ขาดประมาณ ๒๔ ถึง ๓๐ เปอร์เซนต์ มันก็จะเกิดปัญหา ทำให้อ่อนปวกเปียกในแต่ละชั้นแต่ละชั้น เพราะฉะนั้นการศึกษาของชาติก็จะพังครืนในท้ายที่สุด เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมอยากจะใคร่ขอกราบเรียนว่า ผมเน้นในเรื่องนี้มาก ในเรื่องส่วนของกระทรวงศึกษาธิการนี่นะครับ ก็ได้พูดไปแล้วว่า ผมจะขอให้ เป็น ๙ ปีนะครับ แต่ต่อมาผมได้ขอเสนอเพิ่มเติมในตอนเย็นครั้งสุดท้าย เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน คือ ผมขอปรับเปลี่ยนเป็นว่า ถ้าเผื่อจะไม่เป็น ๙ ปี ไม่น้อยกว่า ๙ ปีอย่างที่ผมเสนอนี้ ผมอาจจะรวมขอมได้ ตรงที่ว่า จะยอมเป็นว่า ไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี แต่ ๓ ปี ที่เพิ่มเข้ามานั้นะครับ จะขอปรับว่า ให้ลงไปอยู่ในชั้นต่ำกว่าประถมศึกษาปีที่ ๑ ก็คือ จะลงไปอยู่ที่อนุบาล ๑ ๒ ๓

อีกประการหนึ่ง ที่ผมอยากจะขอกราบเรียนตรงที่ว่า ทำไมผมถึงต้องยืนยันอยู่ที่ว่า การศึกษาภาคบังคับ ๙ ปี เพราะเหตุที่ว่า เรามีกฎหมายครับ พรบ. การศึกษาภาคบังคับ ที่บังคับอยู่ ๙ ปี มันก็จะสอดคล้องกับตัวที่เราจะจัดงบประมาณให้ นะครับ ว่า ภาคบังคับก็จะไม่เก็บค่าใช้จ่าย เพราะฉะนั้นผมอยากจะขอเรียนว่า ในขั้นต้นนี้นะครับ ก็คือ ผมขอเสนอในขั้นต้นว่า ขอเป็นว่า จัดการศึกษาโดยขอให้ลดลงเหลือไม่เกิน ๙ ปี และต้องถือว่า โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ตามที่เสนอไว้แล้วนะครับ อันนี้ประการที่ ๑

ประการที่ ๒ ในวรรคที่สองของมาตรา ๔๘

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
อาจารย์ครับ เดียวขอที่ละวรรคได้ไหมครับ

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช (กรรมาธิการ) : ที่ละวรรคใช้ไหม
ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช (กรรมาธิการ) : ครับ เพราะฉะนั้นในส่วนนี้นะครับ ผมขอกราบเรียนว่า ในส่วนของวรรคนี้ ตามข้อเสนอเดิมที่ผมเคยยื่นขอสงวนไว้ตอนขึ้นกรรมาธิการนั้น ผมขอสงวนไว้ว่า ๙ ปี สำหรับกรณีที่ได้รับงบประมาณจากรัฐ โดยกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อที่จะให้เพียงพอสำหรับ ๙ ชั้นนะครับ ถ้าเพื่อสมมุติว่า เราขอแปรญัตติว่า ไม่น้อยกว่าเก้าปี นี่ เมื่อไรก็ตามที่รัฐมีความพร้อมในด้านสถานการณ์การเงิน การคลังแล้วก็จะสามารถขยับขึ้นไปได้ แต่ถ้าเพื่อกำหนดไว้ ๑๒ ปี เหมือนอย่างที่กรรมาธิการได้เสนอนะครับ ตามร่างที่ผ่านมาแล้วนี้ ผมเกรงว่า จะเกิดปัญหา ก็คือจะจัดสรรไม่พอเหมือนอย่างที่ผ่านมา แล้วจะทำให้คุณภาพการศึกษานั้นด้อยลงนะครับ ส่วนอีกอันหนึ่ง ก็คือ เรื่องของการที่ขอให้ตัดว่า โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ออกนี้ เพราะว่าเท่าที่ผ่านมาะครับ ทำไม่ได้ และทำให้เกิดปัญหา ก็คือว่า ทำให้จะต้องไปขอกรรมการบริหารการศึกษานี้ะครับ ปรึกษาเพิ่มเติม อันนี้ก็จะมีผลกระทบตามมาอีก ๒ ประการ อย่างน้อย ๆ ก็คือ ประการแรก ครูหรือข้าราชการที่เคยเบิกค่าใช้จ่ายเรื่องการศึกษาของบุตรได้ รวมทั้งเอาไปหักภาษีได้ด้วยนี้นะครับ ตอนนี้อยู่ไม่ได้แล้วครับ เพราะเหตุว่า ค่าใช้จ่ายตัวนี้ไม่มีเบิกอีกต่อไปนะครับ เพราะฉะนั้นในส่วนนี้ก็จะมีความตรงที่ว่า แทนที่ว่าคุณที่เป็นครูหรือข้าราชการนี้จะได้รับเอาไปเบี่ยงเบน แต่กลับต้องถูกโรงเรียนมาขอให้ปรึกษาเพิ่มเติม คือ แทนที่จะขอไม่ต้องจ่าย หรือเอาไปเบิกได้ กลับเป็นว่า จะต้องจ่ายทบเพิ่มขึ้นเสียด้วยซ้ำ และอาจจะจำนวนมากกว่าเดิมนะครับ ประการที่ ๒ ที่ผมอยากจะกราบเรียนว่า เรื่องนี้นะครับ เมื่อเวลาเราออกกฎหมาย เราดูการศึกษาพื้นฐาน ซึ่งเป็นภาคของรัฐเป็นหลัก พอมาพูดถึงเรื่องของภาคของเอกชนแล้ว เอกชนได้รับผลกระทบเรื่องนี้อย่างมาก ตรงที่ว่า เอกชนเองถูกห้ามไม่ให้เก็บค่าใช้จ่ายด้วย -----

เว้นแต่ว่าบางโรงเรียนจะเรียกแป๊ะเจี๊ยะตั้งแต่ก่อนเข้า นั่นอีกเรื่องนะครับ แต่เมื่อเข้าสู่ระบบโรงเรียนแล้ว ก็จะมีการที่ว่า ถูกห้ามให้เก็บค่าใช้จ่าย ในขณะที่โรงเรียนเอกชนที่ไม่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์จะมีปัญหามาก หรือหากได้รับเงินอุดหนุนประมาณ ๔๐ ๖๐ เปอร์เซ็นต์ บางส่วนก็จะมีปัญหารองลงมา ด้วยเหตุที่ว่าโรงเรียนเหล่านี้เมื่อไม่ได้เก็บค่าใช้จ่าย ตัวเองต้องจ่ายเอง ก็จะต้องจ่ายค่าใช้จ่ายของครูด้วย ซึ่งจะทำให้โรงเรียนเอกชนทั้งหลายไม่สามารถที่จะอยู่ได้อีกต่อไปนะครับ อาจจะต้องค่อย ๆ ทอยยลัมไปที่ละโรง เพราะเหตุที่ว่า เราไม่ได้คำนึงถึงโรงเรียนเอกชนนะครับ ในขณะที่เรามีปัญหา ทั้ง ๆ ที่เป็นนโยบายของรัฐอยู่เดิมที่ว่า อยากจะให้โรงเรียนของเอกชนมามีส่วนแบ่งในการรับผิดชอบในการศึกษา เป็นการช่วยเหลือรัฐบาล แต่เวลานี้ นโยบายที่ทำอยู่กลับเป็นนโยบายที่ทำร้ายโรงเรียนเอกชนนะครับ จึงทำให้เกิดปัญหาขึ้นในหลาย ๆ เรื่อง โดยสรุปนะครับ ผมอยากจะขอกราบเรียนว่า ในส่วนนี้ผมเองนั้น ผมต้องการที่จะจัดค่าใช้จ่ายให้เพียงพอ เพราะฉะนั้นเพื่อจะให้เพียงพอ ก็จะต้องเปลี่ยนเป็นว่า ไม่น้อยกว่าเก้าปี แต่ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่า จะทำให้ลดลงไป เพราะเหตุที่ว่างบประมาณเพิ่มเมื่อไรก็สามารถจัดเป็น ๑๐ ๑๑ ๑๒ หรือมากกว่านั้นได้นะครับ เพราะฉะนั้นในเรื่องของการที่เราจะพิจารณาในเรื่องนี้ ถ้าเผื่อจะให้คุณภาพการศึกษาเป็นไปอย่างดี สมเจตนารมณ์ของเราจะครับ แล้วสามารถที่จะช่วยกันทำให้ผลิตคนที่มีคุณภาพออกมารับใช้สังคมได้แล้ว ผมเห็นว่า จำเป็นอย่างยิ่งนะครับ ที่จะต้องเปลี่ยนแปลง โดยที่ไม่ใช้ระบบตามรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ก็คือว่า ไม่น้อยกว่าสิบสองปี เพราะฉะนั้นในส่วนนี้ อยากกราบเรียนวิงวอนให้ท่านสมาชิก สสร. ทั้งหลายได้กรุณาใช้วิจารณญาณพิจารณาดูให้ดีว่า เราจะปล่อยให้การศึกษาของชาติเราล่มจมลงไปกว่านี้ โดยที่เพียงแต่ว่า ต้องการคงคำว่า ไม่น้อยกว่าสิบสองปี เพื่อเอาใจประชาชนว่ารัฐธรรมนูญนี้ถอยหลังไม่ได้ ต้องดีกว่าเดิม แต่ในขณะเดียวกัน ผมได้ยื่นญัตติขอเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมในส่วนนี้ว่า ถ้าเผื่อจะมีการประนีประนอม ก็คือ ผมจะยอมให้ใช้ ไม่น้อยกว่าสิบสองปี ได้ แต่ต้องลดลงไปว่า ใน ๓ ชั้นล่างจะต้องไปอยู่ที่ความดูแลขององค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นนะครับ และจากนั้น ผมจึงจะยอมว่า ถ้าเผื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เรื่องของการที่จะตัดคำว่า ไม่เก็บค่าใช้จ่าย ออก ก็คงจะยอมได้ เพราะเหตุที่ว่าถ้าเผื่ออยู่

ในระดับ ๓ ขึ้น จากประถม ๑ ถึง ม. ๓ ขึ้นไป ก็จะทำให้สอดคล้องกับ พรบ. การศึกษาภาคบังคับนะครับ และอีกประการสุดท้าย ก็คือว่า การศึกษาในระบบของเราปัจจุบันนี้ ระบบมันค่อนข้างจะเละเทะนะครับ เพราะในเรื่องของจัดระบบนี้มีการก้าวถอยกัน เพราะฉะนั้นมันถึงเวลาที่เราควรที่จะให้จุด ม. ๓ เป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างทางที่เด็กของเราจะเดินขึ้นไปต่อไปในอนาคต ก็คือว่า จะไปสายอาชีวะก็ไปเสียให้มันชัด ๆ หรือจะไปสายสามัญก็ไปเสีย เพราะฉะนั้นตรงนี้ทำให้เรื่องของการจัดการศึกษาจะมีภาพที่ชัดเจนขึ้น เพราะเวลานี้เด็กสายสามัญก็เอาวิชาของอาชีวะมาเรียน เด็กของอาชีวะก็เอาวิชาของสายสามัญมาเรียน มันเป็นระบบที่มั่ว และคร่อมกันไปหมดนะครับ เพราะฉะนั้นผมอยากให้มีการปรับปรุง หรือปฏิรูปการศึกษากันอย่างแท้จริงในยุคหลัง ซึ่งในส่วนนี้อาจจะพาดพิงไปอยู่ในเรื่องของมาตรา ๗๙ (๓) ที่จะต้องมีการปฏิรูปการศึกษากันต่อไป ขอขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ขอขอบคุณครับ คือ ในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง นี่นะครับ พอดีของท่านอาจารย์ศรีราชามี ๒ ประเด็น ประเด็นเรื่องกำหนดการศึกษาขั้นพื้นฐาน อาจารย์ศรีราชาเสนอไว้ว่า ไม่น้อยกว่าเก้าปี นะครับ แล้วอีกประเด็นหนึ่ง ก็คือ ไม่เก็บค่าใช้จ่าย ส่วนของกรรมาธิการกำหนดไว้ว่า กำหนดการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี ส่วนนี้คือส่วนที่ต่าง -----

เพราะฉะนั้นถ้าดูตามสถิติของท่านอื่น ๆ นะครับ ก็จะมี ความแตกต่างในเรื่องเกี่ยวกับว่า กำหนดการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าเท่าไรนะครับ ในสถิติอื่น อย่างเช่น ของท่าน วิทยานี้ะครับ ไปกำหนดขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าระดับปริญญาตรี กลุ่มท่านพิเชียรนะครับ ก็กำหนดเอาไว้ว่า ไม่น้อยกว่าปริญญาตรีเหมือนกัน กลุ่มท่านอุทิศนะครับ ไม่น้อยกว่า สิบสองปี แต่ขอให้เพิ่มว่า ก่อนขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสามปี นะครับ กลุ่มท่านอาจารย์ สมชัย ขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี กลุ่มอาจารย์เจิมศักดิ์ก็ ไม่น้อยกว่าสิบสองปี กลุ่มท่านสุรัชย์ นะครับ ไม่น้อยกว่าสิบห้าปี ท่านวัชร หงส์ประภัศร ไม่น้อยกว่าสิบห้าปี ผมหรืออย่างนี้ได้ไหมครับ อยากให้ยุตินะครับ หาช้อยู่ว่า เอาที่ปีก่อนหน้าครับ เพราะว่า ตอนนี้มีขั้นพื้นฐานที่แตกต่างกัน อาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง อยากจะให้สังเกตของท่านอาจารย์สมชัยไปพร้อม ๆ กับของ กรรมาธิการเสียงข้างน้อย คือ ท่านอาจารย์ศรัทธา เจริญพานิช ซึ่งมีอะไรคล้ายกัน ตัวหลักใหญ่ต่างกับคนอื่นหมดเลย ก็คือว่า การที่ไม่เก็บค่าใช้จ่ายนี้ไม่มี คือ หมายความว่า ให้เก็บค่าใช้จ่าย อันนั้นหลักใหญ่ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : คืออย่างนี้อาจารย์เจิมศักดิ์ครับ เดี่ยวค่าใช้จ่ายนี้ เดี่ยวเอาไว้ว่าอีกทีหนึ่ง

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านฟังนิดหนึ่ง คือตัวเก็บค่าใช้จ่าย กับไม่เก็บค่าใช้จ่ายเป็นตัวหลัก ถ้าไม่เก็บค่าใช้จ่าย ผมเชื่อว่า พวกที่บอกว่า ๑๒ ปีนี้ แล้วก็รัฐไม่เก็บค่าใช้จ่าย คือ รัฐหางบประมาณมาจ่ายให้ นี่ เปลี่ยนไปเลยนะ คนละอย่าง กันเลยนะ ตัวหลักนี้ คือ ระบบ ระบบว่า เราจะบริหารจัดการการศึกษาให้ได้ ให้ดีขึ้น อย่างไร ระหว่างการบริหารจัดการทางด้านซัพพลาย ไซด์ (Supply size) ขออนุญาตใช้ ภาษาอังกฤษ กับทางด้านดีมานด์ ไซด์ (Demand size) ของท่านอาจารย์สมชัยนี่ อ่านดู ให้ดีครับนะครับ ท่านไม่บังคับว่า รัฐจะต้องเป็นผู้จัดการศึกษาให้ แต่เปิดโอกาสให้ทุกคน จัดการศึกษา แล้วก็ไม่ฟรี แต่ไปจัดการทางด้านดีมานด์ ไซด์ว่า ให้คนมีโอกาสได้ใช้ จ่ายเงิน มีส่วนร่วมในการใช้จ่ายเงินเพื่อ

LIRT

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านสมาชิกครับ ขอความกรุณานะครับ ขอความกรุณานะครับ เชิญต่อครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คือ ของอาจารย์สมชัยนี่ไปดูแล
ทางด้านดีมานด์ ไชล์ ก็ว่าคือทางด้านผู้เรียน ถ้าผู้เรียนไม่มีเงินนี้ รัฐจะต้องออกให้
แต่ไม่ใช่ออกให้ทุกคน แต่เปิดโอกาสให้คนนี้ต้องช่วยตัวเองก่อน คนที่มีสตางค์อย่างพวก
เราเนี่ย มีลูกมีเต้านี่ตัวเองต้องจ่ายสตางค์ก่อน ส่วนคนไม่มีสตางค์นี้รัฐจึงช่วย แต่ของอีก
สามสี่กลุ่มนี้ จะเป็นในลักษณะที่รัฐจัดการศึกษาให้ฟรี ซึ่งมันมีเหตุผลต่างกันเลยนะครับ
คุณนี่ เพราะฉะนั้นถ้าเราดูตรงนี้เสียก่อนดีไหมครับว่าจะฝ่ายไหน เสร็จแล้วก็ปีนี้นั้นจะ
เปลี่ยนไปเลยครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านวิทยากรครับ

นายวิทยา บริบูรณ์ทรัพย์ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ
ผม วิทยา บริบูรณ์ทรัพย์ สสร. ครับ ขอขอบคุณครับที่ท่านประธานได้พยายามชี้ประเด็น
ข้อตกลงที่จะขั้นตอนอย่างนี้ก็ดี ทำให้มันอาจจะได้ข้อยุติรวมกันได้ เพราะเรามีทั้งหมด
เจ็ดแปดกลุ่ม เอากลุ่มแรกก่อนครับ เรื่องที่ท่านบอกว่า จะเอากี่ปีกันก่อน ผมกราบเรียน
ว่าขณะนี้

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
คืออย่างนี้ ท่านวิทยากรครับ ขอโทษนะครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์บอกว่า ขอให้พิจารณา
ว่าเก็บ หรือไม่เก็บค่าใช้จ่ายก่อนได้ไหมครับ

นายวิทยา บริบูรณ์ทรัพย์ : ได้ครับ เอาเรื่องเก็บ ไม่เก็บนะครับ ขณะนี้
นะครับ ผมต้องเรียนว่า ที่ผ่านมานี้ตั้งแต่มีพระราชบัญญัติการศึกษาเป็นต้นมา หรือตั้งแต่
พรบ. การศึกษาแห่งชาติประกาศใช้เป็นต้นมานะครับ เอารัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ เป็นต้นมา
ดีกว่า ตั้งแต่ปี ๒๕๕๐ เน้นะครับ ในมาตรา ๕๓ บอกว่า การจัดการศึกษาสิบสองปี โดยไม่
ต้องเสียค่าใช้จ่าย แล้วขณะนี้ครับ ใช้มาแล้วอันนี้ ๑๐ ปี ตั้งแต่ ๒๕๕๐ ถึงวันนี้ ๒๕๕๐
ก็ยังใช้อยู่ คือ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ๑๒ ปี ไม่เสียค่าใช้จ่าย -----

ผมไปเปรียบประดุจว่า ขณะนี้ประชาชนได้ทราบ แล้วก็มีผลบังคับ มีการเรียนโดยที่ไม่เสียค่าใช้จ่ายมา เรียกว่า ไม่เก็บดีกว่านะครับ ไม่เก็บค่าลงทะเบียนที่เป็นหน่วยกิต หรือค่าเล่าเรียน ๑๐ ปีแล้วครับ ทีนี้ถ้าเผื่อว่า มามองถึงว่า ๑๐ ปี นี่หมายถึงรวมอะไรครับ หมายถึงว่า เราจัดตั้งแต่ ป. ๑ ถึง ม.๖ การศึกษาพื้นฐานปัจจุบันนี้ พอ ๑๐ ปีที่ผ่านมา ป.๑ ถึง ป. ๖ ไม่เสียค่าใช้จ่าย ไม่เก็บค่าลงทะเบียน ก็ปรากฏว่า ไปดูการศึกษาภาคบังคับที่ประกาศใช้ พบ. การศึกษาภาคบังคับนั้น บังคับให้เด็กทุกคน ผู้ปกครองทุกคนนั้นต้องส่งลูกเข้าเรียนการศึกษาภาคบังคับ ๙ ปี การที่เราจัดการศึกษาภาคบังคับ ๙ ปี หมายความว่า คุณไม่ส่งลูกเรียนนั้นมีความผิด ผิดกฎหมาย ต้องเรียน ๙ ปี ๙ ปี ก็คือนับตั้งแต่ ป. ๑ ถึง ม. ๓ ต้องเรียน และปัจจุบันนี้ไม่เก็บ เหตุผลที่ไม่เก็บ เพราะว่าเราบังคับเขาเรียนครับ ถ้าบังคับเขาเรียน แล้วก็ให้เขาจ่ายเงินอีกนี่เขาจะคิดอย่างไร ในเมื่อประชาชนรู้ว่า เป็นการศึกษาภาคบังคับ ผมเองผมอยู่โรงเรียนนะครับ ผมว่า ไม่เก็บหรือเก็บนี้ ไม่กระทบกระเทือนนะครับสำหรับฝ่ายบริหารหรือโรงเรียน เพราะถ้าเก็บเราก็กะเก็บจากผู้ปกครอง ถ้าไม่เก็บรัฐก็ต้องจ่าย แต่วันนี้มันปฏิบัติมาแล้ว ๑๐ ปี คือ ตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ ถึง ๒๕๕๐ ประชาชนเข้าใจอยู่แล้วครับว่า ถ้าเอาลูกหลานไปเรียนภาคบังคับนี้ มันก็就不用จ่ายเงิน ถ้าวันดีคืนดี วันนี้รัฐธรรมนูญฉบับนี้เราร่างมาว่า ต้องเก็บเงิน ความรู้สึกของประชาชนที่เขาเกี่ยวข้อง เอาลูกหลานมาเรียนอยู่ในการศึกษาภาคบังคับ และการศึกษาพื้นฐาน ๑๒ ปี เขาจะมองว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้เขาเสียสิทธิ เขาเสียโอกาส ทำไม่การศึกษาภาคบังคับ การศึกษาพื้นฐาน เดิมไม่เก็บ แต่วันนี้ต้องเก็บ เราเข้าใจครับ ท่านอาจารย์ศรีราชา ประธานโทษนะครับ ท่านอาจารย์ครับ อาจารย์ศรีราชาเป็นห่วงใย อาจารย์สมชัยเป็นห่วงใยว่า เงินมีไม่พอ อันนี้ผมเข้าใจครับ รัฐก็อาจจะมีเงิน ตอนนี้อาจจะให้ไม่พอ แต่ไม่ใช่รัฐไม่มีเงิน รัฐมีเงิน แต่จัดให้ไม่พอ เพราะว่าไปจ่ายอย่างอื่นก็มีครับ มากมายจ่ายกองที่ไปจ่าย โครงการอะไรต่าง ๆ มากมาย ก็ถ้าจัดให้มันพอเสียจริง ๆ นี่ มันก็จบปัญหาคำว่า ไม่พอ นะครับ หรือจะหาอย่างไรก็ตาม แต่ผมเป็นห่วงว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นฉบับที่เรากำลังร่างขึ้นมาใหม่ ความหวังประชาชนคิดว่า ฉบับ ๒๕๕๐ น่าจะดีกว่า ๒๕๔๐ มาดูเรื่องการศึกษาปี ๒๕๔๐ ให้เรียนไม่เก็บค่าใช้จ่าย แต่พอ ๒๕๕๐ เก็บค่าใช้จ่ายเขา แล้วเขาจะคิดอย่างไรครับ ความรู้สึก แสดงว่า

นี่ไม่ดีกว่าแน่ ฉบับนี้ เพราะเขาเสียสิทธิ เสียโอกาส และจะต้องมาจ่ายเงิน ทั้ง ๆ ที่ลูกคนที่เรียนจบไปคนที่แล้วนี้ กำลังจะจบนี้ไม่ต้องเสียเงิน แต่ลูกคนต่อไปทำไมต้องเสียเงิน มันไม่เป็นธรรม เพราะฉะนั้นเราต้องคิดถึงความเป็นจริงที่ผ่านมา แล้วความจริงแล้วนั้น ถ้าพูดถึงการศึกษาภาคบังคับของรัฐ รัฐใด ๆ ก็ตามนะครับ หลาย ๆ ประเทศเราก็ทราบดีอยู่ว่า เขาก็ไม่ได้เก็บค่าใช้จ่ายในการศึกษาภาคบังคับ หรือการศึกษาพื้นฐานที่เรา กำลังจัดอยู่ เพราะฉะนั้นผมจึงหวังประเด็นว่า ถ้าทราบใดที่เราออกไปว่า เรายกเลิกการเก็บค่าใช้จ่าย หมายความว่า ทุกคนต้องจ่าย ใครมีก็จ่าย ใครไม่มีรัฐอาจจะช่วยจ่ายนะครับ แต่คนมีนะครับ บางทีก็ไม่อยากจ่าย เพราะถือว่าไม่เท่ากัน ไม่เป็นธรรมเท่ากัน ลูกคุณไม่จ่าย ลูกผมต้องจ่าย คนมีบางที่ไม่สปอร์ต (Sport) เสมอไปหรอกครับ บางคนมีแล้วอยากได้มากยิ่งขึ้นเลย ยิ่งโกงยิ่งมีเลย เพราะฉะนั้นถ้าพูดตรงไปตรงมาว่า ให้เท่ากันเสียเลยดีไหมครับ ทั้งยากดีมีจน ถ้าบังคับเราก็ต้องให้ ไม่เก็บก็ไม่เก็บ มันจะได้เป็นธรรมด้วยกันทั้งหมดนะครับ ส่วนในเรื่องก็ปีค่อยว่ากันทีหลัง ประเด็นของผมก็คือว่า ควรจะให้เป็นเหมือนตามปกติที่ยกวางเคยเสนอมานี้ แล้วอย่าไปรวมถึงกับเด็กขนาดก่อนเรียนประถม เราเรียกว่า ปฐมวัย เด็กชุดนี้ ขณะนี้เด็กตัวเล็ก ๆ ตั้งแต่ ๓ ขวบนะครับ เข้าเรียนอนุบาลนี้ เด็กเดี๋ยวนี้ ชุดนี้ เด็กประเภทยุคนี้ เดี่ยวนี้ไม่มีลูกใครเลยนะครับ ที่เกิดมาตั้งแต่ ๓ ขวบแล้วไม่เข้าเรียนอนุบาล แม้แต่ในชนบท ในตำบลต่าง ๆ ก็ไปเรียน ถ้าเราไม่จัดดูแลเขาให้เขาเหลือเงินอีกนะครับ ภาวะเศรษฐกิจขณะนี้มันก็นักพอสมควร ถ้าเราช่วยประชาชนเขาได้ ให้การศึกษาโดยที่ไม่ต้องเก็บค่าใช้จ่ายเขา นี่มันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเด็ก เป็นการสร้างเสริมพื้นฐานของเด็ก และเราก็มีส่วนช่วย โดยรัฐก็ต้องดูแล หรือรัฐอาจจะไม่ดูแลเต็มที่ อาจจะให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการ โดยใช้งบประมาณจากท้องถิ่น อะไรก็แล้วแต่ นั่นเป็นวิธีการ แต่ถ้าเผื่อว่า เราจะไม่เก็บเลยนี้ อย่างที่ท่านผู้ใหญ่ที่เคารพ ทั้ง ๒ ท่านเสนอมานี้ ก็เห็นว่า พิจารณาให้ดีนะครับ ให้รอบคอบว่า มันจะเกิดผลกระทบ และเกิดการต่อต้าน เกิดความรู้สึก อาจจะถูกระชาชนพูดในทางไม่ดี หรือคิดไม่ดีว่า เอ๊ะทำไมเราทำแล้วคราวนี้เขาเสียสิทธิ -----

เพราะว่าเราบอกว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้เราให้สิทธิ เราให้โอกาสประชาชน เราดูแลสิทธิของ
เขา นะครับ แต่เงินในกระเป๋าเราไม่ช่วย มันก็ไม่ค่อยจะดีนัก ผมขอเสนอว่า น่าจะ
พิจารณาเรื่องให้เป็นไปตามเดิม คือ ไม่เก็บค่าใช้จ่ายครับ ขอขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านสมาชิกครับ คือ เก็บกับไม่เก็บนี้ครับ ผมว่า มันคิดง่ายนะครับ ผมว่า น่าจะคิดง่ายว่า
เก็บหรือไม่เก็บ อาจารย์ครับ คนอื่นเขายกมือตั้งเยอะครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คือท่านประธานครับ ผมคิดว่า
ตอนนี้เวลาก็กว้างเลยมาพอสมควรแล้ว พวกเราก็เหนื่อยมาก เป็นไปได้ไหมครับว่า วันนี้
เราหยุดกันแค่นี้ก่อน แล้วเรามาเริ่มกันใหม่วันพรุ่งนี้ เมื่อเราสดขึ้นกว่านี้ ผมขอเสนอให้

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ถามผมก็ได้ครับ เดี่ยวผมตัดสินใจให้ นะครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ครับ ขอขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ก็เอาเป็นว่า ผมว่า มาตรา ๔๘ นี่นะครับ เป็นมาตราที่มีประเด็นเยอะนะครับ แม้ว่า จะ
พิจารณาเพียงวรรคเดียว นะครับ ก็อาจจะทำให้เกิดความไม่ชัดเจน แล้วก็ ไม่ครบถ้วนกับ
การพิจารณานะครับ แล้วถ้าพิจารณาหมดทุกประเด็นนะครับ ในคืนนี้ ผมว่า เพียงคืนนี้
ไม่เสร็จ นะครับ ผมขอหารือที่ประชุม นะครับว่า วันนี้เราพักไว้ก่อน นะครับ แล้วเราก็คมา
ประชุมต่อในวันพรุ่งนี้ตามวาระที่จัดเอาไว้ นะครับ ผมคิดว่า ขออนุญาตเป็นไปตามนี้
ได้ไหมครับ มีใครขัดข้องไหมครับ ขัดข้องครับ ขัดข้อง

นายวิชัย เรืองเรืองกุลฤทธิ์ : ขัดข้อง มีครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ยกมือครับ เอาขัดข้องนะครับ

นายวิชัย เรืองเรืองกุลฤทธิ์ : ท่านประธานครับ กระผมมีเรื่องขัดข้อง
จะกราบเรียนหรือท่านประธานสักนิดด้วยครับ บังเอิญในการพิจารณาเชิญให้สมาชิกมา
แสดงความคิดเห็น หรือแปรญัตตินะครับ บังเอิญในส่วนที่ ๓ ผมยกมือตั้งนาน
ท่านประธานไม่อนุญาต หรือไม่เห็นก็แล้วแต่นะครับ กระผมกราบเรียนว่า การพิจารณา

ถ้าไปตามลำดับ ซึ่งในกลุ่มที่ ๓ นี้เรามีความคิดเห็นไม่เหมือนกลุ่มอื่น อยากให้ท่านได้กรุณาพิจารณาครับ เพราะฉะนั้นแล้วอยากกราบเรียนว่า ได้โปรดนะครับ ได้โปรดมองเห็นถึงสมาชิก

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
กลุ่มที่ ๓ กลุ่มไหนครับ

นายวิชัย เรืองเรืองกุลฤทธิ : กลุ่มที่ ๓ ที่มีคุณอุทิศเป็นหัวหน้ากลุ่มครับ กลุ่มภาคใต้ครับ แล้วก็สมาชิกอีกประมาณ ๔ ท่านที่จะอภิปรายนะครับ เพราะฉะนั้นที่กระผมยกมือนี้ ผมทำหน้าที่แทนคุณอุทิศในวันนี้ ต้องกราบเรียนท่านประธานว่า จริง ๆ แล้วประเด็นของเราไม่เหมือนคนอื่น แล้วก็อีกประเด็นจะขอเสริมนิดหนึ่ง ไม่ใช่อภิปรายนะครับว่า ในการที่เราออกไปรับฟังความคิดเห็นมาทั่วประเทศในภาคของเรานั้น ในเรื่องค่าใช้จ่ายนั้น เขาบอกว่า ไม่เก็บ อย่างนี้เป็นต้นครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ทำความเข้าใจกับท่านวิชัยนิดหนึ่งนะครับ คืออย่างนี้ครับ พอดีญาติของท่านอุทิศนี้นะครับ ต่างกับญาติท่านอื่นก็จริงนะครับ แต่ลำดับนี้ครับ เราให้กรรมาธิการที่สงวนความเห็นอภิปรายก่อนนะครับ แล้วเราก็จะแยกประเด็นนะครับ ซึ่งประเด็นที่ไม่เห็นด้วยกับกรรมาธิการก็มี ๙ ปี และมีปริญญาดรี และมี ๑๕ ปี ของท่านอุทิศนี้นะครับ ตรงกับกรรมาธิการ คือ ๑๒ ปี แต่ไปมีส่วนพื้นฐาน ก่อนพื้นฐานอีก ๓ ปี เพราะฉะนั้นมันยังไม่ถึงครับ ไม่ใช่ไม่เห็นความสำคัญ หรือไม่เรียกกันนะครับ อย่าเข้าใจผิดนะครับ ขอบพระคุณนะครับ แล้วเดี๋ยวต่อพ่วงนี้แล้วกันครับ

นายวิชัย เรืองเรืองกุลฤทธิ : ครับผม

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
อาจารย์เกียรติชัยครับ ยังมีอะไรครับ

นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ : ท่านประธานที่เคารพครับ ผมคิดว่าประเด็นโดยเฉพาะในมาตรา ๔๘ ซึ่งเรากำลังจะพิจารณากันนี้ เป็นเรื่องใหญ่ เรื่องสำคัญ เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ซึ่งเราพูดกันตลอดมาว่า เรื่องการศึกษาเป็นวาระแห่งชาติ ผมกำลังจะเสนออย่างนี้ครับ ท่านประธานครับ ว่า ถ้าอย่างนั้นแล้วเราจำเป็นต้องกำหนด

สิ่งที่เรียกว่า เป็นกรอบของการที่จะพิจารณากันให้ชัดเจนเสียก่อน อันนี้เรียกว่า เฟรมเวิร์ก
ออฟ ดิสคัสชัน (Framework of discussion) ซึ่งถ้าไม่อย่างนั้นแล้ว เนื่องจากว่า มาตรการนี้
มีผู้เสนอแปรเข้ามามากมายทีเดียว ผมคิดว่า ประเด็นใหญ่ ๆ ของมาตรการนี้ที่เราจะต้องพูด
กันมีอยู่ ๒ เรื่อง -----

- ๑๐๑/๑

๑. ก็คือ เรื่องจำนวนปี ๒. ก็คือ เรื่องค่าใช้จ่าย ถ้าเราเอาประเด็นเรื่องจำนวนปีขึ้นมาพูดเสียให้ชัด แล้วตกลงกันได้ในเรื่องจำนวนปีเสียก่อน แล้วจึงจะมาพูดเรื่องค่าใช้จ่าย มันก็จะเร็วขึ้น แล้วก็อยู่ในทิศทางซึ่งเป็นระบบในการที่จะพูดจากันมากขึ้น อย่างจำนวนปีตั้งแต่ละกลุ่มเสนอมานี้ มันก็มี ๑๒ ปี ตามกรอบเดิมของรัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ แล้วก็มี ๑๒ ปี ที่ตัดยอด แต่มาเพิ่มฐาน อย่างของท่านอาจารย์ศรีราชา แล้วก็ยังมี ๑๕ ปี ซึ่งรวม ๑๒ ปีเดิม แล้วก็มาเพิ่มฐานอีก แล้วก็ยังมีที่ขยายไปถึงปริญญาตรีด้วย ทีนี้ถ้าหากว่า เรา จะกำหนดกรอบของการที่จะพูดจากันในเรื่องจำนวนปีให้ได้ตกลงกันเสียก่อน มันก็จะจบเรื่องปีว่าจะเอากันอย่างไร แล้วถึงมาพูดว่า ๑๒ ปี หรือ ๑๕ ปี หรืออะไรนี้ ตกลงค่าใช้จ่าย เราจะเอาอย่างไร มันก็มีที่เสนอแปรมาว่า มีค่าใช้จ่าย ค่าใช้จ่ายบางส่วน หรือไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ตรงนี้ก็มาว่ากันอีกทีหนึ่ง ก็จะได้จบเป็นประเด็น แล้วมันก็เป็นประเด็น ซึ่งเป็นประเด็นหลักอยู่ในมาตรา ๔๘ จากนั้นแล้ว ประเด็นที่เกี่ยวข้องมันก็จะมาพูดว่า ถ้าสมมุติเอาเรื่องการศึกษาประมว้ยเข้ามาเกี่ยว แหม อันนี้มันไปเกี่ยวพันกันในเรื่องของ หลักการ ทฤษฎีอะไรต่าง ๆ มากมาย เราก็มาพูดตรงนั้นอีกที มันก็จะได้ประเด็นว่า ถ้าสมมุติไปตกลง ๑๒ ปี อย่างเดิมมันก็จะง่ายขึ้น หรือตกลง ๑๒ ปี ถ้าเลื่อนมาอย่าง อาจารย์ศรีราชา ต้องมาพูดเรื่องการศึกษาปฐมวัย หรือถ้า ๑๕ ปีครอบคลุมมาถึง การศึกษาปฐมวัย ต้องมาพูดเรื่องการศึกษาปฐมวัยอีก ตรงนั้นมันตามมาทีหลัง ทั้งหมด ผมคิดว่า เป็นเรื่อง เป็นประเด็นหลัก ซึ่งถ้าเรากำหนดกรอบของการพิจารณาอย่างนี้แล้ว จะง่ายขึ้นและตกลงกันได้ อย่างไรก็ตามเรื่องทั้งหมดนี้เป็นเรื่องใหญ่ ซึ่งผมเห็นว่า ถ้าจะพูดวันนี้ไม่จบแน่ แล้วขณะนี้ผมเช็ค (Check) ข่าอะไรต่ออะไรมาแล้ว เดี่ยวเราจะไม่ได้กลับบ้านกัน

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ไม่เป็นไรครับ

นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ : ก็เสนอเฟรมเวิร์ก (Framework) ที่จะพูดจากันไว้อย่างนี้ดีกว่า แล้วถ้าเริ่มต้นเรื่องอย่างนี้ผมคิดว่าเราจะไปในทิศทางที่ตกลงกันได้

LIRT

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ขอบพระคุณครับ ที่เสนอไปทั้งหมดผมก็อธิบายไปหมดแล้วนะครับ ตรงกันนะครับ
ไม่ได้ขัดแย้งกันเลยนะครับ วันนี้ขอบคุณท่านสมาชิกทุกท่านครับ ประชุมต่อพรุ่งนี้
เก้าโมงครึ่งครับ วันนี้ปิดประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๒๐.๐๕ นาฬิกา

การประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ ๒๔ (เป็นพิเศษ)
วันพุธที่ ๑๓ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

รายนามคณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา นายจเร พันธุ์เปรื่อง รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
นางสาวยุพา ศิริประภาพร ผู้อำนวยการสำนักgrayงานการประชุม
และชวเลข

ผู้ตรวจทานgrayงานการประชุม

นางนัยนา เปรมประพันธ์ ผู้อำนวยการกลุ่มงานชวเลข ๓
นางบังอร วิบูลโกศล เจ้าหน้าที่ชวเลข ๘
นางนนท์สภรณ์ ขุนทองจันทร์ เจ้าหน้าที่ชวเลข ๘
นางสาวฐานวีร์ เกิดโสดศรี เจ้าหน้าที่ชวเลข ๗
นางสาววันดี แก้วมณี นิติกร ๔

ผู้จัดgrayงานการประชุม (กลุ่มงานชวเลข ๓)

นางสาวสมร เกตุศรี นางสาวรัตนา ภูระหงษ์
นางสาวเกศราภรณ์ จันทร์บำรุง นางสาวรัศมี บานเย็น
นางสาวรสรินทร์ กนกอุดม นายพรเทพ ไชยสงวนสุข
นางสาวอุทัยวรรณ จำนงค์ศาสตร์ นางนัชชา โนไธสง
นางสาวสุพิชชาย์ เนื่องพิมพ์ นางสาววิรุทัย ผาสุขเวชพร
นางสาวปติตตา ธีรนนท์ นางสาวประไพพิศ ดีสุน
นางสาวกุลนที หวังประเสริฐ นางนงลักษณ์ คุ้ม

สำนักgrayงานการประชุมและชวเลข
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

บันทึกการขอแก้ไขรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๔/๒๕๕๐

(เป็นพิเศษ)

(วันพุธที่ ๑๓ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐)

ตั้งแต่หน้า ๑ - ๒๒๒ สรุปการแก้ไข ดังนี้

หน้า	บรรทัด	ข้อความเดิม	ข้อความที่ขอแก้ไข
๓	๒๖	สสร.	สสร.
๒๒	๑๗	แต่ว่า ข้อมูลที่เราจะไปเอา	แปลว่าข้อมูลที่เราจะไปเอา
๒๓	๑๒	แต่ ๓๕ ท่านจะคุ้มครอง ทิ้งไว้ก็ได้	แต่ ๓๕ ท่านจะคุ้มครองทิ้งไว้ก็ได้
๒๖	๒๐	การที่มีการแอบ ดักฟังโทรศัพท์	การที่มีการแอบดักฟังโทรศัพท์
๒๙	๘	ประเทศเยอรมัน	ประเทศเยอรมัน (สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน)
	๘	สวีเดน	สวีเดน (ราชอาณาจักรสวีเดน)
	๑๐	ฝรั่งเศส	ฝรั่งเศส (สาธารณรัฐฝรั่งเศส)
๔๒	๒๖	ธนาคาร	(ตัดออก มีแล้วในหน้า ๔๓)
๔๓	๒	เพื่อขอให้ดูเรื่องนี้ให้ที่ท่านก็รับเรื่องไปแล้วนะครับ	เพื่อขอให้ดูเรื่องนี้ให้ที่ ท่านก็รับเรื่องไปแล้วนะครับ
๘๙	๗	จะเป็นหลักประกันอย่างไรครับ ว่า	จะเป็นหลักประกันอย่างไรครับว่า
๑๒๓	๙	ทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่น	ทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่น
๑๒๘	๒๑	องค์กรหนึ่ง	องค์กรหนึ่ง
๑๔๘	๑๖	ณ ที่นี้ทุกท่าน	ณ ที่นี้ทุกท่าน
๑๙๐	๔	ที่ผ่านมานี้ครับ ว่า	ที่ผ่านมานี้ครับว่า

แบบที่ ๑ : การแก้ไขเกี่ยวกับคำทั่วไป

หน้า	บรรทัด	ข้อความเดิม	ข้อความที่ขอแก้ไข
๑๙๖	๑๕	แล้วก็ปรับปรุงถ้อยคำ	แล้วก็ปรับปรุงถ้อยคำ
๑๙๗	๑๔	อาจจะมีถ้อยคำ	อาจจะมีถ้อยคำ
๒๑๕	๖	สดาง	สดางค์
๒๑๗	๑๒	ส่วนในเรื่อง	ส่วนในเรื่อง
๒๒๑	๑๕	ครอบคลุมมาถึง	ครอบคลุมมาถึง

บันทึกการขอแก้ไขรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๔/๒๕๕๐

(เป็นพิเศษ)

(วันพุธที่ ๑๓ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐)

ตั้งแต่หน้า ๑ - ๒๒๒ สรุปการแก้ไข ดังนี้

หน้า	บรรทัด	ข้อความเดิม	ข้อความที่ขอแก้ไข
๗๑	๕	เกือบหนึ่งแสนล้านบาท	เกือบ ๑ แสนล้านบาท
๗๔	๙	สองถึงสามปี	๒ ถึง ๓ ปี
๗๕	๒๐	เกือบสี่พันสถานี	เกือบ ๔,๐๐๐ สถานี
	๒๐	เกือบหนึ่งพันสถานี	เกือบ ๑,๐๐๐ สถานี
	๒๒	หนึ่งพันสถานีนี้	๑,๐๐๐ สถานีนี้
๗๗	๖	เกือบสามปีนี้	เกือบ ๓ ปีนี้
๑๑๕	๒	ในมาตรา ๔	ในมาตรา ๔๗
๑๓๒	๒๒	ท่านต้องใส่ให้เป็น ๒ ไข่ใหม่	ท่านต้องใส่ให้เป็น สอง ไข่ใหม่
	๒๔	ผมไม่ได้บอกว่าเป็น ๒ ครั้ง	ผมไม่ได้บอกว่าเป็น สอง ครั้ง
๑๕๓	๑๔	พักการประชุมสักสิบนาที	พักการประชุมสัก ๑๐ นาที
๒๐๗	๑	อย่างน้อยยี่สิบห้าปีนะครับ	อย่างน้อย ๒๕ ปีนะครับ
๒๑๒	๑๓	ไม่น้อยกว่า ๙ ปี	ไม่น้อยกว่าเก้าปี
	๑๔	ไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี	ไม่น้อยกว่าสิบสองปี
๒๑๓	๑๕	ไม่น้อยกว่า ๙ ปี	ไม่น้อยกว่าเก้าปี
	๑๖	ไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี	ไม่น้อยกว่าสิบสองปี

แบบที่ ๒ : การแก้ไขเกี่ยวกับจำนวน

หน้า	บรรทัด	ข้อความเดิม	ข้อความที่ขอแก้ไข
๒๑๔	๔ - ๕	ไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี แต่ขอให้เพิ่มว่า ก่อนขึ้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า ๓ ปี	ไม่น้อยกว่าสิบสองปี แต่ขอให้เพิ่มว่า ก่อนขึ้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสามปี
	๖	ไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี กลุ่มอาจารย์เจิมศักดิ์ ก็ไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี	ไม่น้อยกว่าสิบสองปี กลุ่มอาจารย์เจิม ศักดิ์ก็ไม่น้อยกว่าสิบสองปี
	๗	ไม่น้อยกว่า ๑๕ ปี ท่านวัชร หงส์ ประภัสร์ ไม่น้อยกว่า ๑๕ ปี	ไม่น้อยกว่าสิบห้าปี ท่านวัชร หงส์ ประภัสร์ ไม่น้อยกว่าสิบห้าปี

บันทึกการขอแก้ไขรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๔/๒๕๕๐

(เป็นพิเศษ)

(วันพุธที่ ๑๓ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐)

ตั้งแต่หน้า ๑ - ๒๒๒ สรุปการแก้ไข ดังนี้

หน้า	บรรทัด	ข้อความเดิม	ข้อความที่ขอแก้ไข
๑๒	๑	เรียกว่า ไรต์ส ไพเรเวซี (Rights privacy)	เรียกว่า ไรท์ ไพเรเวซี (Right privacy)
๒๕	๑๖	ไรท์ ทู ไพเรเวซี	ไรท์ ทู ไพเรเวซี (Right to privacy)
๒๙	๕	เทคโนโลยี	เทคโนโลยี (Technology)
	๖	คอมพิวเตอร์	คอมพิวเตอร์ (Computer)
	๑๑	เคาน์ซิล ออฟ ยุโรป (Council of Europe)	เคาน์ซิล ออฟ ยุโรป (Council of Europe)
๓๐	๑๒	อิเล็กทรอนิกส์ (Electronics)	อิเล็กทรอนิกส์ (Electronic)
	๑๓	สมาร์ท การ์ด (Smart card)	สมาร์ท การ์ด (Smart card)
	๑๖	คอมพิวเตอร์ (Computer)	คอมพิวเตอร์
๓๖	๔	โอ.เค. (OK - Okay)	โอ.เค. (O.K. - Okay)
๔๘	๘	เนกเทก (NECTEC)	เนคเทค (NECTEC - The National Electronics and Computer Technology Center)
๗๓	๒๑	บริษัทดีแทค (DTAC)	บริษัทดีแทค (DTAC)
	๒๖	บริษัทชิน แซเทลไลท์ (Shin Satellite)	บริษัท ชินแซเทลไลท์ (Shin Satellite Public Company Limited)
๗๔	๒	ไอพี สตาร์ (IP Star)	ไอพีสตาร์ (IPSTAR)

แบบที่ ๓ : การแก้ไขเกี่ยวกับการทับศัพท์คำภาษาต่างประเทศ

หน้า	บรรทัด	ข้อความเดิม	ข้อความที่ขอแก้ไข
๗๕	๑๐	ทรู วิชั่น (True Vision)	ทรูวิชั่นส์ (TrueVisions)
๗๗	๒๐	สามจี (๓G)	สามจี (3G)
		สี่จี (๔G) และห้าจี (๕G)	สี่จี (4G) และห้าจี (5G)
๗๙	๑๘	รหัสมอซ (Morse)	รหัสมอร์ส (Morse)
๙๐	๑๙	ล็อก (Lock)	ล็อก (มีแล้ว หน้า ๓)
๙๑	๗	อินเทอร์เน็ต	อินเทอร์เน็ต (Internet)
๙๒	๑๖	ซียู แบนด์ เคยู แบนด์	ซียู แบนด์ (Cu band) (ซี แบนด์ - C band) เคยู แบนด์ (Ku band)
	๑๘	ระบบวีเอชเอฟ (VHF) ระบบยูเอชเอฟ (UHF)	ระบบวีเอชเอฟ (VHF – Very High Frequency) ระบบยูเอชเอฟ (UHF – Ultra High Frequency)
๑๑๑	๒	วิดีโอ (Video)	วิดีโอ (Video)
๑๑๗	๒	คอมมูนิเคชัน แอกต์ (Communication act)	คอมมูนิเคชัน แอกต์ (Communication Act)
	๓	บอร์ด ออฟ ฟอรัม บอร์ด (Board of form board)	บอร์ด ออฟ ฟอรัม บอร์ด (Board of Form Board)
๑๔๐	๒๔	ทีวีช่องเนชั่น (Nation)	ทีวีช่องเนชั่น (Nation)
๑๔๕	๒	ไปใช้อธิบายในเนชั่นนะครับ	ไปใช้อธิบายในเนชั่นนะครับ
๑๕๘	๑๑	จะเซฟ (Save) สภาของเรา	จะเซฟ (Safe) สภาของเรา
๑๖๔	๔	รายการเดอะ เนชั่น	รายการเดอะ เนชั่น
	๑๐	การฉายวิดีโอ	การฉายวิดีโอ
๑๖๕	๓	ทางเนชั่นทีวี	ทางเนชั่นทีวี

แบบที่ ๓ : การแก้ไขเกี่ยวกับการทับศัพท์คำภาษาต่างประเทศ

หน้า	บรรทัด	ข้อความเดิม	ข้อความที่ขอแก้ไข
๑๖๖	๒๑	ทิวเนชั่น	ทิวเนชั่น
	๒๕	สวดชะยันโต	สวดชะยันโต (ชยันโต)
๑๖๗	๒	ทิวเนชั่น	ทิวเนชั่น
๒๒๐	๑ - ๒	เฟรมเวิร์ค ออฟ ดิสคัสชัน (Framework of discussion)	เฟรมเวิร์ก ออฟ ดิสคัสชัน (Framework of discussion)
๒๒๑	๒๓	ก็เสนอไปเวิร์ก (Work)	ก็เสนอเฟรมเวิร์ก (Framework)

บันทึกการขอแก้ไขรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๔/๒๕๕๐

(เป็นพิเศษ)

(วันพุธที่ ๑๓ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐)

ตั้งแต่วันที่ ๑ - ๒๒ สรุปการแก้ไข ดังนี้

หน้า	บรรทัด	ข้อความเดิม	ข้อความที่ขอแก้ไข
๒๐๐	๒๕	ท่านศาสตราจารย์ศรีราชา	ท่านศาสตราจารย์ศรีราชา (รองศาสตราจารย์ศรีราชา)